

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MATED BY FIRE

1

BURNING EMBERS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KATIE MAY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yanan Kömürler

ATEŞLE BİRLİKTE

BİRİNCİ KİTAP

KATIE MAY

EXPRESSO PUBLISHING, LLC

Telif hakkı © 2024 Katie May Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın veya kapağının hiçbir kısmı yapay zeka kullanılarak oluşturulmamıştır. Katie May, kimseye bu romanı yapay zeka eğitim veritabanlarında kullanma hakkı vermemektedir.

Midnight Library'den Lindsey Loucks tarafından

düzenlenmiştir. Kapak tasarımı Covers by Aura'dan

Laura Social-Clarke tarafından yapılmıştır.

Ream'deki destekçilerime. Teşekkürler.

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55 Son Söz](#)
[Son Söz](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında Katie](#)
[May'in Diğer](#)
[Eserleri](#)

Önsöz

Bu kitap, FMC'nin sonunda aşkları arasında seçim yapmak zorunda kalmayacağı bir "neden seç/ters harem" serisinin ilk kitabıdır. Bu kitap lise yıllarında geçse de, tüm karakterler seks sahneleri başlamadan önce on sekiz yaşını doldurmuş olacaklardır. Tetikleyici unsurlar arasında cinsel saldırı (ana karakter değil), geçmişte yaşanan istismara dair ipuçları ve ölüm yer almaktadır. Kesinlikle HİÇBİR aldatma olmayacaktır. Tüm erkekler, FMC'yi gördükleri andan itibaren ona yüzde yüz sadık kalırlar (bazıları önce kafalarını kışkırlarından çıkarmaları gerekse de).

Bir

IZZY

Tüm eşyalarım bir spor çantasına sığabilir.

Düşündüğünüzde gerçekten üzücü bir durum. Bir ömür boyu biriktirdiğim eşyalar nasıl benim boyumun yarısı kadar bir çantaya sığabilir?

Şimdiye kadar eşyalarımı -ya da eşyalarımın eksikliğini- fazla düşünmemiştim. Ben bile bu manzaranın acınası olduğunu kabul etmek zorundayım. En azından yıllar önce ilk kez koruyucu aile sistemine girdiğimde taşıdığım çöp torbasından daha iyidir.

Amanda Highland, manikürlü parmaklarıyla direksiyona vururken, göz ucuyla bana bakıyor. Çok sevdiği kırmızı ruj, yüzünde kanlı bir çizgi gibi duruyor. Onu daha önce hiç başka bir şey yaparken görmedim, genellikle bana kızgın bir şekilde bakıyordu, bu yüzden bu duygusuz tavrı göğsümde *bir şeylerin* kıvrıldığını hissettiriyor.

Suçlulu

k mu?

Pişmanlı

k mı?

Korku

mu?

Dalgın dalgın kucağımda duran çantanın askısını parmaklarımla okşuyorum.

"Bu senin son şansın olabilir, evlat," diye mırıldanıyor, çenesini sıkarken ben hızla başka yere bakıyorum.

Yüzünde yayılan öfkeyi nefret ediyorum. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi hissettiriyor... ama yapmadım. Tek yaptığım kendimi savunmaktı.

Amanda'nın küçümseyen ses tonunu görmezden gelerek pencereden dışarıya bakıyorum, dalgalı yeşil tepelerin ormanlık alanlara dönüştüğünü izliyorum. Ağaçların arasında dağılmış kulübeler var. Bazıları küçük, vahşi doğada hayatta kalma uzmanı birinin kalacağı türden evler, bazıları ise büyük ve lüks.

Ağzımı açık bırakmamak için tüm gücümü

kullanıyorum. *Ağzımı açık bırakmıyorum.*

Yolun sonunda asfalt, lastik izleriyle parçalanmış toprak yola dönüşüyor. Yolun engebeli olması şaşırtıcı değil ve kafamı cama çarpmamak için başımın üstündeki tutamağa tutunmak zorundayım. Saatler sürmüş gibi geliyor ama aslında sadece birkaç dakika sonra, şimdiye kadar gördüğüm en büyük eve varıyoruz.

Ancak bu canavarı ev ya da kulübe olarak adlandırmak büyük bir hakaret olur.

Ön girişin hemen önünde bir çardak var — altı sütun, altıgen bir çatıyı tutuyor ve altında sallanan bir bank var. Malikanenin kendisi, uyumsuz taşlar ve ahşap sütunlardan inşa edilmiş, bir şekilde modern ve eski mimariyi kusursuz bir şekilde harmanlıyor.

O kadar çok pencere var ki, bu ailenin nasıl mahremiyetini koruduğunu merak ediyorum... ama sonra onların ıssız bir yerde yaşadıklarını hatırlıyorum. En yakın kasaba on beş mil uzakta.

Evi her yönden devasa ağaçlar çevreliyor, ancak bu, binayı kasvetli veya ıssız göstermiyor. Açık pencerelerden sızan ortam aydınlatması bunu sağlıyor.

"Vay canına, evlat," diye mırıldanıyor Amanda ve sevgiyle ıslık çalıyor. Onu görmezden geliyorum.

Ev güzel olabilir, ama içerideki insanlar söz konusu olduğunda bunun hiçbir önemi yok.

Beni evlat edinmeyi seçen çift hakkında çok az şey biliyorum, sadece isimlerini.

Gerry ve Hale Prince.

Amanda bana bunların kapsamlı bir şekilde kontrol edildiğini söyledi, ama son birkaç ev için de aynı şeyi söylemişti.

Kapsamlı kontrolmüş, hadi oradan.

Eğer iş o noktaya gelirse, geçen sefer işler kötü gittiğinde yaptığım şeyi yapacağım: önce bıçaklayacağım, sonra af dileyeceğim ve deli gibi kaçacağım. Sonuçta en iyi yaptığım şey bu.

Amanda arabadan iner ve ben de hiç vakit kaybetmeden onu takip ederim. Omzuma spor çantamı atıp, önümüzdeki bir yıl boyunca "evim" olarak adlandırmak zorunda kalacağım yere bakarım.

Ev. Alaycı bir gülümseme.

Bu kelime benimle hiç ilişkilendirilmemişti. Uyuduğum yerler, yaşadığım yerler ve hayatta kaldığım yerler oldu. Hiçbiri "ev" olarak kabul edilemezdi ve bunun da farklı olacağını sanmıyorum.

Ön kapı açıldığında alt dudağımı ısırıyorum ve uzun boylu, geniş omuzlu bir adam dışarı çıkıyor. Yaşlı bir adam için yakışıklı, koyu saçları titizlikle gri çizgilerle bezeli. Gözlerinin etrafında birkaç kırışıklık var, ama bunların yaşlılıktan kaynaklanmadığına dair net bir izlenimim var. Gülümsediğinde, parlak beyaz dişlerini ortaya çıkararak, bu kırışıklıklar daha da derinleşiyor.

"Hale!" Amanda'nın yüzünde daha önce hiç görmediğim bir gülümseme - en azından bana yönelik değil - beklenmedik bir şekilde belirir ve elini uzatarak ileri doğru adım atar. "Gerry nerede?"

"Birkaç günlüğüne iş için dışarıda," diye açıklıyor Hale, ama Amanda'nın elini sıkarken bile gözlerini benden ayırmıyor. Gözleri heyecanlı bir parıltıyla yanıyor ve bu beni hemen tedirgin ediyor.

Çünkü o ısıltı? Kötü niyetli ya da acımasız bir ısıltı değil.

Ve gerçekten iyi insanlara nasıl davranacağımı bilmiyorum. Benim dünyamda, onlar uzun süre hayatta kalamazlar.

Her zaman kolumun içinde sakladığım bıçağı kullanma dürtüsüne direniyorum.

Hale bana ne kadar uzun bakarsa, o kadar sinirleniyorum. Buz, istemememe rağmen kaslarımı hareket ettiremeyecek kadar eklemelerimi birbirine yapıştırıyor.

"Sen Isabella olmalısın." Amanda'dan birkaç adım uzaklaşıp önüme geçince, yüzünde yine geniş, baştan çıkarıcı bir gülümseme belirir.

Bana sarılmak ya da dokunmak için hareket etmiyor, bu da benim çok hoşuma gidiyor. Ona yavaşça bir göz gezdirirken, görünüşünün aksine başka bir şey olduğuna dair herhangi bir işaret ararken, yüzümde minnettarlığımı göstermiyorum.

O, benim onu incelememe izin verdiğinde, irkilmeden ve hatta kırılmış gibi görünmeden, spor çantamı diğer omzuma geçirip, "Izzy" diyorum.

"Anlamadım?"

"Çoğu kişi bana Izzy der." Cevabını beklerken ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Onun mutlu gülümsemesi genişliyor. "Izzy."

Adımı saygıyla söyler ve içimde bir utanç duygusu yankılanır. Adımı seviyorum, kendim seçtim, ama neredeyse çocukça olduğunu düşünmeden edemiyorum. Isabella bir kadın. Izzy ise korkmuş bir çocuk, sokak çocuğu, yetim. Peki Bella? O sadece, uyurken onu izleyen, ısıltılı, bakire bir vampire takıntılı aptal bir kız.

Birbirimize, aşırı uzun bir süre gibi gelen bir süre boyunca bakmaya devam ediyoruz.

Sonunda Hale boğazını temizler ve arabayı işaret eder. "Diğer bagajınızı alabilir miyim?"

"Başka bagajım yok." Bir kez daha ağırlığımı değiştiriyorum, aniden onun delici bakışlarına dayanamıyorum.

Yer... Yer kesinlikle daha çekici. Ohhh. Ne güzel bir çakıl taşı. Her şey... gri, sıkıcı ve çakıllı.

"Ne demek istiyorsun?" Hale'in sesindeki gerginlik beni başımı kaldırmaya zorlar. Dudakları sert bir çizgi halinde sıkışmış, gözleri sertleşmiştir. Birkaç dakika önceki nazik tavrından o kadar farklıdır ki, deli gibi ağzımı açıp bakma isteğine direnirim.

Oh, lanet olsun.

Bana yeni malzemeler almak zorunda kalacağı için mi kızgın? Ona zahmet etmesine gerek olmadığını söylemeliyim. Son on yıldır sahip olduklarımla idare ettim. Sadaka istemiyorum.

Devlet, bu koruyucu ailelere her ay bakım masrafları için cömert miktarda para veriyor olabilir, ama ben aptal değilim. Sistemin suistimal edilebileceğini ve edileceğini biliyorum.

Dünyanın kötülüğünü ilk elden deneyimledim.

"Sorun değil," diye aceleyle söylüyorum, gözlerinde biriken öfkeyi bastırmaya çalışarak, öfkesini benden başka bir yere yöneltmesini istiyorum. "Gerek yok..."

"Yerleşir yerleşmez alışveriş merkezine gidebiliriz," diye sözümü keser Hale, sesi kısa ve kesindir.

Gözlerindeki sertlik, tartışmanın faydasız olacağını gösteriyor. Bakışlarının gücünü Amanda'ya çeviriyor ve artık onun bakışlarının ağırlığı altında boğulmadığım için nefes almam kolaylaşıyor.

"Bu tür şeyler nasıl olabilir? Sistem bu çocukları neden daha iyi korumuyor?" Her kelimeye öfke karışıyor — benim adıma öfke.

Göğsümde tuhaf, çarpıntılı bir his yayılıyor.

Amanda yorgun bir şekilde iç çekiyor ve dalgın dalgın saçlarını topladığı topuzu kaşıyor.

"İnsanların sistemi suistimal ettiğini biliyorsun, Hale. Bu çocuklar için elimizden geleni yapıyoruz, ama pek çok koruyucu aile çocukların iyiliği için değil, yardımlar için bu işi yapıyor."

Hale homurdanır ve geniş kollarını göğsünde kavuşturur. Bakışları bana doğru kayar ve gözlerindeki buz biraz erir, tüm görünüşü yumuşar.

"Hiçbir şey için endişelenme, evlat," der, beni anında rahatlatmak isteyen nazik bir sesle.

Ama endişeleniyorum. Henüz değil. Yine de, söylediği her kelimeye kulak kesiliyorum.

"Giyecek ve yiyecek gibi şeyleri dert etmeni istemiyorum. Onlarla biz ilgileniriz. Sen sadece okuluna ve derslerine odaklan."

Okul.

Siktir.

Yeni çocuk olmak her zaman zordur, ama yeni çocuk ve aynı zamanda *koruyucu aileye verilmiş* bir çocuksan bu daha da zordur. Ve bunun gibi küçük kasabalarda? İnsanlar konuşur. İlk günümün sonunda, herkes tam olarak nereden geldiğimi ve kim olduğumu bilecek.

Sadece bu düşünce bile, derimin altında ateş karıncaları dolaşıyormuş gibi hissettiriyor.

Yeni okul ve sınıf arkadaşları hakkındaki tüm düşüncelerimi aklımın bir köşesine iterek, Hale'in söylediği diğer şeylere odaklanıyorum.

Bunu biz hallederiz.

Normalde bu sözleri duyduğumda, otomatik olarak birine borçlu olduğumu düşünürüm. Ya da birden fazla kişiye.

Neden Hale'e karşı böyle hissetmiyorum?

Neden sesinden sızan samimiyet beni sakinleştiriyor ve farkında olmadığım midemdeki büyük düğümü çözüyor?

Yine de, tartışmadan edemiyorum. "Gerek yok. Bir iş bulabilirim ve..."

Hale yine elini dalgın bir hareketle beni kesiyor. Soluk teninde garip bir doğum lekesinin olduğunu fark etmeden edemiyorum. Neredeyse bir ağaç şekline benziyor.

"Saçmalama. İstersen tabii ki bir iş bulabilirsin, ama bunun gerekli olduğunu düşünme." Ellerini ön ceplerine sokar ve bakışlarını Amanda'ya çevirir. "Size etrafi gezdireyim mi?"

"Son ziyaretimden farklı mı?" Amanda alaycı bir gülümsemeyle şaka yapar. Ön girişe doğru ilerlerken yüksek topuklu ayakkabıları asfaltta tıklatır.

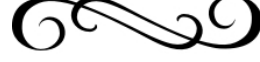
Hale gülümser ve Amanda'ya bir şey söyler, ama kulaklarımda aniden çınlayan uğultu yüzünden duyamam.

Amanda bu evi daha önce ziyaret etmiş mi? Sık sık gelir mi?

Ona Ve eğer öyleyse... bu, Hale'in başka bakıcı çocukları da olduğu anlamına mı geliyor?
mı?

Rüzgârla ilgisi olmayan bir ürperti içimi kaplar. Bu evin içinde tam olarak kiminle karşılaşacağım?

İki

IZZY

Evin içi de dışı kadar abartılı.

Hale bizi mutfak, yemek odası, oturma odası, salon ve sonunda kütüphaneye götürüyor. Her türden kitapla dolu devasa rafları görünce, inanamayıp ağzım açık kalıyor: kurgu dışı, fantastik, korku ve hatta romantik kitaplar. Tavandan sarkan üç katlı bir avize, koltuklara oturup rahatça kitap okumak için yeterli ışığı sağlıyor. Işığı yanmayan şömine, on sekizinci yüzyıl gotik görünümünü tamamlıyor.

"Burada yaşayabilir miyim?" Kimseye özel olarak fısıldayarak, bayılmamak için elimden geleni yaparken topuklarımın üzerinde dönüp duruyorum.

Çocukken hayatım sürekli değişiyordu. Bir saniye önce Ohio'nun küçük bir kasabasında ranzada otururken, bir saniye sonra komşu şehirde her şeye yeniden başlıyordum. Yeni ev. Yeni aile. Yeni okul. Yeni arkadaşlar. Yeni hayat.

Ancak, tüm bu değişiklikler boyunca değişmeyen tek şey kitaplara olan sevgimdi. İlk koruyucu annem — iyi olanlardan biri — dokuz yaşımdayken bana ilk bölüm kitabımı aldı. O dünyaya anında aşık oldum, tozlu, eski sayfaları çevirerek çok uzak bir krallığa taşınabilmeyi çok sevdim.

Ama gerçek hayat? O aptalca bir masal değil. Canavarlar büyük, yeşil ve dikenlerle kaplı değiller. Hayır, bu canavarlar insan yüzleri ve hoş gülümsemeler takınıyorlar. Samimi bir ses tonuyla konuşuyorlar ve sizi sevilen ve istenen biri gibi hissettiriyorlar — ta ki sırtınıza bıçak saplamadan önce.

"Okumayı seviyor musun?" Hale'in sorusu dikkatimi tekrar ona çeker. Yüzünü aydınlatan parlak bir gülümseme, onu muhtemelen olduğundan yıllarca daha genç gösterir.

Güzel odaya duyduğum ilk heyecanı bastırmaya çalışıyorum. Koruyucu aile sisteminde geçirdiğim zamandan öğrendiğim bir şey varsa, o da insanların sizin sevdiğiniz şeyleri size karşı kullandıklarıdır. Onları, herhangi bir mermi veya bıçaktan daha keskin bir şekilde derinizi kesebilen silahlar olarak kullanırlar.

"Gerçekten yapacak başka bir şeyim yoktu," diye itiraf ediyorum, isteksizce omuz silkiyorum.

Hale, kayıtsız cevabım karşısında yüzünü buruşturur ve boğazını temizler.

"Evet... şey... bu odayı istediğin zaman kullanabilirsin." Dudaklarının kenarlarında daha samimi bir gülümseme belirir, ama tam olarak oluşmaz. "Burada yaşayamayabilirsin, ama istediğin kadar kullanabilirsin." Komplo kurarcasına fısıldayarak ekler: "Ayrıca, yirmi dört saat burada kalsan, tuvalete gitmen gerektiğinde nereye sıçacaksın?"

İstemedi, şaşkın bir kahkaha atarım. Ona bakmaktan kendimi alamam.

O sadece sırtıp bana göz kırpar ve kapıyı işaret eder. "Hadi gel, evlat. Sana kalacağın yeri göstereyim."

Bizi şeftali rengi duvarları ve maun döşemeli başka bir uzun koridora götürüyor. Tek ses, Amanda'nın topuklarının tıklama sesi ve görünmeyen bir saatin tekrarlayan tik tak sesleri.

"Kocamla bir üst katta yatıyoruz," diye başlıyor Hale. "O kat hiçbir şekilde yasak değil, ama orada sadece yatak odamız var. Ve bitişiğindeki banyo." Şu anda bulunduğumuz koridordaki ilk kapıyı işaret ediyor. "Jake ve Seth burada yatıyor. Jake aslında senin sınıfında; umarım yeni okula alışmana yardımcı olabilir."

Hale bu olasılıktan o kadar umutlu ki, vücudumun titrediğini hiç fark etmiyor.

Birkaç kapı ötemde yaşayan yabancı bir adam mı?

Tüylerim diken diken oluyor, sanki omurgamdan aşağı yukarı koşuşturan örümcekler gibi. Eklemlerim donmuş gibi; ilerlemek fiziksel olarak acı verici, sanki Oz'daki Teneke Adam gibiyim.

Hale nazik bir adama benziyor, ama bu Jake denen adam ne olacak? Bana zarar verir mi? Hale, zarar verse bile umursar mı?

İçgüdüsel olarak, bıçağımı bir kez daha avucuma alıyorum, aniden kayganlaşan cildime değen metalin tanıdık hissi bana rahatlık veriyor, sonra bıçağı koluma geri koyuyorum.

"Seth on iki yaşında ve yedinci sınıfta okuyor. O çocuk bir dahi, inan bana. Ya kanserin tedavisini bulacak... ya da başarısız deneylerinden biriyle dünyayı havaya uçuracak," diye devam ediyor Hale, sevgiyle gülümseyerek başını sallıyor. Sonra ilk kapının karşısındaki başka bir kapıyı işaret ediyor. "Bu, Seth ve Jake'in ortak kullandığı banyo. Tabii ki, içinde kimse yoksa kullanabilirsin, ama genelde çocuklar sabahları ve akşamları burada hazırlanırlar."

Hale, koridorun en ucundaki kapının önünde durur. Gerginlik, ince yapılı vücudunu kaplar ve nefesini tutmuş gibi görünür.

"Burası...?" Hala kapalı olan kapıyı işaret ettim.

"Senin odan. Yani, Vasilissa ile paylaşacağın oda. Ama ona öyle deme. O bundan nefret eder." Hale derin bir nefes alır ve sonunda yatak odasının kapısını açar.

İlk fark ettiğim şey, havayı kirleten keskin koku. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum, ama bir tür çiçek olduğunu söyleyebilirim.

Sonra fark ettiğim şey, her yeri kaplayan *pembe* renk.

Yatak örtüsü, duvarlar, halı, giysiler. Odanın bir tarafı Barbie'nin rüyası gibi görünürken, diğer tarafı siyah ve mor bir yorgan ve sade bir ahşap şifonyerle çok daha mütevazı bir şekilde dekore edilmiş.

"Umarım pembeyi seversin," diyor Amanda gülerek, şüphesiz tamamen siyah giysilerime bakarak.

Omuz silkiyorum. "Önemli değil."

Kesinlikle en sevdiğim renk değil, ama onu sevdiğin için bir şekilde "daha az" olduğunu düşünen kızlardan biri değilim. Magenta seni heyecanlandırıyorsa, ne mutlu sana. Ben şahsen daha çok yeşil seven bir kıyım.

"Lissa pembe bir dönemden geçiyor," diye itiraf ediyor Hale biraz utangaç bir şekilde. Dikkati dağılmış bir şekilde ensesini kaşıyor. "O lise birinci sınıf öğrencisi ve hala kendini ve tüm o eğlenceli gençlik şeylerini bulmaya çalışıyor."

Titriyor — bu hissi çok iyi anlayabiliyorum.

Bazen genç bir kız olmak hiç hoşuma gitmiyor.

"Oda paylaşmamı sorun etmiyor mu?" diye soruyorum, nedense çekingen hissederek.

Odanın sol tarafındaki yatağa doğru ilerleyip spor çantamı yere bırakıyorum. Odanın içine doğru ilerledikçe koku da güçleniyor

. Sanki hayal edilebilecek her çiçekten oluşan devasa bir buketin içinde duruyormuşum gibi. İçgüdüsel olarak burnumu kırıstırıyorum ve ağzımda yükselen öksürüğü saklamaya çalışıyorum.

Lütfen bana *bunun...* ne olduğuna alerjim olduğunu söyleme.

Pembeye mi?

Pembeye alerjim mi var?

Bu saçma düşünce dudaklarıma istemeden bir gülümseme getiriyor.

"O *bununla bir sorunu yok* mu?" Hale alaycı bir tonla sorumu tekrarlar ve sonra alaycı bir şekilde güler. "Tatlım, senin yatak örtünü ve mobilyalarının çoğunu satın alan kişi o. Okulu olmasaydı şimdi burada olurdu."

"Oh."

Bu tuhaf açıklamaya başka ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum.

Neden bana bu kadar ilgi duyuyor ki? Onu hayal kırıklığına uğratacağımı zaten biliyorum. Bu benim alışkanlığım gibi görünüyor. Onun beklentilerini karşılayamam, ne olursa olsun.

Çok ürkek, çok kaba, çok acımasızım. Hayat bana iyi davranmadı, ben de ona iyi davranmadım.

"Tamam, Hale." Amanda arkamdan ellerini çırpı. "Mutfakta seninle konuşmam gereken birkaç şey var, sorun olmazsa."

"Tabii ki." Hale elini omzuma koyar ve ben yüzümü buruşturmamaya ve çekilmemeye çalışırım.

Ancak orada kaldıkça, kendimi daha rahat hissediyorum. Bunu kelimelerle nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Hale'de bir şey vücudumdaki gerginliği alıyor ve beni rahatlatıyor. Daha önce hiç hissetmediğim, nazik, babacan bir hava yayıyor gibi görünüyor.

"Amanda ile bu konuyu halledeyim, sonra dışarı çıkıp alışveriş yapabiliriz."

Daha önce hissettiğim aynı endişe okları yine göğsümü deliyor.

Normal insanlar karşılığında hiçbir şey beklemeden başkalarına bir şeyler verirler diye kendime telkin ediyorum.

Hale'in beni bu kadar temkinli davranmamı gerektirecek hiçbir şey yapmadığını, aksine tam tersini yaptığını kendime söylemeye çalışıyorum.

Herkesin suçlu olduğu kanıtlanana kadar masum olduğunu kendime söylemeye çalışıyorum.

Bütün bunlar, buz gibi korkunun pençelerinin kalbimi kavramasını ve sıkıştırmasını engellemiyor.

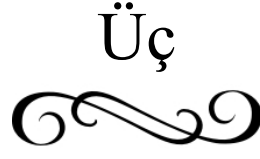
Sonrasında olanlar için tüm bu çalkantılı duyguları suçluyorum.

Hale beni bırakır, tam da coşkulu bir ses "Vay canına! Yeni kız!" diye bağırırken.

Arkadan kollar bana dolanıyor ve savaş ya da kaç içgüdülerim devreye giriyor. Sanki hava yerine sirke soluyormuşum gibi hissediyorum. Boğazımda jilet bıçakları var.

Ne yapacağımı düşünemedim, yabancı omzumun üzerinden ters çevrilir.

Peki bıçağım? Evet, o lanet şey davetsiz misafirin boğazına dayandı.

IZZY

"Izzy!" Hale alarmla bağılıyor, Amanda da "Isabella!" diye haykırıyor.

Altımda yatan adam acı içinde "oomph" diye bağırdı, ama bu ses hızla nefes nefese kahkahaya dönüştü.

Adamın cildine hançeri dayarken ne kıpırdayıp ne de nefes alıyorum, bıçak sadece küçük bir damla kan akıtacak kadar baskı uyguluyor.

"Anlaşılan biri sarılmayı sevmiyor," diyor eğlenceli bir ses, benim sert davranışlarımdan dolayı biraz kısıp çıkıyor.

Adam, boğazını okşayan bu gerçek tehditten hiç de rahatsız ya da korkmuş görünmüyor.

"Izzy!" Hale'in sesi acil ve yalvarır gibidir. "Güvendesin tatlım.

O sadece Jake. Seninle oynuyordu. Güvendesin." Bu isim savunmamı delip geçiyor.

Jake...

Jake. Jake. Jake.

Hale'in evlatlık çocuklarından biri.

Yavaşça, üstüne oturduğum çocuğa, yani adama, bakışlarımı indiriyorum.

Jake zayıf bir şekilde bana el sallıyor, yüzü kızarmış ve gözleri komik bir şekilde açılmış.

İlk dikkatimi çeken şey, onun tipik bir Amerikan genci, komşu çocuk gibi sevimli olması. Sarı, dağınık saçları, keskin hatları ve gamzeli yanakları olan yüzünü çerçeveliyor. Kehribar rengi buklelerin altından, korku ya da kötülük barındırmayan parlak ela gözleri bana bakıyor. Sadece eğlenceyle parıldıyorlar.

Oh... lanet olsun.

Siktir. Siktir. Siktir.

Bu, ilk kez... ahem... birini erken bir şekilde yakalayıp öldürmekle tehdit ettiğim ilk sefer değil. Son sefer olacağını da sanmıyorum. Sonuçlarını düşünmeden hareket etme eğilimim var.

Hızla - ve kalbim boğazıma kadar çıkmış halde - yeni üvey kardeşimden uzaklaşıyorum.

"Siktir, siktir, siktir," diye küfrediyorum, Jake'inkinden birkaç ton daha koyu olan karışık sarı saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. "Özür dilerim. Beni korkuttun. Ben... Yani... Ben..."

"Sorun değil, Izzy," diyor Hale yumuşak, yatıştırıcı bir sesle.

Bana bir adım yaklaşır, eli omzumun hemen üzerinde durur. Ama az önce yaptığı gibi bana dokunmaz. Nedense bu, herhangi bir bıçağın yapabileceğinden daha fazla acı verir.

Onu korkuttum mu?

Beni şimdiden kovacak mı?

Bu benim için yeni bir rekor olacak - bir saat bile geçmeden evimi değiştireyim.

"Jake." Hale'in sesi azarlayıcı, sitemkar bir tona bürünür. Diğer çocuğa delici bir bakış atar. "Kişisel alan hakkında ne demiştin?"

Jake yerde uzanmış olduğu yerden kıpırdamıyor, ama ela gözlerini devirdiğini görüyorum. "Saygı göster."

"Evet." Hale kararlı bir şekilde başını sallar, sonra derin bir nefes alır ve Jake'e elini uzatır. "O dayakları hak ettin."

"Sanırım kış deliğim kırıldı," Jake, Hale'in onu ayağa kaldırmasına izin verirken şakacı bir şekilde sızlanır.

Artık onun üzerine... şey... oturmadığım için, Jake'in benden neredeyse bir baş daha uzun olduğunu görüyorum. İnce, kaslı vücudu mavi kot pantolon ve kahverengi ve altın rengi futbol formasıyla kaplı. Futbol takımında olmasına hiç şaşırmadım. Altın tanrı imajına çok yakışıyor. Okulun en popüler çocuklarından biri olsa da şaşırmazdım.

Ve... ben onu yere devirdim. Ve boğazına bıçak dayadım.

Merhaba, sosyal intihar.

Ama Jake yaptığım şeyden rahatsız görünmüyor. Aksine, bana baktığında gözleri kırışıyor ve gülümsemesi genişliyor. Utangaç bir şekilde ellerini ceplerine sokuyor ve topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim, yeni kız." Jake, Hale'e bir bakış attıktan sonra tekrar bana odaklandı. "Hale hep bana bu kadar..." Uygun bir kelime bulmaya çalışıyor.

"Duygusal mı?" Hale ekliyor.

Jake gözlerini devirir. "Evet, evet. Aynen öyle." Elini cebinden çıkarır ve bana uzatır. "Ben Jacob, ama bana Jake diyebilirsiniz."

Tereddütle bir adım yaklaşırım. Onun samimi gülümsemesini ve parıldayan gözlerini inceledikçe göğsümdeki düğüm yavaş yavaş gevşer. Hale'de olduğu gibi, Jake'de de beni rahatlatan bir şey var. Onun ela gözlerine baktıkça, kaslarımı saran gerginlik yavaş yavaş azalır.

"Sana... şey... ters davrandığım için özür dilerim," diyorum, yanaklarım kızarak. "Ve boğazına bıçak dayadığım için."

Hale arkamdan kıkırdamaya başlar ve Jake yüzünü buruşturur.

"Evet... belki de bunu kimseye anlatmamalıyız. Asla. Korumam gereken bir imajım var." Elim sıkıca sıkıp bırakıyor. "Ama seninle tanıştığıma memnun oldum."

Yüzümde yabancı bir his olsa da gülümsemeye çalışıyorum. Dudaklarım istediğim gibi hareket etmeyi pek bilmiyor. "Evet. Ben de."

Jake, benim zayıf nezaket girişimime gülümsemesi genişler, sonra aniden düzelir. Dudaklarını birbirine bastırır ve başını çevirip omzumun üzerinden bir şeye bakar. "Ama seni uyarmalıyım, eğer benim... Ne demiştin Hale? Eğer benim dokunaklı bir insan olduğumu düşünüyorsan, o zaman bu hiçbir şey..."

"Aman Tanrım. O burada! O BURADA!" Yüksek, coşkulu, tiz bir ses tam arkamdan geliyor.

İçgüdüsel olarak irkilirim, bilim adamlarının henüz bu kadar yüksek bir ses tonunu keşfetmediklerinden eminim.

"Lissa," Jake yetersiz bir şekilde cümlesini tamamladı.

Arkamdan bir şey bana çarptığında vücudumdaki tüm kaslar kaskatı kesildi. Ancak bu sefer hazırlıklıydım ve onu omzumun üzerinden atmadım.

Ya da boğazına bıçak dayamıyorum.

Buna rağmen, eklemlerimi gevşetemiyorum. Kalbim, bowling topunun pinleri devirmesi gibi göğüs kafesime çarpıyor. Hava, minik hançerlerden oluşmuş gibi.

"Lissa!" Hale sert bir sesle azarladı.

Yeni gelen kız, görünüşe göre Lissa, üvey babasını dinlemiyor ve beni daha sıkı sarıyor. Tek görebildiğim, belime sıkıca sarılmış ince kollar ve her bir bileğinde bileziklerle kaplı bilekler.

“Aman Tanrım! Buraya geldiğin için çok heyecanlıyım! Hale bana eve yeni bir kızın geleceğini söylediğinde, çok sevindim! Uzun zamandır sadece ben vardım. Ve erkekler kokuyor! Yatak örtüsünü beğendin mi? Sana hangi rengi alacağımı bilemedim. Bariz nedenlerden dolayı pembeyi seçecektim, ama Jake biraz daha mütevazı bir şey seçmem gerektiğini söyledi, her ne demekse. Beğendin mi?

Hale senin için kıyafet seçmeme izin vermedi ama komodininizi ben seçtim. Bedenini bilmiyorduk. Ama istersen seninle alışverişe çıkabilirim. Alışverişte çok iyiyimdir! Bence pembe sana çok yakışır. Saçına çok yakışır. Bu gerçek saç rengin mi? Bayıldım! Hep sarı saçlı olmak istemişimdir, ama Hale ve Gerry, saçımı boyamak için daha büyük olmayı beklemem gerektiğini söylediler. Belki pembeye boyarım! Ohhhh! Gökkuşağı! Hayır, mor! Karar veremiyorum.”

Lissa'nın uzun ve sıkıcı monologu devam ederken, Jake öne uzanıp belimdeki demir mengenyeyi çözdü. Sonunda küçük kızdan kurtulduğumda bana sempatik bir gülümseme attı.

Dönerek, oda arkadaşımı ilk kez fark ettim.

İnanılmaz derecede kısa boylu, o kadar kısa ki, boyunun 120 cm'den kısa olduğuna neredeyse inanıyorum. Bu, melek gibi narin yüz hatlarıyla birleşince, onu gerçek yaşından yıllarca daha genç gösteriyor. Koyu kahverengi saçları, pembe bir saç bandıyla yüzünden uzak tutularak, mükemmel bukleler halinde sırtına dökülüyor. Pembe etek, beyaz ve pembe çizgili gömlek ve pembe diz üstü çoraplar giyiyor.

Barbie'nin çocuğu, GI Joe ile bir ilişki yaşasaydı böyle mi görünürdü? Joe ile bir ilişkisi olsaydı böyle mi görünürdü?

Lissa, sanki benim ilgimden memnun olmuş gibi tekrar çılgılık atar ve bana bir kez daha sarılmak için aceleyle yanıma geldi. Tıpkı önceki gibi, kollarında kaskatı kesildim ve nefes almayı hatırladım.

"Bu çok eğlenceli olacak!" diye ciyaktı. "Her gün pijama partisi gibi olacak. Hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir."

"Lissa..." Hale sinirli bir sesle uyarıyor.

Bu minik kızla her gün böyle olduğunu tahmin ediyorum.

"Hala alışveriş merkezine gidiyoruz, değil mi? Sana kıyafet almaya? Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Telefon? Bilgisayar?"

Hiçbirine ihtiyacım olmadığını söylemek için ağzımı açtığımda, Hale araya girer.

"Alışveriş merkezindeki teknoloji mağazasına uğrayacağız. Ethan hala orada çalışıyor, değil mi?" Bu soruyu Jake'e yöneltir ve Jake bir kez başını sallar.

"Evet, öyle düşünüyorum." Jake bana şöyle açıklıyor: "Ethan benim arkadaşlarımdan biri." "Oh."

Gerçekten, buna başka ne söylenebilir ki?

"Ben arabada olacağım!" diye bağırır Lissa ve yatak odasından koşarak çıkar, kahverengi saçları arkasında dalgalanır.

"Lissa! Yarım saat daha çıkmayacağız!" Hale seslenir, ama Lissa Kasırgası için artık çok geçtir.

Geldi, gördüğü her şeyi mahvetti ve sonra arkasını dönüp bakmadan çekildi.

"Ona göz kulak olurum," Jake, Hale'e fısıldar. Hale onaylayarak başını sallayınca, Jake bana döner, gülümser ve omzumu güven verici bir şekilde sıkar. "Birazdan görüşürüz."

Ve sonra gider.

Amanda, hala kapının eşiğinde dururken rahatsız bir şekilde boğazını temizler. Hale'e bakmadan önce kalem eteğini eliyle düzeltir.

"Seninle özel olarak konuşmam gereken birkaç şey var, Hale," diyor.

Hale başını sallar. "Evet, mutfakta görüşürüz."

Amanda tereddüt eder, gözleri bana doğru kayar, sonra bir kez başını sallar ve Lissa ile Jake'in gittiği yöne doğru uzaklaşır.

Beni Hale ile yalnız bırakarak...

Yaşlı adam yorgun bir nefes verir ve parmaklarını saçlarının arasından geçirir, tuz rengi saç telleri koyu renkli bukleleri süsler. Hiçbir şey söylemese de, keskin, her şeyi gören gözleriyle beni inceler. İki cam slayt arasında sıkışmış, mikroskop altında analiz edilmeyi bekleyen küçük bir kelebek olduğumu hissediyorum.

"Zor bir hayatın olmuş, evlat," diye başlar Hale yumuşak bir sesle. "Yaşadıklarını hayal bile edemiyorum."

Öfke yanaklarımı kızartır.

Aptal değilim. Hale ve kocasının benim dosyamın içeriğine erişebileceklerini biliyorum, ama sanırım bir parçam onun dosyayı okumamış olmasını umuyordu. Ya da okumuşsa bile, bu konuyu açmayacağını umuyordum. Hayatımın kasaba halkının alay edip gülmesi için bir karnaval gösterisi olmasını istemiyorum. Hale'in yaşadıklarını hafife alacağını söylemiyorum, ama...

Kollarımda buz gibi bir ürperti hissediyorum. Aniden üşüyorum, ama bunun üstümdeki gürültülü klima ünitesinden mi yoksa kendi endişemden mi kaynaklandığından emin değilim.

"Ama evimde silah taşımanı istemiyorum," diye devam ediyor Hale, gözlerinde hem pişmanlık hem de kararlılık parlıyor. Çenesini ceketimin koluna doğru uzatıyor, orada küçük bir kın içinde sakladığım bıçağı gösteriyor. "Sana güveniyorum, evlat. Gerçekten. Ama ya panik içinde Jake'in boğazını kesmiş olsaydın? Ya da Lissa seni yakaladığında onu bıçaklamış olsaydın? Senin kendini güvende hissetmeni istiyorum, ama diğer sorumluluklarımı da düşünmek zorundayım."

Onunla tartışmak, protesto etmek, tüm bu adaletsizliğe karşı bağırıp çağırmak istiyorum.

Jake veya Lissa'nın ölmesini isteseydim, ölmüş olurlardı.

Bıçak kullanma becerimi biliyorum.

Ancak Hale'in bakış açısını da anlayabiliyorum. Tek istediği, evlatlık çocuklarını korumak. Ve ben kimim ki buna karşı çıkayım? Hale, geldiğimden beri bana karşı çok nazık davrandı ve evet, bu bir anda değişebilir, ama değişeceğini sanmıyorum. O, benim son evlatlık babamın bayat sigara ve alkol koktuğu gibi, samimiyet ve şefkat yayıyor gibi görünüyor.

İçimden gelen binlerce itirazı bastırarak, kolumun içine uzanıp küçük bıçağı aldım. Sanki kendimin bir parçasını, bir uzvumu feda ediyormuşum gibi hissettim, ama pes etmem gerektiğini biliyordum.

Hale gözlerimdeki mücadeleyi görmüş olmalı, çünkü kendi gözleri de belirgin şekilde yumuşadı, ki bunun mümkün olduğunu sanmıyordum.

"Burada güvendesin, Izzy. Söz veriyorum. Buna inanmanın zaman alacağını biliyorum." Bıçağı elimden alıyor. "Güvendesin."

Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum - bir saat önce tanıştık, nasıl inanabilirim ki? - ama bıçak elimden çıktığı anda omuzlarımdan ağır bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

Ama Hale'in bilmediği şey, ölümcül bir silah olmak için bıçağa ihtiyacım olmadığı.

Bunu kendi başıma da yapabilirim.

Dört

IZZY

En yakın alışveriş merkezi Hale'in evinden arabayla otuz beş dakika uzaklıkta.

Lissa, geçtiğimiz her binayı ve dükkânı işaret etmek için fırsatı değerlendirirken, Jake de gerekli gördüğü her an araya giriyor.

"Bu şehirdeki *en iyi* dondurma dükkânı. Gerçekten binlerce farklı çeşidi var. Ben şahsen çikolatalı çilekli cheesecake'i seviyorum." Lissa parmağını yine pencereye batırıyor ve parmak izi bırakıyor. "Ve burası da Rory's Diner. Burada lezzetli hamburgerler yapıyorlar. Üzerine domates koyabilirsin. Ve hayal edebileceğin her türlü peyniri. Ve marul. Ve soğan. Ohhh! Şimdiye kadar yapılmış en iyi ketçap ve hardal da unutma. Ve şuradaki... Orası lise!"

O kadar hızlı gidiyoruz ki, tek gördüğüm tuğla, küp gibi bir bina. Görünüşü pek etkileyici gelmiyor, ama sadece görünüşe bakarak yargılamak doğru olmadığını biliyorum.

Birkaç gün sonra yeni bir okula başlayacağım düşüncesi, boğazımın arkasında ateş parmakları gibi yanıyor. Klima ile ilgisi olmayan soğuk bir ürperti, kollarımın her yerinde tüylerimi diken diken ediyor.

Keşke Hale'in evi 15 mil daha doğuda olsaydı. O zaman, yeni alışmaya başladığım okulda kalabilirdim. Elbette, çok fazla arkadaşım yoktu, ama az sayıdaki arkadaşlarım bana son derece sadıktı. Diğer çocuklar tuhaf yeni kıza sırtlarını dönerken, onlar öğle yemeğinde yanımda oturdurlardı. Hatta Royce DeMore'un beni mezuniyet balosuna davet edeceğine inanmaya başlamıştım.

Ama bu farklı bir hayat, bir daha asla yaşayamayacağım bir hayat.

On sekiz yaşına girene kadar sadece birkaç ay kaldı. O zaman bu eyaletten ve içindeki herkesten kaçabilirsin.

Hale en yakın alışveriş merkezine kalan on dakikalık yolu sürerken ben dinliyorum ama sohbete katılmıyorum. Bu alışveriş merkezi, hayatımda gördüğüm en büyük mağazaları barındıran devasa bir yapı. Otopark o kadar dolu ki Hale arka çıkışın yakınına park etmek zorunda kalıyor, ama bu Lissa'yı rahatsız etmiyor gibi görünüyor, çünkü hemen arabadan atlayıp cam kapılara doğru zıplamaya başlıyor.

Hale ona trafiğe dikkat etmesini söyler. Lissa onu duymamış gibi görünce, Hale sinirlenir ve ona yetişmek için koşar. Jake yanımda kalır, bana çekingen bir gülümseme atar ve omzunu omzuma çarpar.

"Bu kadar üzülme, yeni kız. Çoğu kadının alışverişi sevdiğini sanıyordum."

Çarpıcı futbolcuyla aynı hızda ilerlerken içgüdüsel olarak kollarımı belime doladım.

"Sanırım sadece..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum, ama neyse ki Jake, parmaklarımdan ucunda asılı kalan ipliği yakalıyor ve onu tutarlı bir cümleye dönüştürüyor.

"Birine borçlu olmak mı?" diye doğru tahmin ediyor.

Omuz silkiyorum. "Bu benim için geçmişte pek iyi sonuçlanmadı."

Jake, gözlerini kamaştıran güneşe karşı gözlerini kısarken ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu. Ne kadar uzun süre ona baksam da benimle göz teması kurmayı reddettiğini fark etmeden edemiyorum. Sanki derin düşüncelere dalmış, fiziksel olarak hemen yanımda durmasına rağmen milyonlarca kilometre uzakta gibi.

"Hale ve Gerry iyi adamlar." Jake'in sesi kararlı ve samimi, tartışmaya yer bırakmıyor.

Bu tek cümledeki inanç, neredeyse nefesimi kesiyor. Sanırım bunun nedeni, bu kasvetli dünyanın ne kadar çok gri tonu olduğunu bizzat gördüğüm için, *kimsenin* doğuştan iyi olduğuna inanmamamdır.

"Onlar beni on beş yaşındayken evlerine aldılar ve yaklaşık üç buçuk yıldır onlarla yaşıyorum."

Bu...

Bu beni şaşırttı.

Ona hayretle bakıyorum, ayaklarım bir an duruyor, Jake de beni geride bırakmamak için yürümekten vazgeçmek zorunda kalıyor. "On sekiz yaşından büyük müsün?"

Dudaklarının kenarlarında alaycı bir gülümseme belirir. "Bu seni şaşırttı mı?"

Evet... Kesinlikle.

Çoğu çocuk, koruyucu aile sisteminden çıktıkları anda, kendi istekleriyle olsun ya da olmasın, hayatta kendi yollarını çizerler. Koruyucu ailelerin çoğu, para almadıkları halde on sekiz yaşındaki bir çocuğun evlerinde yaşamalarını istemezler. Ayrıca, koruyucu ailelerin evlerinde yaşayan aile üyesi olmayan yetişkinlerle ilgili uymaları gereken bir sürü kural vardır.

"Sen evlatlık mıydın?" diye soruyorum, sonra hemen dudaklarımı sıkıştırıyorum. Tüm bu müdahaleci sorular arasında...

Ama Jake gülerken yüzünden altın sarısı saçlarını geriye atarak alınmış gibi görünmüyor.

"Resmi olarak değil. Bazı... sorunlar vardı." Burnunu kırıstırıyor, ama ayrıntıya girmiyor.

Bunun Hale ve Gerry'nin aynı cinsiyetten bir çift olmasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Bu berbat sistem, çocukları aynı cinsiyetten olan sevgi dolu bir çiftin velayeti altına vermektense, evden eve dolaşarak acı çekmelerini tercih ediyor.

Sonunda girişte bizi bekleyen Lissa ve Hale'e ulaştığımızda sohbetimiz sona erer. Lissa beni görür görmez gülümser ve elimi tutar.

"Hale önce kıyafet alışverişine gidebileceğimizi söyledi!" diye neredeyse çığlık atarak beni ileri doğru çeker. "Bu çok eğlenceli olacak! En sevdiğim mağazaları gezip, en sevdiğim tezgahhtarlarla tanışıp, en sevdiğim stilleri deneyebileceğiz..."

"Yaşasın," diye sıkıcı bir şekilde söylüyorum, o beni içeri sürüklerken.

Hale ve Jake arkamdan gülüyorlar, Jake'in sesi bir saniye sonra kulağıma ulaşıyor.

"En azından bu sefer pembe etek giydirmeye çalıştığım kişi ben değilim."

* * *

İki saat sonra ve on beş mağaza sonra, yorgun bedenimi yemek alanındaki en yakın sandalyeye bırakıyorum. Her yönden yağlı hamburger, pizza ve makarnanın cezbedici kokuları bombardıman ederken midem gurulduyor. En son ne zaman yemek yediğimi bile hatırlamıyorum, ama Lissa ile alışveriş yapmanın maratonda beş mil koşmakla eşdeğer olduğunu biliyorum.

Yorgunum.

Hale yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsüyor, o hain.

Yeni üvey babam, Lissa kasırgası beni enerjisinin girdabına kapıp pembe, sersemlemiş bir yığın halinde geri tükürdüğünde, sadece kenarda duruyordu.

Jake omzuma dirsek atıyor. "Hala hayatta mısın, yeni kız?"

"Çok fazla pembe görmekten ölebilir mi insan? Böyle bir şey var mı?" Dramatik bir şekilde sızlanıyorum, Hale ve Jake gülüyor, Lissa ise somurtuyor.

"Sadece iki tane pembe giysi aldın," diye itiraz etti yeni oda arkadaşım, biraz kızgın bir sesle. "Sana *çok* yakışan parlak pembe elbiseyi bile almadın."

"Şeffaftı," diye cevap veriyorum, Jake'in elinin arkasıyla kahkahasını bastırmaya çalışmasını görmezden gelerek. "Ve teknik olarak iç çamaşırıydı."

"Orada olup *bunu* görmediğim için çok mutluyum," diye mırıldanır Hale, bu da içgüdüsel olarak gülümsememe neden olur.

"Ben de orada olup bunu göremediğim için üzgünüm," diye karşılık veriyor Jake.

O bana sırtarak bakarken, ben şakacı bir şekilde omzuna vuruyorum. Jake alışveriş merkezinde benimle yarım yamalak flört ederek zamanımızı geçirirken, bunun bir anlamı olmadığını biliyorum. Elbette yakışıklı, ama ona karşı hissetmem gereken çekicilik... yok.

"Ha. Ha. Ha. Sen tam bir komedyensin, değil mi?"

Jake göz kırptı. "Evet dersem, o pembe, yarı saydam iç çamaşırı setini tekrar dener misin?"

Bu sefer Jake'in kafasının arkasına vuran Hale'dir.

"Ah!" Jake dramatik bir şekilde kafasını tutar. "Bana beyin sarsıntısı mı geçirmeye çalışıyorsun?"

"Eğer bu senin utanmazca flört etmeni engellerse, evet." Hale, Jake'in abartılı surat asmasına bile gözünü kırpmıyor.

"Bu çocuk istismarı."

"Sen on sekiz yaşındasın." "Bu yetişkin istismarı."

Hale gözlerini devirir ve ayağa kalkar, keskin bakışlarını bana çevirir. Hemen yüzümü buruşturur ve başımı sallamaya başlarım.

O bakışı tanıyorum.

Lissa, itirazlarıma rağmen beni mağazadan mağazaya sürükleyip, hayatımda hiç görmediğim kadar çok giysi ile kollarımı doldururken bana attığı bakışla aynı.

"Alışveriş. Bitti. Hayır. Alışveriş. Artık yok," diye sızlanıyorum, sanki bir saniye daha dayanamayacakmışım gibi başımı masaya vuruyorum.

"Sen tıpkı Jake gibisin," diye gülüyor Hale.

"Aman Tanrım. Şimdi iki tane mi oldu?" Lissa alaycı bir fısıltıyla diyor. Gözlerimi kısarak ona sert bir bakış atıyorum, ama o sadece pişmanlık duymayan bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Sinirlenerek gözlerimi deviriyorum ve Hale'in beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum.

"Jake, Lissa, lütfen çantalarımı alın," diye talimat verir.

Jake ve Lissa, sayısız alışveriş çantasını kollarının üzerine asarken hiç şikayet etmiyorlar, ama ben bir parça suçluluk hissetmeden edemiyorum.

Hem benim yeni kıyafetlerimi taşıyorlar...

Ve Hale'in tüm bu eşyaları bana satın almış olması.

Ne zaman bir şeye ihtiyacım olmadığını söylemeye çalışsam, o sadece başını sallayıp parmağını yüzüme doğrultuyordu.

"Alacaksın," derdi kararlı bir şekilde.

Bir şeye bir saniyeden fazla baktığımda, onu sepete, yani Jake'in kollarına eklerdi.

"Şimdi nereye gidiyoruz? Beni yeterince işkence etmedin mi?" Sadece yarı şaka yapıyorum.

Evet, Hale'in bana hiçbir karşılık beklemeden aldığı her şey için inanılmaz derecede minnettarım - yine de onun niyetinden şüphelenmeden edemiyorum - ama bacaklarım ağrıyor, ayak parmaklarım çok küçük ayakkabılara sıkıştığı için acıyor ve Victoria's Secret'a yaptığımız geziden beri sürekli iç çamaşırım kıcıma giriyor.

"Pazartesi günü dersler başlamadan önce bir telefon ve yeni bir dizüstü bilgisayara ihtiyacın olacak," diyor Hale, sanki hayatımda hiç sahip olmadığım, birkaç yüz dolarlık bir üründen bahsetmek yerine hava durumunu konuşuyormuş gibi kayıtsız bir ses tonuyla.

Ona bakakaldım, bir an için dilim tutuldu. Nefesim tam anlamıyla kesildi.

Bunu daha önce de söylediğini biliyorum ama...

"Hayır." Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "O şeylere ihtiyacım yok. Bu çok fazla."

"Birkaç ay sonra on sekiz yaşına gireceksin." Hale kolunu omuzlarıma doluyor ve beni daha önce fark etmediğim bir mağazaya doğru yönlendirmeye başlıyor. Adını tanımıyorum, ama vitrinde sergilenen aletlerin sayısına bakılırsa, burası bir elektronik mağazası olmalı.

"Ne istersen onu yapma özgürlüğün var. Ancak Gerry ve ben sadece ara sıra bize haber vermeni istiyoruz, bunun için de bir telefona ihtiyacın olacak. Endişeleniyoruz. Elbette kurallar ve belirli bir eve dönüş saati olacak, ama bunu sonra konuşabiliriz. Ve tüm son sınıf öğrencileri için dizüstü bilgisayar zorunludur. Jake'in eskisini kullanmana izin verirdim, ama o onu parçaladı..."

"Kazara," diye araya girer Jake.

Hale başını sallar. "Doğru. *Kazara*, bir şekilde eve giren bir yarasaya atmaya çalıştı. Ve *kazara* yarasayı ıskaladı ve pencereden dışarı fırlattı."

Jake öne eğilip bana sahne fısıltısıyla, "Yarasa yüzümü yemeye çalışıyordu," der.

"*Yarasa*," diye araya girer Lissa, "aslında bir kelebektir. Ama Jake, sokak itibarını korumak için hikayeyi değiştirmeyi seviyor."

"Ona Perriwrinkle adını verdim," diye ekler Hale.

İstemediğim bir kahkaha kaçıyor ve midemde tanıdık olmayan bir sıcaklık yayılıyor. Tanrım, bu ailenin bir parçası olmak nasıl bir şey olurdu? Gerçekten bir parçası olmak? Sadece birlikte olduğun insanları içtenlikle tanımanın getirebileceği içten şakalar ve dostluklar yaşamak?

Umutsuz, boş *bir ihtiyaç* göğsümü parçalıyor. Bu grubun bir parçası olma ihtiyacı.

Sevilmek ve istenilmek ihtiyacı.

Birisi benden sıkıldığında çöp gibi bir kenara atılmamak için duyulan bir ihtiyaç.

"Ethan çalışıyor, değil mi?" Hale, beni içimdeki hayallerimden uyandırarak soruyor.

"Evet." Jake çenesini pencereye doğru eğiyor, orada bir adamın tezgahın arkasında çömelmiş, bir kutu kabloyu karıştırdığını görüyorum.

"O senin okuldan arkadaşın, değil mi?" diye soruyorum.

"Sayılır. Yani, onunla arkadaşız ama çok yakın değiliz. Kardeşi benimle aynı futbol takımında ve oldukça havalı biridir. Ama Ethan buradaki en zeki çocuklardan biri. Sınıf ödevlerinde onunla eşleşince çok mutlu oluyorum. O ve Ansel dört yıldır mezuniyet konuşmacısı olmak için rekabet ediyorlar."

"Diline dikkat et," diye Hale yarı yürekten azarlıyor.

"Üzgünüm, patron." Jake ona alaycı bir selam verir. "O ve *sikik surat* dört yıldır mezuniyet konuşmacısı olmak için rekabet ediyorlar."

Hale dilini şaklatıp iç çekince gülmekten boğuluyorum. "Ansel'i sevmediğini mi anlıyorum?" diye soruyorum.

"O bir pislik." Jake omuz silkiyor. "Eğer kimseyle çaba sarf etseydi, okulun en popüler çocuklarından biri olabilirdi. Ama o, günlerini kütüphanede ya da kafeteryanın köşesinde tek başına geçirmeyi tercih ediyor."

"Belki de sadece utangaçtır," diyorum.

"Bana güven." Lissa arkamdan çenesini omzuma dayadı, bu da beni irkitti. "Arkadaşı olmamasının sebebi kesinlikle bu değil. Ben herkesi severim... onu hariç."

"O gerçek bir pislik," diye ekliyor Jake.

Bu sefer Hale, Jake'in kullandığı kelimelere yorum bile yapmaz. Yaşlı adamın dudaklarında çekingen bir gülümseme belirir. Acaba Jake'in Ansel hakkındaki değerlendirmesine katılıyor mu? Hale onu tanıyor mu?

"Göt herif kim?" diye tanıdık olmayan bir ses tezgahın altından geliyor.

Neredeyse anında, damarlarımdan bir sıcaklık dalgası geçer ve beni daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklıkla doldurur. Bu, ruhuma kazınmış gibi görünen garip, bedensiz bir his. Şok dalgası içimi sarar.

Bu da *neydi* böyle?

Isı geldiği kadar çabuk da dağıldı ve beni garip bir boşluk hissiyle baş başa bıraktı.

Tezgahın arkasındaki adam çömelmiş pozisyonundan o kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki, korkudan bir adım geriye sendeledim.

Aman Tanrım...

Bu adamın seksi olduğunu söylemek, duyduğum en hafif tabir olur. Cildi, sanki güneşte çok zaman geçirmiş gibi koyu bronzlaşmış ve kulaklarının hemen altında kesilmiş koyu altın rengi bukleleriyle güzel bir kontrast oluşturuyor. Çirkin kırmızı gömlek ve bej pantolon giymiş olsa bile, kendine güven ve cinsellik yayıyor.

Kollarını sıvadığı için, kumaşın altından görünen ve gözden kaybolan dövmelemin başlangıçlarını görebiliyorum. Bileklerinin iç kısmında, neredeyse bir alev gibi görünen garip bir doğum lekesi var.

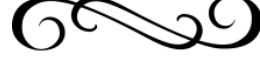
ateşe benziyor. Seksi yabancı, koyu çerçeveli bir gözlük takıyor ve seksi bir nerd ile kötü çocuk sörfçüyü ustaca birleştirerek çekici bir paket oluşturuyor.

"Ethan! Hey, dostum!" Jake sesleniyor, ama bu adam... Ethan... Gözlerini benden ayırmıyor.

Ve ben izlerken, kalbim göğüs kafesime balyoz gibi vururken, Ethan bir adım öne çıkıyor...

Ve hemen yeni telefonların sergilendiği vitrini devirip, yüzüstü ezilmiş elektronik cihazların yığına düşüyor.

Beş

ETHAN

Ne haltlar dönüyor burada?

Apple ürünlerinin arasında yüzüstü yatarken bu düşünce kafamda sürekli dönüp duruyor. *Uzun* bir süre kıpırdamadan yatıyorum, bunun korkunç bir kabus olduğuna ve her an uyanıp tüm bu saçmalığa güleceğime yarı yarıya inanarak.

Ama... hayır.

Kadının tatlı kokusu beni dalgalı bir ateş battaniyesine sarıyor, beni sıcaklıkla sarıp sarmalıyor.

Benim, kurt kafamın arkasında hırlıyor. Bu tek kelimedeki sahiplenme duygusu beni irkiltiyor.

Bu nasıl olabilir?

Bu kız... insan. Buna hiç şüphe yok.

Yine de varlığımın her zerresi aya ulumak ve onu benim olarak ilan etmek istiyor. Bu, içimdeki karmaşık bir ihtiyaç, şu ana kadar varlığından bile haberdar olmadığım kişiliğimin ilkel bir yönü.

Benim. Benim. Benim.

Benim.

"Kahretsin dostum. Yardıma ihtiyacın var mı?" Jake elini uzatıyor ve ben de bir saniye içinde uzattığı eli kabul ediyorum.

Diğer erkeğin beni ayağa kaldırmasına izin verirken, kaybettiğim saygınlığımın en azından bir kısmını geri kazanmaya çalışıyorum. Elimi mağazadan verilen çirkin kırmızı gömleğin üzerinde gezdirerek hayali kırıksıklıkları düzeltiyorum. Kafamın yan tarafına delen bakışlarla karşılaşmaktan her şey daha iyidir.

Kaderimdeki eşimin bakışları.

Hayır. Bu doğru olamaz, değil mi? O bir insan, ben ise... değilim.

Bunu düşünürken, bir başka sıcaklık dalgası beni sardı. Sanki binlerce parlak kılıç iğnesi aynı anda cildime batıyormuş gibi hissettim.

aynı anda batıyormuş gibi hissediyorum.

"Her iki kardeşin de ailenin atletik yeteneklerini miras almasını ummak fazla olur herhalde," diyor Jake alaycı bir şekilde ve dikkatimi sırtan futbolcuya geri çekiyor.

Gülmeye çalışıyorum, ama sesim zorlama ve titriyor. "Evet. Spor kesinlikle Emery'nin işi."

Ama bunu ben bilemem ki.

Emery futbol takımına katılmaya karar verdiğini bana söylemedi bile. İlk maçtan önceki gece Ashton'dan duymak zorunda kaldım.

Keder göğsümü delip geçiyor. Hayatta olan kardeşimle ilgili bu duyguyu ilk kez hissetmiyorum ve eminim ki son kez de olmayacak. Onunla geç saatlere kadar güldüğümüz, Ashton ve Reid ile ormanı keşfettiğimiz, ebeveynlerimizi şaşırtmak için yer değiştirdiğimiz günleri hatırlamadan edemiyorum. Ama o farklı bir hayattı, geri dönebileceğimizi sanmıyorum.

Bir sürü olabiliriz, ama artık kardeş değiliz. İkizim, karşımda duran kadın kadar bana yabancı.

Bu kadın...

Benim eşim.

Bizim eşimiz.

Yavaşça, dikkatlice, bakışlarımı ona çeviriyorum, dükkana girdiğinden beri ilk kez onu gerçekten inceliyorum. Yıllar boyunca birçok güzel kadın gördüm, ama hiçbirisi önümde duran bu tanrıça ile kıyaslanamaz. Ve bunu sadece kaderimdeki eşim olabileceği için söylemiyorum. Onunla ilgili her şey sadece içimdeki kurdu değil, aynı zamanda erkeği de çağırıyor.

Koyu kehribar rengi saç telleriyle vurgulanmış altın sarısı saçları, omuzlarına gevşek dalgalar halinde dökülüyor. Kahverengi kaşları, çikolata rengi gözlerinin üzerinde kavisli bir şekilde uzanıyor ve beni, kurt formumdayken ormandaki yaprakların altında gizlenmiş bir tuzak kadar etkili bir şekilde tuzağa düşürüyor. Basit bir kot pantolon ve göğüslerinin dolgunluğunu vurgulayan yeşil bir kazak giyiyor.

O mükemmelliğin vücut bulmuş hali ve ben hiç bir kadını onun kadar istememiştim. Cildim, sanki minik parmaklar beni dürtüp itiyormuş gibi, kelimenin tam anlamıyla karıncalanıyor.

Ağzım açık mı bakıyorum? Kahretsin, ağzım açık bakıyorum, değil mi?

Sapık gibi davranmayı bırak Ethan! Bir şey söyle!

"Telefon satıyoruz," diye aptalca bir şekilde patladım ve ayaklarımın dibinde duran devrilmiş cihaz yığınınına işaret ettim.

Jake arkamdan bir yerlerden homurdanıyor ve üvey kız kardeşi Lissa bana tuhaf bir bakış atıyor. Hale de merakla bana bakıyor, ama onun sorgulayan bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Beni en iyi anlayan kişi varsa, o da odur.

Güzel kız ellerini ceplerine sokar ve topukları üzerinde geriye doğru eğilir. Koyu renkli kaşlarından biri yukarı kalkar.

"Bunu görebiliyorum." Dumanlı sesi, fiziksel bir okşama gibi tenimde kayıyor.

"Aslında Izzy'ye telefon almaya geldik." Jake yanımdan geçip güzel kadının omuzlarına kolunu doladı.

Ve ben. Kızarım.

Kıskançlık damarlarımdan akıyor — beyaz sıcak ve güçlü — pençelerim uzuyor ve dişlerim uzamaya başlıyor.

Bu adam neden eşime dokunuyor? Kolunu onun omzuna atıyor?

Ve o neden ona gülümsüyor?

Buz damarlarımdan akıyor ve beni hareketsiz hale getiriyor, bir an için önceki ateşi söndürüyor. Onu öldüreceğim. Onu parçalara ayıracağım, kalbini sökeceğim ve...

Ne oluyor lan, Ethan?

Hiçbiri benim değiştiğimi, yüzümün şeklinin bozulduğunu görmeden önce hızla arkamı dönüyorum.

"Ethan?" Hale'in sesi hem temkinli hem de şüpheli.

Aynı zamanda bir uyarı da seziyorum, bize dair gerçeği biri öğrenirse ne olacağını hatırlatan bir uyarı.

Ama ona ne söyleyebilirim ki?

Onunla birlikte olan bu insan kadının kaderimdeki eşime inandığımı mı? Kurtumun, Jake gibi zararsız biri olduğunu bilmeme rağmen, başka bir erkeğin ona sarılmasını görünce çılgına döndüğünü mü? Onun kot pantolonunu yırtıp, önünde diz çöküp onu yalamak istediğimi mi?

"Telefonlarımız var. Yani, telefonlar var. Bizim. Onlar var. Evet." Bulabildiğim en yakın nesneyi kapıyorum - ki bu kesinlikle bir telefon *değil* - ve onlara geri fırlatıyorum. Kulaklıkların kızın ayaklarının dibine yumuşak bir sesle düştüğünü görmek için bakmama bile gerek yok.

Siktir. Kendine gel, Ethan!

"Onun sorunu ne?" Arkadaşımla yakında ölecek olan futbolcuya fısıldadığımı duyuyorum. Dur. Hayır! Cinayet yok. "O her zaman böyle mi?"

Jake gülüyor. "Söz veriyorum, o iyi biridir. Yemin ederim. Muhtemelen işten dolayı streslidir."

Kahretsin. Şimdi Jake'i de öldürmek istemiyorum. Bu muhteşem bombayı etkilemek için beni feda edebilecekken, benim için ayağa kalktı.

Belki cinayet yerine, hafif bir sakatlama yapabilirim... Ne oluyor lan?

Ashton gibi konuşmaya başladım. Ve Reid gibi. Hatta Emery gibi. Ben grubun en akli başında üyesi olmam gerekiyordu.

Nasıl oldu da bugün benim günüm oldu? Bir saniye önce, yaşlı Beatrice'e bilgisayarını nasıl açıp kapatacağını öğretiyordum. Bir saniye sonra, eşimin karşısına çıktım, ya da sırtını döndüm, duruma göre.

Muhtemelen benim bir ucube olduğumu düşünüyordur.

Hale boğazını temizliyor, ama ben hemen onlara dönmüyorum, bunun yerine rafları rastgele telefon kılıfları arıyormuş gibi yapıyorum. Kendimi kontrol edebildiğimden pek emin değilim. Küçük bir yavruyken beri kendimi bu kadar rahatsız hissetmemiştim.

"Izzy'ye okul için yeni bir telefon ve dizüstü bilgisayar almamız gerekiyor. Herhangi bir önerin var mı?" diye soruyor Hale.

Izzy.

Ne güzel bir isim. Iz-zy.

Izzzzz-y.

Izz-yyyy.

"Şey... evet... tabii ki. Hemen hallederim. Pew. Pew." Omzumun üzerinden ona parmak silahımı ateşledim ve içimden küfrettim.

Benim sorunum ne lan? Futbol takımının yıldızı olmayabilirim, ama kendi başıma popülerim. Sınıf başkanayım, robotik kulübünün kurucusuyum, Ulusal Onur Topluluğu üyesiyim ve Saint Views Lisesi'nin en çok aranan bekarlarından biriyim.

Tabii ki, ilk izlenimim pek de muhteşem olmadığı için bunu anlayamazsınız.

Sonunda dönmeye hazır olduğumu düşündüm. Artık... öh... cinayet serisine çıkmayacağımı bildiğim için, eşimi ikinci kez görmek akıllıca görünüyor. Yanaklarının keskin kıvrımlarını ve çenesindeki çentiği ezberlemek. Dikkatimi çeken o mükemmel, cupid-bow dudakları hakkında hayal kurmak.

Şu anda, o dudaklar yarı gülümsemeye kıvrılmış, bu da onun koyu renkli gözlerini parlatıyor.

O gülümseme... bana yönelik.

Bana.

Kahre

tsin.

Odaklan, Ethan! Lanet olası işini yap!

"Tamam. Size en yeni modelleri göstereyim..." Teknik konuşmalara dalıp, bir an için önümde duran kadının eşim olduğunu unutuyorum.

Tamam. Bu bir yalan. Tamamen unutmak imkansız. Onun tatlı kokusu bir kasırğa gibi içimi kaplıyor, ama geride yıkım ve kaos bırakmak yerine, içimde doğuştan gelen bir huzur hissediyorum.

Izzy'nin hoşnutsuzluğuna rağmen, en yeni iPhone ve gül altın rengi bir MacBook'ta karar kılıyoruz. İlk başta, bunun Apple markasını sevmediği için olduğunu düşünüyorum, ama sonra bunun maliyetinden kaynaklandığını anlıyorum. Mağazanın diğer tarafında, ona birkaç program yüklerken, Hale ile fısıldayarak konuştuğunu duyuyorum.

"Bu çok fazla," diyor.

Eğer normal bir insan olsaydım, onların fısıltılı seslerini duyamazdım. Ama ben normal değilim ve kesinlikle insan da değilim.

Kulak misafiri olduğum için suçluluk duymalı mıyım?

Muhtemelen. Durmalı mıyım? Maalesef, durmuyorum.

Bu kız bana ne yapıyor?

"Saçma." Hale elini omzuna koyup sıkıca tuttu. Jake ona dokunduğunda olduğu gibi, odanın diğer ucuna koşup onu paramparça etme ihtiyacı hissetmedim.

Belki de Hale zaten bir eşe sahip

ve onun babası olacak yaşta olduğu içindir. Jake ise...

İstemedi bir hırıltı kaçıyor ve sesini kesmek için hemen dudaklarımı sıkıştırıyorum.

Siktir.

"Sana ödeyecek param yok." Izzy yorgun sesli.

Görüş alanımın dışında, parmaklarını sarı buklelerinin arasında gezdirmesini izliyorum.

O parlak altın saçları avucuma dolamak için neler vermezdim...

Ne? Hayır! Odaklan!

"Buna gerek yok, evlat." Onu bırakmadan önce omzunu bir kez daha sıkıyor.
"Biz bir aileyiz. Ve aileler böyle yapar."

Onun sözleri kalbimi garip bir şekilde
çarpıyor. Aile.

Eskiden bir ailem vardı.

Ve şimdi...

Kafamı sallayarak düşüncelerimi silmeye çalışıyorum.

Izzy ve Hale beni kasada karşılıyor, ilki ayaklarını sürüyerek, ikincisi ise sıcak bir gülümsemeyle. Hale'i her zaman sevmişimdir. Benimkinden farklı bir gruba ait olabilir, ama bu tür önemsiz rekabetlerin bana ve diğerlerine karşı davranışlarını etkilemesine asla izin vermez. Sırf bu nedenle herkes onu ve kocasını sever.

Toplam tutarı sormadan Hale kredi kartını uzatır, Izzy'nin dudaklarını sıkıp kaşlarını çatmasını görmezden gelir.

Yine garip bir acı hissi içimi kapladı. Eşime
bakmak benim görevim olmalıydı.

Ben.

Hale değil. Jake değil. Başka kimse değil.

Ne kadar barbar olabilirim ben? Lanet olsun, yirmi birinci yüzyıldayız. Izzy'ye *bakmam* gerekmiyor. O, kendine bakabilen güçlü, bağımsız bir kadın. Yine de...

Lanet olsun benim kurda.

Cidden, onu ve ilkel eğilimlerini siktir et. "Aslında... bugün indirim var," diye
yalan söylüyorum, başımı eğerek

kimse ifademi göremesin diye başımı eğik tutuyorum.

Emery bir keresinde bana açık bir kitap olduğumu söylemişti. Yalan söylerken yüzümden gerçeklerin okunmaması neredeyse imkansız.

"İndirim," Hale kuru bir şekilde tekrarlar, benim saçmalığıma bir saniye bile
inanmaz. Ancak beni bununla suçlamaz. Gerçeği bilmesinin imkanı yok. Büyük
olasılıkla, güzel bir yüz tarafından hipnotize olduğumu düşünüyor
ki öyle de.

Ama hikayenin tamamını asla bilemez.

"Evet. Bir satış." Aklıma mantıklı bir şey gelmesi için kafamı yoruyorum. "Yarı
fiyatına." "Yarı fiyatına mı?" Izzy bana şaşkın bir bakış atıyor ve kalbim
savaş davulu gibi atıyor.

Ellerim birden nemli, sonra terli, sonra yine nemli hale geldi.

"Evet." Hale'in kredi kartını aceleyle okutuyorum ve makineye toplamın yarısını giriyorum. "Sadece bu iki... şey... ürün için."

Daha aptal olamazdım herhalde?

Hale bana tuhaf bir şekilde bakmaya devam ediyor, ama fişi imzalarken itiraz etmiyor.

Onlar mağazadan çıkar çıkmaz, ödemeyi tamamlamak için kendi kredi kartımı almam gerekecek. Ashton'ın ayarladığı paket kredi kartını kullanabilirim, ama bu soruların ortaya çıkmasına neden olur.

Ve henüz sürümdeki arkadaşlarıma gerçeği açıklamaya hazır olduğumdan emin değilim

Tanrım, bunu yüksek sesle itiraf ettiğim için kendimi bencil bir pislik gibi hissediyorum, ama bir onların nasıl tepki vereceğinden korkuyorum, özellikle de onun insan olduğunu öğrendiklerinde.

Ve bir de Desiree'yi düşünmek lazım...

Hayır, bunu birkaç gün daha kendime saklasam daha iyi olacak. Izzy'yi daha yakından inceleyip nereden geldiğini, neden burada olduğunu ve bu berbat bulmacaya nasıl uyduğunu keşfedebilirim. O açıkça eksik bir parça, ama bunun hepimiz için ne anlama geldiğini anlayamıyorum.

"Teşekkürler, Hale." Izzy yaşlı adama çekingen bir gülümseme atar ve kıskançlık beni yıldırım gibi vurur.

Onun bana da öyle gülümsemesini istiyorum — kızarmış yanaklar, kirpiklerini kırıştıtararak ve dolgun, pembe dudaklarla.

Odaklan, Ethan. Kontrolünü kaybedemezsin.

Tezgahtı o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

"Bu, pazartesi okulda görüşeceğiz demek mi?" diye soruyorum, sözleri bir hayvan gibi hırıldamadan söyleyebildiğim için minnettarım.

Izzy bana utangaçça gülümser ve altın sarısı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına atar. "Evet. Orada olacağım."

"Öğle yemeğinde yanında oturabilir miyim?"

Yüzündeki gülümseme kaybolur ve bana baykuş gibi göz kırpmaya başlar. Mükemmel pembe dudakları açılır, kapanır ve sonra tekrar açılır. Ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor.

"Ben... şey... Sen? Benimle mi? Şey." Göz kırpmaya devam ediyor, kekelediği cümlesini bitiremiyor.

Ne oluyor lan?

Hayır mı

demek?

Jake gülümser ve bir kez daha kolunu kızın omzuna dolayarak onu kapıya doğru yönlendirir.

"Hadi, yeni kız. Mağazanın zeminine salya akıtmaya başlamadan önce." Zayıf bir kahkaha atar ve kızın karnına attığı dirseği gizlice kaçırır.

Salya akıtmak mı?

Tost makinesi seven lanet olasıca ne oldu şimdi?

Ve şimdi ne yapacağım?

Altı

IZZY

Jake, eve kadar olan yol boyunca beni kızdırmaya devam eder, bu da benim canımı sıkarken Lissa'yı eğlendirir. Kolayca kızaran bir kız değilimdir, ama teknoloji mağazasında gözlerimi o çarpıcı adama diktiğimde yanaklarımın alev alev yandığını itiraf edebilirim.

Ethan'ın sevimli olduğunu söylemek yetersiz kalır. Adam seksin vücut bulmuş hali, dalgalı, oyulmuş kasları, benimkinden birkaç ton daha açık renkli dağınık sarı saçları ve beni kendine çeken rüya gibi yeşil gözleri var. Daha önce hiç bu kadar çekici bir erkek benimle konuşmamıştı, öğle yemeğinde yanıma oturmak istemesini saymıyorum bile. Eski okullarımdaki öğrencilerin çoğu benden uzak dururdu, evden eve dolaşan tuhaf yeni kızla ilişki kurmak istemezlerdi.

Dedikodular ve söylentiler, gittiğim her yere peşimden geliyordu. Çoğu kişi benim, koruyucu ailemi dövüp onlardan para çalan sorunlu bir çocuk olduğumu düşünüyordu. Diğerleri ise benim, gördüğüm her erkeği baştan çıkarmaya çalışan bir sürtük olduğumu varsayıyordu. Bu nedenlerden dolayı sık sık yer değiştiriyordum.

Alaycı bir şekilde gözlerimi devirdim.

Her neyse, tüm bu söylentiler tek bir şeye dayanıyordu: Ben bir sosyal parya idim. Erkekler beni çekici bulsalar bile, mesafelerini koruyorlardı ve kimse görmediğini düşündüklerinde benimle flört ediyorlardı. Ciddi bir ilişki yaşadığım tek erkek, beni kirli, küçük sırrı olarak sakladı.

O ilişkinin nasıl bittiğine bakın.

Ethan'ın öğle yemeğinde onunla oturmamı önermesi mi? Bu benim için yeni ve biraz da tedirgin edici bir deneyim. Söylentiler kötü niyetli sihrini göstermeye başladığı anda fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini merak etmeden duramıyorum.

"Çenendeki salyayı silmek için peçeteye ihtiyacın var mı?" diye soruyor Jake, parmağını yüzüme doğrultarak. Gözlerinde alaycı bir ışıltı belirliyor.

"Muhtemelen hepsini toplamak için bir kova lazım olacak," diye Lissa da söze karışıyor.

"Tamam, tamam. Ne olduğunu anladım. Yeni kıza sataşmak." Abartılı bir şekilde gözlerimi deviriyorum, ama onların şakacı sataşmaları beni çok da rahatsız etmiyor.

Hatta, bu bana... ait olduğumu hissettiriyor. Havada, yıllar boyunca diğer tüm koruyucu ailelerimde hissetmediğim bir akrabalık duygusu var.

"Jake, Lissa, kesin şunu," Hale arabanın önünden azarlıyor.

Arka aynadan, dudaklarının gülümsemeye başladığını görüyorum.

O, "Eve vardığımızda, salyaları toplamak için bir branda sermemiz gerekecek" demeden bir saniye önce, onun bir şaka yapacağını anlıyorum.

"Hale!" Lissa ve Jake kahkahalara boğulurken, ben de sahte bir öfkeyle nefes nefese kalırım. "Daha açık olamazdın," diye Jake alay eder. "Sen Neredeyse kalp şeklinde gözlerin vardı."

"Yoktu!"

"Yaptın," diye araya girer Lissa, heyecanla zıplayarak. "Ethan'ı kesinlikle çekici buluyorsun! Eeep! Kardeşini ve arkadaşlarını görene kadar bekle..."

"Tamam, tamam." Hale arabayı uzun garaj yoluna çevirir. "Bugünlük bu kadar alay yeter. Lissa, Jake, Izzy'ye çantalarını taşımasına yardım edin. Izzy? Sakıncası yoksa, seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Onun sözleri üzerine içimi bir endişe dalgası kaplar. Hale benimle konuşmak mı istiyor... yalnız başıma?

Kışın nefesi gibi buz gibi bir soğukluk omurgamdan aşağıya doğru kayar.

Jake ve Lissa, Hale'in sözlerine şaşırmamış gibi görünüyorlar ve arabadan atlayıp, en çok çantayı içeri taşımak için birbirlerini itip kakarak yarışıyorlar. Tabii ki Jake kazanıyor, ama Lissa ona kesinlikle zorlu bir rekabet yaşıyor.

İkisi evin içine girince, Hale derin bir nefes aldı. Sonra, tek kelime etmeden arabadan indi ve arabaya yaslandı. Ben de onun izinden gidip arka koltuktan çıktım, ikimizin arasında yeterli mesafe bırakmaya özen gösterdim.

Bir yanım ona güvenmek istiyor, özellikle de geldiğimden beri bana karşı çok nazık davrandığı için, ama yıllardır içime işlemiş korku, savaş ya da kaç tepkisini harekete geçiriyor. Bu sefer hangisinin kazanacağından emin değilim.

Hale kollarını göğsünde kavuşturur ve ufka bakmaya devam eder. Ufukta, batan güneş evinin arkasında alçalmaktadır ve dünyayı soluk pembe ve kırmızı tonlarıyla boyamaktadır.

"Nasıl olduğunu görmek istedim," diye başlıyor Hale, dikkatini ufuktan ayırmadan.

Bunu çok takdir ediyorum. Bana doğrudan bakıyor olsaydı ne kadar rahat hissederdim, emin değilim.

"Harika," derim çabucak.

Hale'in kaşlarından biri kalkar. "Bana dürüst ol." Bir

kahkaha kaçır. "O kadar belli mi?"

"Bu kapıdan geçen ilk koruyucu aile çocuğu sen değilsin ve sonun da olmayacağını garanti ederim. Konuş benimle, evlat."

Ne söyleyeceğimi düşünürken, kelimeler aklıma gelmeyince alt dudağımı ısırıyorum, sonra karar veriyorum: "Dürüst olmak gerekirse, bu benim için çok ağır bir yük."

"Bu seni rahatsız etmiyor, değil mi? Bir erkekle evli olmam..." "Hayır," diye onu hemen sakinleştirmeye çalışıyorum. "Hiç de öyle değil. Sadece..." Bir kez daha

Yine kafamda dolaşan düşünceleri ifade etmek için doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Koruyucu ailelerle pek iyi bir geçmişim yok. Hepsi korkunçtu ya da hepsinde istismara uğradım gibi bir şey demiyorum, ama..."

"İstemiyorsan bana açıklama yapmana gerek yok." Hale sonunda bana dönüyor, gözleri ciddi, yüzü ağır. "Sadece burada rahat olmanı istiyorum." Kıkırdıyor ve gri çizgilerle dolu koyu saçlarını eliyle tarıyor. "Jake ilk geldiğinde sana çok benziyordu. Onun için aldığımız hiçbir şeyi kabul etmiyordu. Kesinlikle huysuz bir veletti."

"Gerçekten mi?" Bu beni şaşırttı. Futbolcu hakkında az da olsa bildiklerimden, neşeli ve alçakgönüllü biri gibi görünüyor.

Ve Hale'in ayak bastığı yeri kesinlikle taparcasına seviyor.

"Bu dünya berbat bir yer, evlat, ve benim tek amacım, şanslı olduğum için yanıma aldığım birkaç çocuk için burayı biraz daha az berbat hale getirmek."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bu... çok asilce."

"Bunun doğru kelime olduğundan emin değilim." Hale bir kez daha uzaklara bakmak için dönüyor, hala göz kamaştırıcı derecede parlak olan güneşe karşı gözlerini kısıyor. "Buradaki çoğumuzun boktan bir geçmişi var. Sanırım bu yüzden bir aile olduk. Birbirimizi başka hiç kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyoruz."

Hale bir kez daha sözlerini düşünür gibi görünüyor, başını yana eğip düşünceli bir ifadeyle. "Sadece rahat hissetmeni istiyorum, evlat. Eğer bu, bugün satın aldığımız her şeyin karşılığını bana ödemek anlamına geliyorsa

, öde. Ödemeni beklemiyorum, ama birine borçlu olduğunu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.

“Senin örnek alabileceğin biri, bir baba figürü olmak istiyorum, ama sadece bir arkadaş istiyorsan, o da olabilirim. Şu anda bir karar vermek zorunda değilsin, ama bilmeni isterim ki ben senin arkadayım. Jake, Lissa ve kocam da öyle. Biz bir aileyiz ve istersen sen de aramıza katılmanı çok isteriz.”

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Sanki kafamda bir bomba patlamış ve şarapnel parçaları her yere saçılmış, beni kesip kanatıyor.

Yıllardır tek istediğim, birinin tam olarak bunu söylemesiydi — beni ailelerinin bir üyesi olarak görmesi. Bunun asla olmayacağını ya da benim başaramayacağım koşullar olacağını anladığımda, yeni bir hedef belirledim.

Hayatta kalmak.

Tek istediğim hayatta kalmaktı.

Şimdi, Hale samimi ise, bana sadece hayatta kalma şansı sunmuyor. Aynı zamanda *yaşayabileceğimi* de ima ediyor.

"Ben... şey... Teşekkür ederim, Hale." Aklıma gelen tek şey bu. Göğsümdeki ağırlık nefes almamı zorlaştırıyor.

Hale bana küçük bir gülümseme sunuyor, gözlerine kadar ulaşan ve her birinin etrafındaki kırıksıklıkları vurgulayan bir gülümseme.

"Neden içeri girip Lissa senin için yapmadan önce eşyalarını çıkarmaya başlamıyorsun? Çünkü inan bana, o ateşli kızın odanı düzenlemesine izin verirsen, ömrün boyunca elbise ve eteklerden başka bir şey giyemezsin." Gözleri dehşetle gölgelenerek ekliyor: "Bugün bile dolabımdan elbiseler çıkarıyorum."

* * *

Hale'in sözleri, günün geri kalanında ve gece geç saatlere kadar, ay karanlık gökyüzünde kadife kutudaki inci gibi parıldarken, kafamda yankılanmaya devam eder.

Aile.

Güven.

Rahat.

Güvenli.

Migren başımı parçalamak üzere.

Siktir, haklı mı? Burada, onunla ve diğerleriyle birlikte bir yuva bulabilir miyim? Bunu gerçekten istiyor muyum?

Bu sorular içimde hakimiyet mücadelesi verirken, dönüp aynadaki yansımama bakıyorum.

Siyah spor sütyen, şu anda fermuarı açık bir kapüşonlu sweatshirt ile örtülü. Siyah, daracık tayt.

Sıkıca bağlanmış spor ayakkabılar.

Bu gece yapacağım şey yüzünden içimde bir parça suçluluk duygusu oluşuyor, ama sağduyum onu gölgede bırakıyor.

Hale'i tanımıyorum ve ne kadar samimi konuşsa da ona güvenemem. Henüz değil. Güven kazanılır, varsayılmaz ve benim güvenimi kazanmak bir günden fazla sürer.

Ev ürkütücü bir sessizlik içinde, neredeyse alışılmadık bir sessizlik. Önceki evlerimde televizyonun cızırtısını ve yaşlı erkek ve kadınların kahkahalarını duymaya alışkındım. Endişe, elektrik akımı gibi içimi kaplıyor.

Herkes uyudu mu?

Saatime bir göz atıyorum ve saatin sabahın ikisini biraz geçe olduğunu görüyorum. Eğer biri penceresinden dışarı bakarsa...

Ama hayır. Bunu yapmam gerek. Yapana kadar rahat edemeyeceğimden eminim.

Sessiz adımlarla pencereye yaklaşp, gıcırdayan pencereyi açıyorum. Nefesimi tutuyorum, Hale'in koridordan koşarak gelip yatak odamın kapısını tekmeleyerek cevap isteyeceğini bekliyorum, ama ev sessizliğini koruyor. Huzurlu.

Dışarıda cırcır böcekleri cıvıldıyor ve bir hayvan koşarken bir ağaç dalı kırılıyor.

Trafiğin tanıdık sesleri belirgin bir şekilde yok.

Yine de, bacağımı eşikten atarken ciğerlerimde sıkışmış nefesimi veremediğimi fark ediyorum.

Önceki koruyucu ailemin evinde üçüncü katta yaşıyordum, bu da eve girip çıkmayı çok zorlaştırıyordu. Duvarlara tırmanmaya oldukça alışmıştım. Evden gizlice çıkmanın bu kadar kolay olması neredeyse garip geliyor.

Ayaklarım yere değiyor.

Başka bir odada ışığın yanmasına, Hale'in nereye gittiğini sormasına, Jake'in kaşlarını kaldırmasına veya bana şüpheyile bakmasına, Lissa'nın adımı haykırmasına hazırlandım.

Ama sadece sessizlik var.

Başımı eğik tutarak ormanın kenarından dolaşıp, caddenin olduğunu bildiğim yere doğru ilerliyorum.

Tuhaf bir ürperti ensemden aşağı kayıyor, kalabalık bir odada olduğunuzda ve bir çift gözün sizi izlediğini hissettiğinizde yaşadığınız tanıdık bir his.

Adımımı yarıda kesip, sağa sola bakıyorum, ama etrafta başka kimse yok.

Muhtemelen sadece bir hayvandır, diye düşünüyorum, kendimi gülünç hissederek.

Yine de, yola doğru ilerlerken adımlarımın hızlandığını fark ediyorum.

On beş dakika sonra, karanlığın hem bunaltıcı hem de boğucu olduğu caddenin kenarında duruyorum. Birkaç metre önümde, camları koyu renkli bir kamyon duruyor.

Bir adım daha atmıştım ki, ormandan dev gibi bir adam çıkıyor.

Çılgılık atma fırsatım bile olmadan, eli ağzımı kapatarak sesimi bastırıyor.

Yedi

IZZY

El ağzıma dokunur dokunmaz, çıkmak üzere olan çığlığımı bastırır ve hemen bırakır.

Şimdiye kadar gördüğüm en kalın kirpiklerle çevrili parlak mavi gözler, sweatshirt'ünün kapüşonunun içinden bana bakıyordu. Yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi.

"Tanrı aşkına, Grayson!" diye bağıyorum. "Bana böyle gizlice yaklaşma!"

Grayson, on yıldır en yakın arkadaşım, sadece gülümser, düşük, boğuk sesi içimde yankılanır.

Kapüşonunu indirir ve aylardır uzayan simsiyah saçlarını ortaya çıkarır. Birkaç saç teli öne doğru sarkarak kaş piercinglerini gizler. Büyük, kaslı vücudu koyu renkli bir kot pantolon ve aynı renkte bir kapüşonlu sweatshirt ile kaplıdır.

Alaycı bir şekilde burnuma dokunur ve ben de somurtarak elini iteklerim.

"Sen bir pisliksin." Onu itip, çalışır durumda bırakılmış kamyonete doğru ilerledim.

Grayson'ın alçak gülüşü, ben yolcu koltuğuna otururken yine kulağıma ulaşır. Bir saniye sonra o da yanıma gelir ve tarçın kokusu beni sarar. Onu derin derin içime çekmemek, rahatlık ve güvenlikle özdeşleştirdiğim bu kokuda kendimi kaybetmemek için tüm irademi kullanmam gerekir.

Kendi kendime mırıldanarak, öne eğilip kamyonetindeki düğmelerle oynuyorum. Havalandırma deliklerinden soğuk hava geliyor ve kabini yumuşak klasik müzik doldurmaya başlıyor. Memnun kaldığımda, derin bir nefes alarak koltuğa yaslanıyorum.

Grayson, kıvrımlı sokaklarda arabayı sürerken göz ucuyla bana bakar. Piercingli kaşı yukarı kalkar, mavi gözlerinde bir soru parlar.

"Uzun bir gün oldu," diye söyleniyorum, göz teması kurabilirim diye başımı çeviriyorum. "Görünüşe göre, aşırı hevesli bir üvey kardeşim var."

O eğlenerek gülümser ve sonra sessizliğe bürünür, konuşmamı bitirmemi bekler.

"Ama yeni üvey ailem... dürüst olmak gerekirse, fena değil gibi görünüyor. Ama tanrım, on sekiz yaşına girip hayatıma devam edebilmek için sabırsızlanıyorum." Dalgın dalgın sarı saçlarımın uçlarıyla oynarken, göz ucuyla Gray'in tepkisini ölçüyorum.

İkimiz ilk koruyucu ailelerimden birinde tanıştık. O benden bir yaş büyüktü ve o yaşta bile benim taklit etmek istediğim bir özgüven ve ölümcül bir vahşilik yayıyordu. Gözlerimde bir şey görmüş olmalıydı — çok fazla kez yere serilmiş bir kızın kırık ruhuna bir bakış — çünkü hemen beni kanatları altına aldı.

O koruyucu aileden atılıp yeni bir koruyucu aileye yerleştirildiğinde bile benimle iletişimi sürdürdü. Önce, gecenin bir yarısı gizlice benim çeşitli koruyucu ailelerimin yanına gelirdi. Sonra, beni kontrol edebilmek için bana ucuz bir kapaklı telefon aldı. Şimdi ise, ikisinden de daha karanlık bir şey var.

Aslında Grayson'ın beni takip ediyor olabileceğine inanıyorum. Ve bu durumdan hiç korkmuyorum.

"Ohhh! Bu bana bir şeyi hatırlattı!" Spor sütyenimin içine elimi sokup yepyeni telefonumu çıkardım.

Gözleri bir anlığına bana kayıyor, göğsüme iniyor, sonra hemen yüzüme geri dönüyor.

"Bir telefon aldım! Gerçek bir telefon! Büyük kızların kullandığı türden bir telefon!" iPhone'u alaycı bir şekilde yüzünün önünde salladım.

O, dudaklarının köşelerini kıvrıran alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. Sonra çeneyle kendi telefonunu işaret ederek, yeni numaramı onun telefonuna kaydetmemi istedi.

Mutlu bir mırıldanmayla telefonu alıp şifresini giriyorum. Kişi adımı arıyorum ve beni kaydettiği adı görünce anında inliyorum.

"Gracie? Cidden mi?" Ona burun kıvrıyorum. "İkinci adım mı?"

Grayson yine gülüyor. İkinci ismimi ne kadar sevmediğimi herkesten daha iyi biliyor.

Isabella Gracie.

İğrenç.

Yeni telefon numaramı girip ona geri vermek üzereyken, gelen bir bildirimle telefon titrer. İçgüdüsel olarak

tıklarım ve gelen mesaj yağmuruna gülümsemem kaybolur.

SYDNEY

Neden beni aramıyorsun, bebeğim? SYDNEY

Seni bekliyorum. SYDNEY

Grayson, neden cevap vermiyorsun?

Bu mesajların ardından bir sürü fotoğraf geliyor. İlk birkaç fotoğrafta dantelli iç çamaşırı giymiş esmer bir kadın görünüyor. Son birkaç fotoğrafta ise aynı kız tamamen çıplak.

Telefonu neredeyse yanacakmış gibi hızla yere düşürüyorum, telefon yere düşüp koltuğumun altına kayarken irkiliyorum.

Grayson bana inanamayan bir bakış atıyor, kaşları çatılıyor.

"Titreşimler beni korkuttu," diye yalan söylüyorum, yüzüme rahat bir gülümseme takınıyorum, ama bu gülümseme, böcek ilacı sıkılmış bir gül gibi kenarlarından soluyor. "Ayrıca, kız arkadaşın mesaj attı." Sesimi sakın ve kayıtsız tutmaya çalışıyorum, içimde kaynayan gizli duygularımı ona hissettirmemeye çalışıyorum.

Grayson'ın kaşları daha da çatılır.

"Bilirsin... Sydney." Yolcu koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanırım. "Sana bir sürü mesaj ve fotoğraf gönderdi." Gülmeye çalışırım ve bunun benim kulağıma geldiği kadar onun kulağına da zorlama gelmemesi için dua ederim.

Grayson'ı tanıdığım onca yıl boyunca, bana karşı *böyle bir* ilgisi olduğunu hiç göstermedi. On beş yaşında kafam karışıkken, o on altı yaşındayken onu öpmeye çalıştığımda bile, sadece omuzlarımı tutup yüzünde kaşlarını çatarak beni itti. O kadar utanmıştım ki, arkadaşlığımızı mahvettiğimden korkarak bir haftadan fazla onunla konuşmayı reddettim, ama o beni koruyucu ailemin evinde buldu, göğsüne bastırdı ve sessizce her şeyin yoluna gireceğini söyledi. *Bizim* için her şeyin yoluna gireceğini.

Ama birkaç ay sonra bekaretimi kaybettiğimde her şey yine kafa karıştırıcı hale geldi. Birkaç haftadır o çocukla ara sıra çıkıyordum ve naif bir şekilde onun doğru kişi olduğunu düşünüyordum. Ancak, işi bitirdikten sonra, beni ormanın ortasında terk etti ve alaycı bir gülümsemeyle...

dudaklarımdan, ne kadar "kolay" olduğumu söylüyordu. Nasıl para için her sikini yalayan çaresiz bir koruyucu aile kızı olduğumu. Gözyaşları yüzümden akıyordu ve Gray beni öyle buldu — gömleğimin birkaç düğmesi eksikti, bacaklarım hala kan ve sperm lekeleriyle kaplıydı ve gözlerim şişmişti.

Eski sevgilimin parçalanmış cesedi ertesi gün parkta bulundu. Üç kaburgası kırılmış, iki parmağı kırılmış ve penisi morarmış ve kanamıştı. Polise soyulduğunu söyledi ama saldırganı teşhis edemedi.

Ruhumun en karanlık köşelerinde Grayson'ın bu olaya karıştığını biliyordum.

O günden beri Gray beni bir şahin gibi izliyor, beni kasaba kasaba takip ediyor, gölgelerde kalıyor, bu sessiz, kırırdamayan kas yığını. Bir erkekle flört ettiğimde bile orada, gözleri buz gibi, çenesi sıkı.

Ben de...

Aptalca bir şekilde onun da bana aşık olduğunu düşündüm.

Görünüşe göre yanılmışım.

Muhtemelen beni sadece küçük bir kız kardeş olarak görüyor.

Bu düşünce midemi bir düzine sıkı, karmaşık düğüm haline getiriyor.

Grayson, oldukça tanıdık bir yan yola saparken sıkılmış çenesini eliyle okşadı. Uzakta duran devasa kırmızı ahır, arabalarla çevriliydi. Kamyonetin kapılarından bile müzik, bağırışlar ve kahkahalar duyuluyordu.

Gray boş bir park yerine girer ama araçtan inmeye niyetli değildir. Sadece orada oturur, parmakları çenesindeki sakalları okşar, gözleri odaklanmaz, dudakları büzülür.

Alaycı bir gülümsemeyle omzumu onun omzuna çarptım. "Hadi ama, koca adam. Gidelim. Yeni kız arkadaşın da burada olacak mı? Onunla tanışmak isterim." Gülmeye çalıştım, ama sesim gergin çıktı. "Belki bu gece kendime bir erkek bulurum."

Gray'in kaşları daha da çatılır, sonra zorla ifadesini yumuşatır. *Ben* komik olduğumu sanmıştım.

Anahtarı kontaktan çıkarır, arkasına uzanıp spor çantasını alır ve kamyonetten atlar.

Bu gece gözlerindeki ışıltıyı fark ettim — sinsî bir ışıltı, havada asılı kalan, dile getirilmemiş bir tehdit.

Bu gece biri ölecek.

Ve kendi penisimi bulmakla ilgili yaptığım şaka da bunda bir rol oynadığını düşünmeden edemiyorum.

Sekiz

BİLİNMEYEN

Gümüş rengi Aston Martin'e yaslanıp, sigaramdan uzun bir nefes çekiyorum ve dumanı havaya salıyorum.

Ay gökyüzünde yüksekte, rustik kırmızı ahır gümüş şeritlerle kaplıyor. Binanın çevresini çevreleyen çeşitli pencerelerden bol miktarda ışık yayılıyor, ancak bulunduğum konumdan içeriyi göremeyecek kadar yüksekler. Her halükarda, müzik tüm diğer sesleri bastırarak çınıyor.

Sigaramı bitirince yere atıyorum ve botumla üzerine basıyorum.

Neden bu kadar uzun sürüyor?

"Hey, seksi," diye alçak bir ses mırıldanıyor, bakımlı parmaklar ön kolumu kavramadan sadece bir saniye önce.

İstenmeyen temastan dolayı kaskatı kesildim, sonra yüzümü gevşetip şehvetli bir ifade takındım.

"Senin gibi genç bir kız burada tek başına ne yapıyor?" diye soruyorum, onu yavaşça baştan aşağı süzerken.

Yirmi, belki yirmi bir yaşlarında görünüyor ve omuzlarına dökülen kestane rengi saçları var. Burnu geleneksel olarak çekici sayılmak için biraz fazla uzun ve ince, ama şimdiye kadar gördüğüm en büyük göğüslere sahip. İnce tişörtüne baskı yapıyorlar, meme uçları kumaşın içinden belirginleşiyor.

Sikim hemen pantolonumun içinde titremeye başlıyor. Karımdan başka biriyle en son ne zaman yattığımı hatırlamıyorum. Eve getirdiğim "fahişeler" yüzünden giderek daha fazla sinirleniyor. Onun sözleri.

İlk başta, ben ihtiyatlı davrandığım sürece bizim küçük anlaşmamızdan memnun kalmıştı. Ama o kaltağı sırt üstü yatarken,

düşük rütbeli bir sakin amına girerken yakaladığımda, tüm mantıklı düşüncelerim uçup gitti.

Siktir et onu. Ve siktir et sağduyuyu.

Eğer eve daha genç bir hatun getirmek istiyorsam, çocuklar beni iş üstünde yakalamadıkları sürece, öyle olsun.

Kadın dolgun göğüslerini koluma dayadı ve utangaçça kıkırdamaya başladı. Ben de ona hoşgörülü bir şekilde sııttım ve gömleğinin askısını oynayarak kolundan aşağı çekip göğüslerini serbest bıraktım.

Gördüğüm en güzel göğüsler değil ama kesinlikle fena da değiller. Pembe meme uçları zaten elmas kadar sert.

Onu hemen burada, arabamın kaputuna yatırıp sismeyi düşünürken, uzaktan altın rengi bir şey dikkatimi çekiyor.

Isabella Gracie Martin, ahırın girişine kendinden emin adımlarla ilerliyor, kalçaları sallanarak dikkatimi sıkı kışına çekiyor. Sikim daha da sertleşiyor, fermuarımın üzerinde neredeyse şişiyor ve kaçmak üzere olan çaresiz iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum.

Sarışınlara karşı her zaman bir ilgim olmuştur.

Kısa süre sonra ahırın içine giriyor, uzaktaki gölgeye bakmaya bile tenezzül etmeden, onu yoğun bir şekilde izliyor. Göğsümde açlık alevlenirken alt dudağımı yalıyorum.

"Vay canına. Biri heyecanlanmış," der kadın, tırnaklarını göğsümden aşağı doğru sürükleyerek pantolonumdaki şişkinliğin üzerinde durur.

Bana durmadan kirpiklerini kırptıştırıyor, şüphesiz benim tahrik olmamın sebebinin kendisi olduğunu düşünüyor. Yine de, sikimi ağzına alan bir ağız, kendi elimden daha iyidir.

Meme ucunu tutup sertçe çimdikledim, kadın şaşkınlıkla inledi. Yüzünde acı ifadesi belirdi ve benim uyarılmam on kat arttı. Fikrini değiştirip kaçmaya çalışmadan önce, saçını tutup ayaklarımın dibine diz çöktürdüm. Serbest elimle pantolonumun fermuarını açıp penisimi çıkardım, ucunu dudaklarında gezdirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar, telaşla, beni tutan ellerime karşı direnir. Göğüsleri, gözümü çeken bir şekilde sallanır.

"Kapa çenenin," diye bağırırım.

İtiraz etmek için ağzını açtığında, sikimi bir santim bir santim ağzına soktum. Ağzımı boğazına kadar soktum, gözleri yaşlarla doldu, ama ben kendimi daha da derine zorladım. Sonuçta o benim için sadece bir araçtı. Kullanıp attığım küçük bir fahişe.

Ve gözlerimi kapattığımda, saçlarının altın sarısı olduğunu hayal edebiliyorum.

O benim boyumda ağlarken, kendini kurtarmaya çalışırken, ben onun ağzını sikmeye başlıyorum, ama bu aptal sürük bana teklifte bulunurken neye bulaştığını bilmeliydi.

Telefonum cebimde titriyor ve ben hala ağzına girip çıkarken onu yakalamaya çalışıyorum.

"Evet?" Testislerim inanılmaz derecede ağırlaşırken homurdanıyorum.

Tek duyabildiğim, gürültülü kalabalığın arasında neredeyse duyulmayan, kesik kesik nefes alıp verme sesleri ve sonra boğuk bir ses, "O burada," diyor.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun." Telefonumu kulağımdan çekip arabanın kaputuna atıyorum.

Aynı anda, zevk lav gibi içimi kaplar ve inleyerek boşalıyorum, tohumlarımı kadının ağzına dökerim. O boğulur, hıçkırır ve benden uzaklaşmaya çalışır, ama ben saçlarını tutmaya devam ederim.

"Şşş. Şşş. Şşş." Eğilip iki yanağını tutup onu ayağa kaldırıyorum. Bu haliyle ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemem — yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, yanakları şişmiş, ağzı benim heyecanımla kaplanmış ve dik göğüsleri ortada. "Ağlama. Her şey yakında düzelecek."

O burnunu çekiyor. "Sen ne yapıyorsun..."

İki elimle boynunu kavrar ve bükerek, cesedini ayaklarımın dibine düşürürüm.

Kaşlarımı çatarak pantolonumu çekip, sikimi sakladıktan sonra attığım telefonu alıyorum. Sonra, arabanın kapısında bekleyen adamlarımdan birine dönüyorum. O, mükemmel bir şekilde soğuk ve ilgisiz bir bakışla etrafı gözetliyor.

Ben yolcu koltuğuna kayarken o bana bakmıyor bile ve ben "Onu yok et!" diye bağırıyorum.

Koltuğuma rahatça yerleştikten sonra, iki adamımın isimsiz fahişenin kollarını ve bacaklarını tuttuğunu fark edince, telefonuma geri döndüm.

Henüz bir

gelişme yok.

Önemli değil.

Isabella şehirde olduğu için her şey planlandığı gibi gidiyor.

Dokuz

IZZY

Savaşma ihtiyacı içimde neredeyse fiziksel bir güç gibi—ellerimi yumruk haline getiriyor, omuzlarımda gerginlik yaratıyor ve odayı kan kırmızısı bir parlaklıkla boyuyor.

En son ne zaman ringe çıktığımı hatırlamıyorum. Çok uzun zaman önce, orası kesin. Muhtemelen Bayan Peña ve onun suçlu oğluyla birlikte kaldığım son koruyucu ailemdaki zamandı.

Ahırın dışında gürültü olduğunu düşünüyorsam, içerideki gürültü bunun yanında hiçbir şey kalır. Odanın ortasında geçici bir daire oluşturmuş gürültücü kalabalığın arasında kendi düşüncelerimi bile zorlukla duyabiliyorum. Kalabalığın içinden geçerken birkaç kişi bana çarpıyor, ama Grayson'ın korkutucu boyu onların fazla yaklaşmasını engelliyor.

Ringde iki adam vahşice dövüşüyor, kan her yöne sıçrıyor ve vücutlarında morluklar oluşmaya başlamış bile. Sarışın olan yerde yatarken, esmer olan acımasızca yüzüne yumruklar yağdırıyor.

Maçı sunan, Dennis adında pis bir herif, kalabalığın uğultusu eşliğinde maçı bitiriyor. Para değiş tokuşu yapılıyor. Resmi olmayan kavgalar çıkıyor. Uzakta biri çığlık atıyor.

Burası lanet olası bir cennet.

Kavgaya o kadar dalmışım ki, Grayson'ı kalabalığın içinde kaybettiğimi fark etmem bir saniye fazla sürüyor. Parmak uçlarımda yükselip, herkesin başının üzerinden görmeye çalışıyorum, ama onun koyu renk saçlarını bir türlü bulamıyorum.

Sydney'le birlikte mi acaba diye merak ediyorum.

Bu düşünce midemde asit gibi yanıyor, ama içgüdüsel tepkimi hızla bastırmaya çalışıyorum.

"Hey, güzelim," kurnaz bir ses kulağıma fısıldıyor, bir saniye sonra kollar belime dolanıyor.

Sesi hemen tanıdım. Justin Miller.

"Bırak beni Justin," diyorum, arkama bakmaya bile tenezzül etmeden. "Yoksa ellerindeki tüm parmaklarını kırarım."

"Öyle yapma, bebeğim." Yanağı yanağıma sürtünüyor.

Justin... bir hataydı. Büyük bir hataydı. Çok fazla içki, bir yatak odası ve vasat bir orgazmın dahil olduğu bir hataydı. Bir daha asla görmeyeceğimden emin olduğum erkeklerle yatmaya çalışıyorum, ama sonra Justin ile tanıştım.

Güneşten yanmış teni ve Justin Bieber tarzı saçlarıyla, ismiyle ne kadar ironik olursa olsun, yakışıklı bir çocuk. Grayson'ı ahırdan başka bir kızla çıkarken gördükten sonra depresif hissediyordum, bu yüzden Justin'in beni eve götürmesine izin verdim.

Ve şimdi, bu konuyu sürekli gündeme getiriyor.

Grayson meşgul olduğunda her zaman benimle ilgilenmeyi tercih ettiği için ona minnettarım. Aşırı koruyucu en iyi arkadaşım, benim şehirdeki zengin bir çocuğun güven fonundan para aldığını öğrenirse ne yapar bilmiyorum.

"Bella..." Muhtemelen sesinin seksi olduğunu düşünüyor, ama bana "Bella" diyen herkes benim için otomatik olarak hayırdır. "Çok gerginsin bebeğim. Sana yardım edeyim."

Elleri omuzlarıma uzanıyor ve oradaki kasları yoğurmaya başlıyor.

"Haklısın." Onun kollarından gizlice sıyrılıp, omzumun üzerinden ona şeker gibi tatlı bir gülümseme atıyorum. "Gerginim. Bu yüzden buradayım."

Onun cevap vermesini beklemeden, kalabalığın içinden aceleyle geçip, sadece Dennis'in parlak kel bölgesine odaklanıyorum. Beni gördüğünde, gözleri heyecanla parlıyor ve konuştuğu kişiden uzaklaşıyor.

"Isabella! Seni bugün görmek ne güzel!" Gürleyen sesi, yüksek sesli müzik, sohbetler ve kahkahaların üstüne çıkarak odada yankılanır.

"Bugün benim için kimse var mı?" diye soruyorum, sweatshirt'ümün fermuarını açarken.

Dennis'te takdir ettiğim bir şey varsa, o da bana asla sarkıntılık etmemesidir. Elbette, o iğrenç bir adam ve akşam yemeğinde köpek yavrusu yiyormuş gibi görünüyor, ama bana karşı hiç uygunsuz bir davranışta bulunmadı. Burada, sadece spor sütyeni ve tayt giymiş halde duruyorum, ama onun bakışları bir saniye bile yüzümden ayrılmıyor.

"Yeni bir kız var. Larissa ya da öyle bir şey. Bir saat önce kaydoldu, ama ona rakip olacak birini bulamadık."

"Beni yaz." Çenemi onun klipsli tahtasına doğru sallıyorum.

Gözleri sınırsız bir heyecanla parlıyor. "On dakika sonra hazır mısınız?"

Yüzüme yayılan gülümseme soğuk, bastırılmış öfke ve saldırganlıkla dolu, bir çıkış yolu arıyor. "Tabii ki."

Dennis başını sallar ve kalabalığın içinden geçer, şüphesiz bu Larissa denen kişiyi bulup ona bir sonraki dövüşün bizim olacağını söylemek için.

Odanın boş bir köşesine geçip dövüş öncesi egzersizlerime başlıyorum. Grayson beni orada buluyor, kaşları karışmış ve bakışlarında sessiz bir soru var.

"Seni bulamadım," diye açıklıyorum, gözlerimi devirerek. "Yeni kız arkadaşınla mı meşguldün?"

Alaycı bir ses tonu kullanmaya çalışıyorum, ama sesimde bir parça incinmişlik olduğunu ben bile fark edebiliyorum. Kahretsin.

Grayson'ın yüzü bulutlanır, ben esnemelerimi tamamlarken bakışları okunmaz hale gelir.

Bir süre sessizlik devam ettikten sonra, en azından ikimizin arasında, çantasını ayaklarımın dibine atıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanarak fermuarını açıp ellerimi bantlamaya başlıyorum.

Grayson, tüm bu süre boyunca beni izliyor, koyu renkli kaşlarından biri yukarı kalkmış. Dişlerimle bandı yırtarken onun delici bakışlarını görmezden geliyorum. Memnuniyetle bandı çantasına geri atıp onun etrafından dolaşıyorum.

Elleri omuzlarıma konuyor, avuçlarının sıcaklığı derimden sızıp doğrudan karnımın altına iniyor, ama ben onu omuzlarımdan itiyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey, en iyi arkadaşıma karşılıksız olan aşkımdan dolayı dikkatimin dağılması.

Dennis devrilmiş bir kutunun üzerine çıkıp, kalabalığın geri kalanından biraz daha yüksekte olduğundan emin oluyor. Ağzına dayadığı bir megafonu var. "Bu gece sizlere gerçek bir sürprizimiz var! İki kadının kavga etmesinden daha seksi ne olabilir ki?"

Kalabalık da ona katılırken neşeyle güler ve ben gözlerimi devirmekten kendimi alıkoymak zorunda kalırım. Acaba o ve buradaki diğer erkekler, benim sadece on yedi yaşında olduğumu bilselerdi yine de bunu seksi bulurlar mıydı? Ne yazık ki, neredeyse iki yıl önce burada dövüşmeye başladığımda, on sekiz yaşında olduğumu söyleyerek yalan söylemişim, bu yüzden bu kadar kaba yorumlar yapıyorlar.

Neyse.

Birinin yüzüne yumruğumu indirebildiğim sürece mutluyum.

Dennis tanıtımlarına devam ederken, ayaklarımın ucunda zıplıyorum.

Her şey o kadar hızlı değişiyor ki, kafam almıyor. Bir saniye önce, küçük bir evde, sapık üvey kardeşim dışarıda kalsın diye kapıya kitaplık dayıyordum. Bir saniye sonra, güvende miyim? Sanırım? Belki? Benim kadar sık sık yanmışsan, birine güvenmek çok zor.

Çünkü her işler ters gittiğinde, sorun benim. O ya da o değil. Ben. Sosyal hizmet görevlileri, üvey kardeşimi bıçaklamamın tek nedeninin onun yatak odama gizlice girmiş olması olduğunu umursamıyorlar. Eski üvey babamın sapıkça davrandığı için onun hayalarına tekme attığımı umursamıyorlar. Üvey annemin bana tokat attığını, ben de ona karşılık verdiğimi umursamıyorlar.

Sorun benim. Ben.

Her zaman ben.

Ringde dövüşmek, içimdeki tüm bu öfkeyi serbest bırakmanın tek yolu. Bu öfke... Beni canlı canlı yakıyor, ateşten dişler gibi derimi yiyor. Sadece dövüşmek bu alevleri söndürüyor ve rahat nefes almamı sağlıyor.

Karşımdaki kızı, rakibimi incelemek için bir dakika duruyorum.

Uzun boylu, ince ve yirmili yaşlarının sonlarında görünüyor. Saçları çenesinin hemen altında biten şık bir bob kesim ve kırmızı çizgilerle süslenmiş. Bol dekolteli limon yeşili bir spor sütyeni giyiyor, sanırım bu kıyafeti bilerek seçmiş. Erkekler şimdiden ona bakıp kazanması için bağırlıyorlar.

Gözlerim onunla buluştuğunda bana "İyi şanslar" diyor.

Bunun içten geldiğini anlayabiliyorum.

"Sen de." Ona saygıyla başımı salladım, o da aynı şekilde karşılık verdi.

Bazen, erkeklerin hakim olduğu bir sporda az sayıdaki kadınlardan biri olmak zor olabilir, özellikle de bu spor kasabanın dışındaki bir ahırda yasadışı olarak yapılıyorsa. Kan dökülmesine rağmen, buradaki birçok kadınla kısa sürede arkadaş oldum.

"VE BAŞLA!" Dennis bağırır ve hızla çemberin dışına çıkar.

Orada bulunan erkekler ve kadınlar bağırmaya başlar, ama sözleri bir kulağımdan girip diğerinden hemen çıkar. Onlara odaklanamıyorum. Sadece rakibim önemli.

Onu hızlıca inceleyerek zayıflıklarını arıyorum, ama o ne yaptığını biliyor gibi görünüyor. Duruşu gevşek ve rahat, bu da ayaklarının çevik olmasını sağlıyor ve gözleri benim yüzüme aşırı odaklanmış durumda. Bu kadın daha önce dövüşmüş biri olduğu belli.

Güzel.

Zorlu mücadeleleri severim.

Sol tarafa doğru hamle yapıyormuş gibi yaparken, dudaklarım kurnaz bir gülümsemeyle kıvrılır. O benim saldırıma karşılık vermek için hareket ettiğinde, sağ tarafa dalarım ve çenesine bir aparkat atarım. O hemen karnıma yumruk atar ve ben kaçacak kadar hızlı olamam. İçgüdüsel olarak öne eğilirim, bu da benim ilk hatam olur.

Yüzüme bir yumruk atıyor ve gözlerim karardıktan sonra omzuma iki hızlı yumruk daha atıyor.

Siktir.

Ben onun darbeleri karşılık veremedim, o benim önümden dans eder gibi uzaklaşır.

"Sana zarar vermek istemiyorum, küçük kız," diyor, sesi alaycı ve ciddi arasında bir tonda. "Şimdi çekil."

O konuşurken, başımı koç gibi eğerek ona doğru hücum ediyorum, ama ona ulaşmadan bir saniye önce kendimi yere atıp bacaklarının arasından kayıyorum. O sendeliyor ve ben hızla ayağa kalkıp arkadan bacaklarına tekme atıyorum.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine yere düşer, ben de sırtına atlarım, bir elimle boynunu sararken diğer elimle yüzüne yumruk yağdırırım. Beni üzerinden atmak için çaresizce bir yandan diğer yana sallanır, ama ben istediğimde inatçı bir kaltak olurum.

Aniden durur ve ben nedenini bir saniye geç fark ederim.

Bir çığlık atarak kendini geriye atar ve beni altında ezer. Ağrı

döşeme tahtaları.

Larissa benden kurtulmaya çalışıyor — muhtemelen üzerime binmek için — ama ben ondan uzaklaşmak için geriye doğru yuvarlanıyorum. Sonra, o dizlerinin üzerinde ayağa kalkmaya çalışırken, ona atlıyorum ve bacaklarımı boynuna dolayarak onu yere yatırıyorum. O sırt üstü yatarken, şişmiş gözüyle bana bakarken, kendimi onun omuzlarına binmiş buluyorum.

O da benim kadar iyi biliyor ki bu pozisyondan kaçış yok. Gözlerinde yenilgiyi görebiliyorum... ve aynı zamanda isteksizce duyduğu saygıyı.

Gözlerini benden ayırmadan, parmaklarıyla yere vurarak teslim olduğunu işaret ediyor.

"Ve maçın sonu!" Dennis koşarak gelir ve beni ayağa kaldırır, kolumu havaya kaldırır. "Isabella kazananımız!"

Kalabalıktan hem yuhalama hem de tezahürat sesleri geliyor, ama zaferimin verdiği coşku damarlarımdan uyuşturucu gibi, güçlü ve sarhoş edici bir şekilde akarken, hepsini bastırıyorum. Elbette, vücudum şiddetli bir şekilde ağrıyor ve kimseyle görüşmeden önce tüm morluklarımı makyajla kapatmam gerekecek, ama her şeyi perspektifine oturtmak için kazanmaktan daha iyi bir şey yok.

Larissa beceriksizce ayağa kalkıyor ve elini uzatarak benimle tokalaşmak istiyor.

"İyi maçı," diyor gülümseyerek.

Elini sıkıyorum. "Bana kesinlikle zor anlar yaşatacaksın. Buraya yeni mi geldin? Seni daha önce görmedim galiba."

"Evet. Birkaç gün önce geldim." Yanağındaki kanı siler.

"Ve ilk yaptığın şey kasabada yasadışı bir dövüş çetesi bulmak mı oldu?" Ona sırtıyorum ve gözleri neşeye parlıyor.

"Aynen öyle." Omzumun üzerinden biri onun dikkatini çekmiş gibi görünüyor. Bana gülümseyerek dönüyor. "Tekrar görüşür müyüz?"

"Tabii ki."

Larissa kalabalığın içinde kaybolurken Dennis dikkatimi çekmek için omzumu tutar. Bir deste para uzatır.

"Bu geceki kazancın," der, ben de yüz dolarlık banknotlardan oluşan desteye bakarım.

Bu, Hale'e bilgisayar, telefon ve kıyafetlerin parasını ödemek için neredeyse yeterli olabilir. Neredeyse. Sadece ona fahişe falan olduğumu düşünmeden bu parayı ona vermeyi başarabilmem gerekiyor.

"Teşekkürler, Dennis." Parayı alıp taytımın arka cebine soktum.

Burada kimse benden para çalmaya kalkacak kadar aptal değildir. Dennis'in dövüş kulübüyle ilgili pek çok yazılı olmayan kural vardır.

Dövüş kulübü hakkında konuşma.

Dövüşçülere saygı göster.

Ve asla, ama asla, sana ait olmayan bir şeyi çalmayın.

Bu kuralları çiğneyenlere ne olduğunu bizzat gördüm.

Onun parçalanmış bedeni hala beni rahatsız ediyor.

Odanın köşesine döndüğümde Grayson'ın gittiğini görüyorum, ancak benim sweatshirt'üm ve onun spor çantası hala orada. Ellerimi sargı bezinden çıkarıp bandajı atıyorum, sonra bir havluyla yüzümdeki ve kollarımdaki kanı ve teri siliyorum. Hızla sweatshirt'ümü spor sütyenimin üzerine giyiyorum ve kalabalığın içinde Grayson'ı arıyorum.

Onu hemen buluyorum.

Bar görevi gören uzun masaya sırtını dayamış, bana sırtını dönmüş durumda. Önünde, açık kahverengi saçları, dumanlı gözleri ve parlak kırmızı dudakları olan, oldukça tanıdık bir kız duruyor. Giydiği gömlek, siyah sütyenini belli edecek kadar açık düğmeli.

Sydney. Grayson'ın... kız

arkadaşı.

Kalbimin içinde bir şey çatlıyor ve parçalanıyor, içimi parçalıyor.

Umursamamam gerektiğini biliyorum, dersimi çoktan aldım ama yine de acı devam ediyor.

Güzel kadın elini Grayson'ın pazısına koyar ve daha da yaklaşarak onun alanını ihlal eder. Parmak uçlarına yükselir...

Bunu izleyemem.

İzlemeyi

reddediyorum.

Çıkışa doğru aceleyle ilerliyorum, aklımda "kaçmak"tan başka bir düşünce yok.

"Bella! Nereye gidiyorsun?" Justin kolumu tutar, ama ben onu hırslayarak kendimden uzaklaştırırım.

Dışarı çıkar çıkmaz, tatlı, taze havayı ciğerlerime çekiyorum. Kafamdaki sisin dağılacığını düşünmüştüm, ama tam tersi oldu. Aldığım her nefes boğazımı jiletle kesiyormuş gibi.

Siktir.

Neden Grayson'ın üzerimde bu kadar güç sahibi olmasına izin veriyorum? Ona olan bu aptalca aşkı bir an önce unutmam lazım.

İçeri girip Justin'i bulup, beni ailesinin havuzlu evine götürmesini ve beni deli gibi sikmesini istemeyi düşünüyorum, ama onun bana dokunması düşüncesi omurgamdan aşağı bir ürperti geçiriyor.

Kısa bir an için Ethan'ın yüzü zihnimde beliriyor, kızarmış yanakları, dağınık sarı saçları ve kalın çerçeveli gözlükleri. Karnımın altında bir sıcaklık hissediyorum.

Bu yabancı adama verdiğim tepki beni şaşırtıyor.

Onu tanımıyorum bile, ama yine de kızgın bir orospu gibi ona şehvet duyuyorum. Neyim var benim? Elbette, o seksi, ama Justin'le olanlardan sonra, sık sık göreceğim erkeklerle seks yapmayacağıma yemin ettim. Ve Ethan benimle aynı okula gittiği için... o yasak bölge.

Hayatımda gördüğüm en seksi erkeklerden biri olsa bile.

Kendime sinirli bir şekilde homurdanarak yola doğru ilerliyorum. Evime kadar uzun bir yol var ama Grayson'ı beklemem mümkün değil. Ayrıca, biraz temiz hava ve egzersiz bana iyi gelecektir. Karanlıktan ve onun sakladığı sırlardan korkmuyorum. Beni korkutan şey ışık

—saldırganımın yüzünü görmek istemiyorum.

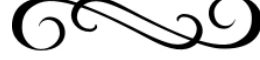
Eve doğru yola çıkarken, sanki bir çift gözün beni izlediğini hissediyorum.

Beni izliyor.

Takip ediyor.

Avlıyor.

On

IZZY

Telefonum bu sabah yirminci kez yatağımın üzerinde titriyor, ama ben onu görmezden geliyorum. Gray'in neden onsuz gittiğini öğrenmek istediğini biliyorum, buna hiç şüphem yok.

Ve muhtemelen yeni yatak odamın penceresini kilitleyip onu içeri almadığım için bana biraz kızgın.

Eh, onun için çok kötü.

Gray ile ilgili tüm düşüncelerimi zihnimin en arka köşesine iterek, boy aynasındaki yansımaı inceliyorum.

Okulun ilk günü için "rahat ama şık" bir tarz seçmeye karar verdim. Dönem birkaç haftadır devam ediyor, bu yüzden fazla dikkat çekmemek istiyorum. En son ihtiyacım olan şey, sırtımda parlayan bir işaret ışığıyla bu bölgedeki yeni bir koruyucu aile çocuğu olduğumu ilan etmek. Ancak, bir serseri gibi görünmek de istemiyorum.

Kırmızı kazak omzumdan kayarak sütyenimin askısını ortaya çıkardı. Kazakla bacaklarıma yapışan dar skinny jean pantolon giydim. Makyajımı minimal tuttum: biraz allık, biraz maskara ve kırmızı ruj. Sarı dalgalı saçlarımla ne yapacağıma karar veremedim, sonunda saçlarımı açık bırakmaya karar verdim.

Görünüşümden memnun olarak, Hale'in bu sabah bana hediye ettiği sırt çantasını alıyorum. Bu çanta, Jake kendine yeni bir tane almadan önce ona aitti.

Hale, mağazaya uğrayıp bana başka bir tane alacağını söyledi, ama ben Jake'in eskisini kullanmanın benim için sorun olmadığını söyledim. Yanında koli bandı olan bu eski sırt çantası bana biraz kendimi hatırlatıyor... kırık ve gelişigüzel dikilmiş.

"Izzy! Geliyor musun?" Jake koridorun ilerisinden sesleniyor.

Aynada bir kez daha kendime bakıp memnuniyetle başımı salladım. Mükemmel.

Hızla yatağıma doğru ilerledim ve altındaki küçük yarığı gösterecek kadar kaldırdım. Nereye bakacağını bilmiyorsan fark edilmezdi. Elimi içeri soktum, iki yirmilik aldım ve parayı sırt çantama koydum. Ne için ödeme yapmam gerekeceğini bilmiyordum, ama hiç para taşımamaktansa, biraz bozuk para taşımak her zaman daha iyidir diye düşünüyordum.

"Geliyorum!" Odadan çıkıp mutfağa koşuyorum.

Hale ocak başında duruyor, aynı anda iki tavayı birden çeviriyor gibi görünüyor. Soldaki tavada kabarık omlet var, sağdaki tavada ise ortasında kabarcıklanan bir krep. Yanında, pişmiş krepler bir tabakta yığılmış durumda.

Jake tezgaha yaslanmış, bir parça domuz pastırması çiğniyor, ama beni görünce dikleşiyor.

"Kahretsin." Bana parlak, dişli bir gülümseme atıyor. "Senin evsiz gibi görünmemenin mümkün olduğunu düşünmemiştim."

"Ha, ha, ha, çok komik," diyorum ciddi bir ifadeyle ona doğru ilerlerken ve onun biriktirdiği tabaktan çıtır çıtır bir parça domuz pastırması alıyorum.

Bana alaycı bir şekilde onaylamayan bir bakış atar ve elime vurur.

"Bence güzel görünüyorsun," diye araya girer Lissa. Önünde tek bir krep ile orta adada oturur, şurubu alır ve üzerine dökmeye başlar. "Kazak pembe olsaydı daha iyi görünürdü, tabii ki. Ama yine de, pembe her şey daha iyi görünür. Kazaklar, pantolonlar, elbiseler, ayakkabılar, çoraplar..."

Tek krepinin üzerine hala şurup damlamaya devam ettiğini fark etmemiş gibi, özlemle iç geçirir.

Jake ise şişeye uzanır. "Dişlerin çürüyecek," diye azarlar.

O ise sadece dilini çıkararak yemeğe devam eder.

"Ne yemek istersin, Izzy?" diye sorar Hale, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. "Yeni okulundaki ilk günün, bu yüzden her şeyi yapmaya karar verdim."

"Krep gerçekten çok lezzetli," diyor Lissa, ağzı doluyken.

Neredeyse fark edilmeyecek kadar yüzümü buruşturup nefes veriyorum. Eski koruyucu ailelerimde çoğu zaman bu seçeneğim olmadığı için kahvaltıyı pek sevmem. Kahve ve ara sıra granola bar dışında başka bir şey yemeye alışkın değilim. Yine de Hale tüm bu çabayı gösterdi...

"Yumurta lütfen?"

"Hemen geliyor." Hale ustaca bir kaşık dolusu omleti tabağa koyup bana uzattı.

Tabağı alıp Jake'in yanına geri dönüyorum. Jake hala lanet olası pastırmasını Sonsuzluk Taşı gibi koruyor.

Jake bakışlarımın yönünü fark eder ve kaşlarını çatar. "Aklından bile geçirme, yeni kız."

"Jake, paylaş," diye azarladı Hale.

Lissa kıkırdadı.

"Hayatta pek çok şeyi paylaşırım," diye Jake kibirli bir şekilde karşılık verir.

"Ama pastırmamı paylaşmam. Asla pastırmamı paylaşmam. Bir erkek buna zorlanmamalı."

"Bu tuhaf bir şekilde cinsel bir anlam ifade etti," diye mırıldanıyorum, Hale veya Lissa'nın duyamayacağı kadar alçak sesle

duya

mayı Jake duydu ve kıkırdadı.

cakla "Aklını pisliklerden arındır, yeni kız." Omzuyla beni itekledi.

rı "Sen ne dersin, Seth?" Hale sorar. "Yumurtamız, krepimiz ve

kadar

alçak

sesle

mırıl

danıy

orum

.

baco..."

"Pastırma yok!" Jake neredeyse kükrer.

Hafifçe dönerek, henüz tanıştırılmadığım üçüncü koruyucu çocukla yüz yüze gelirim.

Genç. Sadece ona bakarak bunu anlayabiliyorum. Muhtemelen Lissa'dan bile birkaç yaş küçük. Kahverengi saçları yüzünün önüne düşerek sağ gözünü gizliyor, ama sol gözü odayı daha önce böyle genç bir yüzünde hiç görmediğim keskin bir yoğunlukla inceliyor. Üzerinde büyük beden gri bir kapüşonlu sweatshirt, bol kot pantolon ve boynuna asılı kocaman kırmızı kulaklıklar var.

Bir saniye kadar bana bakıp, sonra beni görmezden gelerek tekrar Hale'e odaklanıyor. Cevap vermek yerine, kulaklıklarını takıyor, yerden sırt çantasını alıyor ve mutfaktan çıkıyor.

Hale derin bir nefes alır.

"Seth'i takma kafana," diyor Jake, yüzümün önünde bir parça domuz pastırması sallayarak. Öne eğilip onu ısırma, elinden çalma isteğimi zorlukla bastırıyorum. "O tatlı bir çocuk, ama..."

"Seth dünyayı bizim gördüğümüzden farklı görüyor," Jake'in devam etmeyeceği belli olunca Hale sözünü keser. "Değişim onun için her zaman zordur, bu yüzden senin buraya gelmen onun alışması gereken bir şey."

"Üzgünüm," derim hemen, yüzümü buruşturarak. Değişimin ne kadar zor olabileceğini *çok iyi* biliyorum.

"Üzülme, yeni kız." Jake omzumu sıkıca tuttu ve tezgahtan uzaklaştı. "Sadece ona sana açılması için bir şans vermelisin." Saatine baktı ve sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Neredeyse bitti mi? Okula erken varıp derslerini bulabilmen için şimdi çıkmamız gerekiyor."

"Önce Seth'i özel okuluna bırakmamız gerekiyor," diyor Lissa, şekerle kaplı son krepini ağzına tıktırırken.

Okul.

Dersler.

Tanıdık bir korku hissi kalbimi sardı ve sıktı. Okulu kavramsal olarak düşünmekte iyiyimdir. Ama durumumun tüm gerçekliğiyle yüzleşmek? Evet, sanırım bayılacağım.

Hale, ben onun evine varmadan bir gün önce ders programımı göndermişti ve Jake de her dersin nerede olduğunu bana anlatmak için elinden geleni yaptı. Ne yazık ki, üvey kardeşimle sadece bir dersim var. Diğer beş ders... Tek başımayım.

"Endişelenme, Izzy." Hale bana cesaret verici bir gülümseme attı. "Harika olacaksın."

"Okul başladıktan haftalar sonra, hiç kimseyi tanımadığım bir yerde son sınıfa başlamak ne kadar kötü olabilir ki?" Sesim histerik bir hal alıyor.

"Panik yapıyorsun," diyor Jake kuru bir şekilde. "Tamamen panik yapıyorsun," diye onaylıyor Lissa.

"Her şey yoluna girecek," Hale beni tekrar sakinleştirir. "Ve bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var."

"Benim de," diyor Jake. "Ve öğle yemeğinde seninle oturacağımı zaten söyledim, o yüzden endişelenme." Otoriter bir ses tonu takınıyor ve çenesini havaya kaldırıyor. "Benim yanıma oturan herkes otomatik olarak popüler olur. Bu, konuşulmayan bir kuraldır."

Midem bir düzine düğüm gibi bükülse de, onun tuhaf davranışlarına burun kıvırıyorum. Ethan'ın öğle yemeğinde yanımda oturma teklifini hatırlamadan edemiyorum...

Ama hayır. Eminim ki o, garip yeni kız olan beni çoktan unutmuştur. Onun gibi bir erkeğin benim gibi bir kıza ilgi duyması imkansız. Sanki kafamın üzerinde "DİKKAT - ÜRÜN HASARLI" yazan bir neon tabela sallanıyor gibi.

Keşke Grayson'a kızgın olmasaydım. Yeni bir okula başladığım için paniğe kapıldığımda ne söyleyeceğini her zaman bilir. Çoğu zaman, okuldan sonra beni kampüste ziyaret eder veya otoparkta bulur.

Onu özliyorum ve bunu özlediğim için kendimden nefret ediyorum.

Ama Grayson'a, Ethan'a ya da başka bir şeye odaklanamıyorum, sadece bir adım öteye atmaya odaklanabiliyorum. Yürüdüğüm zemin çatlak ve zayıf, her an parçalanacakmış gibi görünse de kimin umurunda? Zeminden aşağıdaki uçuruma düşsem kimin umurunda?

Bir adım öteye. Bu benim mantram.

Cesaretimi toplayarak Jake'e bakıyorum. "Gidelim."

On bir

IZZY

Seth'i okuluna bıraktıktan sonra Jake bizi yerel liseye götürdü — üç katlı, mütevazı bir tuğla bina. Park yeri sabahın bu saatine göre şaşırtıcı derecede kalabalıktı, ama Jake bunun nedeninin çoğu spor takımının dersler başlamadan önce ağırlık antrenmanı yapması gerektiğini söyledi.

Neyse ki ben hiçbir takımda oynamıyorum.

Küçükken jimnastiği denedim, ama daracık, vücudu ortaya çıkaran mayolardan hoşlanmadığımı fark ettim. Sonra birkaç yıl boyunca ponpon kız takımına katıldım, ama kısa sürede koçun istediği kadar "neşeli" olmadığımı anladım.

Ayrıca, sürekli okul değiştirdiğim için bir spora katılmanın zor olduğunu fark ettim. Arkadaşlar edinmeye başladığım anda, altımdan halı çekiliyor ve her şeye yeniden başlamak zorunda kalıyordum.

Herkes için en iyisi, kendime saklanmamdı.

Araba park edilir edilmez, Lissa arkasına bakmadan kapısını açar ve parkın karşısına koşar, pembe giysileri ve kahverengi saçları rüzgarda dalgalanır. Benzer görünümlü bir grup kıza katılır, güzel yüzünde geniş, baştan çıkarıcı bir gülümseme vardır.

"Bugün için hazır mısınız?" Jake arkasında duran sırt çantasını alırken sorar.

"Hiç de değil," diye dürüstçe cevap veriyorum, arabadan inip onun bana katılmasını bekliyorum.

"Sorun yok, yeni kız." Omzuma kendi omzuyla vurur ve içten bir kahkaha atar. "Daha önce söylediğimi hatırla... Benimle arkadaşsan, popülersin."

"Nasıl oldu da bu kadar mütevazı bir üvey kardeşim oldu?" diye takılıyorum.

"Tanrı'nın sana bir armağanı." Çantasını omzuna daha da yukarı çekip, yanından geçen birkaç kişiye el salladı.

"Neden ağırlık antrenmanı ya da her neyse, erken gitmek zorunda kalmadın?" diye soruyorum, o da başka bir iri yarı adamla, şüphesiz bir futbolcu arkadaşıyla, el çakışıyor.

Okulun girişine doğru merdivenleri çıkarken, "Ağırlık antrenmanını sabah okuldan önce ya da öğleden sonra antrenmandan sonra yapabilirsin" diye açıklıyor. Kapıyı benim için açık tutuyor ve içeri girmemi bekledikten sonra arkamdan içeri giriyor. "Çoğu kişi sabah yapmayı tercih ediyor. Ben antrenmandan sonra yapmayı tercih ettim."

İç mekan, ıssız bir yerde bulunan bir okuldan beklediğim gibi. O kadar klişeleşmiş ki, patlamak üzere olan kahkahamı zorlukla tutuyorum.

Beyaz fayanslar o kadar titizlikle cilalanmış ki, yüzeyinde kendi yansımanı görebiliyorum. Koridorun her iki yanında dolaplar sıralanmış, aralarına sınıfların kapıları serpiştirilmiş. Okulun üst katlarına çıkan bir merdiven görmüyorum, ama bunun başka bir koridorda olduğu için olduğunu varsayıyorum. "Ders programın var mı? Senin derslerini hatırlayamıyorum," diyor Jake diyor ve ben hemen sırt çantamın cebine uzanıp ona veriyorum.

Dizindeki kırıksıklıkları düzelttikten sonra yüzüne yaklaştırıp dikkatle inceliyor.

"Demek benimle AP Edebiyat dersin olduğunu zaten biliyorsun. O ders ikinci katta olacak. Ondan önce sınıfında buluşabiliriz, birlikte yürüyebiliriz. İlk birkaç dersinin nerede olduğunu ve kafeteryayı göstereyim."

Okulun yerleşim planı oldukça basit. Jake'e göre, son sınıfların çoğu birinci katta, bu da yaşça büyük olmanın bir avantajı. Tüm AP derslerim ikinci katta. Üçüncü katta aldığım tek ders Sanat, ki bu dersi almak zorunda olmamayı çok isterdim. Sanatsal yeteneğim, iki yüzgeci kesilmiş bir kaplumbağanınki kadar. En son "el işi" yapmaya çalıştığımda, elim yüzüme yapıştı.

Koridorlarda ilerlerken, orada bulunan her öğrenciyi fark edilmeden gözlemlemekten kendimi alamıyorum. Herkes birbirini tanıyor gibi görünüyor ve tanıdık bir yalnızlık hissi beni sarıyor. Kalabalık bir odada bile kendimi yalnız hissetmeye alışkınım, ama daha önce hiç bu kadar belirgin hissetmemiştim.

Koridordaki diğer öğrenciler arasında, benim de taklit etmek istediğim bir rahatlık ve arkadaşlık var. Keşke o rastgele kıza yaklaşıp

merhaba diyebilseydim ve o da bana gülümseseydi. O iri yarı futbolcuyla, rahat gülümsemesi ve parıldayan gözleriyle high-five yapabilseydim.

Jake karşılaştığımız herkese beni tanıtmaya çalışıyor, ama onuncu isimden sonra başım dönmeye başlıyor. Adı neydi? Rachel? Rebecca? Raina? Kahretsin.

Kafeteryaya gidip odanın ortasına yakın bir masaya oturduğumuzda, aslında kimi aradığımı anlıyorum.

Dağınık sarı saçları, gözlükleri ve utangaç gülümsemesi olan muhteşem bir inek...

Bir sıcaklık dalgası içimi kaplar ve yanaklarım kızarır.

Jake, arkadaşlarından biri olan Dec adında, kırmızı saçlı ve yeşil gözlü bir futbolcuyla sohbet ederken benim düşüncelerimden habersiz.

"Şimdi bakma," diye fısıldadı Dec aniden, dikkat çekmemek için ağzının köşesinden çıkardığı sözlerle.

"Ne?" Jake başını kaldırır ve hemen ardından yanakları kıpkırmızı olur. Kararsız bir homurtuyla başını eğirir.

"Bakma demiştim," diye azarladı Dec, ama sesinde eğlence duyuyordum.

"Siktir git," diye homurdanır Jake.

"Kime bakmamamız gerekiyor?" Sesimi alçak tutuyorum, ama Jake yine de beni susturma ihtiyacı hissediyor ve elini ağzımın üzerine koyuyor.

Dec sırtıyor. "Desiree, Emilia ve Mimi." Başını omzumun üzerinden bir şeye doğru çeviriyor. "Jake'in hayatının aşkı olarak da bilinirler."

"Kapa çeneni," Jake arkadaşına sertçe bakarak sertçe bağırır.

Dec'in baktığı yere dönmeye çalışıyorum, ama Jake elini dizime koyuyor ve benden küçük bir inilti koparacak kadar baskı uyguluyor.

"Sakın yapma," diye beni uyarır.

Onun bariz utancına gülümserim. "Ne yapacağımı sanıyorsun? Bankın üzerine atlayıp, senin aşık olduğunu ilan mı edeceğim...?" Cümleyi tamamlamak için Dec'e bakarım.

"Desiree," diye cevaplar, sırtarak.

"Desiree." Hâlâ dizimde olan elini görmezden gelerek, üç kızı daha iyi görebilmek için saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum.

Bu kadar uzaktan net göremiyorum ama çok güzeller. Hatta kusursuzlar. Bir kız diğer ikisinin önünde duruyor ve

kestane rengi saçları sırtına mükemmel bukleler halinde dökülüyor. Hareketleri, ne kadar güzel olduğunu bildiğini ve bundan zevk aldığını gösteren bir zarafetle... Kesinlikle Jake'in ilgisini çekecek türde bir kız değil.

Ama herkesin zevki kendine.

Liderleri olan Desiree, muhtemelen diğer ikisine bir şey söylüyor ve ikisi de kıkırdıyor. Sonra omzunun üzerinden mükemmel bir bukle atıyor ve kafeteryadaki kimseye bakmadan uzaklaşıyor.

O gözden kaybolur kaybolmaz, Jake alnını masaya koyup inler.

"Ben acınası biriyim, değil mi?" diye mırıldanır, ağzı masaya yapışık olduğu için sesi boğuk çıkar.

"O... iyi birine benziyor?" diye denerim.

Dec burun kıvrır. "O şeytanın vücut bulmuş hali. Neden ondan hoşlandığını gerçekten anlamıyorum dostum."

"Çünkü kendimden nefret ediyorum," diye Jake kederli bir şekilde homurdanır, alnını hala masaya dayamış halde.

"Ayrıca, o kızın Ashton ve arkadaşlarına göz koyduğunu biliyorsun... onlar da ona aldırış etmiyorlar."

"Biliyorum, biliyorum, tamam mı? Ben, gerçek bir şeytana aşık olan zavallı bir insanım." Jake isteksizce başını masadan kaldırır ve Dec'e soğuk bir bakış atar. "Mutlu musun?"

"Çok." Dec bakışlarını omzumun hemen arkasındaki bir şeye kaydırır. "Şeytanlardan bahsetmişken..."

"Hey! Izzy, değil mi?" Tanıdık bir ses tam arkamdan seslenir.

Önceki anki sıcaklık dalgası intikam alırcasına geri gelir ve damarlarımı eritir.

"Ethan." Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum, ama eminim yanaklarım Jake'inkinden daha da kırmızıdır.

Ethan'ı ne kadar çok görmek istediğimi kendime bile itiraf etmek istemiyorum. Nedenini kesin olarak söyleyemem ama. Elbette, o seksi bir adam, ama yıllar boyunca pek çok seksi erkek tanıdım. Onda beni içgüdüsel olarak çeken bir şey var...

Bugün, kaslı vücuduna uyan sade mavi bir tişört giymiş. Sarı saçları yüzünden uzaklaştırılmış, keskin elmacık kemiklerini, dolgun dudaklarını ve canlı yeşil gözlerini vurgulamış.

Karşımda, Dec'in yanındaki bankta otururken dalgın dalgın gözlüklerini burnuna doğru itiyor.

"Selam dostum," Jake selam vererek elini uzatıp erkekler gibi yumruklarını çarpıştırıyor.

"Selam." Ethan'ın bakışları bana kayıyor ve yemin ederim ki yanakları kızarıyor.

O da benim kadar gergin mi? Hayır. Buna inanmak zor. Öyle görüldüğü halde değil.

"İlk günün nasıl geçiyor, Izzy?" "Kaybolmadım, bu da bir başarı sayılır."

Jake burun kıvrır. "Ayrıca bana aşık bir köpek yavrusu gibi peşimden dolaşıyorsun. Ben burada sana rehberlik etmeseydim, dolabına geri dönebilecek miydin?"

Şakacı bir şekilde koluna vuruyorum. "Beni yön bulma konusunda yeteneksiz olmakla mı suçluyorsun?"

"Eğer bu sana uyuyorsa..."

"Oh. Jake sana okulun turunu çoktan yaptı mı?" Ethan sorar.

Ses tonundaki bir şey, damarlarımdan bir sıvı sıcaklık dalgası daha geçmesine neden oldu. Yanılıyor muyum, yoksa neredeyse kıskançlık mı duyuyor?

Ancak, onun bakışlarıyla karşılaştığımda, çekingen gülümsemesi yerli yerinde, parıldayan gözlerinde tek bir kötü niyet belirtisi bile yok.

"Denedi." Jake'e sırtarak bakıyorum, sonra dikkatimi Ethan'a geri veriyorum. "İnsanlarla konuşurken birden fazla kez dikkati dağıldı."

"Popüler bir tanrı olmam benim suçum değil," diye huysuzca söylenir.

Ethan kıkırdar. "Kendine bunu söylemeye devam et, dostum." Bana dönerek tatlı bir gülümsemeyle elini uzatır. "Programını görebilir miyim?"

"Oh, evet, tabii." Onu ona doğru kaydırıyorum ve o hemen başını eğip incelemeye başlıyor.

Bu anı onu incelemek için kullanıyorum. Dağınık sarı saçları, kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş. Keskin hatları, kireçtaşından oyulmuş gibi. Sesi, konyak kadar yumuşak ve aynı derecede bağımlılık yapıcı.

Ugh.

Bu aptalca aşkı gerçekten unutmam lazım. Adamı neredeyse hiç tanımıyorum. Tabii, biraz utangaç olsa da tatlı birine benziyor, ama bu onu çıplak hayal etmeye başlayabileceğim anlamına gelmez.

Ama Ethan'ın çıplak olduğunu düşünmek...

Kötü, Izzy! Kötü!

"İlk dersim sende!" Ethan bana mutlu bir gülümseme atıyor. "Ve üçüncü. Ve öğle yemeği. İkinci dersim arkadaşım Ashton'da, üçüncü dersim sende ve Emery'de, dördüncü dersim Reid ve Emery'de, beşinci dersim sadece Reid'de. Maalesef altıncı dersinde tek başınasın."

"Emery, Ashton ve Reid kim?" diye soruyorum, başımı yana eğerek.

Dec, Desiree ve Ashton hakkında bir şey söylememiş miydi? Ve Jake Ethan'ın bir erkek kardeşi olduğunu söylememiş miydi?

"Oh, şey..." Ethan'ın yanakları yine kıpkırmızı oldu. "Arkadaşlarım. Ve benim, şey, ikizim."

Yüzünde, güneşin önünden geçen şişkin bir fırtına bulutu gibi, ıssız bir ifade belirir. Aynı hızla, başını sallar ve kendine özgü gülümsemesini yerine geri koyar.

"İstersen seni birinci derse kadar geçirebilirim. Ama baskı yapmıyorum. İstemiyorsan gerek yok. Yani, istersen arkandan ya da önünden yürüyebilirim." Sinirli bir şekilde parmaklarını saçlarına geçirir ve özenle taranmış saçlarını bozar.

"Önce ofise uğrayıp bazı formları imzalatmam lazım," derim, bankta otururken ayağa kalkıp yerden sırt çantamı alırım. "Ama sen beni beklemek istersen..."

"Evet!" diye patlar... ve hemen yüzünü avuçlarıyla kapar. "Yani, evet. Sorun değil. Bekleyebilirim. Spor yapmıyorum, bu sabah yapacak bir işim yok." Bir an durur, kızarır ve sonra, "Aslında beyzbol oynuyorum, ama sezon bahara kadar başlamıyor. Ama bunu bilmek istersin mi, bilemiyorum..." der.

Jake ve Dec'e veda ederek Ethan'ı takip ederek koridordan idari ofislere doğru ilerlerim.

"Aslında beyzbol hakkında biraz bilgim var," diye itiraf ettim.

Eski üvey babalarımın biri, en sevdiğim kişi, neredeyse dini bir ritüel gibi izlerdi. Sanırım tek bir maçı bile kaçırmadı. Kanseri teşhisi konduğunda ve günlerinin çoğunu hastanede geçirdiğinde bile, bu sporu izlemenin bir yolunu buldu.

"Öyle mi?" Yanakları pembeye dönüyor.

"Uzman falan değilim, ama birkaç maça gittim."

Koridordaki bir çataldan döndük ve Ethan elini belime koyduğunda ben düz gitmeye başladım. Elinin dokunduğu yerden hemen bir sıcaklık yayıldı

, ama ben ifadesiz kalmaya çalışıyorum. Ethan beni sağa yönlendiriyor ve hemen bırakıyor.

"Ofis bu tarafta," diye açıkladı, yanakları hala kızarmış halde. "Teşekkürler."

Ona çekingen bir gülümseme attım, o da gülümsedi, sonra yüzünde yüzünde donar.

Bakışları omzumun üzerinden bir şeye kayar ve tüm vücudu gerginlikle titriyor gibidir. Yüzünün her çizgisinde şaşkınlık okunur.

"Ethan?" Ona dönerek yüzüne bakıyorum, ama dikkati bende değil. "İyi misin?"

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, içimi bir ürperti kaplar. Bu, kalabalık bir odada, sırtında bir çift gözün seni delip geçecekmiş gibi hissettiğin zamanki duyguya benzer.

"Neden bu taraftan gitmiyoruz?" Ethan, bileğimi tutup geldiğimiz yöne doğru çekmeye çalışırken gevezelik ediyor. "Böyle daha kolay olur..."

O konuşurken, yavaşça omzumun üzerinden bakmak için dönüyorum... ve hemen yeşil gözlerle karşılaşıyorum, bana dokunan adama o kadar benziyorlar ki, çift görüyormuşum gibi geliyor. Ama sonra Ethan'ın ikizi olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

Yavaşça, Ethan'ın yüzüne sahip adam gülümsemeye başlar — kötü, kabus gibi, ürkütücü, *tembel* bir gülümseme, omurgamdan tüylerimi diken diken eden bir ürpertiyle.

"Oh, lanet olsun," Ethan, yabancı adam dolabından ve konuştuğu kızdan uzaklaşıp bizim yönümüze doğru fırtına gibi yaklaşırken mırıldanır.

On iki

EMERY

Ağırlık odasından çıkıp soyunma odasına doğru ilerlerken alnımdan ter damlıyor. Takımımın geri kalanı arkamdan geliyor, en büyük rakibimiz Vipers ile oynayacağımız maçı tartışırken birbirlerini itip kakıyor ve gülüyorlar.

Ama ben bunların hiçbirine odaklanamıyorum. Tam olarak iki saat sonra geçmem gereken lanet olası bir matematik sınavım var, yoksa sezonun geri kalanında yedek kulübesinde oturmak zorunda kalacağım.

Okul hiç benim güçlü olduğum bir alan olmadı, Ethan ve hatta Ashton için olduğu gibi. Açıkçası, X ve Y ve hayali sayıları öğrenmenin ne anlamı olduğunu anlamıyorum. Bana gelecekte faydası olacak şeyler öğretin, mesela vergileri hesaplamayı ve kredi başvurusu yapmayı. Gerçekte var olmayan sayılarla çarpma yapmayı öğretmeyin. Bunun ne anlamı var ki?

Sinir bozukluğu damarlarımdan akarken, dolabıma doğru ilerledim, giysi değiştirdim ve duşlara doğru yöneldim. Sıcak suyun altında vakit geçirmek istiyordum, ama ikinci dersimden önce çalışmak için bir umudum varsa, ilk derse erken gitmem gerektiğini biliyordum.

Küfrederek duşu kapatıyorum ve hızla temiz kıyafetlerimi giyiyorum. Sarı saçlarımı taramaya zahmet etmiyorum. Bunun yerine, parmaklarımı dağınık saçlarımın arasına geçiriyorum ve saçlarım gözlerimin önüne düşerken kaşlarımı çatıyorum.

Ashton soyunma odasının dışında beni bekliyor, kolları göğsünde kavuşturulmuş ve yüzünde dikkatlice boş bir ifade var. Yüzümü gördüğünde kaşlarını çatıyor. Hemen arka cebinden telefonunu çıkarıp yazmaya başlıyor.

"Ben hallederim," diyor bana kararlı bir şekilde, kalabalık koridorlarda dolaşıp dolaplarımıza doğru ilerlerken ekranından gözlerini bile kaldırmıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bunu benim için yapmana gerek yok Ash. Buna değmez. Sadece bir sınav."

"Ve eğer başarısız olursan, yedek kulübesine gönderileceksin," diyor, gözlerini telefonundan ayırmadan, neredeyse ilgisiz bir ses tonuyla.

Bir şekilde, dikkati başka yerde olmasına rağmen, kimseye çarpmadan koridorları geçebiliyor. Acaba bu, kurt olarak sahip olduğu becerilerinden mi kaynaklanıyor... yoksa başının üzerinde asılı duran ve herkese ondan uzak durmaları konusunda uyarıda bulunan parlak neon tabeladan mı? Diğer öğrenciler, onun etrafında, gürül gürül akan bir nehrin ortasında duran bir kaya gibi ayrılıyorlar. Yüzlerinde korku, hayranlık ve ihtiyat belirliyor ve onu zar zor gizledikleri merakla izliyorlar.

Ashton'ın o lanet telefonu neler yapabileceğini bizzat gördüm. Eğer isterse, muhtemelen dünyayı ele geçirebilir, hem de hiç bir yerin ortasında bulunan bu sakın kasabamızı terk etmeden. Şu anda kimi şantaj, rüşvet veya tehdit etmeyi planladığını bilmiyorum, ama bu boşuna bir çaba. Ashton, sırf ben aptal bir pislik olduğum için tüm sorunlarımı çözemez.

Belki Ethan'dan yardım istersem...

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, öfke dalgasıyla onu bir kenara atıyorum. O pislikten yardım istemektense cehennem donar daha iyi.

Ethan benim ikiz kardeşim olabilir. Benim sürü arkadaşım olabilir. Ruhumun diğer yarısı olabilir... ama aynı zamanda dünyada en çok nefret ettiğim adamdır.

Gerekenden fazla güç kullanarak dolabımı açtım ve içindeki ders kitaplarını hızla gözden geçirerek, o gün hangilerine ihtiyacım olacağına karar verdim. Ashton, soğuk ve hesaplayıcı gözlerle beni izliyordu, telefonu artık elinde gevşekçe sallanıyordu. Koyu renkli kaşlarından biri sessiz bir soru işareti gibi yukarı doğru kıvrıldı, ama ben başımı salladım.

"Hayır. Bu konuda yardımını istemiyorum." Kocaman matematik kitabımı alıp kapağına bakıyorum: bir hesap makinesi tutan, sanki hayatının en mutlu anını yaşıyormuş gibi gülümseyen bir kadın. "Lanet olası matematik."

Ashton dudaklarını büzüyor, ama benimle tartışmamayı tercih ediyor. Yine de, sessizliğine rağmen, başarısız olursam ve bir sonraki maçta yedek kulübesinde bulursam müdahale edeceğini biliyorum. Ne dersek ya da ne yaparsak yapalım, sürüsünün üyelerine yardım etmek onun kanında var.

"Bugün Ethan'la hiç konuştun mu?" Ashton'ın sessiz sesi, sanki Azrail arkamda durmuş kulağıma fısıldıyormuş gibi, omurgamdan aşağı bir ürperti geçiriyor.

Çenem sıkışıyor ve gerginlik vücudumda yankılanıyor. Ders kitabını o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemelerim neredeyse beyazlaşıyor.

"Bunu bana neden soruyorsun?" diye hırıliyorum.

Ashton patlamamı görmezden gelir. "Garip davranıyor. Ve mesajlarıma cevap vermiyor."

"O her zaman tuhaf davranır."

Ashton yine patlamamı görmezden geliyor. Reid ve Ashton, ikiz kardeşimle aramızdaki gerginliğin farkındalar, ama bu kavgada tarafsız kalacaklarını defalarca açıkça belirttiler. Ethan'ın yaptıklarını bilirken nasıl bu kadar sakin kalabildiklerini anlamıyorum, ama sonuçta onlar da benim gibi onun sürüsünün üyeleri. Hepimizin derisinde bulunan kahverengi iz, yani kükreyen alev gibi görünen iz, bunu kanıtlıyor.

Bir zamanlar, ikiz kardeşimle aynı sürüde olmaktan başka bir şey istemiyordum. O benim en iyi arkadaşım, sırdaşım, suç ortağımdı...

Ta ki her şey değişip o benim düşmanım olana kadar.

Beni boğmak üzere olan duyguların saldırısını engellemek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Onun adını *düşündüğümde*, bu duygular hayatımda her zaman var olan bir sabit gibi görünüyor.

Onun yüzünden hayatım sonsuza dek değişti.

Onun yüzünden, sürümüz artık geleceğimizi kontrol edemiyor.

Onun yüzünden, tahammül edemediğimiz birine bağlıyız.

Sanki evren benim sessiz öfkemi duymuş gibi, o şeytan kadın koridorun sonunda belirir, iki yordakçısı da birkaç adım arkasında.

Ashton, oradan hızla uzaklaşırken bana veda etme zahmetine bile girmiyor, bakışları bize doğru yürüyen kadına hiç kaymıyor. Hızla dolabımı kapatıp en iyi arkadaşımın peşinden gitmeye çalışıyorum, ama çok yavaşım.

Bir saniye sonra, lanet bir küf gibi üzerime çullanır, manikürlü eli pazımı kavrar ve beni durdurur.

"Ethan," diyor Desiree, neredeyse gizleyemediği bir küçümsemeyle.

Bana botunun altındaki pislikmişim gibi bakıyor ve bu duygunun karşılıklı olduğunu kesin olarak söyleyebilirim.

"Emery," diye homurdanıyorum, o bunu zaten bildiği halde. O sadece, bizim için hiçbir zaman önemli olmayacağımızı defalarca kanıtlamak için kasten isimlerimizi karıştırmayı seviyor.

Sürtük.

Çok uzun zaman önce Desiree'yi çekici bulduğum bir dönem vardı. Ama volkanlar da sıcaktır ve ben de hiçbirine sikimi sokmak istemem.

Kahverengi saçları sırtına mükemmel bukleler halinde dökülüyor, yan tarafında benzer renkte bir gül bulunan beyaz bir saç bandıyla sabitlenmiş. Dizlerinin hemen üstünde biten pileli bir etek, beyaz bir bluz ve koyu renk bir blazer giyiyor. Birden fazla öğrencinin onun okullu kız pornosunun vücut bulmuş hali olduğunu söylediğini duydum.

Bu düşünce bile midemi bulandırıyor.

Kendine saygısı olan hangi erkek ya da kadın şeytanın kendisiyle sevişmek ister ki?

"En sevdiğim kurt adam nasıl?" diye soruyor, kulaklarının arkasına mükemmel kıvrılmış bir saç telini iterek, şeker gibi tatlı bir gülümsemeyle.

"Ne istiyorsun, kaltak?" Somurtarak dolabıma yaslanıyorum. "Sadece benimle vakit geçirmek mi istiyordun?"

Bir anda, sahte gülümsemesi kaybolur ve yerine, daha zayıf erkekleri altlarına işeten, onun alametifarikası olan somurtkan bakışı gelir. İkimiz için de şanslıyız ki, ben onun öfkesine karşı bağışıklıyım.

"Oh, lütfen." Alaycı bir şekilde gözlerini devirir. "Sana ve diğer Lost Boys'lara karşı hislerim olacağını düşünme. Açıkçası, bu çok aşağılayıcı. Hayatımın geri kalanında paslı bir kaşıkla sevişmeyi, sizin herhangi birinizin bana dokunmasından tercih ederim."

Ben yüzümü buruştururken, o bluzunu düzeltir, hayali kırıksıklıkları ütüler.

Bu, kafamda gerçekten hiç istemediğim bir görüntüydü.

O, omzunun üzerinden Mimi ve Emilia'ya dalgın dalgın bakar. İkisi de bizim konuşmamızı, hayatlarında gördükleri en heyecanlı tenis maçımı gibi izlemektedir. Desiree parmaklarını tembelce şıklatır ve iki kız hemen duyulmayacak bir mesafeye çekilir.

Desiree bunu nasıl yapabiliyor? Tek kelime etmeden diğer kurtları doğal olarak kontrol edebiliyor? Bunun Mimi ve Emilia'nın ona saygı duyması nedeniyle olmadığını biliyorum. Yani, dolunayda çocukların kanını emen iki ayaklı bir keçi kim saygı duyabilir ki?

Evet, evet, biraz abartıyor olabilirim, ama Desiree'nin bu tür ritüellere katılması beni şaşırtmaz.

Desiree, kimsenin onu duymayacağından emin olduktan sonra bana odaklanır, kollarını göğsünde kavuşturur ve bana sert bir bakış atar. "Konuşmamız gerek."

"Şu anda bunu yapmıyor muyuz?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yoksa ağzından çıkan sözler, yakın çevrede bulunan herkesin ölümünü ilan eden bir ölüm perisinin çılgılığı mı?"

Benim hakaretime gözünü bile kırpmıyor. "Bu senin mizah anlayışın mı, Elias? Çünkü dürüst olacağım... Berbat. Ya da belki de bu sadece vücut kokun. Anlamak zor."

Dışlerimi sıkıp nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Lanet Desiree.

Ben bir kelime bile edemedim konuşmaya devam ediyor.

"Bu yıl nasıl davranacağımızı konuşmamız lazım." Neredeyse fark edilmeyecek şekilde sırtını düzeltir ve elini eteğinin üzerinden geçirir. "İlişkimizi resmi olarak duyurmanı istiyorum. Ve siz dördünüzün okulda benim erkek arkadaşlarım olmanızı istiyorum."

Bir an için, ağzım açık kalmış bir şekilde ona inanamadan bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Sonra kuru, mizahsız bir kahkaha kaçıyor, ses istem dışı dudaklarımdan çıkıyor.

"Ne tür ot içiyorsun sen?" Ona tiksintiyle başımı sallarım. "Bunu yapmamızın imkanı yok."

Tüm bunlar Desiree'nin babasıyla yaptığımız anlaşmada belirtilmişti. Liseden mezun olana kadar özgürlüğümüzün tadını çıkarabiliriz, sonra ise sefil hayatlarımızın geri kalanında Desiree'ye bağlanmak zorunda kalacağız.

Kahretsin, işler nasıl da değişti...

Ethan, Ashton, Reid ve ben ergenliğe ulaştığımızda sürü üyeleri olduğumuz ortaya çıktığında, çok sevinmiştik. Dördümüz, hatırlayabildiğim kadarıyla en iyi arkadaşlardık. Herkes, mantığa aykırı bir şekilde birbirimize bağlı olacağımızı biliyordu.

Kasabada elliden fazla sürü var, hepsi birkaç üyeden bir düzine kadar üyeye kadar değişiyor. Çoğu kurt, ergenliğe ulaştıklarında sürülerinde kimlerin olacağını bilir, ancak bazıları hiçbir zaman bir işaret almaz.

Bazıları... Desiree gibi.

Herkes bunun, onun sürünün Kalbi olduğu anlamına geldiğini varsaydı — üyelerinin kaderindeki eşleri, onları kelimelerle ifade edilemeyecek bir şekilde birbirlerine bağlayacak olanlar.

Kader eşleri çok nadirdir, bu yüzden birinin kader eşi olduğundan şüphelenildiğinde durum daha da heyecan verici hale gelir.

Ancak Desiree'nin on sekizinci doğum günü geldiğinde, ona hiçbir işaret gelmedi ve hiçbir sürü onunla eşleşme bağı hissetmedi. Böylece gerçek apaçık ortada kaldı.

O bir sürü üyesi ya da Kalp değildi. O yalnız bir kurttu.

Tabii ki, milyoner babası, değerli bebeğinin bir sürüye ait olmaması ve potansiyel olarak vahşileşmesi durumunu kaldıramadı. Ethan'ın birkaç ay önceki eylemleri nedeniyle, Desiree'nin babası bizim sürümüzle bir anlaşma yaptı, yani piç kurusu bizi şantajladı.

Hiçbirimizin kendi kaderindeki eşine sahip olmadığı açıktı, bu yüzden Desiree'nin kaderindeki eşleri gibi davranacaktık.

Bu yalanı düşünmek bile boğazımı yakıyor ve dilimde kül tadı bırakıyor.

Desiree sadece kraliçe kaltak değil, aynı zamanda özel bir yeteneğe sahip birkaç kurttan biri. Onunki ise görme yeteneği. Yani, birine dokunduğunda geleceği görebiliyor.

Sadece birkaç ay önce elime dokundu ve hiçbirimizi asla sevmeyeceğini ve bizim de onu asla sevmeyeceğimizi kesin bir dille söyledi. Bu sahte "eşleşme"ye devam edersek, hayatımızın geri kalanında mutsuz olacaktık.

Ethan masumca ona neden bunu bitirmediğini sorduğunda, o da "Başka seçeneğim yok" diye cevap verdi.

Ve hepsi bu kadardı.

Ethan'ın verdiği bir karar yüzünden artık ona geri dönülmez bir şekilde bağlıyız.

"İnsanlar şüphelenmeye başlayacak," diye ısrarla söylüyor Desiree, kaşlarını çatarak. "Herkes benim on sekizinci doğum günümün aylar önce olduğunu biliyor. Ve sözde kaderimdeki eşlerimle tanıştığımı da biliyorlar. Başından beri sizin dördünüz olduğunu öğrendiklerinde, bana neden bu kadar soğuk davrandığınızı merak edecekler."

"Belki de senden nefret ettiğimiz içindir?" Dişlerimi gösteren bir gülümsemeyle öneriyorum.

Desiree sadece gözlerini kısarak bana bakar. "Ben istediğimi elde ederim, Enoch. Ve istemediğim ama ihtiyacım olan şeyi de elde ederim. Bu da sen ve kardeşlerin. Bir anlaşmamız var..."

O anda burnuma çok tatlı bir koku gelir ve ben gerilirim. Damarlarımdan ateş geçer ve ağızımdan çıkmak üzere olan acı çığlığını zorlukla bastırırim.

Ne oluyor lan?

Damarlarım yanıyor. Lav cildimi yakıyor. Kanım kaynıyor. Beynime binlerce iğne batırılmış ve her biri ateşe verilmiş gibi hissediyorum.

İlk başta, Desiree'ye bakıp, benden böyle bir tepkiyi onun mu uyandırdığını merak etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Ama sonra yumuşak, şiirsel bir ses duyarım ve etrafımdaki dünya durur.

"Ethan? İyi misin?"

Eş.

İçimdeki kurt başını kaldırıyor, ayağa kalkıyor ve dolaşmaya başlıyor. Göğsümde keskin bir acı hissediyorum ve neredeyse öleceğimi düşünüyorum. Ama eğer bu ölümse, onu kollarımı açarak kucaklayacağım.

Eşim.

Bu kadın... benim eşimin.

"Emery." Desiree, kafası karışmış bir şekilde bana bakarken kaşlarını daha da çatıyor, ama ben onu çoktan görmezden gelip sese doğru dönüyorum.

Lanet olası kardeşimin görünüşünü kısaca fark ettim, ama onu zihnimden çıkardım. Şimdilik.

Önümdeki sarışın güzellikten başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve göğsümde bir başka sıcaklık dalgası hissediyorum.

Ne yaptığımı fark etmeden, arkamdan gelen Desiree'nin sinirli sesini görmezden gelerek onu takip ediyorum.

Gördüğüm tek şey bu kadının yüzü, elmacık kemiklerinin keskin hatları ve kirpiklerine sürülen maskara dikkatimi çekiyor. Nefes kesici bir güzelliği var ve her nefes alışında göğüslerinin gömleğine değmesi beni hipnotize ediyor.

Eşim.

Benim eşim.

Bizim eşimiz.

Gözlerim kısa bir süre Ethan'a kayar, o da utangaç bir gülümseme takınır ve gözlerimin içgüdüsel olarak kısıldığını hissedirim.

O... onu *tanıyor* muydu? Ve bizden sakladı mı?

Sorular kafamda dolanıyor, her biri dikkatimi çekiyor, ama hiçbirini dile getiremiyorum. Cesaret edemiyorum.

Çünkü bu kadın bir *insan*.

Onun tatlı kokusu etrafımı sardığında bunu hemen anlıyorum.

İnsan.

Eşim bir insan.

Her zaman sürülerinin kaderindeki eşlerini bulduklarına dair hikayeler duymuştum, ama

on sekizinci doğum günüm geldiğinde başka bir kurda karşı hiçbir bağ hissetmediğim için, kendim ve sürü arkadaşlarım için kaderimizde olan kişiyi asla bulamayacağımı kabul etmem gerektiğini anladım. Asla kalbimi bulamayacağım.

Ama şimdi, ruhumun eksik parçası olduğunu bildiğim kadının gözlerine bakıyorum...

Ve o bana sanki lanet bir yabancıymışım gibi bakıyor.

Bakışları benimle kardeşim arasında gidip geliyor ve bundan hoşlanmadığımı fark ediyorum. Onun dikkatinin sadece bana, sadece bana odaklanmasını istiyorum. Ona değil. Asla ona değil.

Onu baştan aşağı süzerken dudaklarımın kenarlarına soğuk bir gülümseme konduruyorum. Üst dudağımı yalıyorum ve dilim oradaki piercinge takılıyor. "Merhaba, güzel bayan. Adın ne?"

On üç

IZZY

Ethan ile bu yeni adam arasındaki benzerlikleri inkar etmek imkansız. Birincisi, ikisi de adil olmayan bir şekilde çekici, sarı saçlı ve yeşil gözlü. İkincisi, ikisi de koşucu gibi yapılı, sıkı kasları ve güçlü ön kolları var, bu da dizlerimi titretir.

Ethan ise, kasları ve dövmeleleriyle büyük bir tezat oluşturan, şık ve neredeyse inek bir görünüm kazandıran bir çift gözlük takıyor. O, "komşu çocuk" kişiliğini tam anlamıyla yansıtıyor. Onunla ilgili her şey sıcak ve davetkar, sakinliği adeta gözeneklerinden yayılıyor.

Öte yandan, bu yeni çocuk...

Şey... Vücudunda hiç sakinlik kalmadığından eminim. Güçlü, kaslı vücudu gerginlikle kaskatı kesilmiş, gözleri sert ve anlaşılmaz duygularla dolu. Tamamen siyah giyinmiş - dar siyah bir gömlek ve siyah kot pantolon - ve şimdiye kadar tanıştığım herkesten daha fazla piercingi var. En az üç tane kulağında, iki tane sağ kaşında, bir tane sol kaşında, üst dudağında bir halka ve dilinde bir top var.

Dikkatimi çeken şey dilindeki piercing. O lanet gümüş topu ile dudaklarını yavaşça, neredeyse keyifle izlerken, ağzımı açık bırakmadan edemiyorum.

Benimle alay
ediyor. Beni
baştan
çıkartıyor.
Kahretsin.

Midem sıkışıyor ve sanki bir sürü kelebek serbest bırakılmış gibi çırpınıyor.

Ethan ise yanımda kaskatı kesilmiş. Kardeşinden neredeyse elle tutulur dalgalar halinde yayılan aynı gerginlik şimdi Ethan'ın vücudunda da dalgalanıyor. İki adam da birbirlerine zar zor gizledikleri bir tiksintiyle bakıyorlar.

Ethan bana ikiz kardeşi olduğunu söylememiş miydi? Yoksa Jake miydi? Her halükarda, bu adamların tek yumurta ikizi olduklarından eminim. Başka bir açıklaması olamaz. Aynı kıyafetleri giyip saçlarını aynı şekilde yapsalar, birbirlerinden ayırt etmek imkansız olurdu.

Durun. Hayır.

Ethan'ın acı dolu gözlerine bakıyorum, sonra bakışlarımı taştan oyulmuş gibi sert yüzlü yabancınn yüzüne çeviriyorum.

Hayır, onları birbirleriyle karıştıracakımı sanmıyorum.

Yabancı bana bir şey söylüyor, ama ne yaparsam yapayım, onun dolgun, piercingli dudaklarından çıkan tek bir kelime bile duyamıyorum. Ya da belki duyabiliyorum ama anlamamayı tercih ediyorum. Sözleri bir kulağımdan girip diğlerinden hemen çıkıyor gibi.

Adı neydi? Birinin bana söylediğine yemin edebilirim.

Neyse ki, çok uzun süre düşünmeme gerek kalmadı çünkü Ethan derin bir nefes aldı. "Emery, ne yapıyorsun..."

"Seninle konuşmuyorum kardeşim," diye Emery tersler, "kardeşim" kelimesini ağzında özellikle kötü bir tat bırakıyormuş gibi söyler.

Yüzü buruşur ve bakışlarını kardeşinden ayırıp bana çevirir. Merak, yeşil gözlerini aydınlatır. Merak... ve başka bir şey. Adını koyamadığım, hatta ifade edemediğim bir şey. Bu anlaşılmaz duygu her neyse, lanet olası kelebekler bir kez daha karnımda uçmaya başlar. O kelebeklere beni rahat bırakmalarını ve hayatlarına devam etmelerini söylerim.

Benim *karnımda* kelebekler uçmaz.

Tamam, bu tamamen doğru değıl. Demek istediğim, Grayson dışında kimse için lanet olası kelebekler hissetmem.

"Bu... sensin," diyor yeni gelen Emery.

Ve sonra, beni tamamen şaşırtacak şekilde, öne eğildi. Altın rengi gözleri, burun delikleri genişlerken tüm görüş alanımı kapladı.

"Sen... beni kokluyor musun?" Ona bakarken sesime inanamama duygusu karışır.

Ne oluyor lan?

Gizlice, deodorant veya parfüm sürmeyi unutmuş muyum diye kendimi koklamaya çalışıyorum

parfüm sürmeyi unutmuş muyum diye koklamaya çalışıyorum. Ama hayır. Lanet olası bir papatya kadar taze kokuyorum.

Bu tuhaf adam bu yüzden mi beni kokluyor? Vücut şampuanımı falan mı seviyor?

"Emery," Ethan, hiç duymadığım kadar sert bir ses tonuyla bağırır.

Tabii ki çok sık duyduğum bir ses tonu değil, ama gülümseyen, biraz çekingen ikizden böyle bir tepki almak nadir bir durum olduğu izlenimini edindim.

Ama belki de yanılıyorum. Emery'nin Ethan'a, yanlışlıkla üzerine bastığı ve şimdi botundan kazıyamadığı bir pislik gibi bakmasının bir nedeni olmalı.

"Ne zamandır biliyorsun?" Emery, kardeşine öfkeyle bakarken sesi neredeyse hırlamaya yakın.

Neyi ne zamandır biliyor?

Sanki önemli bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum...

Elleri yumruk haline gelir ve sonra yanlarında açılır. Ondan yayılan ani düşmanlık ve saldırganlık, beni içgüdüsel olarak bir adım geri çekilmeye zorlar. Emery bu hareketi fark eder ve gözleri büyür.

"Emery," Ethan tekrar uyarıyor.

Emery, kardeşine seslenirken bile dikkatini benden ayırmaz. "Siktir git Ethan."

Boğazımı temizlerim ve ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışırım. "Şey, belli ki çok kötü bir zamanda geldim. Görünüşe göre ikinizin... şey... konuşmak istediğiniz şeyler var." İki kardeşin arasında elimi sallayarak işaret ederim. "Aranızdaki gerginliği tereyağı bıçağıyla kesebilirim neredeyse."

"Gerginlik falan yok," Ethan ısrar ederken Emery, "Bana söylemedi!" diye bağırır.

Tamam...

İki adam birbirlerine dik dik bakarken ben bir adım daha geri çekildim.

Koridorlar zaten boşalmaya başlamıştı ve ben hala ofise gidip benim için hazırladıkları evrakları almam gerekiyordu. Ya da evrakları doldurmam gerekiyordu. Ya da başka bir şey. Açıkçası, neden ofise gittiğimi bile bilmiyordum.

"Adın ne?" Emery, Ethan'ın varlığını görmezden gelmeye çalışır gibi, tamamen bana dönüyor.

Emery kaslı vücudunu hareket ettirip ikizini kenara ittiğinde bu teori doğrulanır.

"Isabella."

"Ama Izzy olarak bilinmeyi seviyor," Ethan, Emery'nin omzunun üzerinden araya girerek, kızgın olmaktan çok boyun eğmiş gibi ses çıkarır.

Yüzüne baktığımda, dudakları sıkı bir şekilde kıvrılmış ve gözleri acı dolu. İkizine baktığımda, yüz hatları bir tür hüznü çaresizlikle bozulur

İkizine bakarken, bunu gizlemeden önce yüz hatları hüznü bir çaresizlikle bozulur.

Emery, kardeşinin sözünü kesmesine tepki göstererek çenesini sıkarak ve bir kez başını sallar. "İzzy. Çok güzel bir isim."

Ellerini ön ceplerine sokar ve bana büyüleyici bir gülümseme atar — o kadar kötü ve müstehcen bir gülümseme ki, beni ateşe verecek kadar.

Aynı zamanda, yüzünde çok doğal duran, alıştırılmış bir gülümseme.

Bu özel gülümsemeyi kaç kadına göstermiş olduğunu merak etmeden edemiyorum. Bu düşünce tamamen mantıksız... tıpkı göğsümde aniden patlayan kıskançlık gibi.

Kafamdaki bu saçma düşünceleri silkelemek için başımı salladım ve selam vermek için elimi uzattım. "Sen de Emery olmalısın. Senin hakkında çok şey duydum."

Emery'nin yüzü anında düşer, kendini beğenmiş sırıtişının yerini somurtkan bir ifade alır. "Bu pislik tam olarak ne dedi...?"

"Sen öğle yemeğinde kum yiyen türden bir adama benzemiyorsun," diyorum masumca. "Ama belki tadı daha iyi olsun diye biraz baharat ekliyorsundur?" Bana şaşkın şaşkın bakıyor, ne diyeceğini bilemiyor, ben de devam ediyorum. "Seni basketbol topunu kız arkadaşınmış gibi görüp geceleri ona sarılan türden bir adam olarak da göremiyorum. Ama tabii, herkesin kendi tercihi."

"Ne...?" Kaşları çatılır, ama yüzümdeki gülümsemeyi görünce düzelir. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Belki." Sadece dalga geçtiğimi göstermek için ona nazikçe gülümserim. "Ama seninle tanışmak gerçekten çok güzeldi. Bu sohbeti kısa kesmek istemem ama..."

"Gitmek zorunda mısın?" diye sordu Emery hızlıca.

"Ofise gitmem gerek," diye açıklıyorum. "Evrak işleri."

Bu ihtimali ne kadar *sevdiğimi* göstermek için burnumu kırıştırırım. Açıkçası, tüm bunların önceden halledilmiş olması gerektiğini düşünürsünüz. Bana sorarsanız, bu zaman kaybı gibi görünüyor.

"İstersen sana yolu gösterebilirim..." Alt dudağını ısırır ve beni yavaşça, şehvetle baştan aşağı süzer.

Tanrım, bu tür erkekler beni bir dolaba sürükleyip pantolonumu yırtarak hademe rafına karşı sikebilirler. Ve bunun umurunda olmadığını söyleyemem. Onunla ilgili her şey "seks" diye bağırıyor.

Ugh.

Lanet hormonlar.

Bu yeni okula geleli sadece birkaç dakika oldu ve şimdiden bir değil, *iki* sınıf arkadaşımın seks yapmayı hayal ediyorum. İkizler!

"Kızı rahat bırak, Emery." Soğuk ses dikkatimi Emery ve Ethan'dan, az önce Emery'nin konuştuğu kıza çeviriyor. "Yatağına bir çentik daha eklemene gerek yok. Açıkçası, o şeyin nasıl hala ayakta olduğunu bile anlamıyorum. Henüz yeterince çentik atmadın mı?"

Kız, aramıza ustaca girip tam önümde durduğunda Emery'nin gözleri öfkeyle parladı.

Şeker gibi tatlı bir gülümsemeyle elini uzattı. "Ben Desiree. Sen kimsin...?"

Onu incelemek için bir an durdum, kalbim her geçen saniye betonlaşıyordu. Kendimi başka bir kızla karşılaştırmayı seven biri değilim, ama Desiree'nin durumunda... bunu yapmamak gerçekten zor. O çok güzel. Ve aralarındaki etkileşime bakılırsa, Emery'yi tanıyor olduğu belli.

Kahverengi saçları, beyaz bluzunun üzerinde gergin duran göğüslerine kadar mükemmel bukleler halinde uzanıyor. Giydikleri etek uyluklarının ortasında bitiyor ve benim için öldürebileceğim uzun, ince bacaklarını gösteriyor. Makyajı profesyonel bir makyöz tarafından yapılmış gibi görünüyor. Tek bir leke veya kusur bile göremiyorum.

Ama tüm güvensizliğimi bir kenara itip kendimi gülümsemeye zorluyorum, kendi elimle bir adım daha yaklaşmaya zorluyorum.

Dünyada kadınların birbirleriyle rekabet etmesi gerektiği yönünde bir önyargı vardır. Erkekler, işler, saygı için. Kendimi daha iyi hissetmek için başkalarını aşağılamayı reddederim. Desiree güzelliğin vücut bulmuş haliyse ne olmuş? Emery ve hatta Ethan'ı tanıyor gibi görünüyorsa, kendini beğenmiş sırtışından da anlaşıldığı üzere, ne olmuş?

Bu bir romantik komedi olsaydı, güzel ama kötü kız saçımı çeker ve onun erkeğinden uzak durmamı söylerdi. Ama bu bir film ya da kitap değil. Bu gerçek hayat. Ve gerçek hayatta, her güzel kız zorba değildir.

Yüzümde sabit bir gülümsemeyle, öne uzanıp elini elimle kavradım.

Hemen dikleşir, gözleri büyür ve sonra donuklaşır. Ayakları üzerinde sendeler ve Emery içgüdüsel olarak elini uzatıp onu dengeler.

"Desiree?" diye sorar, ses tonu endişe ve kızgınlık arasında bir yerde. Hangi duyguyu hissedeceğine karar verememiş gibidir.

Desiree'nin elimi tutuşu neredeyse acı verici. Onun sorunu ne lan? Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, demir gibi tutuşundan elimi kurtarmaya çalışıyorum, ama o beni bırakmıyor.

"O iyi mi?" diye Emery ve Ethan'a soruyorum. "Nöbet mi geçiriyor yoksa?"

Eski üvey kız kardeşlerimden birinin nöbet bozukluğu vardı. Çoğu zaman, boş boş uzaya bakarak, kendinden gelene kadar nerede olduğunu ve ne yaptığını unuturdu.

"Hemşireyi çağırmamız gerek mi?" Dürüst olmak gerekirse, bu okulda hemşire olup olmadığından bile emin değilim. Daha önce gittiğim devlet okullarının çoğunda hemşire yoktu. Ama başka ne yapacağımı veya ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Hayır. Hemşireye gerek yok." Desiree, beni bırakmadan önce bir kez daha elimi sıkıca tuttu. "Ben iyiyim."

Ama sesi de görünüşü de iyi değil. Bana, ensemdeki tüyleri diken diken eden tuhaf bir ifadeyle bakıyor. O bakış... Sanki başına gelen her şey için beni suçluyor gibi.

Bu delilik.

"Desiree..." Emery'nin sesi uyarıcıydı, ona sert bir bakış attı ama Desiree onu görmezden geldi ve bana odaklanmaya devam etti.

Onun dikkatli bakışları altında yerimden kıpırdayamıyorum.

"İlginç," diyor sonunda. "Çok ilginç."

Sanki bizden çok kendine söylüyor gibi. Aniden gülümser, gözleri parlar ve zaten ruhani güzelliği bir şekilde daha da artar.

"Sanırım seni yine göreceğim, Izzy." Bana el sallayarak veda etti ve yanımdan geçip gitti.

Hemen ardından, daha önce fark ettiğim, koridorun ilerisinde duran iki kız, ona katılmak için birkaç adım gerisinde kalarak yanına geldi.

"Canavar. Makine." Desiree ilk hakaretini Emery'ye, ikincisini ise Ethan'a yöneltti.

Başka bir şey söylemeden, kahverengi bukleleri sanki kendi başlarına hareket ediyormuş gibi her adımında sallanarak uzaklaşır.

İki kardeşe bakmaktan kendimi alamıyorum. "Bu da neydi böyle?"

Emery'nin çenesi sıkılır. "Hiçbir fikrim yok." Dürüst olduğunu anlayabiliyorum.

İsteksizce, Desiree'nin uzaklaşan sırtından gözlerini ayırır ve bir kez daha bana odaklanır. Burun delikleri ikinci kez genişler ve sanki kokumu içine çekmeye çalışır gibi derin bir nefes alır. Biraz tuhaf, ama ben kimim ki yargılayayım?

Tamam. Kesinlikle
yargılıyorum. Bu çok
tuhaftı.

"Seni... götürmemizi ister misin?" Ethan çekinerek başlar ve Emery'nin ikizinin ağzından çıkan "biz" kelimesiyle gerginleştiğini fark ederim.

Bir tartışma çıkmadan önce onun sözlerini aceleyle geçiştiriyorum. "Merak etme. Nerede olduğunu biliyorum. Aşağıda, değil mi?"

Koridorun ilerisini işaret ettim, cam panelli pencerelerden büyük bir oda görünüyordu.

"Seni götürebiliriz," diye ısrar eder Ethan, tam da zil çaldığı sırada.

Kahretsin. Artık ilk dersime geç kalmam kaçınılmaz. En azından Ethan'la birlikteyim.

"Merak etme. Ben hallederim. Bana yer ayırır mısın?" Ethan'a gergin bir gülümseme atıyorum.

Yüzü aydınlanır. "Tabii ki."

"İlk dersin onunla mı?" Emery çenesini o kadar sıkmış ki dişleri çatlayacakmış gibi görünüyor. "Demek ders programlarınızı gözden geçirmek için bolca vaktiniz olmuş, ha?"

Onun ses tonunda anlayamadığım bir suçlama var.

Ethan ise açıkça anlıyor, çünkü yüzü utanç gibi bir şeyle kızarıyor.

"Emery..." diye başlıyor, sesi yalvarır gibi.

Emery onu görmezden geliyor.

"Programını göster bana," diyor bana. Ben sadece ona bakınca, dudaklarını büzüp kirpiklerini kırıştırıyor. "Lütfen, lütfen?"

"Üstüne bir de kiraz mı?" diyorum, ama programımı çıkarıp ona veriyorum bile.

Telefonunu çıkarıp programımın fotoğrafını çekip cebine geri koyarak beni çok şaşırttı.

"Birlikte aldığımız dersleri sana mesaj atacağım. Şimdi sadece numaran lazım..." Kaşlarını anlamlı bir şekilde oynatıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Neden *bunun* gerçek Emery olduğunu hissediyorum? Ethan'la konuşurken dönüştüğü kasvetli adam değil. Ama biraz flörtöz olmasa da, kaygısız ve aptalca davranan biri.

"Bütün kızların numarasını bu şekilde mi alıyorsun?" Ama lanet olsun, onun yüzük takılı parmaklarının telefon ekranında hareket etmesini izlerken, ona bunu söylemeden edemiyorum.

"Kendi çıkarın için benim çok gizli stratejimi çalmak mı istiyorsun?" diye ciddi bir şekilde soruyor, telefonundan gözlerini kaldırmaya tenezzül etmeden.

"Belki..."

Emery'nin gülümsemesi, sanki aklına bir şey gelmiş gibi aniden kaybolur ve kaşlarını çatarak Ethan'a döner.

"Ashton ve Reid de onun programını biliyor mu...?" Dudakları büzülür.

"Hayır." Ethan dişlerini sıkar. "Henüz değil. Onlara onun" —gözlerini bana çevirir— "*programını* öğle yemeğinde vermeyi planlıyordum."

"İlginç." Emery gözlerini kısarak bana odaklanır. Yakışıklı yüzüne bir kez daha gülümseme yerleşir. "Bir bakışta öğle yemeğini birlikte yediğimizi anladım, o yüzden daha önce görüşemezsek, o zaman görüşürüz."

"Senin de onunla ikinci dersin var," diye işaret eder Ethan. Emery ona sert bir bakış attığında, Ethan kızarır ve bir adım geri çekilir. "Daha fazlası da olabilir, ama hatırlamıyorum."

"Tamam, tamam. Bana programını falan mesajla. Ama ben ofise gitmem lazım, siz de dersinize gitmelisiniz."

"Çok otoritersin." Emery, alaycı bir şekilde kırılmış gibi davranarak elini göğsüne koyar. "İlişkımız böyle mi olacak?"

O lanet kelekler intikam almak için geri döner ve midemdeki mantıksız çırpınma hissini durdurmak için onlara böcek ilacı sıkmak zorunda kalırım.

"Ne ilişkisi?"

"Bana delicesine aşık olduğun o an." Göz kırpar ve bir sıcaklık dalgası omurgamdan aşağıya doğru yayılır.

Burun kıvrıp gözlerimi deviririm ve onu geçip ofise doğru yürürüm. Arkamı dönüp, "Belki de *sen bana* delicesine aşık olduğun zamandır." derim.

Yanılıyor olabilirim, muhtemelen yanılıyorum, ama Emery'nin "Muhtemelen" diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim.

Ama arkamı döndüğümde, tek gördüğüm ikizlerin sırtları.

Birbirlerine veda etmeden zıt yönlerde doğru ilerliyorlar.

On dört

IZZY

Ofise girdikten sonra bile midemdeki kelebekler uçmaya devam ediyor. Elimi karnımın üzerine koyup boşuna bir girişimde bulunuyorum...

Ne için? Kelebekleri öldürmek için mi? Artan mide bulantısını bastırmak için mi?

Grayson dışında, daha önce hiç kimseye aşık olmadığımı kesin olarak söyleyebilirim. Onlarca okula gittim ve muhtemelen o kadar erkek arkadaşım ve partnerim oldu, ama bu sözde "kelebekleri" hiç hatırlamıyorum. Ellerim hiç endişeden terlemedi. Ve kalbim kesinlikle göğsümden fırlayacakmış gibi hiç hızlanmadı.

Bu ikizlerde beni böyle bir tepki veren şey nedir? Elbette yakışıklılar, ama yıllar boyunca pek çok yakışıklı erkekle tanıştım. Ancak birbirlerinden çok farklılar. Birini diğerinden daha çok seveceğimi dşunebilirsiniz, ama...

Emery ve Ethan hakkındaki tüm düşüncelerimi zihnimin arka planına itiyorum. Sonra, bunların istemeden tekrar ön plana çıkmamalarını sağlamak için, şu anki düşüncelerimle aralarında beton bir duvar ryorum. Yeni tanıştığım iki erkek hakkında hayal kurmaya devam etmeyi reddediyorum.

Ne kadar ürkütücü.

Derin bir nefes alıyorum, sırt çantamın askısını oynatıyorum ve sonra ofisin içine doğru adım atıyorum.

Yıllar boyunca gördüğüm diğer tüm ofisler gibi. Odanın tam ortasında tek bir masa var, sanırım okul sekreterine ait. şu anda masa boş, ama bilgisayarın yanında hala buhar çıkan bir kahve fıncanı görüyorum. Masanın arkasında, muhtemelen daha kk ofisler ve toplantı odalarına açılan uzun bir koridor var. Masanın sağında müdürün ofisi var — Bayan Hendricks — ve

solunda ise müdür yardımcısının odası var, ancak isim levhasını göremiyorum.

Bunun nedeni, uzun boylu bir adamın açık kapının yanındaki duvara yaslanarak beni izlemesi.

Hayır, adam değil.

Bir ğrenci. Muhtemelen son sınıf ğrencisi. En azından ilk bakışta, okulda çalışmak için kesinlikle çok geç.

Terk edilmiş masanın önünde dururken, rahatsız bir şekilde ayaklarımın üzerinde dururken, onun bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Sekreter nerede? Toplantıda mı? Müdürün kapısını almalı mıyım? Uzak duvardaki sandalyelerden birine oturup onun dönmesini beklemeli miyim?

İkincisini seçiyorum, adamdan olabildiğince uzak bir koltuğa oturup Hale'in bana aldığı yeni telefonu çıkartıyorum. Ekranında bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj yanıp sönüyor.

BİLİNMEYEN

■

nc ve dördüncü dersimiz birlikte! Yaşasın!

BİLİNMEYEN

■

Bu arada, ben Emery.

BİLİNMEYEN

■

Koridordan. BİLİNMEYEN

■

Ama tabii ki, benim yakışıklı yüzümü unutmak imkansız.

Bu son metnin ardından bir dizi göz kırpan ve kalp emoji si geliyor.
Cevap verirken glmemi zorlukla bastırıyorum.

IZZY

■

Huh. Sanırım kim olduğunu biliyorum. Kırmızı saçlı, sakalı ayak bileklerine kadar uzanan adam mısın?

EMERY

Hayır. Aslında saçlarım beyaz, cüppe giyiyorum ve sihirli bir değneğim var.

IZZY

Dumbledore mu?

EMERY

Aslında Merlin. Ama sen büyücülerden anlıyorsun galiba.

IZZY

Bu gerçekten çok rastgele bir konuşma.

EMERY

Rastgele benim ikinci adımdır.

EMERY

Aslında bu bir yalan. İkinci adım Micah. Ama kimseye söyleme. Bu, güvenli bir şekilde saklanan bir sır.

IZZY

Bu neden sır olsun ki? Micah normal bir isim. En azından Leslie, Patricia, Anus ya da onun gibi bir isim değil.

EMERY

Ethan'ın ikinci adı Anus.

Bu sefer, cildimde hissettiğim o fısıltı gibi bakışları bastırmaya çalışsam da, kıkırdamamı tutamıyorum.

Telefonum tekrar çalıyor, Emery'nin başka bir mesaj gönderdiğini gösteriyor.

EMERY

Şimdiye kadar ikimizin akraba olduğunu anlamışsındır.

IZZY

Hayır. Asla tahmin edemezdim. Uzak kuzenler misiniz?

EMERY

O benim beşinci dereceden kuzenim.

IZZY

O zaman iyi genler ailede var olmalı.

EMERY

İyi genler mi dedin?

Bu metnin önünde bir dizi kot pantolon GIF'i var.

EMERY

Yanılıyor muyum, yoksa bana asılmaya mı çalışıyorsun, İz? Kot pantolonuma girmek istiyorsun, değil mi?

Gözlerimi deviriyorum, dudaklarımın köşelerinde küçük bir gülümseme beliriyor.

Mesajına cevap vermek üzereyken, odanın diğer ucundan rahatsız edici bir boğaz temizleme sesi geliyor.

Gerginleşiyorum, kaslarım kaskatı kesiliyor, sandalyede dikleşiyorum. Bana hala baktığını görmek için bakmama bile gerek yok.

"Neden bana bakıyorsun?" diye patladım sonunda, rahatsız plastik sandalyede dönerek ona tamamen yüzümü çevirdim.

Ve aman Tanrım.

Bu okuldaki erkeklerin nesi var böyle? Buraya kaydolmak için günahkar bir seksilik şart mı?

Adam sanki *Peoples dergisinin* "Yaşayan En Seksi 100 Erkek" listesinden çıkmış gibi görünüyor.

Koyu renkli saçları hafifçe dik ama doğal görünüyor, sanki saçını şekillendirmek için zaman harcamamış gibi. Saç rengi, güçlü çenesinin üzerindeki sakalından biraz daha açık. Kaslı vücuduna yapışan, pazılarını ve ön kollarını vurgulayan, dar kesim, açık mavi bir gömlek giyiyor. Gömleği, en az gömleği kadar iyi görünen bir çift bej pantolonun içine sokulmuş. Kadın nüfusunun yüzde doksanın, onun pantolonu olarak reenkarne olmak için sağ kolunu kesmeye razı olacağına eminim. Dudaklarının sert çizgisi, başını belaya sokmak üzere olduğunu gösteren gözlerindeki ışıltıyla tezat oluşturuyor. Ya da belki de zaten belada.

Ya da belki de kendisi belanın ta *kendisidir*.

Yabancı, kollarını göğsünde kavuşturup beni süzer.

Hemen konuşmayınca, sessizliği doldurmak için kendimi buluyorum, onun açıkça beni incelemesinden duyduğum rahatsızlık içimi kaplıyor. "Burada ne işin var? Senin de bir toplantın mı var?"

Evet, Izzy. Çünkü sen ofisin polisi gibisin. Tanrım. Daha fazla tuhaf olabilir misin?

Dudakları gülümsemeye hazırlanır. "Bu yüzden mi buradasın? Toplantın mı var? Yoksa başın belada mı?" Neredeyse alaycı bir şekilde dilini şaklatır. "Seni daha önce görmedim, bu da demek oluyor ki yeni öğrencimiz olmalısın. İlk gününde başın belada mı? Zor durum."

Ona gözlerimi devirdim. Tabii ki seksi adam bir pislik.

Hepsi öyle değil mi?

"Başım belada değil," diye terslerim, kendimi garip bir şekilde savunmacı hissederek. "Başlamadan önce doldurmam gereken bazı formlar var. Derslerden önce buraya gelmemi söyleyen bir e-posta aldım." Sonradan eklerim, "Bana bir tür sapık gibi bakmayı keser misin?"

Duvardan uzaklaşırken sırtışı genişler ve keskin kenarları ve tırtıklı bıçakları olmasaydı gülümseme olarak kabul edilebilecek bir şeye dönüşür. Tek kelime etmeden ofise girer ve müdür yardımcısının masasının altında bir şeyler aramaya başlar.

Elinde iki soda kutusu ile geri döndüğünde kalbim hızla çarpmaya başlar. Bana birini atarken kurnazca göz kırpar ve ben de yüzüme çarpmadan önce zar zor yakalarım.

Şaşkınlık ve inanamama içinde ona bakarken, o sadece omuz silkiyor.

"Ne?" Masumiyet taklidi yapıyor. "Müdür yardımcısının ofisinde bir sürü güzel şey sakladığını duydum."

Bir parçam, o aptalca yakışıklı yüzüne kutuyu geri atmak istiyor. Ama kafamın içindeki küçük bir ses, "Bu saldırıdır, gerizekalı" diye bağıyor. Kimsenin görmemesi umuduyla, sodayı sırt çantama tıktırıyorum. Okulun ilk gününde müdür yardımcısından hırsızlık yaparken yakalanmak, ihtiyacım olan son şey - aslında hırsızlık yapan ben olmasam bile.

"Adın ne?" diye soruyor yabancı, beni zar zor gizlediği eğlencesiyle izliyor.

Duvara yaslanarak, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi kollarını tekrar göğsünde kavuşturur.

"Neden?" diye sordum. "Beni belaya sokmak için mi?"

"Adım Christian. Christian Montgomery. İşte. Artık karşılıklı yıkım garantili." Kendi gazozunu açar ve bir yudum alır, kenarından bana bakar. "Seninkini içecek misin?" Sesini komplo kurarcasına fısıldayarak ekler, "Bütün gün sırt çantanda dolaşınca biraz gazı kaçabilir."

"Isabella," diye cevap verdim bir süre sonra, gazoz hakkındaki yorumunu görmezden gelerek.

"*Twilight*'taki kız gibi mi?"

Burnumu kırıştırırım. "Tanrım, hayır. Ve bana Bella demeyi aklından bile geçirme."

Sekreterin masasına bir kez daha bakıyorum, nerede olduğunu ve ne zaman döneceğini merak ediyorum. Bana verdiği evrakları imzalamak ve güne başlamak istiyorum. Belki de bir parçam Ethan ve Emery ile de buluşmak istiyor...

Hayır. Kötü beyin.

Ethan veya Emery hakkında düşünmek yasak.

Dikkatimi başka yere çekmek için çaresizce aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum.

"Neden buradasın? Başın belada mı?"

Christian, benim cesaretime şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı, sonra sırtıttı.

"Aslında birkaç dakika sonra müdürle bir toplantım var. Bilmek istiyorsan." Son cümle neredeyse sonradan aklıma gelmiş gibi söylenir, o kadar alaycıdır ki, dilimde bile acı bir tat bırakır.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sonuçta adil olan bu. Sen bana sordun, ben de sana sordum."

"Bu ortaokul zihniyeti değil mi?" Merakla başını yana eğdi. "Sen bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim mi?"

"Sanırım o ilkokul zihniyeti," diye cevap veriyorum, onun bir yudum daha içeceğini içerken. "İlkokul demişken... Müdür yardımcısından çaldığına inanamıyorum."

"Çalmayı 'ilkokul' olarak bilmiyordum." Gülümsemesi genişler ve mükemmel derecede düzgün ve beyaz dişleri ortaya çıkar.

Lanet olsun. Neden diş reklamından çıkmış gibi görünmek zorunda ki?

"Sen ne tür okullara gidiyordun?" diye sorar.

Sorusu, retorik olmasına rağmen, midemde rahatsız edici bir his uyandırır.

Onun cevabını görmezden gelerek, daha dik otururum ve "Başın belaya girerse, seni korumam. Okulun ilk gününde disiplin cezası almayı göze alamam." derim.

Hale'in benim için değerimden daha fazla sorun olduğuma inanması, ihtiyacım olan son şey. Tekrar sisteme geri itilip, dolaşan elleri savuşturmak ve geceleri dolaplardan yiyecek çalmak zorunda kalarak artan açlığımı gidermek zorunda kalırsam, hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

"Beni ispiyonlayacak mısın?" Gözlerinde kahkaha dans ediyor.

"Tabii ki hayır," diye terslerim. "Ayrıca, ben bir nevi istemeden suç ortağı oldum."

"Suç ortaklarının istemeden olabileceğini bilmiyordum."

"*Criminal Minds* veya *SVU* dizilerini hiç izlemedin mi?" Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Suç ortakları kesinlikle istemeden olabilir."

Christian ağzını açar... ama koridordaki bir kapı açılır ve gri saçlı, nazik gülümsemeli minyon bir kadın dışarı çıkar çıkmaz hemen kapatır. Beni görünce gözleri büyür.

"Merhaba canım. Yardımcı olabilir miyim?" Boşalan resepsiyonist koltuğuna oturur ve kahvesinden bir yudum alır.

"Şey... evet." İçgüdüsel olarak, duvarın kenarında duran ve beni merakla izlemeye devam eden Christian'a bakarım. "Bu sabah derslerimden önce buraya gelmem gerektiği söylendi."

Ona adımı söylerim ve o da bana, koruyucu ailemin doldurmayı unuttuğu birkaç form olduğunu söyler. Onları eve götürüp inceletip imzalatmam ve yarın geri getirmem gerekiyor.

Onun elinden yeni basılmış kağıtları alıp sırt çantama koyuyorum, tam o sırada sekreterin bakışları nihayet yanımda sessiz bir nöbetçi gibi duran adama kayıyor.

"Günaydın, Bay Montgomery." Yanakları kızardı ve onun annesi olacak yaşta olmasına rağmen, başını eğip neşeyle kıkırdadı.

Bir dakika... Bay Montgomery mı?

"Günaydın, Olive," diye selamlar Christian, sesinde daha önceki kibirli tavrından eser yoktur. Sesi samimi ve neredeyse... saygılıdır.

Ne oluyor lan?

Christian ofise girerken ona inanamadan bakıyorum. Bakışlarımı hissettiğini anlayabiliyorum, omuzları gerginleşiyor, ama bana bakmak için dönmüyor, dikkatini Olive'e vermeye devam ediyor.

"Bayan Hendricks'e toplantısı biter bitmez benimle ofisimde buluşmasını söyler misiniz?" Sekreterin cevap vermesini beklemeden ofisin kapısını kapatmaya başlar, ama o kadar yavaş ki dudaklarının kenarlarında beliren sırıtışı görebiliyorum.

Kapı tamamen kapandığında, ofisin yanındaki duvarda asılı olan isim levhasını görüyorum.

Bay Montgomery.

Müdür Yardımcısı.

Siktir.

On beş

IZZY

İlk dersime girip Ethan'ın yanındaki boş koltuğa oturduğumda bile, seksi müdür yardımcısını düşünmeden edemiyorum.

Ders çoktan başlamış, ama neyse ki öğretmenim bana sadece bir bakış atıp hafifçe başını sallayarak selam veriyor. Beni sandalyenin üzerine çıkıp kendimi tanıtmaya zorlasaydı, o anda ölebilirdim.

Christian Montgomery kim lan? Kendisi daha yeni mezun olmuş gibi görünüyor, nasıl oluyor da bir lisenin müdür yardımcısı oluyor? En fazla yirmi beş yaşında görünüyor. Ve neden diğer öğrencilerden onun hakkında hiçbir şey duymadım? Eğer uzun süredir buradaysa, seksi bir personel hakkında dedikodu yaparlardı... ve olmasa bile.

Lissa'yı görür görmez ona bu konuyu soracağım. Bu gizemli müdür yardımcısı hakkında ayrıntıları bilen biri varsa, o da Lissa'dır.

Montgomery hakkındaki tüm düşüncelerimi kafamdan silip, günün ilk dersine odaklanıyorum. Müfredatın eski okulumdakine benzer bir yapıya sahip olmasına minnettarım. Okulun ilk gününde geri kalmak, ihtiyacım olan son şey. Yeni çocuk olmak zaten yeterince zor. Beş dersten kalmış yeni çocuk olmak ise daha da zor.

Bunu yaşadım. Bunu yaptım. T-shirt'ü aldım.

Aptal değilim. Aslında hiç de değilim. Ama farklı hızlarda ilerleyen okullar arasında geçiş yapmak, insanın düşündüğünden daha zor. Bir gün moleküler biyoloji çalışırken, ertesi gün göllerin su özelliklerini hızla gözden geçirmem gerekiyor. Muhtemelen diğer öğrencilerden daha çok çalışıyorum, çok geride kalmamak için çaresizce çabalıyorum.

İlk dersimizde Ethan ile konuşma fırsatım olmadı, ama ders boyunca onun keskin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Yanaklarımın

onun nazik bakışlarının okşamasından alev almaması için çabaladım. Kızarmayı reddediyorum.

Öğretmenimiz sonunda dersi bitirdiğinde, Ethan göz açıp kapayana kadar masama gelmiş, gözlükleriyle oynarken yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

"Son dersin AP Edebiyat, değil mi? Ashton'la birlikte?"

"Ashton'ın kim olduğunu bilmiyorum, ama Jake'in benimle aynı sınıfta olduğunu biliyorum." Ders kitabımı çantama geri koyup ayağa kalkıyorum ve sırt çantamı omzuma asıyorum.

Ethan'ın eli hafifçe uzanmış, sanki çantamı benden almak istiyormuş gibi, ama ona kaşlarımı kaldırarak baktığımda, utangaç bir gülümsemeyle kolunu hızla indirir.

"AP derslerinin nerede olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" Sınıfın kapısını benim için açar ve geçmem için kenara çekilir.

Onları bastıramadan karnımda kelebekler uçuştı. "İkinci kat, değil mi?"

"Evet. Edebiyat dersi koridorun sağ tarafında olmalı. Seni oraya kendim götürürdüm, ama okulun diğer tarafındaki beden eğitimi dersine gitmem gerekiyor." Gözlerini devirdi, ama yüzündeki o rahat gülümseme hiç kaybolmadı.

"Bu dönem beden eğitimi dersine girmek zorunda olmadığım için şanslıyım." Dramatik bir şekilde titriyorum. "Koşmak ve ben? Biz pek iyi anlaşıyoruz."

Öte yandan kavga etmek ve ben...

Ama kavga etmek aklıma geldiğinde, kaçınılmaz olarak Grayson'ı düşünürüm ve bunu yapmak istemiyorum. Ona kızmaya hakkım olmadığını biliyorum - biz birlikte değiliz ve o da benim arkadaşımın fazlası olmak istediğini hiç göstermedi - ama kıskançlık ve karşılıksız aşk değişken şeylerdir. Mantık ve sağduyuya aykırıdır, sizi göğsünü yumruklayıp "BENİM!" diye bağırarak ilkel bir mağara kadınına dönüştürürler.

"Evet, ben de beden eğitimi dersini pek sevmiyorum. Emery ile başka bir ders almak için seçtim, ama..." Dağınık altın sarısı saçlarını eliyle düzeltirken yüzünde bir kaşlarını çatma belirir. Hemen ardından gülümser, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmaz. "Her neyse, AP Edebiyat dersini seveceksin. Geçen yıl aldım ve öğretmeni çok komik. Arkadaşım Ashton da orada olacak."

"Sürekli bu Ashton denen çocuktan bahsediyorsun... ve bir başkası daha. Adı neydi?"

"Reid." Ethan gergin bir şekilde sırt çantasının askılarını oynatıyor. "Bugün onunla tanışacaksın. Sanırım." Son iki kelime neredeyse

fısıldayarak söylenir. Sonra daha yüksek sesle ekler, "Reid iyi biridir. Söz veriyorum. Düşündüğün gibi değil."

Ona şüpheli bir bakış atıyorum. "Hiçbir şey düşünmüyorum. Onu tanımıyorum bile."

"Evet, şey..." Ethan yine sinirli bir şekilde parmaklarını saçlarının arasından geçirir ve saçlarını daha da dağınık hale getirir. Bunun onun sinirli bir alışkanlığı olduğuna inanmaya başlıyorum. "Onunla işler karmaşık, tamam mı? Ve işler her zaman görüldüğü gibi değildir."

"Bu hiç de uğursuz değil..." Kıkırdayarak gözlerimi deviriyorum.

Sonraki derslerde Reid ve Ashton'ı aramaya karar verdim, belki kendimi tanıtabilirim. Ama ikizler kadar yakışıklıysalar, ağzımı açmadan kendiliğinden yanıp kül olabilirim.

Merdiven boşluğunda duruyoruz, ama ikimiz de bir sonraki dersimize yetişmek için acele ediyor gibi görünmüyoruz. Dersler arasında sadece üç dakika süre tanıyan diğer okullarımdan farklı olarak, burada koridorları geçmek için tam on dakikamız var. Bu süre tuvalete gitmek, kafeteryadan bir şeyler içmek ve hatta arkadaşlarla sohbet etmek için yeterli. Kendimi neredeyse şımartılmış hissediyorum, gerçekten.

"Üzgünüm. Garip davranmak istemem." Ethan'ın burnu, benim sevimli bulmamam gereken bir şekilde kıvrılıyor.

Hayır. Kesinlikle değil. Ugh. Aşırı aktif libidomu ve uzun süredir bastırılmış hormonlarımı suçluyorum.

"Sadece..." Ethan'ın söylemek üzere olduğu şey, telefonu çaldığında kesiliyor.

Bana özür diler gibi bir gülümseme atar ve cebinden telefonunu çıkarır.

Kaşlarını çatarak yakışıklı yüz hatlarını bozuyor.

"Her şey yolunda mı?" Omuzlarımı duvara yaslayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Koridorlar hala oldukça kalabalık - birçok grup dolaplarının önünde sohbet ediyor - ama ikinci derse erken gidip öğretmenimle konuşmak ve kaçırdığım okuma ödevlerini tartışmak istiyorum.

Ethan'ın kaşları daha da çatılır ve gözlerinin etrafında kırışıklıklar belirir. "Evet." Gülümsemeye çalışır, ama zoraki bir gülümsemedir. "Görünüşe göre Ashton bugün dersine gelmeyecek. Emery ve ben de bugün kimya dersine gelmeyeceğiz." Çenesinin tıklaması

bir anlığına dikkatimi çeker. "Ama öğle yemeğinde kesinlikle görüşürüz."

"Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" Yeni arkadaşım için endişelenmeden edemiyorum. O ve arkadaşları gün ortasında dersi asmak için ne gibi bir nedenleri olabilir? Bunu sık sık mı yapıyorlar? Bir sorun mu var? Aynı zamanda, cevapları zorlamanın bana düşmediğini de biliyorum. Onları tanımıyorum. Gerçekten tanımıyorum.

"Her şey yolunda," diye beni sakinleştirmeye çalışıyor, ama sesinin normalden biraz daha tiz olduğunu fark ediyorum. Yalan söylediğinin kanıtı mı? "Ama gitmem gerek." Yine de tereddüt ediyor, sanki başka bir şey söylemek istermiş gibi bana bakıyor. Uzun bir süre sonra, derin bir nefes alıyor ve "Öğle yemeğinde görüşürüz," diyor.

Başka bir şey söylemeden, koridorda aceleyle ilerler, yoluna çıkan öğrencileri gizlice kenara iterek geçer. Onu büyük bir şaşkınlıkla izlerim.

Ne oluyor lan?

Bunu düşünürken bile, bunun benim sorunum olmadığını kendime söylüyorum. Ama aynı zamanda... neden benim sorunummuş gibi hissediyorum?

Merdiven boşluğuna açılan kapıya doğru dönmüşken, bir kol benim koluma dolanıyor. Gül kokulu parfümün kokusu burnuma çarptığında irkiliyorum, kaslarım geriliyor.

Yan tarafa baktığımda Desiree'nin her zamanki gibi titiz ve mükemmel görünüşüyle orada durduğunu gördüm. Benim varlığımı fark etmeden saçını omzunun üzerinden atıp metal merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

"Şey..."

"İkinci dersimiz birlikte," diyor Desiree, açıklama ya da selamlama yerine, hafif ve neşeli bir ses tonuyla. "Birlikte oturmak istiyorsak acele etmeliyiz."

Um... tamam?

Ne oluyor lan?

On altı

ASHTON

Parlak sarı polis şeridinin altından geçip etrafıma hızlıca bakıyorum.

Babam haklıydı, burası tam bir çöplük. Bu harap, yıkık dökük binaya kulübe demek bile fazla cömert bir ifade, iki kurt adamı bırakın, iki insanı bile zor sığdırıyor.

Ve bir ceset.

Bakışlarım, yerde uzanmış, vücudu doğal olmayan bir açıyla bükülmüş kadına odaklanıyor.

Çıplak olması, tüm sahneyi daha da ürkütücü ve mide bulandırıcı hale getiriyor. Göğsünün ortasındaki bıçak yarasını, kuru, kabuk bağlamış kanla çevrili deliği açıkça görebiliyorum. Ağzı, artık çıkaramayacağı sessiz bir çığlık atar gibi açık ve boş gözleri, tonozlu çatıda sayısız delik bulunan tavana boş boş bakıyor.

Babamın incelen dudakları, şekil değiştireni duygusuzca izlerken büzülmüştü.

"Ne oldu?" diye soruyorum, ama o konuşmadan önce bu sorunun cevabını zaten biliyorum.

"Avcılar." Bu kelime neredeyse bir hırıltı gibidir ve havada dalgalanır, sonra dilimde yerleşir, tadı kireç gibi ve garip bir şekilde akü asidi gibidir.

Cesedin yanına çömelip, babamın gözden kaçırmış olabileceği ipuçlarını aramak için onu yavaşça incelerken, safra boğazımı yakıyor. Kan ve çürüme kokusu beni boğarken, kusmamak için derin nefes alıyorum.

"Bir gün önce ölmüş," diye sonuca varıyorum. Midem bir düzine sıkı düğüm haline geliyor.

"Evet," der babam, soğuk, ciddi sesiyle. "Başka bir şey var mı?"

Cesedin etrafında dolaşıyorum ve sonunda boynunun arkasına çizilmiş garip bir sembol görüyorum: küçük bir dairenin içinde tek bir kırmızı X.

Avcıların sembolü.

"Adı Larissa," diye başlıyor babam, ben de cesedi ve küçük kulübeyi incelemeye devam ediyorum. "Birkaç hafta önce sürüsüyle buraya taşınmış. Dün gece geç saatlerde kayıp olarak bildirilmiş. Görünüşe göre, son görüldüğü yer bir insanın işlettiği gayri resmi bir dövüş kulübüymüş."

"Dövüş kulübü buradan ne kadar uzaklıkta?" Sonunda ceplerime uzanıp bir çift eldiven çıkarıyorum. Sonra, yaralarını inceleyebilmek için kanlı saçlarını yüzünden çekiyorum.

Boynunda morluk yok, bu da saldırganın onu boğmadığını gösteriyor. O zaman ona nasıl saldırdı acaba? Şekil değiştirenler, erkek ya da kadın, insanlardan çok daha güçlüdür. Birinin onu alt edebilmesi bana garip geliyor.

"Kuzeye doğru yaklaşık on beş mil," diyor babam.

"O halde cesedini buraya getirmiş olmalı," diye düşünüyorum. "Bu barakaya girmeden önce mi öldü, sonra mı?"

Sorum daha çok kendime yönelik, babama değil. Cevabı biliyor olsa bile bana cevap vermeyeceğini biliyorum.

Beni ve sürümü onun yerini almamız için eğittiği bir zamanda cevap vermez.

Kasabada yüzden fazla sürü var, her biri iki ila on üyeye sahip, bazen daha da fazla. Babam Konsey'in bir parçası

—farklı sürüler arasında barışı sağlayan bir grup kurt dönüşümcüden oluşur. Başlangıçta bu pozisyon babam, onun Kalbi ve sürü arkadaşları tarafından dolduruluyordu. Ama annem ve diğer babalarım vefat ettiğinde...

Boğazıma takılmış gibi duran jilet parçasını yutuyorum.

Ailemle ilgili tüm düşünceleri zihnimin arkasına iterek, önümdeki kadına odaklanıyorum. Onu daha önce hiç görmedim, ama bu onun ölümü beni incitmeyeceği anlamına gelmez. Herhangi bir can kaybı çok acı verir. Sürünün diğer üyelerinin neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Kaderimdeki eşi bulup onu kaybedersem, deliye dönerim.

Bir kez daha nefes alıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bir süre sonra gözlerimi açıp babama keskin bir bakış atıyorum.

"Öldükten sonra buraya getirilmiş," diyorum sonunda.

Kulübede bulunan kan taze değil ve çürüme kokusu neredeyse dayanılmaz.

Babamın dudakları seğiriyor, ama tam anlamıyla bir gülümsemeye dönüşmüyor. "Çok iyi."

Dik durup babamı takip ederek kulübeden çıkıyorum. Babam olay yerindeki polis memuruna —aynı zamanda bir kurt adam olan— kısa bir selam verdikten sonra beni yakınlarda park etmiş siyah SUV'ye doğru götürüyor.

Larissa'nın bulunduğu kulübe, ıssız bir yerde, büyük, sıradan bir çiftlik evinin hemen yanında. Evin sahibi çift, altmışlı yaşlarının sonlarında emekli bir karı koca, son iki aydır Florida'da uzun bir tatilde. Belli ki cesedi buraya saklayan kişi bu gerçeği biliyordu ve Larissa'nın birkaç hafta daha bulunmayacağını umuyordu. Bahçıvan kulübeye uğrayıp unuttuğu çit makasını almamış olsaydı, katil paçayı kurtarabilirdi.

"Bu dövüş ringinde öldürülen ikinci kişi değil mi?" diye soruyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup babama bakarak.

O alaycı bir şekilde burnunu çeker. "O insan kızdı mı bahsediyorsun?" Başını sallar. "İnsanlarla ilgili meselelerle ilgilenmediğimizi biliyorsun."

"Sence bunlar birbiriyle ilgili değil mi?" Kaşlarımı çatıyorum, ama o fark etmeden önce hızla ifademi düzeltmeye çalışıyorum ve yıllar boyunca mükemmelleştirdiğim ilgisiz maskemi takıyorum.

Babam dün gece, bir tür dövüş kulübünden birkaç mil uzakta bir mısır tarlasında boynu kırılmış bir kadın bulunduğunu söyledi. Bu işe karışacak mıyız diye sorduğumda, içtenlikle güldü ve az önce tekrarladığı şeyi söyledi.

"İnsanları ilgilendiren meselelerle ilgilenmiyoruz."

Babam bu bağlantıyı çok çabuk göz ardı etmiş olabilir mi acaba?

Aynı gece, aynı yerde iki kadın öldürülmüş? Biri insan, biri şekil değiştiren? Normalde tesadüflere inanmam, sadece gerçeklere inanırım, ama bu benim için çok garip bir durum.

Tabii ki, düşüncelerimi yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum. Saygın Konsey'de babamın yerini almak için eğitim alıyor olabilirim, ama henüz kontrolü ele geçirmedim. Ona karşı çıkmaya cesaret edersem, özellikle de onun sözde "astları"nın önünde, beni morartana kadar döver.

Babam soruma cevap vermek için ağzını açar, ama parlak turuncu bir Volkswagen toprak yolu boyunca hızla ilerleyip babamın SUV'sinin yanında gürültüyle durunca hemen ağzını kapatır.

Babamın dudakları sanki ekşi bir şey yemiş gibi büzülür.

"Matthew," diye selamlar, sürücü kapısı açılır ve uzun boylu, kel bir adam dışarı çıkar.

Her zamanki gibi, ikizlerin babası gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları ortaya çıkaran parlak bir gülümseme takınır. Turuncu gömleği arabasıyla aynı renktedir ve siyah kot pantolonuyla birlikte neredeyse kitsch görünür.

Ethan ve Emery de arabadan inerler ve babalarının yanına geçerler.

"Gregor! Nasılsın, sevgili dostum?" diye bağırır Matthew, öne eğilerek babamın omzuna hafifçe vurur.

Babam gerginleşir ve neşeli adamdan bir adım uzaklaşır.

"Bence şimdi sohbet etme zamanı değil, sence de öyle değil mi?" Babam, Matthew'un kendisine yönelttiği parlak gülümsemeye aldırış etmeden sert bir şekilde sorar.

"Ah. Evet. Elbette." Boğazını temizler. "Davanın ayrıntılarını aldın mı?"

Diğer babam ve annem öldüğünde, Matthew ve sürüsü geçici Konsey üyeleri olarak atandılar. Onlar, bölgedeki en güçlü ikinci sürüydüler — ailemin sürüsünden sonra — ve ailemin ölümünün bıraktığı boşluğu hızla doldurdular.

Babam, anlaşılır bir şekilde, bu değişiklikten öfkelenmişti. Elbette, tek başına yönetemeyeceğini biliyordu, ama Matthew'u hiç sevmemişti. İkisi çok... farklıydılar, hiçbir konuda aynı fikirde olamazlardı. Sadece görünüşleri birbirine zıt değildi — Matthew'un saçları sarıyken babamınki gece kadar siyahtı; Matthew bronz tenliyken babam koyu tenliydi; Matthew tıknazken babam zayıftı — aynı zamanda kurt topluluğunun nasıl davranması gerektiği konusunda da tamamen farklı görüşlere sahiptiler.

Babam, şekil değiştirenlerin insanlardan uzak durması gerektiğini düşünüyor.

Matthew ise onlara alışmaları gerektiğini düşünüyor.

Babası, şekil değiştirenlerin üstün bir tür olduğuna inanıyor.

Matthew ise ikisinin eşit olduğunu düşünüyor.

Birlikte olduklarında aralarında yoğun bir çekişme yaşanır.

Ancak, liseden mezun olur olmaz benim sürümün Konsey'i yöneteceğine dair hiçbir şüphe yok. Biz, kalbi bizi bir arada tutmasa bile, kurt şekil değiştirenlerin en güçlü grubuyuz.

ve bu konuda hiçbir şüphe yok. Ve şimdi, şekil değiştirenlerin çoğu Desiree'yi eş olarak alacağımıza inanıyor...

Bunu hatırlamak bile beni ürpertiyor.

"Reid burada mı?" Ethan yanıma yaklaşarak fısıldadı.

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

Şaşırdığımdan değil. Reid, bu siyasi oyuna katılmaktansa kendi ayağını kesmeyi tercih ederdi - bu siyasi oyun, bildiğimiz her şeyi yok etmeye kararlı katil Avcıları durdurmayı gerektirse bile.

"Okulda da yoktu," diyor Emery diğer tarafımdan, sesini alçaltarak.

"Giderek daha sık okulu asıyor," diyor Ethan. Kardeşimiz için paylaştığımız endişe aramızdaki havayı kaplıyor.

Hiçbirimiz Reid'e olanları konuşmak istemiyoruz, ama gerçek, düşmeyi bekleyen bir giyotin gibi hepimizin başının üzerinde asılı duruyor. Her şey mahvolmadan önceki en iyi arkadaşımı hatırlıyorum — canlı ve hayat doluydu, flörtöz ve enerjikti, şefkatli ve komikti.

Ve bir kadın tarafından reddedilip, bir erkek kardeş tarafından kızdırılınca, her şey değişti. Reid'in yerine geçen adamı tanıyamıyorum bile.

"Onu arayacağım," diye mırıldanıyorum, öğleden sonraki derslerine katılmasını sağlamak için ona rüşvet vermek veya şantaj yapmak için kullanabileceğim çeşitli araçları şimdiden gözden geçiriyorum.

"Aslında ikinizle konuşmamız gereken bir şey var..." Ethan endişeyle söze başlar, ama cümlesini bitirmeden babam kibirli bir şekilde çenesini bana doğru uzatır.

"Ashton, neden bu davayı Memur Lenny ile görüşmüyorsun?" Parlak kırmızı saçlı ve keçi sakallı uzun boylu, zayıf bir adama başını sallayarak işaret eder. "Larissa'nın öldürüldüğü geceye ait görüntüleri toplayabilir misin bir bak."

"Evet, efendim," diye hemen cevap verip başımı sallarım.

İkizlere son bir kez çaresizce bakarak, babamın emrini yerine getirmeye giderim.

Her zamanki gibi.

On yedi

IZZY

Desiree, görünüşe göre, ikinci saat AP Edebiyat ve üçüncü saat Kimya derslerini benimle birlikte alıyor. Beni odadan odaya sürükleyerek götürüyor ve yol boyunca pek çok kişinin bakışlarını üzerimize çekiyoruz. Anlaşılan Desiree normalde kimseyi arkadaş olarak kabul etmiyor, bu yüzden diğer öğrenciler sürekli bize bakıyor.

Şimdi tek yapmam gereken, *neden* beni kaçırmaya karar verdiğini anlamak...

Üçüncü dersimize giriyoruz ve ikizleri görebilmek umuduyla endişeyle etrafa bakınıyorum. İkisini de göremediğimde kalbim sıkışıyor.

"Hâlâ yoklar," diyor Desiree, sanki düşüncelerimin yönünü sezmiş gibi. Mükemmel kıvrılmış saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Ama muhtemelen öğle yemeğine kadar dönerler."

Desiree'nin ikizler hakkında bu kadar rahat konuşması bir an için kıskançlık hissi uyandırıyor içimde.

Sanki onları tanıyormuş gibi.

Sanki onların yaptıkları ve söyledikleri her şeyi biliyormuş gibi.

Böylesine mantıksız bir duygunun şoku beni birkaç adım ileriye savurur. Elimi göğsüme götürür ve oradaki deriyi ovmaya başlarım, çılgınca atan kalbimi kontrol altına almaya çalışırım.

Ne oluyor lan?

Ben kıskanç bir kız değilim, özellikle de pek tanımadığım erkekler konusunda. Grayson, "kıskançlık" kuralımın tek istisnasıdır, ama savunmam gerekirse, o pis suratlıya yıllardır aşığım.

Desiree beni rahatça eğlenerek izliyor, gözleri sanki benim henüz bilmediğim bir sırrı biliyormuş gibi parlıyor.

"Bu dönem laboratuvar partnerlerimizi çoktan seçtik, ama belki öğretmen senin benimle ve Mimi ile çalışmana izin verir." Çenesini

daha önce fark ettiğim güzel kızlardan birine doğru.

Mimi'nin uzun, dalgalı sarı saçları o kadar düz ki, saatlerce saç düzleştiriciyle uğraştığını düşünüyorum. Tek bir tel bile yerinden oynamamış. Sarı saçları, tamamen doğal görünen beyaz çizgilerle vurgulanmış; saç boyası izi yok.

Bizi görür görmez parlak bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor.

"Desie!" Bana gülümsemeden önce coşkuyla el salladı. Güzel yüzünde sıcak ve şaşırtıcı derecede samimi bir gülümseme vardı.

Dec ve Jake, Desiree ve arkadaşlarını okulun kraliçeleri olarak tanımladıklarında ne beklediğimi bilmiyorum, ama bu değildi. Popüler kızlar genellikle cadaloz zorbalarmı?

Çok fazla romantik kitap okumuşum.

"Sen Izzy olmalısın," diye devam eder Mimi, tiz ve melodik sesiyle. Ben bir şey söylemeden bana sarılır ve şeker gibi tatlı parfümüyle beni bombardımana tutar. "Ben Madeline, ama herkes bana Mimi der." Yüzümü incelemek için benden uzaklaşır ve gülümsemesi genişler, her iki yanağında da mükemmel gamzeler belirir. "Çok güzelsin!"

"Mimi, coşkunu biraz frenle," diyor Desiree kuru bir sesle, ama sesinde eğlence ve sevgi dolu bir alt ton duyuyorum.

Mimi'nin yanakları kızarır. "Üzgünüm." Parlak, düz saçları yüzünü gizleyene kadar başını öne eğiyor. "Bazen biraz heyecanlanıyorum."

Yumuşak bir şekilde gülerim. Nedense, bu kadını rahatlatmak isterim. "Yeni üvey kız kardeşimle çok iyi anlaşsınız. İkiniz de..." Uygun bir kelime bulmakta zorlanırım.

Mimi başını kaldırır ve bana kocaman bir gülümseme atar. "Harika mı?"

Desiree burun kıvrır. "Gerçekten mi, Mims? Harika mı? Kullanmak istediğin kelime bu mu?"

"Harika kelimesinin nesi yanlış?" Mimi dudaklarını alaycı bir şekilde büzüyor.

"Bu biraz... çocukça geliyor, anlarsın ya? Artık kimse "harika" kelimesini kullanmıyor."

"Peki ya 'on fleek'?" Mimi komplo kurarcasına göz kırpar. "Bu daha mı iyi?"

Desiree tüm vücuduyla titrer. "Kendine öyle dersin, seni arkadaşım olarak kabul etmem."

"Rad? Kendime rad diyebilir miyim?"

"Hayır. O da olmaz." "Hot stuff?"

"Mimi, bu sınıftan arkadaşsız mı çıkmak istiyorsun?" Desiree kalçasını yana doğru çıkarır ve masumca kirpiklerini kırıştırır.

Mimi yüksek sesle güler — bu ses sınıfta birden fazla erkeğin dikkatini çeker — sonra bana dönüp göz kırpar.

"Neyle uğraştığımı görüyor musun?" Şakacı bir şekilde kolumu tutar ve beni Desiree'den uzaklaştırır. "Şimdi gidip Bay Holter'a benimle ve Des'le laboratuvar partneri olabileceğini sor." Sırtımın ortasına sertçe bir itme yapar ve birkaç adım öne sendelerim. "Git!"

Zayıf bir gülümsemeyle onun dediğini yapmaya giderim. Ama bakışlarım, sınıfın arkasında boş bir masaya kaymaktan kendini alamaz. Nedense, bu masanın Ethan ve Emery tarafından kullanıldığını biliyorum.

Kalbimdeki çarpıntı şiddetlenir, kulaklarımda yankılanır ve diğer tüm sesleri bastırır, ama bakışlarımı zorla başka yöne çevirip sınıfın önüne doğru yürürüm.

Bay Holter, şu anda göz gezdirdiği ders kitabından başını kaldırır, tel çerçeveli gözlüklerinin altındaki gri kaşlarından biri yukarı kalkar. Sanki sınıfındaki yeni öğrenci olduğumu fark etmemiş gibi, ama aynı zamanda kim olduğumu da bilmiyormuş gibi, bana boş boş bakar.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Merhaba." Sırt çantamın askısını oynatıyorum. "Ben yeni öğrenciyim. Isabella. Izzy. Şey... Size sormak istediğim..."

"Ah, tamam." Elini havada küçümseyici bir şekilde sallayarak sözümü kesti.

O bilgisayarına dönüp bir şeyler yazmaya başladığında hemen dudaklarımı sıkıştırıyorum. Bir saniye sonra, arkasındaki yazıcı gürültüyle çalışmaya başlıyor ve o, yeni basılan kağıdı almak için sandalyesini geriye kaydırıyor.

"Şimdiye kadar kaçırдыңın bölümler burada," der önsöz yapmadan, kağıdı ve ders kitabını bana uzatır.

Aslında lanet şeyin ağırlığı altında sendeledim.

Daha önce aldığım ders kitabına ek olarak başka bir ders kitabımız var mı? Siktir.

"Tamam...?"

"Kendi zamanında okumayı yapmanı ve gelecek Cuma gününe kadar kaçıracağın bölümlerin sınavına girebilecek kadar yetişmeni bekliyorum."

"Önümüzdeki Cuma mı?" Sesim istediğimden biraz daha tiz çıkıyor.

Bay Holter, bariz sıkıntımı görmezden geliyor. "Kaçırdığın laboratuvarları okuldan sonra telafî etmen gerekecek. Yine, kendi zamanında. Zil çaldıktan sonra her gün bir saat burada olacağım, ama telafî laboratuvarlarını önceden planlaman gerekecek."

Sanki bir şey söylemeyi unuttuğunu merak ediyormuş gibi, dalgın dalgın çenesindeki sakallarını kaşıyor. Bir süre sonra parmaklarını şıklatıyor ve çenesini sınıfın önündeki bir laboratuvar masasına doğru çeviriyor. "Bu dönem boyunca Ansel ile eşleşeceksin, çünkü burada laboratuvar eşi olmayan tek öğrenci o."

"Şey..."

Bay Holter koltuğuna yaslanır ve parmaklarını göğsünde birleştirir. "Şimdi, sakıncası yoksa Bayan Isabella, dersime devam etmem gerekiyor."

"Evet. Tabii ki. Evet." Tüm sınıfın bizim garip konuşmamıza tanık olduğunu fark edince içimden bir ürperti geçer.

Desiree ve Mimi bana sempatik gülümsemeler gönderir. Aslında, Mimi'nin gülümsemesi sempattır. Desiree ise sadece bir yabancıнын ensesine gözleriyle bıçaklar saplamaktadır.

Düzeltilme.

Yeni laboratuvar partnerimin kafasına.

Adı neydi? Ansel mi? Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyor?

Koltukuma gitmek için koridordan geçerken, göz ucuyla onu incelemekten kendimi alamıyorum. Nefesim boğazımda takılıyor, sanki vakumla emilmiş gibi orada kalıyor.

Tanrım.

Bu okuldaki tüm erkeklerin deli gibi yakışıklı olması bir kural mı? Hayır, bu bir şart olamaz. Ansel'in hemen arkasındaki çocuk *Amerika'nın Yeni Top Modeli* olmayacak, ne demek istediğimi anlıyorsunuz.

Ama Ansel...

Onun mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş olduğunu söylemek hiç de abartı olmaz. Yüzü, daha önce hiç görmediğim, modellerde bile görmediğim mükemmel bir simetriye sahip. Ela gözleri, herhangi bir makyaj dergisinin kapağında yer alabilecek kalın, koyu kirpiklerle çerçevelenmiş. Açık kahverengi saçları, hem kusursuz hem de dağınık görünecek şekilde ustaca karıştırılmış, başının üstünde gevşek bukleler halinde sarkıyor. Ethan gibi gözlük takmıyor,

ama dar bir kazak, kahverengi keten pantolon ve cilalı mokasen giyiyor — gördüğüm en tipik nerd örneği.

Seksi, ağız sulandıran bir inek...

Ama sonra onun bana, Emery'nin Ethan'a baktığı kadar öfkeli bir bakış attığını fark ettim.

"Orada durup bana bakmaya devam mı edeceksin, yoksa yerine mi oturacaksın?" diye bağıyor. Sesi sert ve çekici, sözleri omurgamdan aşağıya doğru iniyor.

Anında yanaklarım kızarıyor, öfkem midemde sıcak kömürler gibi yanıyor.

Onun sorunu ne lan?

Dişlerimi sıkarak - ve Ansel'in yorumunu duyan sınıf arkadaşlarımın kıkırdamalarını görmezden gelerek - onun yanındaki koltuğa oturuyorum.

Ansel, sanki bende bit falan varmış gibi, taburesinde benden hemen uzaklaşır.

Hay sıçayım. Edward Cullen gibi kanımı kokluyormuş gibi mi davranmaya çalışıyor? Neredeyse iğrenç bir şekilde nefes alıp, hemen burnunu kapatarak kokumu engellemesini bekliyorum.

Ama öyle yapmadı. Sadece masanın izin verdiği kadar benden uzak durdu ve öğretmen hiç vakit kaybetmeden bir sonraki derse geçerken, dikkatini tamamen Bay Holter'a verdi.

Dersi dikkatle not alırken Ansel ile ilgili tüm düşüncelerimi aklımın bir köşesine itiyorum. Kimya hiç benim en güçlü olduğum konu olmamıştı, ama kaçırdığım bölümlerin eski okulumda aldıklarımla aynı olmasını umuyorum. Parmaklarımı çapraz tutuyorum, yoksa şansım kalmayacak.

Bay Holter, ders bitmeden on beş dakika önce bizi ev ödevlerini yapmak veya sessizce sohbet etmek için serbest bırakıyor. Huysuz öğretmen sert biri olabilir, ama bu okulda en sevdiğim öğretmen olabileceğine inanmaya başlıyorum.

Bana verdiği okuma ödevlerine bakıyorum ve bir eylem planı düşünmeye başlıyorum.

Bugün iki bölüm, yarın da iki bölüm okuyabilirsem, sınavdan önce konuyu anlamam için bir haftadan fazla vaktim olur.

"Benden kopya çekerek A alabileceğini sanıyorsan, yanılıyorsun." Ansel'in keskin sesi, kırbaç şakırtısı gibi konsantrasyonumu bozuyor.

Şaşkınlıkla dikleşip ona bakmak için döndüğümde, başını ödevlerinden birinin üzerine eğmiş olduğunu görüyorum. Kimya gibi görünüyor... ama değil.

Şu anki bölümümüzden. Gerçekten sınıfın beş bölüm ilerisinde mi?

Sonra onun sözleri kafama dank eder ve geç kalmış bir şekilde ona göz kırparım. "Affedersiniz?"

Üst dudağı dişlerinden ayrılır ve mükemmel kaşlarından birini kaldırır, ancak ders kitabından gözlerini ayırmaz. "Bu derste benim peşimden gelmene izin vermeyeceğim. Geçmek istiyorsan, ödevlerini kendin yapmalısın."

Ne oluyor lan?

Kızgınlık midemde kaynar, beyaz sıcak ve yakıcı, ama Ansel ben bir kelime bile söyleyemeden devam eder.

"Ama ortak projeler için endişelenmene gerek yok," diye yavaş, tatlı sesiyle devam eder. Sonunda ödevinden dikkatini çekip bana tiksintiyle bakar. "Ben yaparım. Son ihtiyacım olan şey, senin her şeyi mahvetmen ve not ortalamamı düşürmen."

"Anlamadım?" Bu adamın küstahlığına inanamadan ona inanamayan gözlerle bakıyorum. "Bana aptal mı dedin?"

"O kelimenin ağzımdan çıktığını duydun mu?" Sanki ben saçmalıyormuşum gibi gözlerini devirdi.

Lanet olası pislik.

Neden tüm yakışıklılar öfkeli pislikler olmak zorundadır? "Bu çok açık bir ima idi," diye terslerim.

"Ahhh. Demek satır aralarını okuyabiliyorsun." Kalemimi dalgın dalgın laboratuvar masasının kenarına vurur. "En azından İngilizce dersinden kalmayacağını biliyorum."

Ne? Ne? Ne?

Kanım kaynıyor. Birdenbire, onun aptal, mükemmel yüzünü masaya vurup artık o kadar da mükemmel olmamasını sağlamak istiyorum. Dişleri kırık ve burnu kanayan yakışıklı çocuk olarak kalacak mı acaba?

"Senin sorunun ne?" diye tıslıyorum, duyulmamak için sesimi yükseltmemeye çalışarak.

O alaycı bir şekilde gülüyor ve beni görmezden geliyor, işine geri dönüyor.

Uzun bir süre bana cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Kendi ödevlerime geri döndüğümde, acımasız sesi odada yankılanıyor, o kadar yüksek ki tüm sınıf onu duysa şaşırırmam.

"Siz yetimlerin nasıl olduğunu çok iyi biliyorum." Söylediği her kelime tiksinti dolu. Güzel bir sesi olabilir... şu anda kötülükle dolu olmasaydı. "Her zaman size ait olmayan şeyleri alırsınız." Burnunu çeker ve ekler, "Ve eminim ki, o kadar zıplamanız da sizi en zeki çocuk yapmıyor. Hiç sınıfı geçebildiniz mi?"

Öfke içimi kaplarken, utanç yanaklarımı yakıyor, dilime yerleşiyor. Bu ahmağa bağırmak, varsayımlarını alıp kışına sokmasını söylemek istiyorum, ama ben bir kelime bile söyleyemeden zil çalıyor.

Ansel tabureden zarıfçe kayar, günlüğünü, ödevini ve ders kitabını çantasına tikiştirir ve sonra kapıdan dışarı koşar. Onun arkasından ağzım açık kalır, tüm bu etkileşimi hayal mi ettim emin olamam.

Ama sonra Desiree ve Mimi orada, ikincisi bana sempatiyle bakarken, ilki uzaklaşan pisliğin sırtına delik delik bakıyor.

"Ansel hakkında seni uyarmalıydık." Mimi ağlamak üzereymiş gibi konuşuyor. "Ama onu tanıdığım kadarıyla hiç laboratuvar partneri olmadı, bu yüzden senin onunla eşleştirilmeyeceğini düşündüm."

"Onun sorunu ne lan?" diye mırıldanıyorum ve agresif bir şekilde kendi ders kitabımı çantama tikiştiriyorum.

Desiree başını yana eğip Ansel'in çıktığı kapıyı meraklı bir ifadeyle inceliyor. "Onu öldürmemi ister misin?"

"Ne?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

Bana masumca göz kırpmıyor. "Ne?" Sonra parlak bir gülümsemeyle kolunu koluma takıyor ve beni kapıdan dışarı sürüklüyor. "Hadi. Açlıktan ölüyorum. Ansel'in acı verici ölümünü başka bir zaman tartışabiliriz, tamam mı?"

On sekiz

IZZY

Kafeteryaya girdiğimde midem gurulduyordu.

Burası kalabalık, sabahkinden çok daha kalabalık, ve büfeye giden sıra odanın çevresini dolaşıp uzak kapılardan birinden dışarı çıkıyor.

İçeri girer girmez, Desiree ve Mimi iri yarı futbolcularla sohbete dalıyorlar. Mimi beni de yanlarına çekmeye çalışıyor, ama ben gizlice onun elinden kurtulup çenemi uzun kafeterya sırasına doğru sallıyorum.

Yemek mi, yakışıklı erkekler mi?

Karşılaştırmaya gerek yok. Yemek kazanır.

Otuz dakikalık öğle arası olan önceki okullarımdan farklı olarak, bu okul öğrencilere yemeklerini alıp yemek için kırk beş dakika veriyor. Sıranın önüne gelmem bile yirmi dakikadan fazla sürdüğü düşünülürse, bu gerçekten harika.

Gelecekteki kendime not: öğle yemeğini yanımda getirmeliyim.

Tepsimi salata, yağlı pizza, dilimlenmiş armut ve kurabiye ile doldurduktan sonra, ara sıra yerleştirilmiş masalar ve karışık öğrenciler arasında manevra yapıp tanıdık bir sarışın kafa görene kadar ilerliyorum.

Jake.

Birkaç futbolcu arkadaşıyla birlikte oturuyor. İçlerinden birini bu sabah gördüğüm Dec olarak tanıyorum, ama diğeri yabancı biri.

Tepsimi onun yanına koyduğumda Jake başını kaldırıp bana gülümsüyor. Bu, gözlerinin etrafındaki derinin kırışmasına neden oluyor.

"Selam, yeni kız," diye selamlar ve bana yer açmak için bankta yana kayar.

Onun, benden farklı olarak bugün öğle yemeğini yanına aldığını fark ettim: bir sandviç, bir elma ve bir paket cips.

"Bana öğle yemeği hazırlamamı söylemeliydin," diyorum suçlayıcı bir şekilde, yarısı yenmiş yemeğine parmaklarımı sallayarak. "O replik çok saçmaydı."

O burun kıvrıp sandviçinden bir ısırık daha alır. "Deneyimlerden ders almak daha iyidir. Ne derler? Hiç yaşamamaktansa, öğrenip yaşamaya devam etmek daha iyidir, değil mi?"

Sözünü vurgulamak için bir cips alır ve yüzüme fırlatır. Cips alnıma çarparak tepsiye düşer.

"Çok olgunca," diyorum, bir pepperoni alıp... sonra onu onun yanağına fırlatıyorum. "Ve hayatımda böyle bir söz duymadım."

"Sen benim kadar kültürlü değilsin." Jake, sanki cildine yapışan sosu umursamıyormuş gibi, alaycı bir üstünlükle çenesini havaya kaldırır.

Henüz tanıştırılmadığım adam kıkırdar. "Bu kız hoşuma gitti, Jake. Onu sakın kaçıрма."

Jake, arkadaşının önerisinden gerçekten dehşete düşmüş görünüyor. "Biz birlikte değiliz." Burnu, bizim bir ilişkimiz olması fikri onu gerçekten tiksindiriyormuş gibi kırışıyor.

Aynı fikirde olmadığımı söyleyemem. Jake tatlı, komik ve yakışıklı, ama ona baktığımda o kendini beyan eden *kıvılcımı* hissetmiyorum. Ona karşı hislerim tamamen platonik ve onun da aynı şekilde hissettiğini bilmek beni rahatlatıyor.

"O benim yeni üvey kardeşim."

"Sapıkça." Yabancı, Jake'e göz kırptıktan sonra bana döndü.

Sanırım yakışıklı, açık kahverengi saçları diken diken ve çikolata rengi gözleri var, ama onda beni rahatsız eden bir şey var. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

"O pislikle çıkmıyorsan, bu bekar olduğun anlamına mı geliyor?"

"Dostum!" Jake, bana attığından çok daha fazla güçle adamın yüzüne bir cips fırlatır. "Kes şunu."

"Sadece takılıyordum." Adam önce Jake'e, sonra bana mükemmel beyaz dişlerini gösteriyor. Tüylerim anında diken diken oluyor. "Bu arada, ben Kain."

"Izzy." Ona garip, dudakları sıkı bir gülümseme sunuyorum.

Tanrım, onun hakkında ne var da tüylerimi diken diken ediyor, bilmiyorum. Biraz flörtöz olsa da yeterince iyi birine benziyor, bu yüzden onun varlığına karşı içgüdüsel tepkim için bir neden yok.

Yine de kafamın arkasında küçük bir ses bana ondan uzak durmamı söylüyor.

"Kain kendini rezil etmeyi bitirdiğine göre..." Dec komplo kurarcasına öne eğiliyor,

komplo kurarcasına öne eğiliyor, granat rengi saçları yüzünün önüne düşüyor ve

bir gözünü kapatıyor. Bana çocuksu bir gülümseme atıyor.

Jake'e karşı olduğu gibi, ona karşı da cinsel bir çekim hissetmiyorum, ama Kain'in yanında olduğu gibi kendimi derimden çıkarmak istemiyorum.

"Desiree ve onun yordakçılıyla arkadaş olduğun doğru mu?" diye soruyor Dec.

Jake'in yanımda çok, çok hareketsiz kaldığını fark ettim. Yüzü kızardı ve yanakları kızardı, aniden tabağındaki yemeğe dalmış gibi görünüyordu.

"Yandaşlar, sanki o kötü bir kötü adammış gibi geliyor," diye burun kıvrarak belirtiyorum.

Nedense, bu kıza karşı koruyucu hissediyorum. Buraya geldiğimden beri benimle arkadaş olmak için çaba gösteren birkaç kişiden biri oydu. Neden herkes onun şeytanmış gibi davrandığını anlamıyorum.

"Eğer ayakkabı uyuyorsa..." diye mırıldanır Kain.

İçimde kısa süreli bir öfke patlaması yaşıyorum. "Buraya geldiğimden beri bana karşı hep nazik davrandı."

"Muhtemelen senden bir şey istediği içindir." Kain, öfkeme aldırış etmiyor ya da farkında değil gibi görünüyor. Spagettisini gereğinden fazla agresif bir şekilde bıçaklıyor. "Güven bana. Desiree ve onun uşaklarından olabildiğince uzak durmak isteyeceksin. Düşündüm de... onun tüm arkadaşlarından da uzak dur, bugün erken saatlerde konuştuğun o lanet ikizler de dahil."

Ne oluyor?

Beni takip mi ediyor ne?

İçimde öfke kaynıyor, kızgın ve yakıcı.

"Mimi yeterince iyi, ama kendi başına düşünecek beyni yok." Dec kendi şakasına gülüyor, ben ise içimden öfkeleniyorum. "Ve Emilia ise..." Uygun bir tanım bulmakta zorlanıyor.

"Korkutucu," Kain ağzında makarna ile konuşur. Dec ciddiyetle başını sallar. "Evet. Korkutucu."

"Ama en güzel göğüsleri onda." Kain ellerini havaya kaldırır ve iki göğsü sıkıyormuş gibi yapar. "Onu sikerken o şeylerin zıplamasını görmek isterdim."

Dec, konuşmanın aldığı yön nedeniyle biraz rahatsız görünüyor. "Kızlardan hoşlanmıyor mu?"

"Ne olmuş yani?" Kain alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Bir kez benim sikimi tattı mı, bir daha asla amcığa dönmek istemeyecektir." Dudaklarını abartılı bir şekilde yalar. "Geçen yıl beden dersinde

yüzme dersindeyken göğüslerine bakmaktan kendimi alamadım. Çok serttiler ve ben onları ısırarak istedim..."

"Sizler gerçek pisliklersiniz, biliyor musunuz?" diye bağırdım, yıpranmış sinirlerim sonunda kopar.

Desiree ve Mimi'yi çok iyi tanımıyorum, Emilia'yla da hiç tanışmadım, ama bu adamların onlar hakkında konuşma şeklinden nefret ediyorum. Küçümseyici, kaba ve o kadar sinir bozucu ki, plastik çatalla onları bıçaklamak istiyorum.

"Kesin şunu çocuklar," Jake de aynı fikirde, sonunda kafasını yemeğinden kaldırıyor. Gözleri, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir duygu ile parlıyor. "Izzy haklı. Sizler pislik gibi davranıyorsunuz."

"En azından sikimizle *düşünmüyoruz*," diye karşılık veriyor Kain, ki son birkaç dakikayı bir kızın göğüsleri hakkında konuşarak geçirdiği düşünülürse, bunu söylemesi çok ironik geliyor bana. "Siklerden bahsetmişken..."

Bakışları omzumun üzerinden bir şeye, ya da birine odaklanır ve kaşları daha da çatılır.

Bakışlarının yönünü takip ediyorum ve bize doğru yürüyen iki tanıdık adam görüyorum.

Ethan ve Emery.

Kalbim bir an durur.

Arkalarında, daha önce hiç görmediğim ama avuçlarımı anında terleten bir adam duruyor. Sanki bakışlarımın yakıcılığını hissedebiliyormuş gibi, yeni gelen adamın bakışları keskin bir şekilde bana odaklanır ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır.

Ethan ve Emery gibi, bu adam da deli gibi yakışıklı, ama ikizlerden farklı olarak, onu yakışıklı ya da güzel olarak tanımlamazdım. Yüz hatları böyle bir tanım için fazla sert.

Koyu kahverengi tenli ve sıkı kıvrımlı siyah saçları kafasına yakın kesilmiş. Gözleri ilk bakışta sıradan bir kahverengi tonunda, ama yakından bakınca o büyüleyici gözlerde altın rengi benekler görüyorum. İkizlerden daha kısa ama daha geniş, kasları gömleğinin altında sıkı ve belirgin. Boyu daha kısa olmasına rağmen, damarlarımda kanın hızla akmasına neden olan bir üstünlük ve hakimiyet havası taşıyor.

Üstünlük ve hakimiyet havası mı?

Bu düşünce nereden çıktı?

"Desiree'nin erkek oyuncakları, Kraliçe Arı hakkında konuştuğumuzu keşfetmiş gibi görünüyor," diye Kain gülerek mırıldanıyor.

Sözleri beni ona dönmeme neden oluyor.

"Oyuncakları mı?" Nedense, Desiree'nin yanındaki o adamları düşünmek midemi bulandırıyor. Üç yabancıya karşı tamamen mantıksız bir tepki, ama yine de böyle hissediyorum.

Bugün kampüse geldiğimden beri mantıksız tepkilerle boğuşuyormuşum gibi geliyor.

"Merak etme," diye yanımdan şehvetli bir ses fısıldıyor. Desiree, Jake'in hemen arkasında, kalçasını yana doğru çevirmiş ve Kain'in yüzüne yakıcı bir bakışla bakıyor. "O üçü benim erkek oyuncaklarım *değil*."

Kain, neredeyse hırlama olarak tanımlayabileceğim bir şekilde dudağını dişlerinden çekiyor. "Ama onların öyle olmasını istiyorsun."

"Ne istediğimi bilmiyorsun," diye cevaplar Desiree, arkasını dönmeden onu başından savar.

Biraz geç fark ettim ki, eli Jake'in omzunda, neredeyse dalgın bir şekilde. Bunu yaptığının farkında bile değil gibi görünüyor.

Ama Jake, kızarmış yüzü ve hızla kırpışan gözlerinden anlaşıldığı kadarıyla, bunu kesinlikle fark ediyor.

"Mimi ve Emilia, yanıma oturmak ister misin?" diye sorar Desiree, odanın diğer ucundaki masayı işaret ederek.

Mimi ve başka bir kız orada oturmuş, derin bir tartışmaya dalmışlar. Masada birkaç kişi daha var, hem erkekler hem de kızlar, ama henüz isimlerini yüzleriyle eşleştiremiyorum.

"Ama erkek oyuncaklarının bundan hoşlanmayacağını hissediyorum." Dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirir.

Su yudumlamam boğazımda kalıyor. "Erkek oyuncaklarım mı?"

Dehşetle Jake'e bakıyorum, sanki yerin açılıp onu yutmasını istiyor gibi görünüyor. İnsanlar neden Jake'le çıktığımı düşünüyor? Ona alınma ama... iğrenç.

"Masadaki kimseyle çıkmıyorum." Ve masadaki kimseyle çıkmak da *istemiyorum*, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

Desiree'nin gülümsemesi daha da genişler. "Masadaki erkeklerden bahsetmiyorum." Bakışlarını omzumun üzerinden geçirdikten sonra tekrar bana odaklanır, gözleri eğlenceyle parıldar. "Görüşürüz, İz!" Bana parmaklarını salladıktan sonra arkadaşlarının yanına geri döner.

Ancak o anda arkamda bir varlık hissediyorum, vücudunun ısısı süveterimi yakıp içimi ısıtıyor. Lav, karnımın alt kısmında yanıyor ve her yöne doğru yayılıyor.

Ne oluyor lan?

Ve sonra, arkamdan, nabzımı hızlandıran ve boğazımı tıkayan düşük, gürleyen bir ses geliyor.

"Benim."

On dokuz

IZZY

Benim mi?

Ne oluyor lan?

Gerilim, sanki elektrik fırtınası kopmuş gibi vücudumu sarar, kaslarımı ağırlaştırır ve omuzlarımı kaskatı yapar. Bu yabancıнын ısısının etrafımızdaki havayı doldurduğunu ve cildime sızdığını neredeyse hissedebiliyorum.

"Şey... Demek istediği... şey..." Ethan önüme geçip, altın sarısı saçlarını heyecanla parmaklarıyla tarıyor. Bakışlarını benden arkamdaki yabancıya çevirip, sonra tekrar bana dönüyor.

Emery, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle ve elleri ön ceplerinde ikizinin yanına geçer. Kaygısızlık ve kibir yayıyor, ama çenesindeki belirgin gerginlik, rahat tavırlarının aksini gösteriyor.

"Konuşkan küçük kardeşim demek istediği, Ashton'ın senin onun öğle yemeğini yediğini sandığıydı." Emery onaylamayan bir şekilde dilini şaklatır. "Ve arkadaşım öğle yemeğine karşı aşırı koruyucu ve sahiplenicidir."

Ne? *Öğle*

yemeği mi?

Benim kadar şaşkın görünen Jake ile göz göze geldik. Kaşları çatılmış, gözleri komik bir şekilde açılmıştı.

"Bu ilginç bir gelişme." Kain kaslı kollarını göğsünde kavuşturur ve kanaryayı yiyen kedi gibi sırtar.

Bu gülümseme beni kesinlikle rahatsız ediyor. Ama yine de, *Kain ile ilgili her şey*

Kain hakkında beni rahatsız ediyor.

"Siktir git, Kain," diye homurdanır Emery, kendini beğenmiş sırtışı bir anlığına kaybolur ve yerini sonsuz derecede daha karanlık bir ifade alır. Tehlikeli. Bu ifade, melek gibi yüz hatlarını tamamen değiştirir ve onu neredeyse tanınmaz hale getirir.

melek gibi yüz hatlarını tamamen değiştirir, onu neredeyse tanınmaz hale getirir.

Aynı hızla, yüzünü kaplayan karanlık dağılıyor ve tamamen aydınlanmasa da, artık "kıyamet ve kasvet" dolu görünmüyor.

"Desiree, Ashton'ın... öğle yemeği hakkında ne düşünüyor?" Kain alaycı bir şekilde sorar, ama ben tam olarak neyle dalga geçtiğini anlamıyorum.

Yine de, söylediği her şey beni rahatsız ediyor ve *nedenini* bilmediğim için öfkeleniyorum.

Ne kaçırıyorum ben?

Ve neden Kain'in yüzüne tokat atmak için dayanılmaz bir dürtü duyuyorum?

Jake de benimle aynı şeyi hissediyor olmalı ki gözleri sertleşir, mavi buzlanma kaplar. "Bugün tam bir pislikisin. Siktir git, Kain." Kain ayağa kalkıp öğle yemeğine uzanırken sinsi sırıtışı daha da genişler. Gözleri iki ısı güdümlü füze gibi bana kilitlenir. Sonra

göz kırpmıyor.

Ve yemin ederim ki, kafeteryada üç tane hırıltı duyuyorum, diğer öğrencilerin sohbetleri ve kahkahaları arasında bile duyulabilir.

"Antrenmanda görüşürüz, Jake. Dec. Emery. Ashton." Her birine ayrı ayrı başını salladı, Ethan'ı atladı, muhtemelen Ethan futbol takımında olmadığı için.

Kain, gözlerimi seğirtiren bir havayla uzaklaşır.

Neden beni bu kadar sinirlendiriyor?

Jake, arkadaşının uzaklaşan sırtını izler, sonra bana döner ve yüzünü buruşturur.

"Özür dilerim..." Çılgınca el kol hareketleri yapar ama cümlesini bitirmez.

Dec araya girer. "Kain'in pisliğin teki olduğu için üzgün." Jake kararlı bir şekilde başını sallar. "Evet. O."

"Onun sorunu ne ki?" Soruyu kime yönelttiğimi bilmiyorum ama şaşırtıcı bir şekilde, cevap veren yabancı olan Ashton'dır.

Vahşi doğadaki avcılarının sahip olduğu ölümcül bir zarafetle önüme geçer.

Daha önce fark ettiğim adamdı — koyu tenli, kıvrıcık saçlı ve altın rengi gözleri olan yakışıklı adam. Bu kadar yakından, sanki sürekli dişlerini sıkıyormuş gibi sert çenesini ve gözlerinden yayılan keskin zekayı görebiliyorum.

zekası gözlerinden yayılıyor. Ciddi bakışları beni baştan aşağı inceliyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum.

Her ne düşünüyorsa, çenesini daha da sıkıyor — ki bunun mümkün olduğunu sanmıyordum. Şakaklarında bir damar atıyor.

"Kıskançlık," diye cevaplıyor sert bir sesle, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan. "Günümüzde herkesi aptal yapan şey bu değil mi?"

Emery, arkadaşının yanına gelerek konuşmayı devralır. "Kain bizim... komşumuz sayılır. Ve biz onunla ve iki kardeşiyle hiç iyi geçinemiyoruz."

Ethan, Ashton'ın diğer tarafında durur. "Üçümüz ve Reid -sanırım henüz tanışmadınız- yıllardır arkadaşız. Kain ve kardeşleri ise bizim arkadaşlığımızı hep kıskanmışlardır. Şimdi kardeşleri mezun olup okulu terk ettiklerine göre, Kain herkese tam bir pislik gibi davranarak bunu telafi etme ihtiyacı duyuyor."

Hafifçe hareket etti ve son gördüğümden beri kıyafetini değiştirdiğini fark ettim. Şimdi kaslı vücuduna yapışan bir *Legends of Zelda* tişörtü giyiyor. Ya da belki sadece sweatshirt'ünü çıkarmıştır. Daha önce ne giydiğini hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Biraz fazla... şey... diğer her şeye odaklanmışım.

Onun güzel yüzü de dahil. Eee...

güzel değil. Yakışıklı. Seksi?

Garip davranmayı bırak, Iz!

"Şey..." Boynumun arkasını kaşıyorum, birden ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilemiyorum.

Kafeteryadaki herkesin bize baktığını hissediyorum, yüzlerinde şok ve inanamama ifadeleri var. Bu beni pek şaşırtmadı, çünkü bu üç adamın da insanları kendilerine çeken bir çekiciliği var.

Ve şimdiye kadar anladığım kadarıyla, yeni öğrencilere arkadaşlık eden tipler değiller. Kendi hallerinde takılıyorlar gibi görünüyorlar.

"Açlıktan ölüyorum!" Emery dramatik bir şekilde inleyerek Dec'in yanındaki, benim karşımdaki koltuğa kendini attı.

Ona minnettar bir bakış attım ve o da karşılık olarak göz kırptı, bu da vücudumu kızarttı.

"Birisi beni öldürmeden önce bir şeyler yedinir," diyor.

Ethan hızla benim karşımdaki koltuğa oturur ve bana da hızlıca gülümser. Emery'ninkinden farklı olarak, bu gülümseme çekingen ve neredeyse utangaçtır, kibirden eser yoktur.

Üçüncü adam, Ashton, ayakta kalır, çenesi hala sıkılı ve gözleri yüzüme dikilmiştir. Bakışlarının yoğunluğu beni endişeyle bir yandan diğer yana kaydırır.

"Şey... benim yemeğimden ister misin?" diye soruyorum, içimden sesimin ne kadar garip geldiğini düşünerek utanıyorum.

Ashton bana bir, iki, üç kez göz kırpmıyor... ve sonra onu saran trans halinden çıkmış gibi görünüyor. Kafasını sallıyor ve yaklaşıyor, elini uzatıyor.

"Kaba davrandığım için özür dilerim." Sesi derin, neredeyse kısık. Sesi depresyon gibi içimi titretir. "Genelde bu kadar... laconic değilimdir. Benim adım Ashton. Sen...?"

"Izzy." Elini sıkıca sıkarak, temas ettiğimiz yerden yayılan sıcaklık hissini görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu hiç de hoş olmayan bir his değil, ama yine de beni şaşırtacak kadar güçlü.

Ashton elini hemen çekiyor, dudakları sıkışıyor.

Emery zayıf bir kahkaha attı. "Yemin ederim bu okul statik elektrikle dolu. Sürekli şok oluyorum."

Şimdiye kadar çoğunlukla sessiz kalan Jake, arkadaşına şaşkın bir bakış attıktan sonra yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. Jake'i henüz çok iyi tanımıyorum, ama onun oldukça sakın bir adam olduğunu ve her zaman akışına bıraktığını anladım. Onu pek hiçbir şey rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Üvey kardeşim, Emery ve Dec'i Vipers adlı takımla oynanacak futbol maçı hakkında bir sohbe çekiyor. İkisi, sonunda Emery'nin yanına oturan Ashton'a fikrini sormaya çalışıyor

—o da futbolcu olmalı—ama Ashton cevap vermez.

Sadece bakmaya devam ediyor. Bana.

Bana bakarken yüzü tamamen ifadesiz, neredeyse duygusuz. Artık çenesini sıkıyor, ama karanlık bakışlarında beni tedirgin eden hesaplayıcı bir ışıltı var. Bu, Kain'in yanında hissettiğim tedirginlikle aynı değil. Daha çok, sanki beni ölçüp biçiyor ve değerlendiriyormuş gibi, ve acaba beni... yetersiz buluyor mu diye merak ediyorum.

Daha önce hiç utangaç bir insan olmamıştım, ama o anda kafamı kuma gömüp ortadan kaybolmak istiyorum. Onun delici bakışları

çok şey görüyor ama aynı zamanda yeterince görmüyor gibi.

Bu beni sinirlendiriyor.

Sonra Ashton konuşur, alçak, hırıltılı sesi kırbaç şakırtısı gibi havayı keser. Sözleri Jake, Dec ve Emery'nin konuşmasını yarıda keser.

"Neden buradasın, Izzy?" Ashton, yüzümü incelerken gözlerini neredeyse fark edilmeyecek kadar kısar.

Yüzüm sararır. "Anlamadım?"

"Neden buradasın?" diye tekrarlar.

"Dostum!" Ethan utanç içinde tıslar. Yüzü koyu kırmızıya dönmüştür.

"Ash..." Emery'nin sesinde bir parça uyarı ve sitem vardı.

"Ben koruyucu aileye verilmiş bir çocuğum," zoraki bir tarafsızlıkla söylüyorum. Bu adamın sorunu ne? "En son yerleştirildiğim yer bu okul bölgesi."

Dudakları daha da inceler. "Ve buraya ilk kez mi geliyorsun?"

Gülmeye çalışıyorum, ama sesim sert ve çekingen çıkıyor. Ashton'ın sadece beni tanımaya çalıştığını mı, yoksa beni bir şeyle suçladığını mı bilmiyorum. İkincisi gibi geliyor, ki bu kesinlikle saçma. Beni neyle suçlayabilir ki? Onu hayatımda hiç görmedim.

"İlk kez," diyorum. "Bilmek istediğin başka bir şey var mı? İkinci adım? Adresim? Sütyen bedenim?"

"Tamam, bu tuhaf sorgulamana bir son ver." Jake kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekiyor. "Yeni kızı korkutuyorsun. Bizim tuhaf olduğumuzu falan düşünecek." Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Onlar tuhaf. Ben değilim. Açıkçası."

Karşımda, Ashton ve Emery çok, çok hareketsiz kalıyorlar. Emery'nin gözleri Jake'in kolunun omzuma dokunduğu yere sabitlenmiş durumda ve Ashton'ın çenesi yine sıkılmaya başlamış. Ethan'a bakıyorum ve onun da durumunun pek iyi olmadığını görüyorum. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim karanlık, yırtıcı bir parıltı var ve elleri yumruk haline gelmiş.

Dec, havayı saran garip gerginliği hissederek ayağa kalkar ve öğle yemeğini alır.

"Antrenmanda görüşürüz çocuklar," diyor kimseye özel olarak. Sonra, sanki sonradan aklına gelmiş gibi, bana dönüp el sallıyor. "Hoşça kal, Izzy."

"Görüşürüz, Dec."

Ashton'ın gerçekten hırladığını
yemin ederim. Ne oluyor lan?

Jake'i sevmiyorlar mı? Jake onların arkadaş olduğunu söylemişti. Dec yüzünden mi? Belki de onun hayranı değiller. Benimle kesinlikle bir ilgisi yok — Emery ve Ethan beni pek tanımıyor, Ashton ise hiç tanımıyor.

"Peki..." Konuyu değiştirmeye çalışıyorum, birdenbire havayı kaplayan düşmanlığı yatıştırmak için çaresizce. "Üçünüz arkadaş mısınız? Ne zamandır tanışıyorsunuz?"

Konuşurken, Jake'in kolunun altından hafifçe çekilip yemeğe devam ediyorum. Jake'e dokunmayı bıraktığım anda üç adam da rahatlamış görünüyor.

Cevabı Emery veriyor. Onun bu grubun en konuşkan üyesi olduğuna inanmaya başlıyorum, ancak lideri olduğunu düşünmüyorum. Gözleri sürekli Ashton'a doğru kayıyor, sanki diğer adamdan izin ister gibi.

İlginç.

Bana geniş bir gülümsemeyle bakıp masanın üzerinden uzanarak benim pepperonilerimden birini kapıyor. Yarım yürekle elini itiyorum ama gözlerim, çaldığı yiyeceği ağzına götürürken onun ağzına sabitlenmiş durumda. Alt dudağını kesen delici bıçak dikkatimi çekiyor.

Yutkunuyorum.

"Ethan'ı anne karnından beri tanıyorum," diyor hafifçe ve pepperoni'yi ısıırıyor. Hızlıca çiğnıyor, yutuyor ve sonra "Ashton ve Reid'i de aynı süredir tanıyordum gibi hissediyorum," diyor.

"Aynı anne karnında değil," diye araya girer Ethan, gözlükleriyle oynayarak. Ona dönüp baktığımda kızarır ama gevezelik etmeye devam eder. "Tabii ki." Kendi soluk ten rengiyle Ashton'ın daha koyu ten rengini işaret eder. Yanaklarındaki kızarıklık yoğunlaşır. "Ama biz küçük çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşız. Ailelerimiz hep aynı zihni paylaştığımızı söylediler."

Aklına gelen bir anıdan dolayı dudaklarının kenarlarında sevgi dolu, neredeyse hüzünlü bir gülümseme belirir.

Ve ben...

kıskançlık

hissediyorum.

Sadece az önce söylediği şey yüzünden değil, hayatımda hiç kendime ait diyebileceğim biri olmadığından dolayı. Grayson bile gerçekten benim olarak tanımlanamaz. Benim "en iyi arkadaşım" ya da "ruh ikizim" ya da

bunun kadar saçma bir şeyim yok. Ben ikinci sırada gelen arkadaşım. Hayatımdaki insanlar her zaman benden daha üstünde tuttukları biri vardır.

Gray bile.

Bu hatırlatma, içime ağır ve mutsuz bir his yerleştiriyor.

"Ve bu küçük erkek arkadaşlık grubunda dördüncü bir arkadaşın daha mı var?" diye alay ediyorum, kendimi bu umutsuz durumdan çıkmaya zorluyorum.

"Evet, Reid." Emery başını sallar, ancak yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kaybolmaya başlar.

Telefonunu çıkaran Ashton, hızlıca bir şeyler yazar ve telefonu masanın üzerine yüzüstü koyar.

"Bugün onunla tanışacaksın." Sesinde tartışmaya yer bırakmayan bir ciddiyet vardır.

"Öyle mi?"

"Az önce ona mesaj attım ve okula gelmesini söyledim," diye gizemli bir şekilde cevaplar. "Beşinci ders saatine kadar burada olmalı."

Ashton bu Reid denen adama okula gelmesini mi söyledi? Ve o da *dinledi mi?*

"Neden hala okula gelmedi?" Dört adam arasında dikkatimi dağıtırken, Jake'i de bakışlarımın içine dahil ederim.

"O çok sık atlar." Emery parlak bir gülümsemeye gülümser, ama bu gülümseme gözlerine kadar ulaşmaz.

Nasıl anladığımı bilmiyorum, sadece anlıyorum. Yeşil gözleri her zamankinden daha donuk.

"Evet, geçen yılki olaydan beri farklı davranıyor," diye Jake araya girer. "Artık futbol bile oynamıyor."

Ashton, Jake'in sözünü kesmesinden rahatsız olmuş gibi görünüyor, ama nedenini bilmiyorum. Yine, önemli bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum...

"Reid hakkında konuşmayalım," diyor Emery, piercingli dudakları zoraki bir gülümsemeye geriliyor. "Tüm dikkatler benim üzerimde olmazsa kompleks geliştirebilirim."

Kendimi tutamadan burnumdan soluyorum ve Ashton, Emery'nin kafasının arkasına vururken benden gözlerini ayırmaya bile tenezzül etmiyor.

Beşimiz öğle yemeğinin geri kalanını her şey hakkında... ve hiçbir şey hakkında sohbet ederek geçiriyoruz. Sohbetler tamamen önemsiz, ama yine de Emery, Ethan ve Ashton'ın konuşmalarını dinlerken göğsümde garip bir heyecan hissediyorum.

Emery'nin Ethan'dan neden nefret ettiğini bilmiyorum, ama Emery'nin birinci sınıftan beri futbol oynadığını ve Ashton ile Reid'in de birkaç yıl sonra

birkaç yıl sonra katıldıklarını biliyorum.

Ashton'ın neden beni, parçalamak istediği bir böcekmişim gibi izlediğini bilmiyorum, ama onun sadece ileri düzey dersler aldığını biliyorum. En iyi arkadaşlarıyla birlikte lisede kalmayı seçmeseydi, şu anda üniversitede olabilirdi.

Ethan'ın gözlerinin neden bazen melankoli ile parladığını bilmiyorum, ama onun bir teknoloji dehası olduğunu ve yatak odasında yarım düzine bilgisayar olduğunu biliyorum. Ayrıca video oyunlarına da takıntılı ve ikimiz neredeyse on dakika boyunca sadece en yeni *Zelda* oyununu tartıştık.

Bu yeterli değil.

Her şeyi bilmek istiyorum.

Ve bu beni çok korkutuyor.

Yirmi

IZZY

Sanat dersinde nihayet gizemli Reid ile tanıştım.

Dördüncü dersime gelmedi — Emery ile birlikte aldığım ders — ve bunun yakışıklı, flörtöz ikizi rahatsız ettiğini anlayabiliyordum. Hemen telefonunu çıkardı ve birine mesaj yazmaya başladı. Gözetlememeye çalıştım, ama ekranda Ashton'ın adını itiraf etmek istemediğim kadar çok gördüm.

O yüzden, sınıfın arkasında bir şövaleye oturduğumda ve sınıf arkadaşlarımla fısıltılarıyla bombardımana tutulduğumda ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz.

"İnanabiliyor musun? Reid gerçekten burada."

"Okulun ilk gününden beri onu bu sınıfta görmemiştim." "Eskiden çok seksi biriydi."

"Ona ne oldu böyle?" "Eski sevgilisiyle ilgili bir şey olduğunu duydum..."

Önümdeki üç kız ve bir erkeğe sert bir bakış attıktan sonra, aralıksız dedikoduları duymazdan geldim. Bu Reid denen kişiyi tanımıyorum bile, ama garip bir şekilde onu korumak istiyorum. Ya da belki de sadece yeni arkadaşlarımı korumak istiyorum. Her halükarda, sınıf arkadaşları hakkında bu kadar açıkça dedikodu yapmalarını duyunca sinirlerim bozuldu.

O nerede ki? Neye benziyor? Reid hakkında topladığım bilgileri hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Boynumu uzatarak, sınıfa giren öğrencileri taramaya başlıyorum, onu tanıyabilecek miyim diye merak ederek...

Onu görmeden önce kokusunu *alıyorum*. Yoğun vücut kokusu duyularımı bastırıyor, kusmak istiyorum.

Bu yabancınn Reid olduğunu nasıl bildiğimi bilmiyorum, sadece biliyorum. Sıcaklık midemde sıkı bir şekilde dönüyor, saldırmaya hazırlanırken yanıyor, ben

kendimi tamamen hareketsiz tutuyorum.

Devasa bir figür, bir saniye bile sürmeden üzerimde beliriyor ve yanımdaki boş tabureye oturuyor.

Nefes almaya bile cesaret edemiyorum, ve bunun sebebi sadece havayı kaplayan, mide bulandırıcı koku değil. Kendimi avcının silahının ucunda yakalanan bir tavşan gibi hissediyorum ve herhangi bir ani hareket kaderimi belirleyecek.

Yaşamak ya da
ölmek. Av ya da
avcı.

Bu, Ethan, Emery ve Ashton'ın övgüyle bahsettiği, yakalanması zor Reid mi?
Göz ucuyla onu dikkat çekmeden incelemeye çalışıyorum.

O devasa bir adam. Aklıma gelen ilk tanım bu. Kolları ağaç gövdesi kadar kalın ve tüm vücudu güç ve kuvvetle dolu gibi görünüyor. Yemin ederim, kaslarının bile kasları var. Koyu kumral saçları dağınık bir mohawk stilinde. Kafasının yanlarındaki daha kısa saçlar, keskin yüz hatlarını ve delici mavi gözlerini bir şekilde vurguluyor.

Sınıfımızdaki dedikoducu kızlar ve bir erkek, onun kalp kıran biri olabileceğini söylerken haklıydılar. Ondandır yayılan keskin koku ve yüzündeki sivilceler olmasaydı, muhtemelen hala öyle olurdu. Çok ama çok fazla sivilce. Parlak kırmızı renk, soluk teniyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyor, kırmızı ve pembe renkli bir dağ silsilesi gibi.

Bir dakika... sivilce mi?

O bir erkek gibi görünüyor — *kocaman* bir erkek — ama alnında ve yanaklarında bulunan sivilceler onu yıllarca daha genç gösteriyor.

Daha yakından baktığımda, kızıl saçlarının koyu olmasının nedeninin *yağlı* olduğu için koyu olduğunu, doğal olarak mürekkep rengi granat tonunda olduğu için değil.

Gömleği de sayısız lekelerle kaplı ve bunların yemekten, terden mi yoksa başka bir şeyden mi olduğunu anlayamıyorum.

Duş alıp, deodorant sürse ve kıyafetlerini değiştirse inanılmaz derecede seksi olabilirdi. Sanki olabildiğince itici olmaya çalışıyor gibi, ama nedenini anlamıyorum. Ve tabii ki, bir şey varsaymak istemiyorum. Belki de sadece görünüşüne veya giydiği kıyafetlere hiç önem vermiyordur.

Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissedebiliyormuş gibi, yüzündeki somurtkan ifade daha da derinleşiyor ve elleri kucağında yumruk haline geliyor. Taburede neredeyse hareketsiz, neredeyse katı bir şekilde duruyor, bakışları öğretmenin masasında oturduğu sınıfın ön tarafına sabitlenmiş.

Kendimi tanıtmak istiyorum, ama Reid'de bir şey... beni korkutuyor. Benden çok daha iri ve soğuk gözlerinde, nefesimi kesen bir tür yırtıcı bir yoğunluk var. Ethan, Emery ve hatta Ashton bile sıcak bir tavır sergiliyorlar. Ethan sıcak, Emery neşeli, Ashton ise otoriter.

Ama Reid?

Vücudumdaki her kas geriliyor ve koşmam için beni zorluyor.

Hızlı ve uzağa koş, ve asla, asla arkana bakma.

Öğretmen sonunda dersine başlıyor ve ben minnetle bakışlarımı Reid'den ayırıyorum.

Önümdeki kızlardan biri dramatik bir şekilde burnunu tıkıyor ve arkadaşları kıkırdamaya başlıyor. Reid yanımda sertleştiğini hissedebiliyorum, ama tek kelime etmiyor. Keşke o kızın kafasını kesebilecek lazer görüşüm olsaydı. Gözlerimi kısıyorum, ama tabii ki sırtı bana dönük olduğu için öfkemi fark etmiyor.

Yine de, en azından *kendimi* daha iyi hissediyorum. Biraz daha az... bıçaklamak istiyorum.

Bayan Appleton, gölgeleme hakkında uzun uzun konuşuyor ve sonunda malzemeleri alıp öğrendiklerimizi denememiz için bizi serbest bırakıyor.

Bu dersten kalacağımı zaten biliyorum. Hayatım pahasına bir çöp adam bile çizemem, Bayan Appleton'ın yaptığı gibi resim yapmayı bırakın. Yine de bu okul, her öğrencinin bir sanat dersi almasını zorunlu kılıyor ve ya bu ders ya da koro vardı.

Kimsenin kulaklarının kanamasını istemiyorum, çok teşekkürler.

Sınıfın düzenine göre, aralarında tek bir masa bulunan iki şövale birbirine yakın yerleştirilmiş. Masada çeşitli sanat malzemeleri var: fırçalar, boyalar ve bir su kabı. Ayrıca pastel boyalar, renkli kalemler ve daha önce hiç duymadığım veya kullanmadığım diğer malzemeler de görüyorum.

Reid ile aynı anda fırçalardan birine uzanıyorum. Ellerimiz birbirine değiyor.

Elektrik akımı cildimde dans ediyor ve şaşkınlıkla anında elimi çekiyorum. Az önce elektrik mi çarptı? Ne oluyor?

Reid, benim aceleci geri çekilmemi yanlış yorumlar ve hızla benden gözlerini ayırır, ağzından belirsiz, kaba bir özür mırıldanır.

Ashton'ın sesinin alçak olduğunu düşünüyorsam, Reid'in derin tenor sesiyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey. Sanırım bu uygun bir durum. *O kadar* iri bir adamın kesinlikle tiz ve şirin bir sesi olamaz.

İstemedem, zihnimde Reid'in bir vadi kızı gibi konuştuğu görüntüler canlanıyor ve dudaklarım hafifçe kıvrılıyor.

Reid, gülümsememi yine gerçekte olduğundan daha kötü niyetli ve şeytani bir şey olarak yorumlamış olmalı. Taburesini benden olabildiğince uzağa çekiyor ve boş tuvaline odaklanıyor. Çenesi o kadar sıkı ki, dişini kırmazsa şaşırırım.

Kahretsin, çok kaba davranıyorum. Hem de istemedem.

Ethan az önce ne demişti? Reid'i görünüşüne göre yargılamamakla ilgili bir şey mi?

Küçük taburede rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum, derin bir nefes alıyorum - onun vücut kokusunu içime çekince içimden irkiliyorum - ve sonra yüzüme zorla bir gülümseme takınıyorum. Taburede dönerek ona tamamen yüzleşebiliyorum.

"Merhaba. Benim adım Izzy. Sen de Reid'sin, değil mi?"

Dev adam donar, elindeki fırçayı sıkıca kavrar, sonra hafifçe dönerek bana bakar. Kaşlarından biri, inanamıyormuş gibi yukarı kalkar. Yağlı saçlarından bir tutam yüzüne düşer, o da sinirli bir hareketle onu uzaklaştırır.

"Evet," diye homurdanır.

Hepsi bu. Başka bir şey yok. Tamam, peki.

Resmine geri dönerek beni etkili bir şekilde başından savar, ama nedense konuşmanın bitmesini istemiyorum. Belki de en iyi günlerimde bile inatçı bir kaltak olduğum içindir, ama beni sevgi isteyen sinir bozucu bir sokak köpeği gibi kovmasından nefret ediyorum.

Kendi şövaleye odaklanırken yüzümü dostça tutmaya çalışıyorum. Fırçamı alıp turuncu boya damlasına batırıyorum. Ne çizeceğimi hiç bilmiyorum — muhtemelen bir gün batımı ya da onun gibi bir şey — ama hareket etmeye devam etmem gerektiğini hissediyorum. Derimin altında dolaşan pervasız enerji başka hiçbir şeye izin vermiyor.

"Bugün arkadaşlarınla tanıştım," diye başlıyorum. "Ethan, Emery ve Ashton, değil mi?"

O sadece homurdanarak cevap veriyor, ama ben onun tepkisini görmek için bakışlarımı tuvalden ayırmıyorum.

"Sana garip yeni kızdan bahsetmiş olmalılar." Tuvalin üzerine deneme amaçlı vuruşlar yapmaya başlarken gülümsüyorum. "Bu yüzden mi yanıma oturdun? Beni gözetlemek için mi?"

Cevap vermedi, ama sorun değil. Ne de olsa en iyi arkadaşım Grayson. Sessizlik onun ikinci adıdır.

Tamam, bu bir yalan. Aslında Liam. Ama yine de.

İkimiz de sonraki birkaç dakika boyunca işimize odaklanıyoruz ve ben ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Onun varlığını, kaburgamın hemen altına saplanmış bir bıçak kadar keskin bir şekilde hissedebiliyorum.

Düşün, Izzy. Düşün.

Onu nasıl seninle konuşmaya ikna edebilirsin?

Ona arkadaşlığını zorla kabul ettiremezsin, diyor içimdeki alaycı ses.

Um... beni tanıyor musun? Kesinlikle yapabilirim.

Resmimde çok fazla turuncu kullandığımı karar veriyorum — sanki bir havuç, sümükle sevişip deforme olmuş turuncu bir bebek yapmış gibi görünüyor —ve fırçamı temizlemeye karar veriyorum. Belki biraz kırmızı ve sarı ekleyebilirim? Ya da mavi?

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum fırçamı sudan çıkarırken, ama fırçanın hala koyu renk boyayla kaplı olduğunu görüyorum.

Temiz suya ihtiyacımız var. Hemen.

Ayağa kalkıp bardağa uzanırken ayağım şövale kenarına takılır. İleriye doğru düşmeye başlarken şaşkın bir çığlık atarım...

Ama yere düşmeden hemen önce, kollar beni yakaladı ve ayakta tuttu. Tek görebildiğim, gri, lekeli bir tişörtün ardında gizlenmiş geniş bir göğüstü. Bakışlarımı yukarı doğru kaydırdım, çenesini çevreleyen sakalları, yüzünü bozan eski sivilce izlerini, burnundaki eğriliği geçtim.

Mavi gözleri bir saniye boyunca benimkini esir aldıktan sonra, sanki zehirliymişim gibi beni itti.

"Daha dikkatli ol," diye bağıırır, gözlerinde öfke parlar. "Her zaman senin sakar, aptal kıcını kurtarmamı bekleyemezsin."

Bana, daha zayıf bir kadını altını ıslatacak kadar sert bir bakış atıyor. Ben altımı ıslatmam.

Sadece sinirlenirim.

"Aptal olma," diye karşılık veriyorum.

Beni yakaladığı için teşekkür etmek istiyorum... ama çok sinirliyim, ona sadece ters ters bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Neden benim sakarlığımı, kendi iyiliğine yapılan kişisel bir hakaretmiş gibi davranıyor?

"Bundan sonra nereye gittiğine dikkat et" diye bağırıyor ve şimdiden şövale önündeki yerine geri dönüyor.

Ben orada ona bakarken, kocaman omuzları ve sırtı tuvalini görmemi engelliyor.

Onun sorunu ne *lan*?

"Seni aptal, mikro penisli, sik suratlı, göt yalayıcı, kış emici dildo," diye homurdanıyorum.

Beni duyduğuna şüphe yok ki, sertleşir ama sessiz kalır. Tam iki saniye boyunca.

"Boyumu gördün mü?" diye gürlüyor, kocaman vücudunu işaret ederek.

"Gerçekten mikro penisim olacağını mı düşünüyorsun?"

"Bir şeyi telafi etmek zorundasın," diye karşılık veriyorum, düşüncelerim onun penisine kayarken bile.

Eğer vücudunun geri kalanı kadar

büyükse... Hayır. O konuya

girmeyeceğim.

Kendimi erkeklik organı transından, penis uyuşukluğumdan, penis hayallerimden kurtarıyorum.

Siktir et onu.

Hayır... siktir et onu.

Gah.

Su doldururken, koltuğuma geri dönüp işime devam ederken öfkeden köpürüyorum.

Ethan'ın bana Reid'e bir şans vermem için yalvardığını biliyorum, ama yapma ama.

Ethan, Reid'in bir sürü cinsel yolla bulaşan hastalık taşıdığını bilmiyor mu?

Ben kibirli değilim. Sırf dünyanın en çekici erkeği olmadığı için onu reddetmem.

Ama onun benimle bu şekilde konuşmasına da izin veremem.

Madem böyle bir pislik gibi davranacaktı, neden yanıma oturdu ki? Ashton neden okula dönmesini istedi?

Zil çalarak dersin bittiğini işaret ettiğinde, düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki, tuval üzerine sadece birkaç turuncu, kırmızı ve sarı çizgi çizebilmişim. Sanırım buna gün batımı diyebilirsin...

Belki.

Muhtemel

en.

Tamam, belki daha çok domatesin çarptığı bir okul otobüsü gibi, ama önemli olan niyet.

"Lütfen çıkmadan önce resimlerinizi kurutma rafına koyun!" Sınıf hızla odadan çıkmaya başlarken Bayan Appleton bize sesleniyor.

Reid öğretmenimizi görmezden gelir ve neredeyse ayaklarını yere vurarak çıkar. Diğer öğrenciler, omuzları içe çökmüş halde sınıftan çıkarken ona geniş bir mesafe bırakırlar. Vücut kokusu, lanet bir düşünün treninin arkasında bıraktığı iz gibi peşinden gelir. Birkaç öğrenci yüzlerini çevirir, yüzleri yeşile döner ve iğrenme ifadeleri belirir.

Ancak o zaman, son kırk dakikadır ne üzerinde çalıştığını anlıyorum.

Mısır tarlası gibi görünüyor, sapları o kadar gerçekçi ki, öne eğilip onlara dokunabileceğimi sanıyorum. Resmin en ucunda küçük, ıssız bir kulübe var, ona giden dolambaçlı bir yol var. Gökyüzü karanlık ve fırtına bulutlarıyla kaplı, ancak Reid yağmur çizmemiş. Ancak fırtına tehdidi tüm tablonun üzerinde asılı duruyor ve gökyüzünün açılıp şiddetli bir yağmur yağacağını hayal edebiliyorum.

Önümdeki resimde çok... umutsuz bir şey var. Nedenini tam olarak anlayamıyorum.

Çatlak pencereleri, kırık kapıları ve solmuş ahşapları olan, terk edilmiş gibi görünen bina mı? İnsan ya da hayvan, hiçbir canlıın görünmediği boş alan mı? Aksi takdirde orada olmayacak olan karanlığı resme katan yaklaşan fırtına mı?

Kalbim göğsümde kurşun gibi ağırlaşıyor.

Günün geri kalanında tek düşünebildiğim o lanet resim. Ve Reid'in onu çizmesinin nedeni.

Yirmi Bir

REID

Birinin yüzüne yumruğumu indirip, bayılana kadar yumruklamak istiyorum. Birinin organlarını söküp, ince bağırsağını ilmek olarak takmasını sağlamak istiyorum. Birinin gözlerini oyup, boş göz çukurlarına asit dökmek istiyorum.

Daha önce kendimi şiddet eğilimli biri olarak görmemiştim, ama *o olaydan* sonra her şey değişti.

Hayatımı geri dönülmez bir şekilde değiştiren olay, ve bu değişiklik iyi yönde değildi.

Öfkeyle bileğimin içini tırmalıyorum, tırnaklarımın cildimdeki sivilcelere takılıp kanamasına neden olduğunu umursamadan. Diğer öğrenciler benden uzak duruyorlar, yüzlerinde tiksinti dolu ifadelerle. İşte bu yüzden çoğu gün okula gitmemeyi tercih ediyorum, derslerimin çoğunu çevrimiçi almaya karar verdim, kendimi odama kilitliyorum.

günlerce yatak odasında kalırdım.

Herkes bana sınırsız bir arzu ile bakıyordu — kızlar beni istiyordu, erkekler ise benim gibi olmak istiyordu.

Sonra her şey değişti.

Muhtemelen çok kötü kokuyorum, ama bunun çaresi yok. Bugün üç kez duş aldım — iki kez sabah, bir kez öğle yemeğinde — ve koltuk altlarıma deodorant sürdüm. Kahretsin, bu tam anlamıyla değiştirdiğim beşinci gömlek, ama bir fark yaratmıyor.

Ben lanet olası bir canavarım, ama masallardaki gibi, benim durumum için sihirli bir çare yok. Gerçek aşkın öpücüğü falan yok.

Michelle ve onun deli kardeşi aklıma geldiğinde ellerim sıkıca yumruk oluyor. O zaman o kaltağı reddetmek yerine becermiş olsaydım, hayatım şimdi ne kadar farklı olurdu acaba?

Kızıl saçlarımı elimle tararken, avucumda yağlı saç tellerinin hissine içimden küfrediyorum.

Onun beni bu halde görmesi düşüncesi, beni güçlü ve baş döndürücü bir utanç duygusuyla dolduruyor.

Benim eşim.

Neden her şey boktan hale gelmeden önce, geçen yıl gelmedi ki?

Siktir et.

Siktir et onu.

Hayatımın

canı

cehenneme.

Utanç ve kendimi küçümseme duygularım, cildimi yakıp kavuran, kavurucu bir öfkeyle yerini hızla değiştiriyor.

Asla böyle gafil avlanmamalıydım.

Ashton bana mesaj atıp, yeni öğrenciyi gözetlemem için öğleden sonraki derslerime katılmamı istediğinde, bunun babasının okula bir casus sokmayı başardığı için olduğunu düşündüm. Bu ilk kez olmuyordu.

Ama bu...

Bunu beklemiyordum.

Kahretsin.

Şiddet ihtiyacı göğsümde orman yangını gibi yayılıyor.

Ve Ashton ile ikizler bana yaklaştığında, tam da aradığım hedefleri buluyorum.

"Ne oluyor lan?" diye bağıryorum ve dolabımın kapısını kapatıyorum, aslında içinden hiçbir şey almamış olmama rağmen.

Ethan ve Emery haklı olarak temkinli davranıyorlardı, ama Ashton yıllar boyunca mükemmelleştirdiği soğukkanlı maskesini koruyordu. Yemin ederim, o adam göğsünden bıçaklansa bile gözünü bile kırpamazdı.

Zil çalar, altıncı dersin başladığını belirtir, ama dördümüz kırırdamayız. Diğer öğrenciler ise, cezaya kalma riskini göze almak istemeyerek, aceleyle kendi sınıflarına girerler.

"Bunu bilmen gerekiyordu," diyor Ashton, sonunda, kimsenin duyamayacağı bir mesafede olduğundan emin olduktan sonra.

Onun ilgisiz görünüşünde tek bir çatlak bile yok, görünüşte mükemmel olan dış görünüşünün altında gizlendiğini bildiğim karanlığı ima eden hiçbir şey yok.

Bu yeni gelişmeyle ne kadar kontrolünü kaybettiğini gösteren hiçbir şey yok.

"Siktir git," diye bağırırım.

Kurtum göğsümün içinde düşük bir sesle kükrer ve onu hapseden kafese pençelerini geçirir, ama kurtulamaz. O da benim kadar bu yeni

gelişmeden benim kadar mutsuz.

Michelle ve kardeşi ortaya çıkmadan önce, hiç bu kadar öfke ve saldırganlık hissetmemiştim. Evet, biraz pislik olabilirdim, ama sebepsiz yere kavgaya çıkarmazdım, kardeşlerime zarar vermeyi de hiç düşünmezdim.

Şimdi ise tek düşünebildiğim şey bu.

Ve bu sikik suratlılar beni eşime tanıttımanın iyi bir fikir olduğunu mu düşündüler? Ne sikim düşünüyorlardı?

Izzy...

Gelecekteki eşimin nasıl olmasını istediğimi hiç düşünmemiştim, ama Izzy'nin hayal edebileceğimden daha mükemmel olduğunu itiraf etmeliyim. O çok güzel, ellerimle okşamak istediğim altın sarısı saçları, porselen teni ve kalp durduran gülümsemesi var. Bana bağırıp pislik dediğinde bile güzel. O kadar güzel ki, canımı acıtıyor.

Ama önemli değil. Asla birlikte olamayız. Ben... ben olduğum sürece. Yeni ben. Michelle ve kardeşi beni lanetleyerek dönüştürdükleri ben.

İçimde öfke birikiyor, kızgın ve yakıcı, ve yanlışlıkla kardeşlerime karşı haksız öfkemi dışa vurmamak için vücudumu çeviriyorum. Yumruğumu dolaba o kadar sert vuruyorum ki, üzerinde iz kalıyor, sonra orada durup göğsüm inip kalkarken ağır ağır nefes alıyorum.

Ashton bir adım yaklaşır, görüş alanımın kenarında belirir ve zarif kaşlarından birini kaldırır. "Öfke nöbetin bitti mi?"

Göğsümden bir hırıltı yankılanıyor. Bu sesi benim mi çıkardığımı yoksa kafesteki kurt mu çıkardığını bilmiyorum. "Siktir git."

Ashton sadece omzundaki hayali bir tüyü silkeliyor. "Lütfen okul malını tahrip etmeden medeni bir şekilde konuşabilir miyiz?" Burnu bariz bir tiksinti ile kırışıyor.

Bazen Ashton'la nasıl arkadaş olduğumu merak ediyorum. Lanet lanetlenmeden önce birbirimizden çok farklıydık. O titizlikle temizdir, ben ise dağınığım. O takım elbise ve kravat giymeyi tercih eder, ben ise tişört ve kot pantolon giyerim. O şu anda futbol takımında koşucu, ben ise eskiden sıkı uç oyuncusuydum. O her türlü çatışmayı şantaj ve aldatma ile halleder, ben ise sorunlarımı yumrukla çözerim.

Yine de yıllar sonra, dünyanın anlayamayacağı ilkel bir bağla birbirimize bağlıyız.

Dönüp dolaplara yaslanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Ashton gibi ifadesiz görünmek için yüzümü gizlemeye çalışıyorum, ama

sürekli somurtkan ifadem yerinden oynamıyor.

"Hepimiz hemfikiriz, değil mi? Izzy bizim kalbimiz, dostumuz." Ethan geniş bir gülümsemeyle, ya farkında değil ya da hepimizin üzerinde dolaşan, şiddetli yağmur yağışını tehdit eden şişkin fırtına bulutunu görmezden gelmeyi tercih ediyor. Aslında tamamen neşeli görünüyor, ki bu tamamen saçma.

Siktir, bir eş...

Benim eşim...

Korku omurgamdan yukarı kayıyor ve boğazımda düğümleniyor.

Sadece bir yıl önce bir eşe çok ihtiyacım vardı - ki her şeyin mahvolmasının sebebi de buydu - ama şimdi sadece dehşet hissediyorum. Izzy gibi bir kadın benim gibi bir canavarı nasıl sevebilir, hatta umursayabilir? Hem fiziksel hem de zihinsel olarak iğrenç biriyim. Bunu saklamaya çalıştı, ama yanına oturduğumda gözlerinin korkuyla dolduğunu, irkildiğini gördüm. Korku... ve iğrenme.

Ya onun yanında sinirlerime hakim olamazsam? Ya kazara ona zarar verirsem?

Siktir.

"Onun zamanlamasının biraz... uygun olduğunu düşünen tek kişi ben olamam," diye mırıldanır Ashton, çenesindeki sakalları kaşıyarak.

Ethan kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Her şey lanet bir komplo değildir, Ashton," Emery dramatik bir göz devirerek ekler.

"Desiree ve hatta Mimi'nin ona yakınlaştığını fark etmediğini mi söylüyorsun?" Ashton, Emery'nin aptal olduğunu düşündüğünü ima eden bir bakışla karşılık verir.

Midem bulanır. "Desiree ve Mimi mi?"

İkisi yıllardır bizim grubumuzun etrafında dolanıyorlardı.

Ve Desiree ile babası arasında olan biten her şey...

"Desiree ona dokundu ve gerçekten tuhaf davranmaya başladı," Ethan itiraf ediyor. Derin bir nefes alıyor ve ağırlığını değiştiriyor. "Ama Desiree'nin tuhaflığı Izzy ile hiçbir ilgisi yok."

Sanki gerçekten Izzy'nin altıncı dersine dalıp onu oradan çıkarıp öldüreceğimizi düşünüyormuş gibi, neredeyse savunmacı bir tavır sergiliyor.

Izzy'ye zarar gelebileceği düşüncesi bile kurtumun sarı gözlerini aralamasına neden oluyor. Onun varlığını her zamankinden daha fazla hissediyorum, kilitli olduğu kafesin parmaklıklarından dışarı bakıp düşük ve ürkütücü bir sesle hırlıyor.

Emery, Ashton'a sert bir bakış attı. "Bize eşlerimizi görmememizi emredemezsin."

Emery, bir kez olsun ikiziyle tamamen aynı fikirde. Hatta birbirlerinin aynısı gibiler, ikisi de Ashton'ın iki yanında durmuş, yüzlerindeki öfke her bir çizgisinde belirgin, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuşlar.

"Öyle bir niyetim yoktu." Ashton, karmaşık bir denklemin cevabını bulmaya çalışırken her zaman yaptığı gibi, parmaklarıyla bileğindeki izi tıklamaya başlar. "Ne derler bilirsin, dostlarını yakın tut, ama düşmanlarını..."

"O bizim düşmanımız değil," Ethan sertçe çıkar, sesinde sert bir ton vardır. Boynu kızarır ve yanaklarına yayılır. "O bizim Kalbimiz."

"O bir insan," diye işaret eder Ashton, gözleri kurnazca parıldayarak. "Bir insanın Kalp olduğu hiç görülmemiştir."

"Ne halt ediyorsun sen, Ash?" Emery, sanki birkaç saniye sonra tamamen çıldıracakmış gibi konuşuyor.

Ve ilk itiraf eden ben olacağım, ben de ondan çok geride değilim. Kahretsin.

Kızı tanımıyorum bile, ama o şimdiden içimi karıştırıyor. Onu düşünmek bile kalbimi kıpır kıpır ediyor, ama açıklanamayan öfkem hiç de yatışmıyor. Göğsümü sıkıştırıyor ve kalp atışlarımı hızlandırıyor, aynı anda midemde kelekler uçuşuyor.

Siktir. Siktir. *Siktir.*

"Onu gözlemleyin. Onunla arkadaş olun." Ashton başını yana eğdi, gözleri donuk ve odaklanmamış bir şekilde düşüncelere daldı. Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "Ama ona kurtlar, sürüler veya eşler hakkında hiçbir şey söylemeyin. Ve bu sırları sakladığımız sürece onunla romantik bir ilişki kurmaya çalışmayın."

"Ne diyorsun sen?!" Emery kükrer. Öfke, yanaklarını koyu kırmızıya boyar. Ellerini yumruk yapar. "O bizim eşimiz..."

"O bilinmeyen bir faktör," diye Ashton sakın bir şekilde karşılık verir.

Onun pislik olmaya çalışmadığını biliyorum, beyni böyle çalışıyor, ama ben bile onun biraz fazla... duygusuz, acımasız olduğunu kabul edebilirim. Bu, öfkemin göğsümün derinliklerinde çılgınca bir girdap oluşturmaya neden oluyor.

Onu bayılına kadar yumruklamadan önce çenesini kapatması gerekiyor.

Kurtum da aynı fikirde olduğunu uluyarak belirtir, sesi kısık ve bastırılmış, zar zor duyulur.

"Yani çiftleşme bağına direnmemizi mi istiyorsun? Onu inkar etmemizi mi?" Ethan, alfa'mıza dehşetle bakar, yanaklarından tüm renk kaybolur, yüzü solgunlaşır.

"İnkâr etmeyin." Ashton hızla başını sallar. "Sadece bir çözüm bulana kadar görmezden gelin."

"Eğer ima ettiğin buysa, çiftleşme bağları sahte olamaz." Emery hala Ashton'ın yüzüne yumruk atmak istermiş gibi konuşuyor. "Bunu biliyorsun. Izzy bizim..."

"Aynı zamanda savaş zamanında bir insan," diye karşılık verir Ashton. "Sırf sikini ıslatmak için onun hayatını gerçekten tehlikeye atacaktı mısın?"

"Seni orospu çocuğu..." Emery Ashton'a saldırır, ama ben saniyeler içinde aralarına girerim ve Emery'nin göğsüne iterek onu birkaç adım geriye iterim.

"Kendi aramızda kavga ederek hiçbir yere varamayız," diye homurdanırım, bu konuşmadan çoktan bıkmışımıdır. Aslında her şeyden bıkmışımıdır.

Tek istediğim eve gidip odama kapanmak ve bu berbat günün hiç yaşanmamış olduğunu unutmak.

Izzy'nin varlığını unutmak istiyorum.

Kahretsin, kafam sanki küçük davulcular istila etmiş gibi zonklıyor. Ve asla eşimin yanında olamayacağımı bilmenin acısı... O kadar dayanılmaz ki, sanki biri ruhuma çiviler çakmış gibi hissediyorum.

"Ashton haklı," diye sinirli bir şekilde devam ediyorum. "Izzy kurtları ve lanet bağı bilse bile, siz yine de önce onunla arkadaş olurdunuz, değil mi? Bir şey peşinde koşmadan önce? Kızın lanet arkadaşı olun, gerisini biz hallederiz."

Uzun bir süre, üç arkadaşım da bana boş boş baktı. Ashton'ın maskesi biraz çatladı ve ikizler şaşkın görünüyordu. Sanırım bu, beni en uzun süre konuştuklarını duydukları zamandı... kaç aydır? On iki mi? Daha mı fazla? Artık bilmiyorum. Başına gelenleri umursamadığın zaman, zaman garip ve durgun bir şey oluyor.

Söylediğim bir şey Ethan'ı sersemliğinden uyandırmış gibi görünüyor.

Bana gözlerini kırptırır, yeşil gözleri fal taşı gibi açılır ve "Neden bu plana kendini dahil etmiyormuşsun gibi konuşuyorsun?" der.

"Çünkü dahil değilim," diye homurdanarak somurtuyorum.

Emery de benim somurtkanlığımı taklit eder. "Kızın arkadaşı bile olamıyormusun, Reid? *Arkadaşımızın* arkadaşı?"

Onun sözleri göğsümde bir şeyleri harekete geçirir.

"Zaten yeterince arkadaşı var," diye bağırırım. Ve bana ihtiyacı yok.

Tatlı, nazik ve güzel birine benziyor. Ben onun tam tersiyim. Aramıza mesafe koymam ikimiz için de en iyisi.

Öyleyse neden ondan uzak durma düşüncesi kalbime kazınmış gibi bir acı getiriyor?

Emery itiraz etmek ister gibi görünüyor ama bunun yerine dudaklarını sıkıştırıp arkasını dönüyor, sanki bana bakmak ona acı veriyormuş gibi.

Ashton ise beni sinir bozucu, ruhumu sıkıştıran bir yoğunlukla izliyor. Siktir et. Dolaplardan uzaklaşıp koridorda yürümeye başlıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Ethan, uzaklaşan sırtıma seslenir. "Uzaklara."

"Reid, o bizim eşimiz! Ciddi olarak bunu yapamazsın..."

Sözlerinin geri kalanı, arkamda kapanan okul kapısı tarafından kesildi.

Güneş hemen cildimi ısıtır, gözlerimi sıkıca kapatır ve başımı kavurucu güneş ışınlarına doğru eğirim. Eskiden dışarıda olmayı severdim... ama bu, sıcaktan beş saniye sonra koltuk altlarım ve testislerim terle kaplanmadan önceydi. Isabella ile ilişki kurmamam için beş yüzüncü neden.

Isabella ile ilişki kurmamam için beş yüzüncü neden.

Yıllarca para biriktirerek aldığım gümüş rengi Ducati motosikletime doğru yürüdüm ve koltuğa bıraktığım kaskı aldım. Bir an için, vizördeki yansımama bakarak hayatımın ne kadar berbat hale geldiğini düşündüm.

Belki de ben olmasam dünya daha iyi bir yer olurdu.

Çirkinim.

İğrençim.

Değersizsin

.

Yararsızsın

.

İğrençsin.

Bir

canavarısın.

Kurtum yumuşak, melankolik bir uluma çıkarır, ama ses bana zar zor ulaşır, sanki kilometrelerce uzaktan geliyormuş gibi.

Hırlayarak, kaskı olabildiğince uzağa fırlatıyorum ve zavallı bir herifin arabasının kaputuna düşmeden önce havada süzülüşünü izliyorum. Sonra motosiklete biniyorum ve kontağı çeviriyorum.

Karanlık, sırtkan bir gülümseme dudaklarımın kenarlarını titretir.

Arkamı dönüp bakmadan otoparktan uzaklaşıyorum, motosikletimin hızını artırıyorum, artırıyorum, artırıyorum, artırıyorum...

Ve motosikletimle kaza yaparsam ne olur ki? Ölsem kimse umursamaz. Hatta, öldüğümü kimsenin fark etmeyeceğinden şüpheliyim.

En azından Azrail'e bakıp ona orta parmağımı gösterdiğimde kendimi özgür hissediyorum.

Bu, kurtum için söyleyebileceğimden daha fazla.

Yirmi İki

IZZY

Okuldan sonra Grayson Soyadı Yok'un beni otoparkta beklediğini görünce hiç şaşırmadım.

Ve Grayson Soyadı Yok diyorum çünkü piç kurusu soyadı almayı reddediyor. Tabii, kağıt üzerinde soyadı Grey yazıyor - şaka değil - ama biyolojik ailesiyle ilişkilendirilmekten nefret ediyor. Ve bunun sebebi sadece oğullarına Gray Grey adını vermiş olmaları değil. Ona Grayson Grey diyen son kişi yüzüne yumruk yedi ve sonra bayılana kadar dövüldü.

Bu yüzden hemen "Grayson Grey, burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup somurtarak baktım.

Öfkeli görünmeye çalışıyorum, ama göğsümde biriken acıyı tam olarak gizleyemiyorum. Bu durumu daha da sinir bozucu kılan şey, Grayson'ın ona *neden* kızgın olduğumu bilmiyor olması. Onu güzel, mükemmel Sydney ile gördüğümü bilmiyor. Kıskançlığın beni bir yangın gibi sarstığını, yakıcı ve acı verici olduğunu bilmiyor. O kızı saçından tutup ondan uzaklaştırmak ve sonra onun kollarında onun yerini almak istediğimi bilmiyor.

Aptalca, karşılıksız aşklar. Aptal,
salak erkekler.

Aptal, sinir bozucu derecede yakışıklı Grayson.

Tam adının kullanılmasıyla kaşlarını daha da çatıyor, kaşlarının arasında küçük çizgiler belirliyor ve kamyonetinden inip bana doğru yürümeye başlıyor. Ben yerimden kıpırdamıyorum, korkutulmayı reddediyorum, gözlerindeki tehditten geri adım atmayı reddediyorum. Grayson bana asla zarar vermez, gerçekten.

En azından fiziksel olarak. Duygusal
olarak ise...

Seni küçük kız kardeşi gibi gören bir adama aşık olmanın ne kadar berbat olduğunu söylemiş miydim?

"Neden beni görmezden geliyorsun?" diye sorar, sesi son kelimedede kırılır. Boğazını temizler, ama yüzündeki sürekli somurtkan ifade hiç kaybolmaz.

Çoğu insanın inandığının aksine, Grayson konuşabilir. Sadece konuşmayı sevmez. Sesi yumuşak ve neredeyse boşuktur, sanki bu dünyada geçirdiği on dokuz yıl boyunca binlerce paket sigara içmiş gibi. Ancak, bu kadar düzenli sigara içen o değildi. Biyolojik ebeveynleriydi. Sigara, o henüz çocukken ses tellerini mahvetti ve yıllarca süren konuşma terapisine rağmen bunu düzeltemedi.

"Sana kendimi açıklamak zorunda değilim," diye terslerim ve Jake'in arabasına doğru yürürüm.

Önümüzdeki iki saat boyunca futbol antrenmanında olacak, bu yüzden teknik olarak Hale, Lissa ve beni okuldan alacak, ama en azından Jake'in arabasına doğru yürümek bana yapacak bir şey veriyor. Orada durursam Grayson'ın suratına yumruk atacağımdan korkuyorum.

Otopark hala kalabalık, ama kimse bize aldırış etmiyor. İki öğrencinin kavga ettiği ilk sefer değil herhalde.

Tamam, belki bu cümleyi yeniden ifade etmeliyim. Kimse *bana* aldırış etmiyor. Ama Grayson? O çok ilgi görüyor. Yani... insanlar ona çok ilgi gösteriyor.

Kendi iyiliği için fazla seksi.

Pürüzsüz deri ceket, çene hattındaki sakalları ve somut, baş döndürücü dalgalar halinde yaydığı kötü çocuk havasıyla birleşince? O, yürüyen bir ıslak rüya.

Islak rüyam.

Ugh.

Adımlarımı hızlandırdım, bakışlarım Jake'in küçük kırmızı arabasına odaklandı, ama Grayson'ın sesi beni durdurdu. Tabii ki beni takip ediyordu. Neden farklı bir şey bekleyebilirdim ki?

"İnatçı bir kaltak olmayı bırak Iz ve benimle konuş."

Dönüp bakıyorum, yanaklarım çoktan kızarmış durumda. Dişlerimi sıkıp, içimdeki öfkeyi yatıştırmak için derin ve sakinleştirici nefesler alıyorum. Ama... hayır, işe yaramıyor. Hala bir dakika önce olduğu gibi ona yumruk atmak istiyorum.

"Bana ne dedin sen, pislik?"

Dudaklarının köşelerini kıvrıran o yaramaz sırtış yasadışı ilan edilmeli. O sırtışa, *ona* bakarken bir an için aklımı kaçıyorum. O sinir bozucu gülümsemesiyle bütün bir nüfusu yok edebilir.

"Yani sen bana pislik diyebilirsin, ama ben sana orospu diyemem mi?" Gülerek, alaycı ve konuşma sesi kadar kısık bir sesle.

Alt karnımda küçük bir elektrik akımı hissediyorum ve sonra dışarıya doğru yayılıyor, beni garip, karıncalanan bir sıcaklıkla sarıyor.

"Göt gibi davranıyorsun." Ona kaşlarımı çatıyorum, ama öfkemin bir kısmı çoktan azalmaya başlamış bile - kıyıya çarpan bir dalga, geri çekilip okyanusun daha sakin kısmına dönüyor.

"Sen de inatçı bir kaltak gibi davranıyorsun," diye karşılık veriyor. "Şimdi, beni neden bu kadar sinirlendirdiğini söyleyecek misin?"

"Külotumu düşünmeyi bırak, sapık," diyorum zayıf bir şekilde, ama içten içe... onun külotumu biraz daha sık düşünmesini diliyorum.

Bu çok mu fazla bir istek?

Ama tanrım, yardım et, öfkemin son kalıntıları da kayboluyor. Başka biri bana kaltak dese ya da benimle bu şekilde konuşsa, onu bıçaklardım. Ama Grayson... şey... O benim en iyi arkadaşım. Muhtemelen benimle bu şekilde konuşabilecek tek kişi. Bunu bir hakaret ya da aşağılama gibi söylemiyor. Daha çok... alaycı ve neşeli, neredeyse saygılı bir şekilde söylüyor. "Sürtük" yerine "bebeğim" deseydi, gözümü bile kırpmazdım.

Bizim ilişkimiz böyle.

Her zaman böyleydik.

Sarışın buklelerimi elime alıp nefesimi veriyorum. "Bak, huysuz davrandığım için özür dilerim. Açım ve yakında adet dönemim başlayacak..."

"Aynı," der o, ifadesiz bir yüzle.

Kıkırdayarak güldüm. "Evet, şey... Haklısın. İnatçı bir kaltak gibi davrandım. Sadece kendimi..."

Güvensiz

mi?

Çaresiz

mi?

Kız arkadaşı olan bir adama aşık olduğum için çok kızgın mı?

Yukarıdakilerin hepsi mi?

Grayson'a bunları itiraf etmektense, paslı bir kaşıkla kendi gözlerimi oyup çıkarmayı tercih ederim.

"Neden gittin?" diye homurdanıyor, ellerini ön ceplerine sokup topukları üzerinde sallıyor.

Dün gece onu bırakıp ahırdan neden ayrıldığımı sorduğunu biliyorum, ama bu sorunun cevabı da mezara götüreceğim bir başka sır, çok teşekkürler.

Bunun yerine, yarı doğru bir cevapla yetiniyorum. "Justin'e rastladım."

Karanlık, şişkin bir fırtına bulutu yüzünden geçer ve o huysuz bakış intikamla geri döner. "Onunla eve mi gittin?"

Sesi neredeyse... kıskanç geliyor. Deli gibi kıskanç. Kız arkadaşı olduğunu bilmesem, başka bir erkekle seks yapma ihtimalimden dolayı üzüldüğünü düşünürdüm. Ama ne yazık ki, gerçeklik acımasız bir kaltak ve onun muhtemelen beni, bir ağabeyin yapacağı gibi, hak iddia eden zengin çocuklardan korumak istediğini biliyorum.

Her halükarda, onu kızdırmaktan kendimi alamıyorum.

Ona kibirli bir şekilde kaşlarımı kaldırıp kalçamı yana doğru eğiyorum. "Ne önemi var?"

Gözleri kısılır, ince bir çizgiye dönüşür. "Izzy..." Sesi alçak, gürleyen bir homurtudur ve yemin ederim ki tüm vücudumda bir deprem gibi yankılanır.

"Bugün biri oldukça konuşkanmış," diye alay ediyorum, su şişemi çoktan elime almışım.

Ona tek kelime etmeden şişeyi uzattım, o da aldı ve yıpranmış ses tellerini yatıştırmak için hızla yuttu. Yine de, somurtkanlığı kaybolmadı, dağılmadı.

"Bana söylemelisin," diye nihayet dişlerini sıkarak söyler, ama sesinin hala boğuk ve bozuk olduğunu fark ederim.

"Neden bunu yapmak zorundayım ki?"

"Onu öldürebilmem için." Son cümleyi hiçbir tonlama yapmadan söyler, bakışları yüzüme sabitlenmiştir.

Alaycı bir şekilde gülerim. "Tabii. Elbette."

"Beni sınamak ister misin, küçük kuş?" Avına yaklaşan bir yırtıcı hayvan gibi bir adım öne atar ve eski takma adımı kullanmasıyla kalbim göğsümde garip bir şekilde atmaya başlar.

Bana en son ne zaman küçük kuş dediğini hatırlamıyorum. Yıllar önce olabilir.

O lakabın neden verildiğini de unutamıyorum.

Cevap vermek üzereyken, büyük bir vücut yanıma yaklaşır ve gölgesiyle beni gölgede bırakır.

Şaşkınlıkla dönüp baktığımda, müdür yardımcımızın Grayson'a, yakışıklı, aristokrat yüzünü bozan okunaksız bir ifadeyle baktığını gördüm. Koyu renkli saçları, bugün sabah gördüğümünden biraz daha dağınıktı, ama yine de güç ve güven yayıyordu. Sert, düzgün kasları, takım elbisesinin altında zar zor sığıyordu.

"Her şey yolunda mı, Bayan Martin?" Sesi tatlı ve keskin, ama söylediği her kelimeyi sertleştiren bir çelik gibi bir alt ton var. Grayson'dan gözlerini ayırmıyor, Grayson'ın kasları imkansız bir şekilde çatılmış durumda.

"Evet. Her şey yolunda."

Bay Montgomery'nin dudakları sert bir çizgiye dönüşür, gözleri sertleşir. "Burada öğrenci gibi görünmüyorsunuz."

"Öğrencilerinizin hepsini tanıyor musunuz?" Grayson sert bir sesle sorar ve su şişesinden bir yudum daha alır.

Montgomery'nin sesi kuru bir şekilde cevap veriyor. "Sorunlu öğrencilerimi tanımayı alışkanlık haline getirdim. Ve sen, genç adam, sorun kokuyorsun."

Hangisi daha komik bilmiyorum: Bay Montgomery'nin Grayson'a sadece bir iki yaş büyük olmasına rağmen "genç adam" demesi mi, yoksa Grayson'ı sorunlu olarak görmesi mi?

Çünkü o sorunlu bir çocuk. Bunu ben bile kabul edebilirim.

Grayson'ın gözleri sinirle parlar, sonra bana doğru kayar.

"Izzy, gidelim," diye homurdanır ve elini uzatır. "Bayan Martin, kalın," der Bay Montgomery keskin bir sesle. Ceketinin yakalarını düzeltir, bu hareketinde hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi, kesinlikle tembel ve neredeyse kayıtsız bir tavır sergiledi.

"Kendimi lanet bir köpek gibi hissetmeye başlıyorum," diye mırıldanırım.

Montgomery'nin dudakları gülümsemeye başlar, ama Grayson, müdür yardımcısının boynunu, üzerinde taşıdığını bildiğim hançerlerden biriyle kesmek üzereymiş gibi görünür.

"Köpek değil. Sadece evrakları doğru şekilde doldurmayı bilmeyen bir öğrenci." Montgomery, sadece şaka yaptığını göstermek için bana bir gülümseme atar ve sonra tekrar Grayson'a döner. Gülümseme, kıskanılacak bir zarafetle anında yüzünden kaybolur. "Artık gidebilirsiniz. Okul saatleri içinde kampüse sadece öğrenciler ve öğrencilerin velileri girebilir."

Grayson kollarını göğsünde kavuşturup sırtıttı. "Okul birkaç dakika önce bitti. Yoksa kendi okulunun ders saatlerini bilmiyor musun?"

Açıkçası, Grayson'ın bu bilgiyi bilmesine hiç şaşırmadım. Muhtemelen ne zaman gelip benimle yüzleşeceğini bilmek için araştırma yapmıştır.

Bir dakika.

Grayson benim hangi okula gittiğimi nereden biliyor? Ben ona söylemedim. Çok fazla seçenek de yok ki...

"Aslında, genç adam..."

Ben burun kıvırıyorum ama Montgomery beni görmezden geliyor.

"...teknik olarak okul saatleri, tüm ders dışı etkinlikler sona erene kadar üç saat daha devam eder."

Montgomery'nin Grayson'a gösterdiği gülümsemenin küçümseyici, kendini beğenmiş mi yoksa acıyarak mı olduğunu bilmiyorum. Montgomery'nin bu konuda doğruyu mu söylediğini de bilmiyorum - şüphesiz, bu tamamen saçmalık - ama yine de, ben kimim ki tartışayım?

Montgomery, Grayson'dan sanki önemsiz bir toz zerresiymiş gibi uzaklaşır ve en iyi arkadaşımın gözleri buz gibi olur. Yüzünde ifadesiz ve ilgisiz bir ifade tutmaya çalışsa da, elleri yanlarında yumruk haline gelir.

"Bayan Martin, izin verirsiniz..." Montgomery, idari ofislerin bulunduğu okulun ön tarafını işaret eder. "Eve gitmek için araca ihtiyacın varsa, üvey babanı arayabilirim."

"Hayır. Jake'in futbol antrenmanı bitmesini bekleyebilirim."

"Jake" dediğimde Grayson'ın kaşları çatılır ve yüzünde neredeyse kıskançlık olarak tanımlayabileceğim garip bir ifade belirir. Karnımdaki kelebekler birdenbire asit almış gibi titremeye başlar.

"Hadi gel o zaman." Montgomery bana bakma zahmetine girmeden okula doğru ilerler, onun bir adımı benim iki adımına eşittir.

Hızını yavaşlatmaya tenezzül etmiyor, benim onun peşinden koşmamdan memnun, sanki şaka yaptığım lanet köpekmişim gibi.

Yine de, okulun ilk gününde, özellikle de müdür yardımcısıyla sorun çıkarmak istemiyorum.

O, şimdiye kadar gördüğüm en seksi erkeklerden biri olsa bile.

"Sana sonra mesaj atarım," diye Grayson'a fısıldıyorum, elinden su şişemi alıp sırt çantama geri koyuyorum.

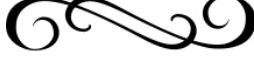
O, kesin bir şey söylemeden homurdanır ama itiraz etmez.

Ancak, okula girip gözden kaybolduğumda, onun bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

Ve o gözlerin tenimi okşayan hissi, evrak işlerimi bitirmek için ofise girdiğimde bile kaybolmuyor.

Kesin olan bir şey var: Bu kasaba, aklımı kaçırdığımı düşünmeme neden oluyor.

Yirmi Üç

IZZY

"Okulun ilk günü nasıldı, Izzy?" Hale, o akşam beşimiz - ben, Hale, Jake, Lissa ve Seth - akşam yemeği için masanın etrafında otururken soruyor.

Hale, bütün bir tavuk, salata, akşam yemeği ekmeği, tatlı patates, mısır koçanı ve bir kase taze meyve ile tamamlanmış, özenle hazırlanmış bir ziyafet hazırlamıştı. Jake'e göre, Hale her yeni bakıcı çocuk okula başladığında büyük bir akşam yemeği hazırlar. Bir zamanlar tanıdığın hayatı hiçbir uyarı olmadan terk etmenin ne kadar stresli ve korkutucu olabileceğini bilir, bu yüzden gerginliği hafifletmek için elinden geleni yapmak ister.

"Harikaydı. Sorduğun için teşekkürler."

Jake masanın karşısından bana sırtarak gülümsedi. "Görünüşe göre çok yeni... arkadaşlar ediniyor."

Benim yanaklarım kızarıırken, o da anlamlı bir şekilde kaşlarını oynatıyor.

Ona acı ve ölüm vaat eden bir bakış atıp, "Kapa çeneni

."

Buna karşılık, bana bir öpücük gönderir.

"Desiree ile arkadaş olduğun doğru mu?" Lissa neredeyse çığlık atıyor.

Şimdiye kadar nispeten sessizdi — yanakları o kadar çok yemekle doluydu ki sincap gibi görünüyordu — ama görünüşe göre, dilini ancak bir süre tutabiliyordu. "O çok güzel. Beni onunla tanıştırmalısın! O çok popüler, çok güzel ve çok nazik. Ayrıca Magnetic Four ile arkadaş olduğunuzu duydum ve..."

"Magnetic Four mu?" diye soruyorum, burnumu kırıstırarak.

Jake gülümsemesini avucunun arkasına saklıyor, ama gözleri hala eğlenceyle parlıyor.

Lissa, pembe kıyafetiyle tezat oluşturan parlak kırmızı bir renge bürünür ve salatasını agresif bir şekilde bıçaklamaya başlar. Görünüşe göre vejeteryan, ama

bunun tek nedeni etin onu gaz yapması. Onun sözleri.

"Evet... şey... ben ve arkadaşlarım onlara öyle diyoruz." "Öyle mi?" Jake, gülümsemesi genişleyerek sorar.

Görünüşe göre, bunu ilk kez duyuyor ve onu kızdırmak için cephaneliğine yeni bir silah eklemekten memnun olduğunu biliyorum.

Omuzlarını geriye doğru çekiyor, utangaçlığı kararlılığa dönüşüyor. Kızın hakkını vermeliyim, onu rahatsız edecek pek bir şey yok.

"Bu isim onlara çok yakışıyor, sence de öyle değil mi? Yani, onlar çok..." Ben gülmeme engel olurken, o uzaklara bakarak gözlerinde kalplerle bakıyor.

"Emery, Ethan, Ashton ve Reid'i kastediyorsun, değil mi?" diye soruyorum, aynı şeyi mi kastettiğimizi emin olmak için.

Bana "tabii ki" der gibi bir bakış atıyor ve salatasına İtalyan sosu sıkmaya başlıyor.

Hale'e dikkat çekmeden bakıyorum, ama o Seth ile meşgul görünüyor, diğer çocuğa yemek masasında kulaklık takmanın uygun olmadığını hatırlatıyor. Lissa ile olan konuşmamı dinlemediğini bildiğimden, sonunda cesaretimi toplayıp aklımda dolaşan birçok sorudan birini ona sormaya karar veriyorum.

Öne eğilip fısıldıyorum, "Peki, dördünün nesi var?"

Lissa, sanki hayatı boyunca birinin ona bunu sormasını beklemiş gibi, memnun ve neşeli bir ifadeyle bana bakar. Ağzını açar ve ben kendimi Lissa Kasırgası'na hazırlarım.

"Şey, hepsi çocukluktan beri en iyi arkadaşlar. Eskiden beşinci bir en iyi arkadaşları daha vardı, ama sonra araları bozuldu. Detayları bana sorma, ben bilmiyorum. Ethan *çok* zeki. Ansel hariç, okulun en zeki öğrencisi diyebiliriz.

Emery ise çok atletik. Futbol ve basketbol oynuyor, bazen beyzbol bile oynuyor. Ashton ise Ethan ve Emery'nin karışımı gibi. Akıllı ama çok gösterişli değil, anlarsın ya? Notlarının hep A olması umurunda değil ama biliyorum ki, istese Ethan'ı bile geçip mezuniyet konuşmacısı olabilir. Ama biraz tuhaf biridir. Neredeyse her zaman telefonuna yapışık yaşıyor. Melissa James bir keresinde bana bunun mafya üyesi olduğu için olduğunu söylemişti, ama bence o sadece saçmalıyor.

"Bir de Reid var. Eskiden okulun 'popüler çocuğu'ydu. İnanılmaz derecede yakışıklı, zeki, komik ve karizmatikti. Sonra eski kız arkadaşıyla

eski kız arkadaşıyla bir sorun yaşadı ve adeta parçalara ayrıldı. Ama kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyor."

Lissa, sanki tüm bu monolog boyunca hiç nefes almamış gibi, uzun ve abartılı bir nefes aldı. Düşündüm de, yanakları biraz maviye dönmeye başlamıştı...

Bana verdiği bilgileri sindiriyorum.

Çoğunu zaten biliyordum ya da tahmin edebiliyordum, ama birkaç parça beni şaşırttı. Örneğin, gizemli beşinci üye ve Reid'in eski kız arkadaşı. Onu bu kadar... dağınık bırakmak için ona bir şeyler yapmış olmalı.

"Peki, müdür yardımcısı hakkında herhangi bir bilgi duydun mu? Kızların onun ofisine sağdan soldan akın etmemesine şaşıyorum."

Lissa burnunu kırıştırdı. "Bay Hedgerows mu? O, seksen yaşında ve göbeği var. Kokladın mı hiç? İğrenç."

Hedgerows

Montgomery görevi devralmadan önce.

"Buna ben cevap verebilirim, yeni kız." Jake dirseklerini masaya koyar ve hala taş suratlı Seth ile tartışan Hale'in duymaması için öne doğru eğilir. "Görünüşe göre yeni müdür yardımcısı okul yılının başında göreve başlamış, ama henüz öğrencilere tanıtılmamış. Muhtemelen genç olduğu içindir. Gerçekten genç. Müdür yardımcısı olmak için çok genç. Ama görünüşe göre, on dört yaşında liseden mezun olmuş ve kısa süre sonra Eğitim Yönetimi bölümünden diplomasını almış bir dahi falan. Hiç tecrübesi yokken bu işi nasıl aldığını bilmiyorum ama..."

"Babası yönetim kurulunda," diye Hale sözümü keser ve yeni müdür yardımcısı hakkında dedikodu yaparken yakalandığım için yanaklarım kızarır. "Ve... başka koşullar da vardı."

Hale neredeyse boşalmış tabağına odaklanır. "Başka koşullar mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

Hale zayıf bir kahkaha atar. "Yeterince dedikodu yaptık. Huzurevindeki yaşlı kadınlardan daha kötüyüz, torunlarımız için battaniye örerken sevimli hemşireler hakkında kıkırdayıp duruyoruz." Elini havada dikkatsizce sallar. "Siz bittiniz mi? Jake, Izzy'ye oyun odasını göster. Lissa ve ben ortalığı toplayalım."

İtiraz etmek için ağzımı açtım — sonuçta Hale bütün gün bu muhteşem yemeği hazırlamakla uğraşmıştı ve ben de minnettarlığımı göstermek istiyordum — ama Jake beni omuzlarımdan tutup koridora doğru yönlendirdi.

"Hayır. Senin temizlik yapmana gerek yok, hanımefendi. Yeni kızlar ilk günlerinde temizlik yapmazlar." Yüzünde mutlu bir gülümseme belirir. "Şimdi, bir zombinin yüzüne nasıl ateş edileceğini biliyor musun?"

* * *

"Oyun odası" geniş ve ferah, koridorun sonunda yer alıyor. Tur sırasında burayı gezmediğimize şaşırdım.

Ama tur, Jake'i ters çevirip boğazına bıçak dayadığımda biraz kısa kesilmişti.

Oops.

Üç deri kanepeler, duvara monte edilmiş düz ekran televizyona bakıyor. Televizyona çeşitli oyun cihazları bağlı. Kanepelerin arkasında bir bilardo masası, masa oyunlarıyla dolu bir dolap ve küçük çocuklar için bir oyuncak sandığı var gibi görünüyor.

Oyun odasına girmeden önce, şık okul kıyafetlerimi değiştirmek için hızlıca bir mola verdim. Şimdi bir çift tayt, büyük beden bir sweatshirt ve beyzbolu seven üvey babamın bana aldığı Yankees beyzbol şapkası giyiyorum.

Jake'in PlayStation için iki kumanda aldığını izlerken bacaklarımı kırımın altına kıvırıyorum.

"Tamam, birkaç seçeneğimiz var. *Fortnite*, *Call of Duty*, *Resident Evil*, *Mario Kart* veya..."

"Herhangi biri olur," diye cevap veriyorum, tam o sırada telefonum çalıyor ve gelen bir mesajın sinyali geliyor. mesaj geldiğini bildiriyor.

Telefonumu çıkarıp, ekranda Emery'nin adının yanıp söndüğünü görünce gülümsüyorum.

EMERY

Beni düşünüyor musun?

IZZY

Korku içinde çılgın atarak kaçmıyorum, yani... hayır.

EMERY

üzgün yüz Böyle yapma, bebeğim.

EMERY

Bugün seninle tanıştığım çok sevindim.

IZZY

Ben de seninle tanıştığım çok memnun oldum.

EMERY

Bu kasabayı seveceğini düşünüyorum. Hale ve Gerry tanıdığım en iyi iki adam. Ve tabii ki ben de varım...

IZZY

Aslında Gerry ile henüz tanışmadım.

EMERY

Evet. İş için uzaktaydı. Ama yakında dönmesi gerekiyor.

IZZY

Bunu nereden biliyorsun?

EMERY

Bir sihirbaz asla sırlarını açıklamaz.

Sonra bana bir sürü sihirbaz GIF'i göndermeye başlar, her biri bir öncekinden daha saçma. Karnımda bir sıcaklık hissetmeme rağmen, burnumdan soluyarak gözlerimi deviririm.

"Oyuncak erkeklerinden biriyle mi konuşuyorsun?" Jake alaycı bir şekilde sorar ve yanımdaki kanepeye uzanır.

"Aman Tanrım. Bunu bana hiç unutmayacak mısın?"

Düşünüyormuş gibi yapar, düşünceli bir şekilde parmağını çenesine dokundurur. "Hmmm. Muhtemelen hayır."

"Sen en kötüsüsün." En yanımdaki yastığı kafasına fırlatıyorum, ama o gizlice kaçıyor.

Misilleme olarak, başka bir yastık kapar ve kafama sertçe vurur.

"Jake!" diye bağıyorum.

O lanet bir çocuk gibi kıkırdar. "Saçın tamamen dağınık. Belki de onu düzeltmelisin."

Sanki yastık yüzünden saçlarımın kıvrımlarının dağınık olduğunu fark etmemişim gibi, sarışın buklelerimi işaret ediyor.

"Oh, öyle mi?" Yastığa uzanmak yerine - o bunu beklerdi - parmak eklemlerimle onun sarı saçlarını ovmaya başlarım, sanki parmağını elektrik prizine sokmuş gibi saçları her yöne dağılır.

"Ateşkes! Ateşkes! Saçımı bozma!" diye sızlanarak, dramatik bir şekilde geriye doğru uzanarak ulaşamayacağım bir yere geçer. "Bu gece vardiyam var."

"İşin mi var?" diye inanmadan soruyorum.

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Sanırım okul, futbol antrenmanı ve ödevleri arasında nasıl zaman bulduğunu bilmiyorum.

Jake saçlarını elinden geldiğince düzeltmeye çalışıyor, ama saçları her yöne doğru dikili kalmaya devam ediyor. "Evet. Yerel tiyatrodadır. Oldukça sıkıcı, ama patronu iyi ve maaşı harika." Göz ucuyla bana düşünceli bir bakış atıyor. "Biliyor musun, duyduğuma göre işe alıyorlarmış..."

"Bana bir görüşme ayarlayabilir misin?" diye heyecanla soruyorum.

Yanlış anlama, dövüşmeyi ve bunun getirdiği avantajları seviyorum, ama bu iş en güvenilir gelir kaynağı değil. Ve yakında on sekiz yaşına gireceğim, Hale beni kovarsa diye bir planım olması gerekiyor.

Jake dudaklarını büküyor. "Bilmiyorum. Saçımı dağıttın."

"Lütfen." Ellerimi dua pozisyonunda birleştirip, yapabildiğim en sevimli köpek yavrusu bakışını ona yöneltiyorum.

"O yüzü yapma."

"Lütfen."

"İzzy, yemin ederim ki..." Sanki bana bakmak ona acı veriyormuş gibi gözlerini eliyle kapatır.

"Lütfen, lütfen."

"Ugh! Tamam! Ama benim muhteşem saçımı mahvettiğin için bana bir özür borçlusun." Dramatik bir şekilde başını yana doğru sallar, sarı saçları etrafa saçılır.

"Önce sen saçımı mahvettin!" diye itiraz ettim.

Jake bakışlarını telefonuna indirir ve yüzünde sırtkan bir gülümseme belirir. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, yaramazlık dolu bir ışıltı vardır. "Bunu nasıl telafi edebileceğini biliyorum..."

Anında şüpheleniyorum. "Nasıl?"

"Şey, arkadaşımı video oyunu oynamak için eve davet ettim..." O sinir bozucu sırıtışı yüzünden hiç kaybolmuyor. Hatta daha da büyüyor ve tam bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ama çalışmam gerektiğini tamamen unutmuşum." "Oh lanet olsun" hareketiyle parmaklarını şıklatıyor. "Sanırım onunla takılmak zorunda kalacaksın."

Gözlerimi daha da kısıyorum. "*Yapmadın değil mi?*"

"Oh, kesinlikle yaptım." Gelen mesajı okumak için bakışlarını tekrar telefonuna çevirir. "Ethan yaklaşık yirmi dakika içinde burada olur. Bu arada, rica ederim. Ben en iyi üvey kardeş miyim... yoksa en iyi üvey kardeş miyim?"

Ben öfkelenirken, aptal herif kafasının üstünde kendine beşlik çakıyor.

Orospu çocuğu.

Yirmi Dört

ETHAN

Sadece video oyunu oynayacaksın Ethan. Sadece video oyunu. Video oyunlarında iyisin. Sakin ol lan.

Hale'in ön verandasında volta atarken bu mantrayı kafamda tekrar tekrar tekrarlıyorum.

Şeker dükkanındaki sakızlar gibi, bu sadece tek bir video oyunu! Izzy muhtemelen orada bile olmayacak. Nefes al dostum.

Jake mesaj atıp gelip oyun oynamak isteyip istemediğimi sorduğunda kimse benden daha fazla şaşırmamıştı. Haftada birkaç kez çevrimiçi olarak birlikte oynuyoruz, ama aylardır onun evine gitmediğimi sanıyorum.

Durum farklı olsaydı, muhtemelen daveti reddederdim. Ben utangaç, içe dönük biriyim ve kendi odamın sığınağında oyun oynamayı tercih ederim, çok teşekkürler, burada istediğim kadar abur cubur yiyebilirim ve kimse beni yargılamaz. Ama kendimi onun mesajına hevesle evet diye cevap verirken buldum.

Izzy'yi görmek istiyorum.

Kahretsin, onu kafamdan çıkaramıyorum ve bu beni delirtiyor. Onu hayal mi ettim diye merak ediyorum. Saçları gerçekten hatırladığım kadar altın sarısı mı? Gülümsediğinde burnu gerçekten kıvrıyor mu? Gamzeleri var mı, yoksa bu sadece ışığın bir oyunu muydu?

Kurtum da benim kadar huzursuz bir şekilde volta atıyor. O da onu görmek, koklamak, tatmak istiyor. Piç kurusu, sanki "Onun neye benzediğini biliyorsun. Şimdi git onu kaçır" der gibi, bana sürekli onun gülümseyen yüzünün görüntülerini gönderiyor.

Kurtuma kaçırmanın kesinlikle yasak olduğunu hatırlatmak boşuna. Tüylü yırtıcı beni dinlemiyor.

Heyecanla titreyerek, yumruklarımı ön kapıya dayayıp, kapıyı çalmak için hazırlanıyorum. Son anda cesaretim kırılıyor ve tekrar volta atmaya başlıyorum.

Muhtemelen onu görmeyeceksin bile. Başarabilirsin. Sen güçlü, bağımsız bir adamsın...

Ön kapı açılır ve ben lanet olası bir banshee'den daha yüksek sesle çığlık atarım. Çılgınca atan kalbimi sakinleştirmek için çaresizce göğsüme elimi koyarım.

Hale kapıda duruyor, eğlenmiş gibi görünüyor, kolları göğsünde kavuşturulmuş ve bir kaşı kalkık.

"Şey... merhaba." Garip bir şekilde el salladıktan sonra, sırf yapabileceğim için *Star Trek* Vulcan selamı yaptım.

Aman Tanrım.

Bir şekilde "seksi inek" aşamasını atlayıp, doğrudan "sonsuz kadar kedileriyle birlikte ailesinin bodrumunda yaşayacak süper inek" aşamasına geçtim.

"On beş dakikadır volta attığını duydum." Hale'in dudakları mikroskobik bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Her şey yolunda mı?"

Ellerimi kot pantolonumun ön ceplerine sokup topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. Bugün üçüncü kez kıyafetimi değiştiriyorum, ama Izzy'ye rastlama ihtimaline karşı güzel görünmek istedim. Kot pantolonum kurutucudan yeni çıkmış ve popomu çok güzel gösteriyor.

Evet, evet, evet. Ne kadar acınası geldiğimi biliyorum.

Ama vücutları konusunda özgüvenleri olmayanlar sadece kızlar değil.

Gri bir tişört ve şu anda düğmeleri açık olan ekose desenli uzun kollu bir gömlek giydim. Bu, dövmelemlerimi gizliyor, ama kızların, gömleğimin kollarını sıvayıp ön kollarımı gösterdiğimde bunu çok sevdiklerini fark ettim. Bu, kadınların dekoltesi ile aynı şey.

Izzy'nin dikkatini çekmek için kendimi biraz sürtük gibi göstermeye çalıştığımı ilk kabul eden ben olacağım. Neredeyse gri eşofman altını giyecektim ama bunun fazla zorlama olacağından korktum.

Bir dahaki sefere, Ethan.

"Jake'i mi yoksa Izzy'yi mi görmeye geldin?" Hale, cildimi kaşındıran, eğlenceli ve anlamlı bir sırıtışla bana bakmaya devam ediyor.

Ya da belki bu sadece endişeden kaynaklanan bir kızarıklılıktır. Kurtlar kızarıklık olur mu ki? "Iz... Jake," diye patladım, parmaklarımı altın sarısı saçlarımın arasına geçirdim.

"Buraya oyun oynamaya geldik."

Hale, benim bariz beceriksizliğim karşısında gülümsemesini genişletir, ama kenara çekilerek içeri girmeme izin verir.

Kurtların kendi sürülerine ait olmayan diğer kurtların evlerini ziyaret etmesi oldukça nadirdir. Bu bir bölge meselesidir, muhtemelen kokularla ilgilidir.

Ama Hale ve ortağı Gerry, dördümüzün evlerini ziyaret etmemize her zaman izin vermişlerdir. Onlar çocukları evlat edinmeden önce bile, sürekli televizyonda maç izlemek ve sohbet etmek için oraya giderdik. Söylentilere göre Gerry ve Hale'in sürüsünde üçüncü bir üye varmış, ama kimse bununla ilgili daha fazla bir şey bilmiyor. O kişi muhtemelen onlar buraya taşınmadan çok önce vefat etmiş.

Gerry son birkaç haftadır Konsey işleri için uzaktaydı ve Hale'in onu ne kadar özlediğini, ya da tam tersini hayal bile edemiyorum. Kader eşleri neredeyse her zaman ayrılmazdır, özellikle de bağ tamamlandıktan sonra.

"Tatlı için kalacak mısın Ethan? Akşam yemeğini yedik ama Izzy'nin okulun ilk gününü kutlamak için birazdan özel bir şey hazırlamayı planlıyorum," diyor Hale nazıkçe beni koridordan oyun odasının olduğu yere doğru yönlendirirken.

Buna gerek yok. Onun evine yeterince kez gittim, nerede olduğunu biliyorum.

Yine de bana bir şey sormak istediği izlenimini ediniyorum. "Tatlı için kalacak mısın, Ethan?" sorusundan daha kişisel bir şey. Kalbim boğazıma kadar çıkıyor ve orada sıkışıyor, bu kocaman,

yutmayı neredeyse imkansız hale getiren kocaman, etli bir top gibi.

Izzy'yi biliyor mu?

Benimle konuşmak istediği şey bu mu?

Kahretsin, onu evlat edinmeyi kabul etmesinin sebebi bu mu?

Ama hayır... bu imkansız. Kimse eşlerini tahmin etme ya da eşleşme bağlarını görme gücüne sahip değildir, belki önsezisi olan Desiree hariç.

Ellerim terlemiş, yanlarımda duruyorlar ve aceleyle kot pantolonuma sürtüyorum.

İçinden kahkahalar gelen oyun odasının önünde duruyoruz. Izzy'nin parıldayan, müzik gibi kahkahaları.

Ve Jake'in.

Garip, gürültülü bir ses göğsümü titretir ve bunun bir hırıltı olduğunu anlamam bir saniye sürer. Hızla alt dudağımı ısırarak sesi bastırmaya çalışırım, ama ses devam eder ve tüm vücudum onun gücüyle titrer.

Hale bana keskin, araştırmacı bir bakış atıyor, ama ben sanki deli gibi hırlamıyormuşum gibi kayıtsız görünmeye çalışıyorum.

Dodododo. Burada görececek bir şey yok. Sadece ufak tefek bir homurtu. Tamamen normal.

Hale ağzını açar, kapatır ve hemen tekrar açar. Ne söyleyeceğini bulmakta zorlanıyor gibi görünüyor.

Sonunda, bitkin bir nefes verip, "Sadece dikkatli ol" diye bağırır. Ve hepsi bu kadar.

Izzy'den uzak durmam için bir tehdit yok.

Benim rastgele homurtumla ilgili soru sormuyor.

Izzy ve Jake'in kahkahalarına verdiğim garip tepkiye dair bir merak yok.

Sadece bir kez başını hafifçe sallar ve mutfağa doğru döner.

Gözden kaybolmadan hemen önce ona seslenirim, "Tatlı için kalmak isterim. Tabii, izin verirsen."

Burada kalmak ve eve dönmek için her şeyi yaparım.

Ailemin, ne kadar mükemmel bir evlat olduğumu ve Desiree ile çiftleşmekten ne kadar şanslı olduğumuzu durmadan anlatmasını duymak istemiyorum. Ablamın, şimdiden deli gibi aşık olduğu yeni erkek arkadaşından bahsederken kıkırdamalarını dinlemek istemiyorum. Ve kardeşim bana baktığında yüzünde gördüğüm alaycı, tiksinti dolu ve nefret dolu bakışları kesinlikle görmek istemiyorum.

Hale'in gülümsemesi yumuşar, az önceki gerginlik biraz azalır. "Tabii ki. Brownie ve dondurma ister misin?"

"Kulağa lezzetli geliyor."

Hale'in ev yapımı brownilerine kim hayır diyebilir ki? Yemin ederim, o lanet şeyler ağızımda eriyor. Kurtum bile salya akıtıyor, oysa çikolata o pisliğe gaz yapıyor.

Hale tekrar gülümsüyor ve mutfağa giriyor. Ben ise, odaya girmeye cesaretimi toplamak için derin ve kontrollü nefesler alıyorum.

Sadece video oyunları.

Izzy burada olsa ne olur?

Ashton'ın dediğini hatırla, sadece onun arkadaşı ol.

Bunu yapabilirsin, değil mi?

Kendimi gaza getirme girişimim, Izzy'nin kahkahalarıyla paramparça olur ve kıskançlık damarlarımdan akmaya başlar. Vücudum üzerinde hiçbir

Bir saniye önce orada durmuş, yüzüme tokat atarak Izzy'nin konuştuğum ilk kız olmadığını kendime hatırlatıyordum, bir saniye sonra ise odaya dalmıştım. Kurt kafamın içinde vahşice uluyor, sağır edici gürültü diğer her şeyi bastırıyordu.

Izzy'yi kanepede uzanmış, saçları altın rengi ipek bir şelale gibi etrafına dökülmüş halde gördüğümde pençelerim uzar ve köpek dişlerim uzar. Jake onun üzerinde durur, yüzünde boktan bir sırıtış ve lanet olası gamzeleri tam olarak görünür. Izzy'nin gömleği, onun tonlu karnını görebileceğim kadar yukarı kalkmıştır... ve Jake'in parmakları oradaki cildi okşuyor.

Zaten var olan kıskançlığın etrafında, sahiplenme duygusu ve kör edici öfkenin güçlü bir karışımı dolanıyor.

Birbirlerine o kadar odaklanmışlar ki, benim burada olduğumu fark etmiyorlar bile. Izzy, Jake'e tekme atarken yine kıkırdamaya başlar. "Çekil üstümden, seni aptal!"

Jake sadece kötücül bir şekilde gülümsemeye devam ediyor ve Izzy'nin yanlarını gıdıklamaya devam ediyor. "Gerçeği itiraf edene kadar gitmeyeceğim! Kabul et!"

"Siktir git!"

"Bana çok minnettar olduğumu ve benim şimdiye kadarki en iyi üvey ağabey olduğumu itiraf et," diye şarkı söyler gibi devam ediyor.

"Siktir git!"

Jake önce beni fark etti ve iki kez bakarak hızla gözlerini kırıştırdı.

Oh... Siktir. Siktir, siktir, siktir, siktir, siktir.

Hızla topuklarımın üzerinde dönerek kapıya doğru yüzümü çeviriyorum ve nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum.

Derin nefes al.

Derin nefes ver.

Derin nefes al.

Derin nefes ver.

Yavaşça pençelerim geri çekilir, normal parmaklara dönüşür ve dişlerim küçülür. Kollarımda gelişigüzel büyüyen tüyler kaybolur ve gömleğimin kolunun hemen altından biraz görünen dövmelemlerle pürüzsüz, lekesiz bir cilt ortaya çıkar.

Kurtumu kontrol altına aldığımdan ve o pislik cinayet çılgınlığına girmeyeceğinden emin olduğumda, tereddütlü bir gülümsemeye geri dönüyorum.

Izzy ve Jake kanepede oturmuş, bana bakıyorlar. Izzy kafası karışık, hatta biraz endişeli görünüyor, ama Jake'in kaşları o kadar sıkı bir şekilde çatılmış ki, sanki sıcıyormuş gibi görünüyor.

Lanet olası dondurma kamyonu.

"Selam." Bir adım öne çıkıyorum, ama Izzy'nin tatlı kokusu havayı doldurunca duruyorum.

Koku o kadar güçlü ve baş döndürücü ki, gözlerimi kapatıp bir sapık gibi derin nefes almak istiyorum. Ama yapmıyorum. Yine de, kokunun burnuma biraz girmesine izin veriyorum. Beni cezalandırmayı seven biri olarak adlandırın, ama içimdeki sapkın bir yan, Jake ile az önce yaptıklarıyla tahrik olup olmadığını görmek istiyor.

Okuldaki kokusu ile şu anki kokusu arasında hiçbir fark olmadığını fark ettiğimde omuzlarım rahatlamadan sarkıyor. Sürekli tahrik halinde değİLse, Jake ile kanepede yuvarlanarak tahrik olması ve rahatsız olması imkansız...

Benim neyim var böyle?

Anında utanç duygusu beni kaplar ve kendimi olgunlaşmış bir bok parçası gibi hissederim. Onun mahremiyetine bu şekilde saygısızlık etmemeliydim. Başka bir adamdan tahrik olmuşsa ne olmuş yani? Eşler veya kurtadamlar hakkında hiçbir şey bilmiyor, en azından benim bildiğim kadarıyla, bu yüzden bana ve sürü arkadaşlarıma sadık olmak için hiçbir nedeni yok.

İlkel, sahiplenici bir pislik gibi davranıyorum ve bunun için kurtumu bile suçlayamıyorum. Evet, o benim duygularımı güçlendiriyor olabilir, ama kontrol bende.

Daha iyisini yapmalısın, Ethan.

O anda kendime bir söz veriyorum: Öncelikle onun arkadaşı olacağım. Erkekler ve aşklar hakkında konuşmak istiyorsa, öyle olsun. Ona karşı hiçbir hak iddia etme hakkım yok.

Onu neredeyse hiç tanımıyorum ki.

Kurtum keskin bir şekilde inkar ederek hırlıyor, ama onu susturuyorum.

"Ethan, hey!" Izzy bana gülümser ve yemin ederim ki tüm mantıklı düşüncelerim kafamdan uçup gitti.

Yeminimi, öfkemi, kıskançlığımı ve hatta kurtumu bile unutuyorum. kurtumu bile unutuyorum. Gülümsemesi, tüm yüzünün buna uyum sağlamak için değişmesi... Sanki dünyada tek erkek benmişim gibi hissettiriyor.

Kalbim göğsümde daha da hızlı atmaya başlar.

"Duyduğuma göre... şey... oyunlar varmış?" diye aptalca patladım. Anında yüzümü avuçlarımla kapamak istedim.

Ne kadar da açık sözlüsün.

"Aslında..." Jake dramatik bir şekilde gerinir ve boynunu bir yandan diğer yana çevirir. "İşe hazırlanmam lazım. Üzgünüm dostum. Bu gece vardiyam olduğunu tamamen unutmuşum."

"Oh." Hayal kırıklığını yüzüne yansıtmamaya çalışıyorum.

"Ama Izzy oyunları çok sever. Neden onunla oynamıyorsun?" Kızıma kazançlı bir gülümseme atar, o da somurtarak karşılık verir.

Ama sonra Izzy bana döner ve ifadesi yumuşar, somurtkan bakışı utangaç bir gülümsemeye dönüşür. "Evet, istersen oyun oynayabiliriz."

Onun gülümsemesine kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdiğimde muhtemelen biraz çaresiz görünüyorum. "Evet. Bu harika olur!"

Jake ayrılır ayrılmaz fikrini değiştirip beni göndereceğinden endişeleniyormuşum gibi, neredeyse koşarak kanepeye doğru gittim.

Jake burnunu çeker. "Senin kadar yakışıklı bir adam nasıl bu kadar inek olabilir?"

İkimiz de ona inanamayan gözlerle bakıyoruz, ama o sadece daha yüksek sesle gülüyor.

"Ne?" Barışçıl bir şekilde ellerini kaldırır. "Cinselliğim konusunda kendime yeterince güveniyorum, Ethan'ın çok seksi olduğunu kabul edebilirim."

Elini yelpaze gibi sallıyor. Izzy burun kıvrıp gözlerini deviriyor, ama ben utançtan yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissediyorum.

"Eee... teşekkürler?"

"Ne zaman istersen, dostum." Jake omzuma bir şaplak atar ve sonra küfür eder. "Aslında gitmem gerek. Siz başınıza kalabilirsiniz, değil mi?"

Son soruyu Izzy'ye yöneltir ve bu seferki ses tonunda her zamanki mizahı yoktur. Tamamen ciddidir.

"Evet, biz idare ederiz." Izzy ona küçük bir gülümseme atar.

"Tamam. Güzel." Jake kahve masasından telefonunu alır ve ayağa fırlar.

Silas adında bir kurt adamın sahibi olduğu yerel bir tiyatrodan çalışıyor. Silas, dürüst olmak gerekirse biraz korkutucu biridir, ama Reid bana onun sert bir adam olmasına rağmen iyi bir patron olduğunu söyledi.

"Uslu durun çocuklar." Jake kaşlarını anlamlı bir şekilde oynatıp kapıya doğru koşar.

Çıkmadan önce, duvardaki süslü ışık kontrollerini kurcılar. Neredeyse anında oda kararır ve Kings of Leon'un "Sex on Fire" şarkısı hoparlörlerden çalmaya başlar.

Jake kahkahalarla gülmeye başlarken, Izzy'nin yanakları neredeyse benimki kadar parlak kırmızıya döner.

"Seni küçük pislik!" diye bağıırır Izzy, yüzüne yastık atmaya çalışır.

Ama o gizlice kaçır onu ve ortadan aşağı koridorda koridorda deli gibi kıkırdamaya devam eder.

Aman Tanrım. Sanırım... Böyle öleceğim. Utançtan öleceğim. Ne güzel bir ölüm.

Yirmi Beş

IZZY

Jake'i öldüreceğim.

Hayır, bu küçük pislik için çok kolay olur. Acı çekmeyi hak ediyor. Belki de tüm iç organlarını söküp, gelecek Noel'de ağaç süsü olarak kullanırım. Ya da belki de kendi bağırsaklarıyla onu boğarım...

Ethan yanımdan boğuk bir ses çıkarır ve ardından ışık kontrol cihazına doğru koşar — duvara monte edilmiş, odadaki ışıkları ve hoparlörleri kontrol etmenizi sağlayan küçük bir kutu.

Ekran üzerindeki düğmelere aralıksız basmaya başlar ve ışıklar sonunda tekrar yanar.

Ancak hemen ardından ışıklar daha da kısılır ve oyun odasına müstehcen bir atmosfer yaratır.

Yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyorum ve karanlığın kızarmış yüzümü gizlediği için minnettarım.

Ethan, başka bir düğmeye basmadan önce, "sakız topları" ve "hindi budu" kelimelerini duyduğum bir şeyler mırıldanır. Bu sefer, televizyonun altındaki yapay şömine yanar ve turuncu ve kırmızı bir ışık yayar.

Ethan çaresiz bir savaş çığlığı atarak elini kumandaya vurur. Şömine kapanıyor, müzik sessizleşiyor ve ışıklar parlaklaşıyor.

Ethan'ın yüzü benimki kadar kırmızı.

Evet.

Jake *kesinlikle* ölecek. Artık bu konuda başka seçeneğim bile yok. Henüz yirmi bir yaşına bile basmadan onu öldürmek zorunda kalmam gerçekten çok yazık.

"Onun için üzgünüm," derim, parmaklarımı kapının genel yönüne doğru sallayarak.

Yemin ederim, yukarıda bir yerlerde Jake'in gürültülü kahkahalarını duyabiliyorum, ama muhtemelen bu sadece benim hayal gücümdür.

Ethan bana çekingen bir gülümseme atıyor ve gözlüklerini çıkarıp burnunun köprüsünü ovuşturuyor.

"Jake için özür dilemesi gereken ben olmam mı?" Gözlüklerini tekrar takar ve televizyonun önüne çömelerek orada bulunan oyunları inceler. "Onu daha uzun süredir tanıyorum ve eskiden benim arkadaşımdı."

Ben burun kıvrıyorum. "Eskiden mi?"

Ethan omzunun üzerinden bana sırtarak bakar. "Artık kesinlikle değil."

Mario Kart oynamaya karar verdik ve Ethan bana plastik bir direksiyon verdi. Kendine de bir tane aldı ve kanepeye oturdu... benden fiziksel olarak olabildiğince uzak bir yere.

Oyun yüklenirken ve karakterlerimizi ve arabalarımızı seçmek için sıkıcı sürece başlarken, Ethan boğazını temizler ve şöyle der: "Sen ve Jake yakın görünüyorsunuz."

Ethan Mario'yu seçerken ben Prenses Peach'i seçiyorum. Hiç şaşırmadım. O tam Mario tipi birine benziyor. Emery? Bowser'ı seçeceğini hissediyorum. Reid ve Ashton ise...

Bu tuhaf düşüncüyü hızla kafamdan silip Ethan'ın sözlerine odaklanıyorum.

"Evet. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama çabucak kaynaştık." Omuz silkiyorum. "O, hiç istemediğim ama şimdi sahip olduğum sinir bozucu ağabeyim gibi."

Ethan'ın gözleri bana kayıyor, ama hemen ekrana geri dönüyor. Boynuna kızarıklık yayılıyor ve yanakları kıpkırmızı oluyor. "Yani siz çıkmıyorsunuz?"

"Jake ile çıkıyor muyum sanıyorsun?" Ona inanamayan bir ifadeyle baktım ve sonra kahkahayı patlattım. "Hayır. Öyle bir şey yok. Ayrıca, birkaç gündür tanıdığım erkeklerle çıkma alışkanlığım yok." Ona keskin bir bakış attım ve yanaklarının kızarıklığı daha da koyulaştı. "O sadece bir arkadaş."

"Onunla birlikte olduğun için mutluyum," diyor Ethan ve bence samimi. "O iyi bir adam."

"O bir pislik," diye karşılık verdim, az önce yaptığı numarayı düşünerek.

Ama yine de, dudaklarımın kenarlarında belirsiz bir gülümseme belirir. Evet, Jake pisliğin teki olabilir, ama o *benim* pisliğim.

Daha önce hiç kardeşim ya da yakın arkadaşım olmadı - Grayson hariç, ama ona aşık olduğum için o sayılmaz - ama Jake ile böyle bir şeyim olabileceğini düşünüyorum. Jake ile mantıksız bir şekilde hızlı bir şekilde anlaştığımı söylediğimde Ethan'a yalan söylemiyordum. Bu şapşal oyun kurucuda beni içtenlikle ona güvenmemi sağlayan bir şey var.

"Peki, kıcını tekmeletmeye hazır mısın?" diye soruyorum, dikkatini tekrar maça çevirerek.

"Hayal kurmaya devam et."

Şaşırtıcı bir şekilde, ikimiz eşit güçteyiz, her yarışın sonunda hep birinci ya da ikinci oluyoruz. Oynarken okul ve ilgi alanlarımız hakkında konuşuyoruz.

Ethan'ın baharda beyzbol oynadığını zaten biliyorum, ama takımın atıcısı olduğunu öğrenince şok oldum. Bana birinci sınıfta futbol takımına katılma girişiminde başarısız olduğunu ve yanlışlıkla topu yanlış yöne koştüğünü ve sonra oyuncu sanarak koçu tacklettiğini anlatıyor.

Ben de ona jimnastik ve dans kariyerimdeki başarısızlıklarımın bahsediyorum. Bir keresinde, bir yarışmada, geriye doğru takla atmaya cesaret edemediğim için denge aletinde on dakikadan fazla durmuştum. O gün sonuncu olmuşum.

Tabii ki, istesem bile jimnastiğe devam edemezdim. Bu pahalı bir spor ve o koruyucu aileden çıkarılıp başka bir aileye yerleştirildiğim anda üyeliğimi iptal ettiler. En başından beri bu sporu çok sevmediğim için şükrediyorum.

İkimiz konuşurken, aramızda serbest ve doğal bir sohbet akarken, onu nasıl yenebileceğimi düşünmeden edemiyorum. Şu ana kadar puanlarımız eşit ve bu seride sadece iki yarışımız kaldı.

Daha önce kendimi rekabetçi bir insan olarak görmemiştim, ama onu yenmeyi gerçekten *çok* istiyorum.

Ethan, oynarken ve sohbet ederken bilinçsizce bana yaklaşmış ve şimdi sadece birkaç santim uzağımda oturuyor. Yarışa konsantre olurken dilini dudaklarının arasından çıkarıyor.

Bunu bu kadar sevimli bulmamam gerekirdi.

Son tura geldiğimizde, parmaklarımı yanımda duran yastıklardan birine gizlice yaklaşıtıyorum.

Ethan'ın bakışları, karakteri keskin bir dönüş yaparken ekrana sabitlenmiş durumda. Karakterimi tek elle kontrol ediyorum, ama sorun değil. Son bakıcı ailem sayesinde bu parkuru avucumun içi gibi biliyorum.

Ethan bir dönüş daha yapmaya hazırlanırken, yastıkla yüzüne bir tokat atıyorum. O kadar şaşıyor ki, direksiyonu bırakıp ekrana hızla göz kırpmaya başlıyor. Gözlükleri yana kaymış ve yastığın statik elektriği saçlarını garip açılarda dikleştirilmiş.

Karakterim hareketsiz karakterini kolayca geçip bitiş çizgisine doğru hızla ilerlerken ben deli gibi gülüyorum.

"Ne...?" Anlamaya başlar ve gözleri eğlenceyle parıldarken, sahte bir somurtma ile bana döner. "Seni küçük hileci!"

Gülümsememek için dudağımı ısııyorum ve sonra umursamazca omuz silkiyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Böyle mi oynayacağız?" Kaşlarını kaldırır.

"Yastık parmaklarımdan kaydı," diye masumca cevap veriyorum, bir sonraki yarış başlarken.

"Hmmm." Ethan'ın sırtışı kesinlikle kötücül, neredeyse ürkütücü ve içimde garip şeyler yaratıyor.

İlk tur nispeten olaysız başlar. Ethan'a göz ucuyla bakmaya devam ediyorum, her an saldırıya geçeceğinden eminim.

Ama saldırmıyor.

Paranoyam beni altıncı sıraya düşürdü. Onun blöf yaptığını ve aslında hiçbir şey yapmayacağına karar vererek, tamamen oyuna odaklanıyorum ve ikinci sıraya ulaşana kadar arabamı AI oyuncularının etrafında döndürüyorum.

Ethan'ın kırmızı arabasını tam önümde görebiliyorum. O kadar yakın ki...

Başıma bir battaniye atılıp beni karanlığa boğduğunda çılgılık atıyorum.

"Ethan!" diye bağıyorum, yumuşak hapishaneden kurtulmaya çalışırken. O gürültüyle gülüyor.

Oh, *bu* iş bitti.

Sonunda kafamı kurtarabildiğim anda, ona atlıyorum. Bir elimle arabamı sürerken, diğer elimle onun yanlarını gıdıklamaya başlıyorum, deli gibi viraj alıp her duvara çarpıyorum.

Ethan gülüyor ve kıpırdayan parmaklarımı uzaklaştırmaya çalışıyor. "Ciddi misin?" diye soruyor. "Bu işe yaramayacak."

Ama bunu söylerken bile, özellikle de onun tatlı noktasını bulduğumda, yani gömleğinin hafifçe yukarı çıktığı, kot pantolonunun bel kısmının hemen üzerindeki deriyi bulduğumda, kıvranmaya ve daha çok gülmeye başlar.

"Görünüşe göre işe yarıyor," diye alay ederek göz kırpiyorum.

Ethan beni itmekten vazgeçip ikinci bir yastık alır ve onu kafama vurur.
Gölerek onu kanepeden itmeye çalışırım ama o benim için çok ağırdır.
Sonunda on birinci ve on ikinci sırada bitiriyoruz.
Ve hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum.

Yirmi Altı

IZZY

Sonraki birkaç gün nispeten sakin geçer. Derslerimde o kadar geride kaldım ki, gün içinde yeni arkadaşlarımla konuşma fırsatı pek bulamıyorum. Çoğu ders saatini kafamı ders kitabına gömerek geçiriyorum ve öğle yemeğinde, kaçırdığım ödevleri tamamlamak için zamanımı kullanıyorum.

Öğle yemeğinde Ethan, Emery, Ashton, Jake, Kain ve Dec ile birlikte oturuyorum. Desiree bir keresinde bize katıldı, ama konuşma garip ve yapmacık hale gelince, izin isteyip daha sonra bana mesaj atacağına söz verdi. Herkesin ona karşı ne gibi bir tavrı var bilmiyorum, ama sormak da istemiyorum.

Ethan, Emery veya Ashton'ın bir zamanlar onunla çıkmış olabileceği düşüncesi ağzımda acı bir tat bırakıyor. Ancak, onu ilk kez Emery'nin yanında, dolabına yaslanmış olarak gördüğüm gerçeğini görmezden gelemem.

Ama sonra kendime aptalca davrandığımı, bu çocukları pek tanımadığımı ve Ashton'ın benim varlığımı sadece yarı yarıya tolere ettiğini söylüyorum. Tüm mantıksız kıskançlık duygularım rüzgarda uçuşan kül gibi dağılıyor.

O ilk günden beri Reid'i görmedim ve kimseye onun nerede olduğunu sormaya cesaret edemiyorum. Benim yüzümden okulu asıyor gibi bir izlenimim var, bu da beni bencil hissettiriyor.

Yine de onu bir şekilde kırmışım gibi hissetmeden edemiyorum.

Koridordan geçerek günün son dersi olan Yıllık dersine gidiyorum. Bu, yeni arkadaşlarımla hiçbirinin olmadığı tek ders. Ansel, laboratuvar partnerim olan pislik herif, bu derste, ama şu ana kadar sanki ben yokmuşum gibi davranıyor. Ama o zaten herkese böyle davranıyor. Bu soğuk çocuğun hiç arkadaşı olmadığına eminim.

Sınıfa girdiğimde, öğretmen masasının arkasında tanıdık olmayan bir adamın oturduğunu görünce şaşıyorum. Her zamanki öğretmenimiz Bayan Kingsley

açık kahverengi saçlı, gri gözlü, şişkin bir hamile karnı olan çekingen bir kadındır.

Acaba sonunda doğum sancıları başladı mı diye merak ediyorum ve bu düşünce beni biraz heyecanlandırıyor. Bayan Kingsley en nazik öğretmenlerden biridir ve doğum gününü iple çektiğini biliyorum.

Bilgisayar monitörlerinden birinin arkasına otururken, dikkat çekmeden yedek öğretmeni gözetliyorum.

Adam otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyor ve kulaklarının etrafında kıvrılan kum rengi saçları var. Koltuğuna yaslanırken yüzünü geniş, açık bir gülümseme aydınlatıyor. Yaşlı bir adam için yakışıklı sayılır sanırım. Arkasında, beyaz tahtaya dağınık blok harflerle "*Bay Remington*" yazıyor.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa yeni öğretmen gerçekten çok mu seksi?" KD yanımdaki koltuğa oturur ve bana geniş bir gülümsemeyle bakar.

KD, ya da KayDianna, kestane rengi tenli ve dalgalı siyah saçlı güzel bir kız. Beni ilk çeken şey, onun nazik gözleri oldu. Bu kızın içinde hiç kötülük yok bence. Ansel ona, sanki üzerine basmış olduğu bir pislikmiş gibi bakmasına rağmen, ona bile nazik davranıyor.

KD'nin sözleri sonunda kafama dank ediyor ve ben de tekrar öğretmene bakmak için dönüp bakıyorum. Evet, yakışıklı ama seksi mi?

"Senin baban olacak yaşıta," diye mırıldanıyorum, burnumu kırıstırarak.

O kıkırdıyor. "Babanla ilgili bir fantezin yok mu?"

Buna gerçekten yüksek sesle güldüm. KD belki de en tatlı insanlardan biri, ama son derece kirli bir zihni var.

Bay Remington'ın burnunun tiksinti ile buruşduğunu fark etmeden edemiyorum, sanki konuşmamızı duymuş gibi. Ama bu imkansız, çünkü biz sınıfın en arkasında otururken o sınıfın önünde duruyor.

"Siz ikiniz neye gülüyorsunuz?" KD'nin en iyi arkadaşı ve sınıf arkadaşı Ashlinn, KD'nin karşısındaki yerine oturmak için hareket eder.

Ashlinn de güzel, ama daha çok geleneksel ve ciddi bir güzellikte. Açık kahverengi saçları mükemmel bir şekilde düz ve çenesinin hemen altına kadar uzanıyor. KD'nin gözleri nazıkse, Ashlinn'in gözleri yaramaz. Her zaman bir saniye sonra bir sorun çıkaracakmış gibi görünüyor.

"Seksi öğretmen," diye cevaplar KD, yine kıkırdarak.

Ashlinn burnunu kırıstırır; bu ifade neredeyse Bay Remington'unkini yansıtmaktadır.

Remington'ın ifadesini yansıtıyor. "O senin baban olacak yaşıta, KD."

"Ben de öyle dedim!" diye bağırırım.

"Ayrıca." Ashlinn ellerini bilgisayar klavyesinin hemen önündeki masanın üzerinde düzgünce birleştirir. "Göğüsleri yeterince büyük değil."

Üçümüz kahkahalara boğuluruz.

Ashlinn, cinsel ve romantik partnerler konusunda tercihlerinin ne olduğunu çok net bir şekilde ortaya koydu. Aslında Desiree'nin en iyi arkadaşlarından biri olan Emilia ile bir ilişkisi var, ama ben onu henüz tanışmadım.

Zil çalar, dersin başladığını haber verir ve Bay Remington sandalyesinden kalkar ve hepimize gülümser.

"Merhaba, millet." Heyecanla ellerini çırpıyor. "Benim adım Bay Remington ve önümüzdeki birkaç hafta sizin yedek öğretmeniniz olacağım. Bazılarınızın bildiği gibi, Bayan Kingsley bu sabah doğum yaptı ve doğum iznine ayrılacak."

Bazı kızlar, Bayan Kingsley için mutlu olarak bu habere sevinç çılgınlıkları atarlar.

"Şimdi, hayatımda hiç Yıllık dersine girmedigimi ilk kabul eden ben olacağım." Bay Remington özür dilercesine yüzünü buruşturur. "Ama Bayan Kingsley geri dönene kadar size elimden gelenin en iyisini yapacağım." Bakışları tüm sınıfı tarar ve yemin ederim ki, benim üzerimde diğerlerinden bir saniye daha uzun durur. Gülümsemesi bir anlığına titrer, ama hemen kendini toparlar. "Bayan Kingsley, ders notlarında Ansel Whitmore'un ne yapacağını bileceğini söylemişti."

Sınıfta bir sürü inilti yükselir. Anlaşılan, Ansel'in soğuk tavırlarından rahatsız olan tek kişi ben değilim. Söz konusu adam sınıfın önündeki koltuğundan kalkar — tabii ki ön sırada oturuyordu — ve hızla orada bulunan herkesi süzer. Gözlerindeki acıyı, onu gizlemeden önce fark etmemek elde değildir ve anında kendimi bok gibi hissederim.

Tanrım, hiç arkadaşın olmaması nasıl bir şey olmalı? Hangi okula gidersem gideyim, en azından oturup konuşabileceğim birkaç tanıdığım vardı.

Ansel'in kimseyi yok, en azından benim görebildiğim kadarıyla.

Diğer öğrencilerin ondan çok korktuğunu düşünüyorum. O deli gibi yakışıklı ve bunu fark etmemek için kör olmak lazım. Ashlinn bile bir keresinde onun "pislik tavırlı seksi bir inek" olduğunu itiraf etmişti.

Ansel boğazını temizler ve özenle ütülenmiş gömleğini eliyle düzeltir. Görebildiğim kadarıyla tek bir kırıksıklık bile yok. Eminim ki bu gömlek de özel dikimdir. Kaslı vücuduna rüya gibi yapışıyor.

"Bu dönem için birçok rol çoktan dağıtıldı," diyor Ansel.
der.

Bu doğru. Birkaç gün önce geldiğimde, Bayan Kingsley bana işlerin çoğunu çoktan dağıttığını söyledi. Elimden geldiğince yardım etmem gerekiyordu, bir kişiden diğerine geçerek. KD ile bu şekilde tanıştım. O, fotoğrafçıların çektiği tüm fotoğrafları inceleyip en iyilerini seçmekten sorumlu.

"Ancak," diye devam ediyor Ansel, "Cuma günü futbol maçını fotoğraflamak için bana yardım edecek gönüllülere ihtiyacım var. Genellikle bu kadar büyük etkinlikler için en az iki fotoğrafçı gerekir, ama görünüşe göre kaydolan tek kişi benim."

Pembe dudaklarını birbirine bastırıyor ve bunun sinirden mi yoksa incinmişlikten mi olduğunu merak etmeden edemiyorum.

Normalde kayıt duyurusu yapıldığında, özellikle futbol maçları için yerler saniyeler içinde doluyor. Maça ücretsiz girmekle kalmıyorsunuz, aynı zamanda oyuncularla birlikte sahada olabiliyorsunuz. Erkekler arkadaşlarıyla konuşabildikleri için, kızlar ise okul kredisi için futbolcularla flört edebildikleri için bu işi seviyorlar. Ayrıca çok kolay bir A notu.

Ancak kimse Ansel ile çalışmak istemiyor, çünkü o, katılan tüm fotoğrafçıları için hayatı "cehenneme çeviriyor". En azından KD ve Ashlinn'e göre öyle.

"Bir kızı ağılattı," demişti Ashlinn bir keresinde.

"Ondan kaçınmak kolay olmalı," dedi KD. "Ama o *her yerde*, sürekli sana bağırıyor, sana ters davranıyor ve kendini berbat hissettiriyor."

Ansel, yılın en önemli futbol maçı için adını yazdırdığında sınıfın toplu hayal kırıklığını tahmin edebilirsiniz.

"Gönüllü var mı?" Ansel'in parmakları, yanaklarında kırmızı çiçekler açarken, bej pantolonuna vurmaya başladı.

Onun utandığını anlamam bir saniye fazla uzun sürdü.

Oda o kadar sessiz ki, iğne düşse duyulur. Bay Remington bile rahatsız görünmeye başlıyor, yüzündeki o rahat gülümseme yavaş yavaş kayboluyor.

Orospu çocuğu.

Kararımı yeniden düşünmeden önce, elimi havaya kaldırdım. KD ve Ashlinn ikisi de bana bakakaldı.

Ansel bana doğru döner ve yemin ederim, ifadesini sertleştirmeden önce gözlerinde rahatlama gördüm. Onaylayarak bir kez başını sallar ve konuşmasına devam eder.

İyi çalışmaya devam et, falan filan.

Son teslim tarihlerine uyduğunuzdan emin olun, falan filan.

Fotoğraf çekilmesi gereken yeni etkinlikler için panoyu kontrol edin, falan filan.

Ansel bizi projelerimize devam etmemiz için uğurladığında, sıkıntıdan beynim patlayacak gibi hissediyorum. Böyle bir şey mümkün mü? Mümkün olduğunca çabuk araştırmak için not alıyorum.

"Ansel ile çalışmayı göze alacak kadar cesur olduğuna inanamıyorum," diyor KD, CROSS COUNTRY adlı dosyayı açıp fotoğrafları kaydırmaya başlarken fısıldayarak.

"O korkunç bir adam," diyor Ashlinn, KD'nin omzunun üzerinden eğilerek fotoğraflardan birini işaret ediyor. "Bu iyi olmuş."

KD başını sallar ve fotoğrafı ayrı bir klasöre taşır, sonra devam eder. "Seni öldürüp cesedini saklayacağından korkmuyor musun?"

"Hayır, o cinayet işleyecek tiplere benzemiyor." Ashlinn havada elini sallayarak "Daha çok 'sen top gibi kıvrılıp ölmek isteyene kadar sana bağırır' tipi."

"O zaman senin yanında sesimi alçaltmaya özen göstereceğim," diye yumuşak bir ses hemen arkamızdan duyulur.

Üçümüz de dönüp Ansel'e bakarız. Dikkatlice tarafsız bir ifade takınmasına rağmen gözleri kararmıştır.

KD'nin yanakları utançtan kızarır — o gerçekten bu dünya için fazla iyidir —oysa Ashlinn sadece kaşlarını kaldırır. "Bir

şey mi istiyorsun?" diye sorar.

Ansel bana döner. "Bir saniye konuşabilir miyiz, Isabella?"

Tam adımın kullanılmasına irkilirim, ama isteksizce kabul ederim.

Ansel beni kameraları ve diğer ekipmanları sakladığımız malzeme dolabına doğru götürür. Bay Remington'ın bizi izlediğini fark ederim ve Ansel beni küflü odanın içine götürdüğünde gözleri kısılır.

"Yarın akşamki maçtan önce ekipmanı nasıl kullanacağını bildiğinden emin olmak istiyorum," der Ansel dalgın bir şekilde ışığı açarak odayı yumuşak sarı bir ışıkla doldurur.

İçeri girdiğimde kapı arkamızdan otomatik olarak kapanır, ama korkmuyorum. KD ve Ashlinn'in şakalarına rağmen, Ansel'in bana gerçekten zarar vermeyeceğini biliyorum. O sadece üstünlük kompleksi olan, başka biriyle nasıl konuşulacağını bilmeyen zengin bir çocuk.

Ayrıca, bir şey yapmaya kalksa bile, onu alt edebileceğime eminim.

Ansel kamerayı göğsüme doğru uzatır ve nasıl kullanılacağını öğretmeye başlar. Oldukça basit görünüyor, ama yarınki maçta tüm ayarları unutacağımı biliyorum.

Ansel yüzümden bir şey okumuş olmalı ki, derin bir nefes alıp "Yarın ders sırasında pratik yapabiliriz" diyor.

"Evet, tamam. Teşekkürler." Kamerayı elimde çevirip ona garip bir gülümseme atıyorum.

O gülümsememe karşılık vermiyor, ama gözlerinin yumuşadığını hissediyorum. Birazcık. "Hayır, gönüllü olduğun için teşekkür ederim..."

O ne demek istediğini bitirmeden, dolabın kapısı açılır ve öfkeli Bay Remington bize ters ters bakar. Ben bu yaşlı adamın sürekli mutlu olduğunu sanıyordum, hiçbir şeyden rahatsız olmayan adamlardan biri olduğunu.

Görünüşe göre yanılmışım.

"Bundan sonra dolap kapısını her zaman *açık* tutacağız. Duydun mu?" Bay Remington, dar gözlerini Ansel'in yüzünden ayırmadan hırlayarak bağırır.

Ansel, bu durumun nasıl görüldüğünü ancak şimdi fark etmiş gibi görünüyor — ikimiz, kapalı bir dolapta yalnız başımıza...

Yanakları kızarır ve hemen bakışlarını indirir. "Özür dilerim, efendim. Bir daha olmayacak."

Bay Remington dişlerini gösterdi. "Bir daha olmasın."

Ansel, boynunun arkası kıpkırmızı bir şekilde öğretmenin etrafından koşar gibi geçer ve Bay Remington sonunda bana döner. Öfkesi kaybolur, yerine endişeye benzer bir duygu gelir.

"İyi misin?" diye sorar.

"İyiyim." Aniden Ansel için endişelenerek, "Bana dokunmadı ya da öyle bir şey yapmadı. Sadece kameranın nasıl çalıştığını gösteriyordu." Kendimi durduramadan gülümserim. "Açıkçası kapının kapandığını fark etmediğini düşünüyorum."

"Oh." Bay Remington, aceleci bir sonuca vardığı için utanmış gibi görünüyor ve parmaklarını dağınık saçlarının arasına geçiriyor. Boğazını temizliyor ve sonra "Peki, sen git bakalım" diyor.

Beni geçmesi için kenara çekildi.

KD ve Ashlinn, ben yerime oturduğumda gürültüyle gülüyorlar ve ben yarı yürekten "Kapa çeneni" diye mırıldanıyorum.

Neden Ansel ile "dolap randevum"un haberi okul günü bitmeden koridorlarda yangın gibi yayılacağı hissine kapılıyorum?

Ugh.

En başından beri futbol maçında gönüllü olarak çalışmayı kabul etmemeliydim.

Yirmi Yedi

IZZY

Yatağın üzerindeki sırt çantamı almadan önce, boy aynasında son bir kez daha yansımamı inceliyorum.

Ertesi sabah, ama önceki gece gözümü bile kırpmadım. Ethan'ı suçluyorum. Fortnite'ı çevrimiçi oynamaya başladık ve Hale beni yakalayıp yarın okul olduğunu hatırlatana kadar yatmadım.

Utangaç, garip ikiz kardeşin düşüncesi içimi garip bir heyecanla dolduruyor. İkimiz okuldan sonra neredeyse her gün birlikte oyun oynuyorduk, ancak Jake ile olan olaydan sonra bir daha gelmedi. Onu tanımayı seviyorum ve ona aşık olduğumu itiraf edebilirim.

Telefonuma bakınca Emery ve Grayson'dan yeni mesajlar geldiğini görüyorum.

EMERY

Bu geceki oyun için çok heyecanlıyım.

IZZY

Bu, matematik sınavını geçtiğin anlamına mı geliyor?

Emery, birkaç gün önce girdiği sınavdan dolayı stresli olduğunu söylemişti. Eğer sınavdan kalırsa, bu maçta ve bir sonraki maçta yedek kulübesinde oturma riski vardı.

Mesajıma yanıt olarak Emery, elinde bir kağıt tuttuğu bir fotoğrafını gönderdi. Kağıdın üstünde parlak kırmızı bir C+ yazıyordu.

Nefesim kesiliyor, ama bunun nedeni notlar değil.

Hayır, Emery fotoğrafta gömleksiz ve belirgin altı paketi ortada. Bakışlarımı, eşofmanının bel kısmına kadar uzanan altın sarısı saçlarına çeviriyorum.

O kadar çok dövmesi var ki, her birini yakından inceleyip incelemekten kendimi alamıyorum.

Kolunda, dikenli çalılarla çevrili bir gül görüyorum. Göğsünün uzunluğu boyunca melek kanatları uzanıyor. O kadar gerçekçi ve canlı görünüyorlar ki, onları bir sürüngen gibi okşamak istiyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Havaya bir metre kadar sıçradım ve bu sırada yanlışlıkla telefonumu düşürdüm.

"Siktir, Lissa!" diye bağırarak ona dönüyorum.

O ise masumca bana göz kırpmıyor ve sonra gözleri günün kıyafetine kayıyor. Geniş, baştan çıkarıcı bir gülümseme dudaklarını yukarı çekiyor ve çığlık atıyor.

"Aman Tanrım! Okul ruhunu şimdiden göstermeye başladığına inanamıyorum! Çok güzelsin!!! Erkekler çıldıracak. Öğrencilerin ve öğretmenlerin futbol maçlarını çok ciddiye aldıklarını göreceksin. Açıkçası, maç gününde herkes okulun renklerini giyer. Bana bak!" Bulldog tişörtünü işaret etti. "Aman Tanrım! Jake, onun numarasını giydiğini biliyor mu? Bu harika! İkiniz çıkıyor musunuz? Çıkıyorsunuz, değil mi? Bu tuhaf olurdu. Ama çıkıyorsanız, ben..."

"Lissa!" Onun sözlü ishalini durdurmak için fiziksel olarak elimi ağzına kapatmam gerekiyor.

Yine de, elim sesini bastırса da, bir kez daha konuşmaya çalışır.

"Jake ile çıkmıyorum. Bana onun numarasını giymemi istedi, ben de kabul ettim." Aynadaki yansımamı yine dikkatlice inceliyorum.

Bulldog logosu olan bir düzine kadar tişörtü olan Lissa'nın aksine, benim "okul ruhumu" gösteren hiçbir şeyim yok. Bunun yerine, dizlerimin hemen üstünde biten ve yürürken etrafımda dalgalanan siyah bir etek ve okul renklerimiz olan kırmızı, omuzları açık bir bluz giymeyi tercih ettim.

Saçlarımı açık bıraktım ve sarı buklelerim omuzlarımdan etrafında ipek bir şelale gibi dalgalanıyor. Sağ yanağıma siyah boya ile 32 rakamını yazdım. Jake'in numarası. Dün bana, takımda kendisini destekleyen kimsenin olmadığı tek ezik olduğunu söyleyerek, onun numarasını giymem için adeta yalvardı.

"Ayrıca, senin gibi güzel bir kızın beni desteklemesi beni iyi gösterecek," dedi ve omzunu omzuma çarptı.

İsteksizce kabul ettim, ama bu, üvey kardeşim için romantik duygular beslediğimden değildi.

Kabul ettim çünkü o kısa sürede en yakın arkadaşlarımdan biri olmuştu.

Lissa, Jake'in numarasını giymenin ikimizin bir ilişki içinde olduğunu herkese ilan etmek anlamına geldiğini söyleyip dururken, her şeyin hazır olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum. Gülümsemeden edemiyorum.

Acaba Jake, belli bir esmer buz kraliçesini kıskandırmak için mi bana onun numarasını giymemi istedi?

Desiree bu sabah FaceTime'dan beni aradı, bugün okul renklerini giymeyi planladığımdan emin olmak için. O, Mimi ve Emilia ile birlikte ponpon kız takımında, bu yüzden üniformasını giymek zorunda. Ama maç gününde *herkesin* giyindiğini defalarca vurguladı.

Yemin ederim, buradaki insanlar futbolu bir din gibi görüyorlar.

Lissa beni odamızdan dışarıya kadar takip etti ve ikimiz mutfağa gittik. Jake zaten tezgahın başında oturmuş bir kase mısır gevreği yiyordu. Beni görünce gözleri parladı ve ben bir şey söylemeden, geniş, gizemli bir gülümsemeyle bana doğru koştu. Beni belimden tutup döndürdü.

"Sen gerçekten bir erkeğin isteyebileceği en iyi üvey kız kardeş/en iyi arkadaşsın," diyor heyecanla ve beni ayağa kaldırıyor.

Ben de burun kıvrıp dramatik bir reverans yapıyorum. "Rica ederim."

Lissa bana bir kase ve kaşık uzattığında Jake'in yanındaki koltuğa geçiyorum. Teşekkürlerimi söyleyip hızlıca kendime biraz mısır gevreği koyuyorum. Şekerli lezzeti yerken, telefonumu bir kez daha açıp Grayson'dan gelen mesajları kontrol ediyorum.

GRAYSON

■

Seni özledim.

GRAYSON

■

Bir süredir ikimiz baş başa vakit geçiremedik gibi geliyor. GRAYSON

Etrafımızda hep insanlar var. GRAYSON

■

Varın bir şeyler yapmak ister misin?

■

Göğsümdeki kelebekler, içimi yakan açgözlü bir sıcaklık gibi radyoaktif hale geliyor. Yemin ederim, yanaklarım da aynı derecede sıcak.

Bir parçam — Grayson'a gizlice aşık olan parçam — evet demek istiyor. Ama...

IZZY

Kız arkadaşın bu konuda ne düşünür?

Grayson'ın adının yanında üç küçük nokta belirir, cevap yazdığını gösterir, sonra kaybolur. Yeni mesaj gelmez.

Bir iç çekerek, telefonumu tezgahın üzerine yüzüstü çevirip mısır gevreğimden bir ısırık daha alıyorum.

Jake dirseğiyle bana hafifçe dokundu ve ona döndüğümde, kaşlarından biri merakla yukarı kalkmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar ve ben ona zayıf bir gülümsemeyle omuz silkerim.

Grayson ile olan arkadaşılığımın kimseye bahsetmedim ve bahsetmek istediğimden de emin değilim. İnsanlar, kız arkadaşı olan bir adama aşık olduğumu öğrendiklerinde bana duyacakları acıma duygusunu şimdiden tahmin edebiliyorum.

Utanç beni kaplar ve mısır gevreği kasesini biraz daha agresif bir şekilde karıştırmaya başlarım.

Grayson'a olan bu aptalca aşkı bir an önce unutmam lazım. Bu, arkadaşılığımıza, ona ve kız arkadaşına haksızlık. Ve dürüst olmak gerekirse, bana da haksızlık. Ona olan hislerim azalmadığı için kalbimin daha fazla kırılmasına izin vermeyeceğim.

Jake boğazını temizleyerek dikkatimi üzerine çekiyor. "Bu akşam maça geleceksin, değil mi?"

"Evet. Yıllık için fotoğraf çekmem gerekiyor." Ona komplo kurar gibi sırttım. "O yüzden burnunu karıştırırken görmesem iyi olur, yoksa o fotoğrafların ön sayfada yer alacağına emin olabilirsiniz."

Jake, alaycı bir şekilde göğsüne elini koyar. "Biraz altın avcılığı yapmanın nesi yanlış ki!"

"İğrençsin," diye araya girer Lissa ve yüzüne kuru bir mısır gevreği atar.

Aramızda tezgahın oturan tek kişi o değil. O, karşı tarafta durmuş, sanki mısır gevreği yeme yarışmasında gibi ağzına mısır gevreği tıkıştırıyor. Yutuyor mu acaba?

"Ansel'in bu futbol maçını fotoğraflamakla görevli olduğunu sanıyordum," diyor.

"Korkunç Ansel mi?" diye sorar Jake, gözlerini kırıştırtarak.

"Oh, kes sesini." Yüzümde bir grimasa belirirken gözlerimi deviriyorum. "Evet, öyle."

"Aman Tanrım." Lissa bana dehşetle bakıyor. Sonra, en son dedikoduyu söylemeden duramayıp, öne eğilip fısıldayarak konuşuyor. "Görünüşe göre, geçen yılki yıllık ortağı, ona çok kötü davrandığı için okul değiştirdi."

"Olamaz." Jake burun kıvrır. "Bu sadece bir dedikodu."

"Bu doğru!" Lissa ısrarla, dudaklarını bükerek. Kollarını göğsünde kavuşturur. "Onun arkadaşından duydum."

"Dedikodu yapmakla ilgili sana ne demiştim, Lissa?" Hale mutfağa girerken Seth'in arkasında yürürken sorar.

Genç çocuk, etrafında devam eden konuşmaya rağmen tabletinden başını kaldırmaz bile.

Lissa bana yüzünü buruşturur ve gözlerini devirir. "Doğruysa dedikodu sayılmaz."

"O inek Ansel'in yeni okuluna kadar bir adamı korkutması imkansız," Jake kahkahayla itiraz eder.

"Ansel..." Hale düşünceli bir şekilde parmağını çenesine dokundurur. "Ansel Harthorne mu?"

"Soyadını bilmiyorum ama muhtemelen o." Jake omuz silkiyor. "Süper zeki, biraz pislik, boyu yaklaşık bu kadar." Hale'in boyunu hayal edebilmesi için elini uzatıyor.

"Yapma ama. Kesinlikle 120 cm'den uzun," gülerek söylüyorum.

Jake aniden taburesinde dik oturur, gözleri eğlenceyle parlar. "Oh! 120 santimetreden bahsetmişken... Dün gece Silas'la seni işe almak hakkında konuştum."

Hale, ben cevap veremeden konuşmaya dahil oldu. "Dört fit sana nasıl Silas'ı hatırlattı? O adam devasa bir adam."

Jake havada elini salladı. "Süreci yargılama. Zihnim gizemli bir şekilde çalışır. Neyse..." Taburesinde bir kez daha dönerek bana baktı. "Bu hafta sonu mülakata gelebileceğini söyledi! Öyleyse özgeçmişini ya da ihtiyacın olan her şeyi getir."

Gerçekten bir iş bulma ihtimali beni heyecanlandırdı. Gerçek bir iş, yumruklarımı kullanmam gereken bir iş değil. Bu, birkaç aydan fazla burada kalabileceğim gerçeğini pekiştiriyor. Bu kasabanın sonsuza kadar evim olacağını söylemiyorum, ama... Burayı seviyorum. İnsanları, ormanı ve topluluğu seviyorum.

Heyecanım neredeyse geldiği kadar çabuk dağılıyor.

Arabam ve ehliyetim bile yokken nasıl iş bulabilirim ki?

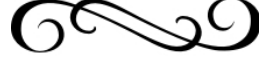
Hale içimdeki düşünceleri kesintiye uğratıyor. "Bu inisiyatifi aldığın için seninle gurur duyuyorum, Izzy." Bana nazık bir gülümseme sunuyor. "Tiyatro evden çok uzak değil. Ehliyetini alana kadar seni işe götürüp getirmekten mutluluk duyarım. Ve eğer işe alınırsan, Silas'la konuşup senin vardiyanı Jake'inkiyle aynı saatlere ayarlayabiliriz, böylece ikiniz birlikte gidebilirsiniz."

"Oh evet!" Jake aptal gibi yumruğunu havaya kaldırır. "İş arkadaşları olacağız!"

Lissa, sonraki yarım saat boyunca o da Jake ile birlikte çalışmak istediğini söyleyerek sızlanmaya başlar, Jake ise birkaç dakikada bir onu sinirlendiren yorumlarla araya girer.

Gürültülü. Kaotik. Çılgın. Ama biraz ev gibi hissettiriyor.

Yirmi Sekiz

EMERY

Okula girdiğimden beri milyonuncu kez dudak piercingimle oynuyorum — bu lanet şeyi taktırdığımdan beri sahip olduğum sinir bozucu bir alışkanlık. Gerçekte hissetmediğim bir rahatlık takınıp dolapların önünde beklerken gözlerimi okulun ön tarafına dikiyorum.

Izzy'yi görmek için hem heyecanlı hem de endişeliyim. Onunla tanıştığımdan beri neredeyse hiç durmadan mesajlaşıyoruz ve itiraf etmeliyim ki o oldukça havalı bir kız. Aramızdaki güçlü ve elektrikli çiftleşme bağı olmasa bile, yine de onu tanımak isterdim.

Sadece inanılmaz derecede güzel değil, aynı zamanda komik, esprili ve deli gibi zeki. Geçmiş hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama mesajlaşmalarımızdan anladığım kadarıyla zor zamanlar geçirmiş olabilir.

Bir koruyucu aileden diğerine atılmak, hiçbir zaman yerleşik bir hayat sürmemek, hiçbir yerde birkaç aydan fazla kalamamak nasıl bir şey olurdu, hayal bile edemiyorum.

Isabella'ya zarar verebilecek *biri* olabileceği düşüncesi, beni neredeyse kör edecek kadar şiddetli bir öfkeyle dolduruyor. Aptal değilim. Bu çocukların yaşadığı korkunç hikayeleri okudum ve bunun Izzy'nin başına gelebileceğini düşünmek...

Aniden düzensizleşen nefesimi düzenlemeye çalışırken, arkamda bir varlık hissediyorum. İstem dışı olarak kaskatı kesiliyorum, Desiree'nin tanıdık parfümü duyularımı sararken vücudumdaki her kas geriliyor. "Ne istiyorsun, Desiree?"

Sözlerim garip bir şekilde

bir homurtu ve yorgun bir iç çekişin tuhaf bir karışımı.

Bugün Desiree ve onun tüm saçmalıklarıyla uğraşacak gücüm yok.

"Sadece sakın olmanı hatırlatmak için geldim," diye cevaplar Desiree kayıtsız bir şekilde.

Sözleri o kadar tuhaf ki, başımı onun yönüne çeviriyorum.

Diğer tüm ponpon kızlar gibi, o da hayal gücüne pek yer bırakmayan üniformasını giyiyor: uyluklarının ortasında biten fırfırlı bir etek ve karnını ortaya çıkaran dar bir üst. Kahverengi bukleleri kusursuz bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, tek bir saç teli bile yerinden oynamamış. Bazıları onun güzel ya da seksi olduğunu söyleyebilir.

Bana göre ise sıradan görünüyor.

Güzel kadınlar *gördüm* ve Desiree'yi Izzy ile karşılaştırmak, güneşe mum tutmak gibi bir şey. İkisi de kendi başlarına parlıyorlar, ama sadece biri karanlık köşeleri aydınlatıyor.

Desiree bir elini beline koyar ve diğer eliyle küstahça bir hareket yapar. "Sadece diyorum ki, eğer çıldırırsan ya da kıskanırsan, onu korkutup kaçıracaksın."

"Sen ne diyorsun lan?" Ona inanamayan gözlerle bakıyorum. "Bu sabah kaçmaya çalışırken cehennemin kapıları kafana mı düştü?"

Bana, bana duyduğu küçümsemeyi açıkça gösteren sinirli bir bakış attı — dürüst olmak gerekirse, onun da beni en az benim onu nefret ettiğim kadar nefret ettiğinden eminim — ve abartılı bir nefes aldı.

"Bunu sana yardım etmek için yapmıyorum, beyinsiz moron. Bunu onun için yapıyorum."

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyorum.

Ama Desiree arkasına bakmadan uzaklaşır. Birden fazla kişinin onun kışına dikkatle baktığını fark ederim, ama ben o kişilerden biri değilim.

Bakmak istediğim tek bir kış var.

Izzy'yi düşünmek içimi sıcak bir ışıkla dolduruyor, beni sıcacık bir sıcaklıkla sarıyor.

Kırmızı ve siyah formamın üzerine elimi gezdirip saate bakıyorum. Yine dudak piercingimle oynamaya başlıyorum. Basketbol oynarken piercinglerimi çıkarmak zorundayım, ama onları çok sevdiğim için kalıcı olarak çıkarmak istemiyorum. Onlar, Ethan'dan kendimi ayırmak için attığım ilk adımlardan biriydi, yaygın inanışın aksine bizim aynı kişi *olmadığımızı* dünyaya hatırlatmak için.

Ethan'ı düşünmek bile içimdeki sıcaklığı buza çeviriyor.

O piç kurusu kendini kurnaz sanıyor, ama bu hafta onu birden fazla kez Izzy ile telefonda yakaladım. Evet, sadece video oyunu oynuyorlar ve konuşmaları genellikle sıradan ve neşeli ama bu kıskançlığımın beni mahvetmesini engellemiyor.

Onun dudaklarından o tatlı kahkahaları çıkaran kişi ben olmak istiyorum. O, onu hak etmiyor.

Nefesimi kontrol altına almak için alnımı dolabıma dayıyorum. Soğuk metal, değişken duygularımı şaşırtıcı derecede yatıştırıyor.

Onu görmeden önce kokusunu alıyorum.

Bir anda, son birkaç saatteki stres, Ethan'a olan öfkem, geleceğe dair korkularım... Her şey yok oluyor, geriye sadece o kalıyor. Sıcaklık içimi yakıcı bir sel gibi kaplıyor ve ben bu hissin tadını çıkarıyorum.

Dudaklarıma zorla bir gülümseme konduruyorum —kendini beğenmiş ve kaygısız bir gülümseme— ve dolaptan uzaklaşıyorum. Onu görmek istiyorum. Gözlerimi ona dikmek istiyorum. Kahkahasını dinlemek istiyorum.

Dönerek, ağzımı açıp adını söylemek için... ama hemen donup kalırım. Kanım donar, damarlarımda çamurlu buz küpleri haline gelir.

Çünkü Izzy orada, o pislik Jake'in yanında duruyor, *onun* numarasını yanağında taşıyor, sanki onu sahipleniyormuş gibi.

Ya da onu sahipleniyor.

Kıskançlık kanımda kaynıyor, keskin ve güçlü, ve oraya koşup o lanet numarayı silip onu kokumla sarmalamamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Bu sefer, alnımı dolaba dayadığımda, bunu tamamen farklı bir nedenden dolayı yapıyorum.

Pençelerim uzuyor, parmaklarımdan çıkıyor ve kollarımda tüyler patlıyor.

Siktir. Siktir. Siktir. Siktir!

Sakin ol, Emery! Zihnimde kendimi azarlıyorum.

Nedense, Desiree'nin daha önce söylediği sözler aklıma geliyor.

"Sadece diyorum ki, eğer çıldırırsan ya da kıskanırsan, onu korkutup kaçıracaksın."

Desiree bunun olacağını bir şekilde *biliyor* muydu? Bir öngörüsü mü vardı?
Izzy'nin benim eşim olduğunu biliyor mu?

Bizim eşimiz mi?

Sorular kafamda dönüp duruyor ve odaklanacak bir şey bulmak beni biraz sakinleştiriyor. Göğsümde kaynayan öfke, ateşli bir cehenneme dönüşmek yerine hafif bir cızırtıya dönüşüyor.

"Em?" Izzy'nin yumuşak, endişeli sesi parmak uçları gibi tenimde dolaşıyor.

Sesi duyduğum anda vücudum anında gevşiyor.

Aşağıya bakıyorum, pençelerimin ve kürkümün geri çekildiğini görünce minnettarlık duyuyorum ve sonra hızlıca zihnimde bir envanter çıkarıyorum. Kurtlaşıp tüm okulu saldırmayacağımdan emin olarak, kendinden emin bir gülümsemeyle ona doğru dönüp bakıyorum.

"Selam, güzel kız." Yanağına boyanmış numaraya bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

Siktir, çok güzel görünüyor. Gömleği bir omzundan sarkmış, sütyeninin koyu renkli askısını ortaya çıkarmış ve yürürken eteği uyluklarının etrafında mürekkep lekeleri gibi dalgalanıyor.

"İyi misin?" diye endişeyle soruyor.

Kuşkusuz, alnımı dolaba dayamış ve büyüyen pençelerimi saklamak için ellerimi yumruk yaparken tam bir aptal gibi görünüyordum.

Kolumu omuzlarına doluyorum ve onu günün ilk dersine doğru yönlendirmeye başlıyorum.

Onun ders programını ezberlediğimi itiraf etmek ürkütücü mü? Muhtemelen. Ama bu konuyu çok fazla derinlemesine düşünmüyorum.

"Tabii ki." Endişelenmesine gerek olmadığını söylemek istercesine gözlerimi devirip ona dişli bir gülümseme atıyorum. "Sadece bu akşamki maç için endişeliyim."

"Eminim ki herkesi mahvedeceksin." Bir an durdu, başını yana eğdi ve önceki sözünü düzeltti. "Yoksa herkesi yere sermek mi? Herkese yalakalık yapmak mı? Futbol terimlerine pek aşina değilim."

Bu söz üzerine gerçekten yüksek sesle güldüm. "Ashton'a bu gece kıkırmesini söylemeye cesaretin var mı?"

Bu düşünce beni güldürdü. Muhtemelen düşüncelerini toparlamaya çalışırken beş dakika boyunca ona inanamayan bir ifadeyle bakardı.

Her zaman beyninin "ARIZALI" tabelası asılıp kulaklarından duman çıkmasını görmek istemişimdir.

Izzy'nin burnu sevimli bir şekilde kıvrır. "Hayatta olmaz. Zaten benden hoşlanmıyor." "Bu doğru değil," diye hemen karşılık veririm.

Altın rengi kaşını bana doğru kaldırır. "Kesinlikle doğru. Buraya geldiğimden beri, beni ezmek istediği bir böcek gibi bakıyor."

Ne söyleyeceğimi düşünürken dalgın dalgın ensemini kaşıyorum. Izzy'nin, Ashton'ın bu tepkisini kendisinin tetiklemediğini bilmesini çok istiyorum. O her zaman paranoyak bir pislikti ve onu suçlayamıyorum bile. Annesini ve babasının büyük bir kısmını kaybetmek, onda geri alamayacağı bir şeyi parçaladı.

Ashton Izzy'yi *seviyor*. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Ondan etkilenmiş, belki de bir bilim insanının nesli tükenmekte olan bir türe ilgi duyması gibi, ama bu, herkese karşı sergilediği soğuk mesafeli tavrından daha iyi.

Ama Izzy'ye bunları söylemek yerine konuyu değiştiriyorum. "Bu akşam maça geliyor musun?"

Son duyduğumda, Ansel ile birlikte yıl sonu albümü için saha kenarında fotoğraf çekmek üzere kaydolmuştu.

"Evet." P harfini patlatarak. "Orada fotoğraf çekiyor olacağım."

"Külotumu çok sık çekmemeye çalışacağım," dedim ciddi bir ifadeyle ve o güldü.

Gülümsememi zorla bastırmak zorunda kaldım çünkü tam da istediğim şey buydu.

Onun kahkahasını seviyorum.

"Hayır, lütfen yap. Dergi için samimi fotoğraflar çekmemiz gerekiyor." Bana şakacı bir şekilde gülümsedi.

"Hiç futbol forması giydin mi? Yemin ederim, iç çamaşırım kıcıma o kadar giriyor ki, ağzımda hissedebiliyorum." Dramatik bir şekilde titriyorum.

"Bu çok seksi bir görüntü," diye düşünür. "Süper seksi, biliyorum."

Sonunda ilk dersine vardık ve Ethan'ın kapıda onu beklediğini görünce hiç şaşırmadım. Gözleri anında parladı, yüzünde sıcak ve coşkulu bir ifade belirdi ve ona kaşlarını çatmamak için alt dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Acı, sahiplenici bir enerji içimi kapladı.

"Sanırım burada ayrılmam gerekiyor." Bilerek vücudumu, Izzy'nin Ethan'ı görmesini engelleyecek şekilde konumlandırırım. Küçük düşürücü, biliyorum, ama kendimi durduramıyorum. "Sensiz nasıl yaşayacağım bilmiyorum, güzel kız."

O alaycı bir şekilde gözlerini devirir, ama yanaklarında çekici bir kızarıklık belirir. "İki saat sonra görüşürüz."

"Bu iki saat çok uzun." Yarı şaka yapıyorum, ama neyse ki, sözlerimin samimiyetini anlamış gibi görünmüyör.

Onu suçlamıyorum. O, emrinde dört kurt dönüşümcünün olduğunu, onu memnun etmek, ona bakmak ve sevmek için çaresizce uğraştıklarını anlamayan bir insan. Ruhlarımızı birbirine bağlayan bağ, biz ayrı olduğumuzda bana haykırıyor.

Ve benim kurtum da daha iyi değil.

O pislik, onu görene kadar sızlanıyor, ağlıyor ve haykırıyor. Sonra, sahibinden öpücükler alan lanet bir köpek yavrusu gibi kuyruğunu sallamaya başlıyor.

Şu anda bile, kurtum ondan uzak kalma düşüncesiyle melankolik bir uluma çıkarır, sadece iki ders saati için olsa bile.

Elimi uzatıp yanağını nazikçe avuçlarım. Yavaşça, başparmağımı onun narin teninde ileri geri gezdiririm, kızardığını görünce keyiflenirim.

"Oops." Kalbimin hızlı atışlarına pek uymayan flörtöz bir gülümseme atıyorum ona. İçimde garip bir çaresizlik yükseliyor. "Görünüşe göre yanağındaki boyayı bulaştırmışım."

Yalan.

Boya daha önce kuruduğu için hala mükemmel bir şekilde yerinde duruyor.

"Düzeltememe izin ver," diyorum ona, başparmağımın ucunu ağızımla ıslatarak. Gözleri dudak halkama odaklanıyor ve bakışları açlıkla doluyor.

Muhtemelen benim hissettiğim açlık ile aynıdır.

Dikkatlice, ona çekilebilmesi için yeterli zaman tanıyarak, ıslak başparmağımı yanağına sürerek, numara tanınmaz hale gelene kadar siyah boyayı silip süpürdüm. Kalanını temizlemek için iç çamaşırımın kolunu kullandım, beyaz kumaşın oniks rengi lekelenmesi umurumda bile değildi. Jake'in numarası cildinden tamamen silindiğinde geri çekildim ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle baktım.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları aralanmış, bana bakıyor.

"Senin için düzeltiyim. İzin verir misin?" Konuşurken, siyah bir Sharpie kalemi bulana kadar sırt çantamda karıştırıyorum.

Konuşamayacak kadar şaşkın görüldüğü için başını salladığında, yüzünü nazikçe tutuyorum

—onu paha biçilmez bir porselen gibi davranarak—ve sağ yanağına numaramı yazdım. Sonra yüzünü yana çevirip sol yanağına Ashton'ın numarasını yazdım.

Yaptığım işten memnun olarak, Sharpie kalemimin kapağını kapatıp sırt çantamın ulaşabileceğim en yakın cebine soktum.

"İşte!" derim, sıratarak. "Mükemmel görünüyorsun."

Şaşkınlık yavaş yavaş yüzünden kaybolur ve yerini dar gözlü bir şüphe alır.
"Ne yaptın sen? Yüzüme penis çizmedin, değil mi?"

Tereddütle elini yukarı uzatır, ama henüz kurumamış kalemi silmeden önce bileğini yakalarım.

"Belki yaptım... Belki yapmadım." Ona imalı bir şekilde kaşlarımı oynatırım.

"Eğer yaptıysan, uyurken senin yüzüne de penis çizmek zorunda kalacağım," diye homurdanır.

"Sadece birkaç mesajlaştıktan sonra, şimdiden yatıya kalmayı mı öneriyorsun, güzel kız? Izzy ile yatıya kalma düşüncesi içimi heyecanla doldursa da, ona şaka yaptığımı belirtmek için göz kırptım.

Onun yumuşak kıvrımlarının benim sert kaslarıma bastırılması... Onu öpüp kendinden geçirdiğimde çıkan nefesli inlemeleri...

Dilimin üzerinde tatlı tadı...

Zil başımın üstünde çalıyor ve bir kez olsun, bu kesintiye minnettarım.

Çan o anda çalmamış olsaydı ne yapardım bilmiyorum.

Onu tutup öpmek ve onu istediğimi söylemek gibi.

"Kimya dersinde görüşürüz," diyorum flörtöz bir gülümsemeyle.

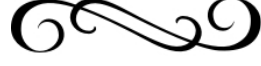
El sallıyor ve sonra yanımdan geçip, hala onu bekleyen Ethan'a doğru yürüyor, durum tersine olsaydı benim sahip olabileceğimden emin olmadığım bir sabır sergiliyor. Yine de, ikizimden nefret etmeme rağmen, Izzy onun elini tutup sınıfın içine girmesine izin verdiğinde kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Kusurlarına rağmen, Ethan'ın Izzy'yi koruyacağını biliyorum.

İlk dersime giderken, onun yanağına benim ve Ashton'ın numarasını yanağında taşıdığını bilerek memnuniyetle ilk dersime gidiyorum.

Umarım onu gördüğü anda çıldırmaz.

Yirmi Dokuz

IZZY

Gün, kırmızı ve siyahın, moral toplantılarının ve "haydi takım, haydi" sloganlarının bulanıklığı içinde geçiyor.

Yemin ederim, o kadar çok okul ruhu aşılanıyor ki, önümüzdeki aylarda bunu sindiremeyeceğim.

Bugün öğle yemeğinde sadece Ethan bana eşlik ediyor, çünkü futbolcular ve ponpon kızlar desteklerini göstermek için birlikte oturmak zorundalar. Yine de Emery'nin gözlerinin çoğu zaman üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve ne zaman başımı kaldırıp onun bakışlarını yakalasam, bana göz kırpmıyor.

Midem altüst oluyor.

Ashton ise her zamanki gibi varlığını görmezden geliyor. Emery'nin bir yanağına kendi futbol numarasını, diğer yanağına Ashton'ın numarasını yazdığını fark ettim, ama bu stoik adamın bunu fark ettiğini sanmıyorum. Onu kızdıracak ne yaptığımı bilmiyorum, ama her neyse, sanki ben yokmuşum gibi davranıyor.

Bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyorum.

Futbol maçına varmam gereken saatte, yani maçın başlamasından bir buçuk saat önce, sinirlerim altüst olmuş durumda. Hayır, bunun sebebi Ashton değil.

Her şeyi mahvedeceğimden korktuğum için.

Ansel bugün derste bana tam olarak ne yapmam gerektiğini öğretmeye çalıştı, ama söylediklerinin çoğu bir kulağımdan girip diğerinden çıktı.

"Günün bu saatinde bu ayarı kullan, falan filan." "Sadece bu açıdan fotoğraf çek, falan filan."

"Bu saat ile bu saat arasında flaşı kullan, ama bu saatte asla, falan filan."

Benim planım mı? Kamerayı doğrult ve düğmeye bas. En azından çabamdan A alırım.

Söz konusu adam, ben geldiğimde sahaya açılan kapıda beni bekliyor. Kafası eğik, kendi kamerasıyla uğraşıyor — ne yapacağımı bilmediğim kadar çok ayarı olan sofistike bir canavar. Dikkatini çekmek için iki kez boğazımı temizlemem gerekiyor.

Başını kaldırıyor, yakışıklı yüzünde neden birinin onu rahatsız ettiğini anlamadığını gösteren bir şaşkınlık beliriyor, sonra yanakları kızarıyor.

"Isabella. Zamanında geldiğine sevindim," diyor bana kısa bir şekilde, omzuna asılı olan ekstra kamera çantasını alıp bana uzatıyor.

Kendimi toparlayamadan lanet şeyi neredeyse düşürüyorum.

"Biraz önce geldim," derim, çantanın fermuarını açıp kamerayı çıkarırken. Hızla açarım, bir düğmeye basmak kadar kolay olduğu için minnettarım. "Jake ile geldim, o maçtan birkaç saat önce burada olması gerekiyordu."

"Jake..." Ansel'in zarif kaşları içe doğru kıvrıldı. "O senin üvey kardeşin, değil mi?"

"Evet." Ansel'in bana öğrettiği ön kontrolleri hızlıca yapıyorum: hafıza kartının depolama alanını kontrol ediyorum, lensin lekelenmediğinden emin olmak için birkaç deneme fotoğrafı çekiyorum ve ışıklandırmayı ayarlıyorum.

"Hale ve Gerry ile yaşamak nasıl?" Ansel'in sorusu neredeyse dalgın bir şekilde soruldu, ama içindeki gerçek merakı duyabiliyordum. Şaşkınlıkla ona baktığımda, gözlerini kamerasına indirip mırıldandı: "Ben de koruyucu aileye verilmiş bir çocuktum. Bu yüzden bu evi ve aileyi nasıl bulduğunu merak ettim."

"Oh." Söyleyebileceği onca şey varken, bunu beklemiyordum.

Ansel — kusursuz, düzenli, titiz Ansel — bir zamanlar koruyucu aile yanında büyümüş müydü?

Her koruyucu aile hikayesinin aynı olmadığını biliyorum, ama ona yeni bir gözle bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ansel'in yanakları o kadar koyu ki, neredeyse kırmızı süveterimle aynı renge bürünüyor.

"Artık evlatlık değilim," diye patladı. "Yıllardır sistemde değilim, ama sadece düşündüm ki... Boş ver." Hızla başını salladı, boğazını temizledi ve sonra dikkatli bir maske takındı. Poker yüzü. "Sen bu tarafta dur, ben diğer tarafta kalacağım. Çoğunlukla bizim takımımıza ve tribünlere odaklanmaya çalış, ama Vipers'ın birkaç fotoğrafını çeksen de olur. Onlar bizim en büyük rakiplerimiz ve..."

Ansel konuşmaya devam ediyor. Görünüşe göre, samimi sohbetimiz sona erdi. Dikkatle dinliyor, uygun olduğunda başımı sallıyorum, sonra Ansel elini sallayarak ve "Bunu bizim için mahvetme" diyerek beni gönderir.

Hay aksi. Teşekkürler. Bir kızı özel hissettirmenin en iyi yolu.

Maçın başlamasını beklemekten başka yapacak pek bir şey yok.

Stadyum, en azından lise düzeyinde, şimdiye kadar gördüklerimden daha büyük. Tribünler birkaç metre yukarıda ve siyah boyalı bir kapı ile kapatılmış. Stadyumun iç kısmında bir pist var, bu sayede sahaya basmadan hareket edebiliyorum. Jake'e göre, stadyumun her iki yanında, uç bölgelerin yakınında iki adet yiyecek içecek standı var.

Maçın başlamasına hala bir saatten fazla zaman olmasına rağmen, tribünler şimdiden dolmaya başlamış. Hale ve Lissa'yı elli yard çizgisinin yakınında otururken görüyorum ve göz göze geldiğimizde bana el sallıyorlar. Gittikçe daha fazla öğrenci, ebeveyn, öğretmen ve kasaba halkı tribünlerde toplanıyor, ta ki oturmak için neredeyse hiç yer kalmayana kadar. Okulun marş bandosu neredeyse tüm bir bölümü kaplıyor.

Maçın başlamasına tam bir saat kala, ponpon kızlar seyircilerin coşkulu alkışları eşliğinde sahaya koşuyorlar. Mimi birkaç ters takla atıyor ve KD bir layout yapıyor. Kızlar yanımdan koşarak geçerken durup selam veriyorlar.

Desiree beni kollarına alır ve sıkıca sarılır, gül kokulu parfümü havayı doldurur.

"İlkbaharda rekabetçi ponpon kız takımına katılmalısın!" diye coşkuyla söyler ve sonunda beni bırakır. "Harika olacaksın."

"Aman Tanrım! Evet!" Mimi heyecanla zıplıyor.

Resmi olarak tanıştırılmadığım, Emilia olduğunu tahmin ettiğim bir kız bana çekingen bir gülümseme atıyor.

"Ben pek ponpon kız tipi bir insan değilim." Burnumu kırıstırırım. Bu spora karşı bir şeyim yok, vücutlarıyla yaptıkları şeyler inanılmaz ama bu bana göre değil.

Desiree abartılı bir şekilde dudaklarını büküyor. "Dans takımı ne olacak? İstersen gelecek dönem seçmeli ders olarak onu seçebilirsin..."

"Kızlar! Sohbeti bırakın! Isınmaya başlayın!" diye yüksek sesle bir ses duyulur ve sözleri bir el çırpmasıyla vurgulanır.

Kıvrık turuncu saçlı ve nazik bir gülümsemeye sahip üniversite çağındaki bir kadın, Desiree ve diğerlerini kendisine doğru çağırır. O koç olmalı.

"Bir düşün," der Desiree, takıma doğru geriye doğru yürümeye başlarken. "Bence takıma çok iyi bir katkı olacaksın."

"Kim harika bir katkı olur?" Koç bana şüpheyile bakar ve Desiree, kremayı yiyen kedi gibi sırtar.

"Yeni kız, Izzy. Küçük bir kuş bana onun eskiden dans ve jimnastik yaptığını söyledi." Desiree, ona bakarken göz kırptı.

Bunu nereden duymuş olabilir ki?

"Bu doğru mu?" Koç bana yepyeni bir bakışla bakar, yeşil gözleri beni değerlendirir. "Maçtan sonra konuşalım. Izzy, değil mi?"

"Sanmıyorum..."

Ama koç çoktan diğer kızlara dönmüştür.

Desiree sırtlan gibi kıkırdar ve ona orta parmağını gösterdiğimde daha da çok güler.

"Isabella!" tanıdık bir ses çağırıyor ve ben de sanki hava ateşten yapılmış ve beni yakıyormuş gibi parmağını hemen indiriyorum.

Bay Remington, üstümdeki korkuluğa yaslanarak geniş bir gülümsemeye bakıyor. Bay Montgomery ise onun yanında duruyor, ancak dikkatini bana değil, telefonuna vermiş durumda.

Ne yazık.

"Bay Remington," diyorum, okulda birine orta parmak gösterirken yakalandığım için yanaklarım kızarıyor.

Bay Remington gülüyor ve bana komplo kurmuş gibi bakıyor. "Ben hiçbir şey görmedim," diye beni sakinleştiriyor.

Bay Remington'ı öğretmen olarak gerçekten çok seviyorum. Evet, bazı kızlar onu çöldeki tek su bardağıymış gibi arzuluyorlar — öksürük, KD, öksürük ama ben onu öyle görmüyorum. Kabul ediyorum, en azından yaşlı bir adam için çekici, ama onu çıplak falan görmek istemiyorum. İğrenç. Hayır, teşekkürler. Kesinlikle hayır.

Ama Bay Montgomery ise...

Gözlerimi müdür yardımcısının yönüne çevirip hemen sonra ayaklarıma indiriyorum. Aşkımın delice uygunsuz olduğunu biliyorum — ve asla harekete geçmeyeceğim — ama ona her baktığımda karnımda kelekler uçuyor, elimde değil.

"Fotoğraf çekmek için ihtiyacınız olan her şey var mı?" Bay Remington dalgın dalgın ensesini kaşıyor.

"Kamera mı demek istiyorsunuz?" diye alaycı bir şekilde sorarım ve kamerayı havada sallarım.

Yemin ederim, akıllı çocuklarla ilgili bir şeyler mırıldanıyor, ama yanılıyor da olabilirim.

"Peki, herhangi bir sorunuz olursa veya bir şeye ihtiyacınız olursa, ben Christian'la birlikte buradayım... Yani, Bay Montgomery'yle." Hatasını fark edince irkilir. "Resmi olarak Yıllık öğretmeni olmayabilirim, ama bu görevi üstlendiğim sürece elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Çok kalabalıklaşmadan yerlerimize oturalım," diye mırıldanır Bay Montgomery, sonunda telefonundan başını kaldırarak Bay Remington'a bakar.

Bakışları bir anlığına bana kayar, sonra hemen başka yere döner. Beni görmezden gelir.

Bu mutlaka canımı yakmıyor — o benim müdür yardımcım, lanet olsun, ben ise sadece onun öğrencisiyim — ama göğsümde bir sızı hissetmekten kendimi alamıyorum. Bu sızının ne olduğunu anlayamıyorum.

"AJ'ye ulaşabildin mi?" Bay Remington, tamamen Bay Montgomery'ye dönüyor ve konuşmanın bittiğini anlıyorum.

Montgomery'ye tamamen döndü ve konuşmanın bittiğini anladım.

Uzaklaşmaya başlıyorum, ama yine de onların konuşmaları kulağıma geliyor.

"Tabii ki hayır." Bay Montgomery alaycı bir şekilde söylüyor. "Her zamanki gibi tüm mesajlarımı görmezden geliyor.

her zamanki gibi. Artık okulda çalıştığımı bile bilmiyor, kafası o kadar karışık ki umursamıyor ya da fark etmiyor."

Bay Remington başka bir şey daha söylüyor, ama daha uzağa gitmiş olmalılar çünkü artık onları duyamıyorum.

AJ kim?

Önemli değil, Izzy. Seni ilgilendirmez.

Seksi müdür yardımcıları hakkındaki tüm düşüncelerimi bir kenara bırakıp sahaya odaklanıyorum. Her an futbolcular soyunma odasından çıkıp koşmaya başlayacaklar ve ben de orada olup her anı yakalamam gerekecek. Başaramazsam, Ansel'in öfkesine maruz kalırım.

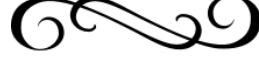
Aferin bana.

Bütün bunlardan çıkacak tek iyi şey, belki, sadece belki, ulaşılmaz ve sarsılmaz Ashton'ı elini kışına sokmuş, orada çubuğu yeniden düzenlerken yakalayabileceğimdir.

Bu düşünce beni gülümsetiyor.

Oyun başlasın.

Otuz

IZZY

İlk yarı sonunda skor yirmi dört'e yirmi bir. Sadece bir saha golüyle öndeyiz ve Vipers bir sonraki çeyreğe topu elinde başlayacak.

Stadyumun her iki tarafında da gerginlik artıyor. Rakip takımların taraftarları arasında birden fazla kavga çıkıyor ve Vipers'tan iki oyuncu sportmenlik dışı davranışları nedeniyle oyundan atılıyor.

Tanrım. Bu lise futbolu, NFL değil.

Ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum. İyi bir yıllık öğrencisi gibi fotoğraflarımı çekip oyuncuların yoluna çıkmıyorum.

Çoğu zaman kameramın Emery ve Ashton'a kayduğunu ilk kabul eden ben olacağım. Jake harika bir oyun kurucu, ama diğer ikisi? Onlar olağanüstü. Emery sanki sahaya hakimmiş gibi ilerliyor, vücudu sıvı gibi dans ediyor ve rakip oyuncuların arasından geçiyor.

Ashton ne kadar sinir bozucu olsa da, üniformasıyla harika görüldüğünü itiraf edebilirim. Salya akıtıyorsam, bunun sebebi onun hoşuma gitmesi değil, sıcakkanlı bir kadın olmamdır.

Ama onu görünce kim salya akıtmaz *ki*?

Birden fazla kız onun numarasını tişörtlerine veya yanaklarına yazdırmış.

Tıpkı benim gibi.

İçgüdüsel olarak sol yanağıma dokunuyorum, numara cildimde belirgin bir şekilde duruyor.

"Nasıl gidiyor?" Ansel bana doğru yaklaşıyor, bu sırada ponponlu kızlar çılgık atan kalabalığa rutinlerini sergilerken, neredeyse yüzüne ponponla yumruk atılıyordu.

"Kendimden biraz hayal kırıklığına uğradım," diyorum abartılı bir iç çekerek itiraf ediyorum.

Kaşları endişeyle çöküyor. "Neden?"

"Çünkü oyuncuların burunlarını karıştırırken sadece iki fotoğraf çekebildim." Kameramı kaldırıp, bir tanesine karar vermeden önce çektiğim yüzlerce fotoğrafı gözden geçirmeye başlıyorum. "Bu sanat eserine '*Altını Bulmak*' adını verdim. Gördüğün gibi, burada 55 numaralı oyuncunun parmağı burnunun içinde.

"Ve hemen ardından çekilen bu fotoğrafta, Ashton'la beşlik çıkıyor. Hayatımın en güzel anı." Birkaç fotoğraf daha kaydirdikten sonra başka bir fotoğrafta duruyorum. "Ve burada, 37 numaralı oyuncu parmağını burnuna sokmuş. *Parmağını*. Orada ne aradığını bilmiyorum. Belki de elmas?"

Sahte bir üzüntüyle başımı sallıyorum.

Ansel bana inanamayan gözlerle bakar... sonra başını geriye atarak kahkahaya boğulur. Bu ses, sadece en yakınındaki ponpon kızların değil, tribünlerdeki birkaç kişinin de dikkatini çekecek kadar şaşırtıcıdır.

Ansel'in hiç böyle güldüğünü duyduğumu hatırlamıyorum. Hatta, onun *gülümsediğini* bile gördüğümü hatırlamıyorum.

Normalde yakışıklıdır — soğuk, buz gibi bir mükemmellik, onu ulaşılmaz gösterir — ama dudakları yukarı doğru kıvrıldığında, düz beyaz dişlerini göstererek, başka bir dünyadan gibi görünür. Ruhani.

Nefesim kesildi.

"Koleksiyonuna ekleyebileceğim birkaç fotoğrafım var." Ansel, kamerasını bana göstermek için uzattığında gözleri neşeyle parlıyor. "Şimdi, burunlarını karıştırmıyorlar ama..."

"Aman Tanrım. Bu Emery mi?" diye soruyorum, sesim heyecandan tizleşmiş ve nefessiz kalmış. "Gerçekten pantolonunu düzeltiyor mu? Bu başıma gelen en güzel şey. Lütfen. Bana gönder. Buna ihtiyacım var."

İkimiz fotoğrafları karşılaştırmaya devam ederken, oyuncular ikinci yarı ısınmalarına başlamak için sahaya geri koşarlar. Ancak Ansel sahadaki yerine gitmeden hemen önce, biri onu sertçe dirsekleyerek yere düşürür.

"Çekil lan yolumdan, pislik herif." Kain.

Tabii ki.

Kain ve arkadaşları koşarak uzaklaşırken gülüyorlar.

"Ne pislik herif," diye mırıldanıyorum, Ansel'i ayağa kaldırırken bile onlara dik dik bakarak.

Ansel iç çekiyor, kemiklerimin iliğinde hissettiğim yorgun bir ses. "Merak etme. Ben buna alışkınım."

"Bunu sık sık yapıyorlar mı?" Ona inanamadan bakıyorum.

Evet, okullarda zorbalık yapıldığını duydum, ama daha önce bunun kurbanı olduğumu söyleyemem, kendi gözlerimle de görmedim. Çok fazla arkadaşım olmayabilir, ama insanlar benden nefret etmiyordu.

Ansel'e karşı olduğu gibi değil.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldanır Ansel, gözlerine düşen bir tutam saçını düzeltmeye çalışırken.

"Sana fiziksel olarak dokunuyorlarsa önemli bir şey," diye terslerim. Açıklanamayan bir öfke dalgası içimi kaplar. "Kain'in pisliğin teki olduğunu hep biliyordum, ama bu saçmalık. Bir daha sana yaklaşırsa, lanet olası hayalarına yumruk atacağım."

Ansel bana tuhaf bir ifadeyle bakar. "Neden benim için böyle bir şey yapasın ki?"

"Çünkü biz arkadaşız, değil mi?" Garip bir şekilde omuz silkiyorum. "En azından, bir nevi arkadaşız."

Belki de "tanıdık" daha uygun bir kelime, ama neyse.

Ansel bana bakmaya devam ediyor ve ben onun dipsiz gözlerinde yansıyan duyguları tam olarak okuyamıyorum. Uzun bir gergin sessizlikten sonra, boğazını temizliyor ve başını elimdeki kameraya doğru sallıyor.

"Senin işine bakmana izin vereceğim." Başka bir şey söylemeden, stadyumun kendi tarafına doğru hızlıca yürüdü.

Dürüst olmak gerekirse, erkeklerin zihninin iç işleyişini *asla* anlayamayacağımı düşünüyorum.

Pistte ileri geri hareket ederek sağa sola fotoğraf çekerken, su şişesinden su içen Emery ile göz göze geliyorum. Kaskını çıkarmış ve kolunun altına sıkıştırmış, terli, dağınık sarı saçlarını ve kızarmış yüzünü görebiliyorum.

Onu görünce içimi arzu kaplıyor. Tanrım...

Kötü, Izzy! Kötü! Kötü çocuk futbolcuların peşinden koşma.

Bana flörtöz bir gülümseme ve göz kırpması ile karşılık veriyor. "Bu maçı senin için kazanacağım, güzel kız."

"Sen saçmalıyorsun." Gözlerimi deviriyorum, ama yüzümde oluşan aptalca gülümsemeyi engelleyemiyorum.

"Senin için saçma."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Senin için mantıksız." Yine göz kırptı.

Yanıındaki oyuncu kafasının arkasına vurur ve ancak o zaman onun Ashton'ın yanında durduğunu fark ederim.

Emery arkadaşına ve takım arkadaşına kızgın bir bakış attı, ama isteksizce kaskını tekrar takarak oyuna odaklandı.

Üçüncü çeyrek başlar.

Her iki takım da touchdown yaparken, kendimi diğer seyirciler kadar heyecanlı buluyorum. Hala üç sayı öndeyiz, ama Vipers topu ele geçirdi ve saha golü mesafesinde. Heyecandan parmak uçlarımda zıplarken, oyunculardan birkaç fotoğraf daha çekiyorum.

Vipers'ın oyun kurucusu topu atar, takım arkadaşları topu yakalar ve sahada koşmaya başlar. Takımımızdan biri onu kovalamaya başlar.

Deplasman takımı heyecanla çılgına dönerken, ben fotoğraf çekmeye devam ediyorum.

Vipers'ın oyuncusu hızla yana kayıyor, ama savunmamız hemen orada ve onu faul çizgisine doğru itiyor. Oyuncu saha dışına çıkıyor ve hakem düdüğünü çalıyor. Ama oyuncu hızını kaybetmeden koşmaya devam ediyor.

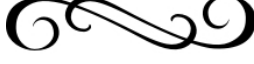
Doğruca bana doğru.

Yan tarafa koşmaya çalışıyorum, ama çok yavaşım, şok beni hareketsiz bırakıyor ve eklemlerimi donuyor.

Bir sonraki hatırladığım şey, 90 kiloluk bir oyuncu tarafından yere indirildiğim.

Ve dünyam acı dolu parçalara ayrılıyor.

Otuz Bir

ASHTON

Oyunu kafamda on üçüncü kez tekrar ediyorum.

On üç benim en sevdiğim sayıdır. Neden bazı insanlar onun uğursuz olduğuna inanıyor bilmiyorum; bana hep iyi şeyler getirdi.

13 Haziran'da doğdum.

On üçüncü doğum günümde Ethan, Emery ve Reid'in benim sürümün bir parçası olduğunu keşfettim.

Futbol formamın numarası on üç.

Ve kaderimdeki eşimi 13 Eylül'de tanıştım.

Savunmamız bir kez daha inanılmaz bir müdahale yaparken, heyecanla parmak uçlarımda zıplıyorum. Emery bir Neandertal gibi kükrer, havaya zıplar ve sonra arkamdan bana müdahale eder, kollarını boynuma dolayarak. Onu yere devirmekten zar zor kendimi alıkoyuyorum.

O, izinsiz dokunulmaya nasıl tepki verdiğimi bilir.

"Bu oyunu kazandık!" en iyi arkadaşım heyecandan titreyerek bağılıyor.

Yüzümü buruşturuyorum ve sonunda insan boyunda koaladan kurtulabiliyorum. "Kibirilenme. İnsanlar o zaman hata yapmaya başlar."

O burun kıvrır ve benden bir adım uzaklaşır. "*İnsanlar*. Sanki sen onlardan biri değilmişsin gibi konuşuyorsun."

Ona kaşlarını kaldırıyorum, ama kaskım sıkıca takılı olduğu için bunu göremiyor. "Değil miyim?"

"Senin mükemmel ve hatasız olduğunu unutmuşum." Emery omzuma o kadar sert bir tokat attı ki, birkaç adım öne sendeledim. Pislik. "Kesinlikle belli bir sarışından daha mükemmelsin..."

"Kapa çeneni, Emery." Yaklaşan zaferimizin getirdiği iyi ruh halim, birdenbire patlayan kül gibi yok oldu.

Gizemli Isabella'dan bahsedilmesi bana bunu yapıyor.

O bir muamma, çözmek mi yoksa görmezden gelmek mi istediğimi bilemediğim bir muamma. Tesadüflere inanmam ve eminim ki, ona aşık olan sürü arkadaşım bile onun ani ortaya çıkmasının pek de hoş olmadığını kabul edebilir.

Neden

şimdi?

Neden

burada?

Babamın onu beni manipüle etmek için bir araç olarak kullanmasını hiç şaşırtıcı bulmazdım. Bu yüzden mi burada? Onu babam mı getirdi? Babam için mi çalışıyor?

Aniden sahaya çıkıp içimde patlayan bu huzursuz, kaotik enerjiyi ortadan kaldırmak için can atıyorum. *Hareket* etmezsem içimden patlayıp etrafımdaki herkesi yok edeceğimden korkuyorum.

Ve bu Isabella'nın suçu olacak.

Kardeşlerimin ona karşı aptalca davranmaları da durumu daha da kötüleştiriyor. Ethan gecelerinin çoğunu onunla telefonda konuşarak ya da çevrimiçi video oyunları oynayarak geçiriyor. Artık sınıfın en iyisi olmadığı ve Ansel'in gerisinde kaldığı umurunda bile değil gibi görünüyor. Emery ise o bizim hayatımıza girdiğinden beri başka bir kıza bakmadı bile.

Reid bile ondan etkilenmiş durumda. Asla itiraf etmez ama, özellikle iki cinayeti duyduktan sonra, geceleri geç saatlerde onun evini izlediğini biliyorum. O kadınlardan nefret eder, ama hiç düşünmeden onun küçük parmağına dolanmaya razı oluyor.

Hiç mantıklı gelmiyor.

İstemedem, bakışlarım onun durduğu yere kayıyor. Onun güzelliğinden nefret ediyorum. Mükemmelliğinden. Rüzgar sarı buklelerini geriye doğru savuruyor ve yanaklarını görmemi sağlıyor. Onun pürüzsüz teninde benim numaramı görünce, göğsümde garip, anlaşılmaz bir duygu uyandırıyor.

Benim numaram.

Bu isimsiz duygunun sahiplenme olduğunu anlamam bir saniye fazla uzun sürüyor. Hemen kendime bir tokat atmak istiyorum.

Kim olduğunu sanıyor bu kız?

O bir dikkat dağıtıcı, Ashton. Bunu unutma.

İnsanları hayatına aldığı anda, kalbini başkalarına açtığı anda ne olacağını küçük yaşta öğrendim. Bu, acı bir hayal kırıklığı ve yalnızlıktan başka bir şeye yol açmaz. Sonunda herkes seni terk eder. Bu kaçınılmazdır.

Annem beni terk etti.

Babamın çoğu beni terk etti.

Kardeşim beni terk etti.

Düşüncelerimin bu kadar kasvetli bir yöne kaymasına izin verdiğim için kendimi azarlıyorum ve oyuna odaklanıyorum.

"Dördüncü deneme," diye mırıldanıyor Emery, yerinde koşarken. Bana değil, daha çok kendine söylediğini biliyorum. "Bu lanet olası tackle'ı yapmalıyız. Hadi çocuklar. Hadi. Hadi."

"Bunca yıl geçmesine rağmen, *hâlâ* kendi kendine konuşuyorsun." Hayretle başımı sallıyorum. "Bazı şeyler asla değişmez."

"Evet... şey... Artık konuşacak ikizim yok. O zaman neden ikinci en iyi şeyi yapmayayım?" Neşeli şakalarına rağmen, saklamaya çalıştığı acının alt tonunu duyabiliyorum.

Emery ve Ethan arasında büyüyen mesafeden nefret ediyorum. Onlar kardeşler, lanet olsun. İkizler.

Kardeşimle ikinci bir şansım olsaydı...

Ama hayır. Geçmiş düşünemem. Şu anda sadece geleceğim önemli.

Vipers'ın oyun kurucusu topu atıyor.

Top havada spiral çizerek, bekleyen alıcının ellerine kolayca düşer. O, arkasına bakmadan sahadan uzaklaşır.

Yanımda Emery renkli küfürler savuruyor.

Kain oyuncuyu kovalıyor, ama koşmaktan çok jogging yaptığını fark ediyorum. Şekil değiştirenler olarak, belirli konularda gelişmiş yeteneklere sahibiz; hız da bunlardan biri. Elbette, farkında olmayan insanların yanında yeteneklerimizi tam olarak kullanamıyoruz, ama sahada avantaj sağlamak için hareket ederken biraz güç katıyoruz.

Öyleyse neden Kain, yürüteç kullanan ve kısmen kör olan, şimdi ölmüş büyükannemden bile daha yavaş hareket ediyor?

"Bu pislik bizim kaybetmemizi mi istiyor?" Emery, benim fark ettiğim şeyi fark etmiş olacak ki, sinirli bir şekilde sorar.

Viper kenara doğru kayıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

En azından son bölgeye kadar gitmedi...

Ama oyuncunun hızını kesmediğini fark edince rahatlamam kısa sürüyor. O koşuyor...

Doğrudan Isabella'ya doğru.

Emery, ben kendimi toparlayamadan koşmaya başlar, ama çok uzaktadır. Biz çok uzaktayız.

Ancak, Isabella yere düşmeden bir saniye önce yüzündeki dehşeti görebilecek kadar yakındım.

Kemikler

kırılır. Kan

fıskırır. Her

şey kırmızıya

boyanır.

Kulaklarımda aniden başlayan uğultu yüzünden düşünemiyorum. Hayır, uğultu değil.

Bunun için çok tiz bir ses. Trenin düdüğü gibi bir ses.

Biri Viper'ın üniformasının arkasını tutup onu ayakları üzerine çekiyor.

ayağ

a Emery.

kald Bu gerçeği neredeyse geç fark ediyorum.

ırıyo Yüksek sesli bir hırıltı havada yankılanıyor.

r. Aptalca bir şey yapmadan onu durdurmam lazım.

Harekete geçmeliyim.

Yapmam gereken...

Isabella'nın parçalanmış bedeninden gözlerimi ayıramıyorum.

İnsanlar ona doğru koşuyorlar, içlerinden biri Hale, ama şaşırtıcı bir şekilde, ona ilk ulaşan

Ansel ona ilk ulaşan kişi. Ellerini göğsüne koyuyor ve görüşümü kaplayan kırmızı renk koyulaşıyor, neredeyse granat rengi bir görünüme bürünüyor.

Onu parçalamaya hazır olarak ileri atıyorum, çünkü eşime dokundu...

Ellerinden garip yeşil bir sis çıktığını gördüğümde. Ne oluyor lan?

Dehşet ve şaşkınlıkla izlerken, Isabella'nın kolu yerine oturur. Sanki hiç kırılmamış gibi görünür. Parmakları da düzelmeye başlar ve bacağı artık garip bir açıyla bükülmez.

Ne oluyor lan? Ona

gitmeliyim. Onu

tutmalıyım.

Onu kurtarmalıyım.

Kollarımda tüyler çıkmaya başladı ve bir adım öne çıktım...

Tanıdık bir adam önüme çıktı.

Bir daha asla görmeyeceğimi sandığım bir adam.

"Ne...?" Gözlerimi kırıştıtırırım, halüsinasyon gördüğümde eminim.

Ağabeyimin yüzü ciddi, gözleri korkuyla bulanık. Benim için mi korkuyor?

Emery?

Isabella?

Isabella...

Beni hareketsiz tutan şok ortadan kalkıyor ve kendimi hareket ederken buluyorum.

Ona ulaşmam lazım. Ona dokunmam lazım. Yapmam lazım...

"Seni buradan çıkarmalıyız," diyor kardeşim, beni eşimin yanından uzaklaştırarak.

Sanki akıntının tersi yönde yürüyor gibi hissediyorum. Herkes Isabella'ya ulaşmak için koşuşturuyor.

Eşim.

Ona ulaşmam lazım.

"Hayır..." Kardeşimin elinden kurtulmaya çalışıyorum, ama eli omzumda daha da sıkılaşıyor, mendeneye dönüşüyor.

"Üzgünüm, AJ." Gözleri, omzumun üzerinden bir şeye doğru kayarken kararır.

Ya da *birine*.

Bir iğne boynumu deliyor.

Zihnimin en derin köşelerinde, bunun alfa erkeklerin asi genç yavruları kontrol etmek için kullandıkları sakinleştirici ok olduğunu fark ediyorum.

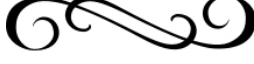
Kardeşim... beni uyuşturdu.

Isabella...

Adı kafamda sürekli yankılanıyor.

Ama sonra karanlık beni ele geçiriyor ve hiçbir şey düşünemiyorum.

Otuz İki

IZZY

İlk önce acı vardı.

Sanki damarlarıma benzin dökölüp ateşe verilmiş gibi, tarif edilemez, dayanılmaz bir acı. Sonra bu acı uyuşuk, buz gibi bir hal aldı.

Ve yavaş yavaş, o uyuşukluk, gözlerimi kırıp kabuk bağlamış göz kapaklarımı açtığımda, Ansel'in önümde diz çökmüş, yüzünde konsantrasyon ifadesiyle, dilini dudaklarının arasından dışarı çıkarmış olduğunu gördüğümde, kafa karışıklığına dönüştü.

Ve kafamı çarpmış olmalıyım, çünkü ellerinden yeşil bir ışık yayıldığını gördüğüme yemin edebilirim.

Şimdi, her şey şaşırtıcı bir yoğunlukla geri geldiğinde, o kafa karışıklığı yerini dehşete bıraktı.

Futbol maçı.

Bana tackleyen oyuncu.

Kırılan kemiklerim.

Sadece... o duyulabilir çatırtıyı hayal etmiş olmalıyım. Uzunluğumun çoğunu hareket ettirebiliyorum ve hissettiğimi sandığım acı, artık sadece uzak bir anı.

Yine de, sanki biri kafama binlerce ıslak pamuk topu tıkmış ve şimdi her yüzeye yapışmış gibi, kendimi sersemlemiş ve başım dönüyor gibi hissediyorum.

"Ambulans yolda," diyor kadınsı bir ses. "Kıpırdama, tatlım."

Ha?

Ne?

Ambulans mı?

Neden ambulansa ihtiyacım var?

Dünyanın tekrar netleşmesi için birkaç kez daha gözlerimi kırıyorum. Yavaşça ve acı verici bir şekilde netleşiyor, sanki renkli pikseller bir araya gelerek bulanık, belirsiz görüntüler oluşturuyor gibi.

Göz kırp.

Birkaç okul yetkilisinin artan kalabalığı kontrol altına almaya çalıştığını görüyorum.

Fısıldadıkları sözler bir kulağımdan girip diğerinden hemen çıkıyor.

"O iyi olacak" sözlerini birden fazla kez duyuyorum. Kim iyi olacak?

Ben mi?

Dünyaya iyi olduğumu haykırmak istiyorum, ama dudaklarım açılmıyor.

Dilim ağzımda kurşun ağırlığı gibi.

Göz

kırp.

Göz

kırp.

Göz

kırp.

Göz

kırp.

Emery'nin beni yere indiren Viper'a saldırmaya çalışırken dört futbolcu tarafından tutunduğunu görüyorum. Sarışın ikizlerin kaskı atılmış, bu sayede yanaklarındaki kırmızı lekeleri ve ağzını çarpıtan somurtkan ifadesini görebiliyorum.

Ağzı her zaman bu kadar... tuhaf mıydı? Göz kırp.

Yemin ederim, çenesi uzarken bir anlığına keskin dişler gördüm. Ve boynundaki o saçlar ne? Ne oluyor?

Göz

kırp.

Göz

kırp.

Göz

kırp.

Uzakta Ashton'ı, telaşlı görünen Bay Montgomery ile konuşurken görüyorum. Bay Remington ikilinin arkasına gizlice yaklaşıyor ve Ashton'ın boynuna bir şey saplıyor. Çocuk hemen yere yığılıyor, ama Bay Montgomery onu yere düşmeden yakalıyor. Üçü kimse onları görmeden aceleyle uzaklaşıyor — zaten kimsenin dikkatini çekmiyorlar. Tüm gözler benim üzerimde.

Göz kırp.

Jake orada, elimi sıkıyor, bana iyi olacağımı söylüyor. Onu çok korkuttuğumu söylüyor. Beni bir daha böyle bir şey yapmamam için uyarıyor, çünkü beni yere düşerken gördüğünde testislerinin kuru üzüm gibi buruşduğunu hissetmiş.

Göz kırp.

Hale ve Lissa diğer tarafıma geliyor. Hale solgun yüzlü kadınla tartışıyor — okul hemşiresi sanırım — ama ne dediklerini duyamıyorum.

söyleyerek.

Göz

kırp.

Göz

kırp.

Göz

kırp.

Bir sedyeye kaldırılıyorum. Boynuma sert bir şey sarılıyor. Bir destek mi? Onlara iyi olduğumu, acı hissetmediğimi söylemek istiyorum, ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

Göz kırp.

Ansel orada, kenarda duruyor, gözleri gölgeli, dudakları aşağı doğru kıvrılmış, elleri yanlarında yumruk haline getirilmiş. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, bana doğru dönüyor. Kaşları daha da çatılıyor ve hemen ayaklarına odaklanıyor.

Göz

kırp.

Göz

kırp.

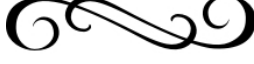
Yemin ederim, tribünde Grayson'ı görüyorum, beni izliyor. Gözlerinden korku ve öfkenin baş döndürücü bir karışımı yayılıyor. Yanındaki kız elini dizine koyuyor ve ona bir şey söylüyor, bu da onun çenesini daha da sıkmasına neden oluyor. Kızın eli düşmesin diye hafifçe yer değiştiriyor.

Göz kırp.

Kendimi uykuya teslim ediyorum.

Sonuçta, gerçeklik hiç mantıklı gelmiyor. Belki rüyalarım biraz açıklık getirir.

Otuz Üç

IZZY

"Gözlem için bu gece hastanede kalmanızı istiyoruz. Beyin sarsıntısı geçirme ihtimalin yüksek." Kahverengi ve gri saçlı, şefkatli yeşil gözlü ve bitkin yüzlü yaşlı bir kadın olan doktor, benimle ilgili dosyayı karıştırıyor. Sonunda başını kaldırdığında dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor. "Bu çok daha kötü olabilirdi Isabella. Şanslısın."

Hale elimi sıkıca tuttu. "Teşekkürler doktor. Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

Kendini Brenda olarak tanıtan doktor, ona zayıf bir gülümseme gösterir. "Eğer beyin sarsıntısı varsa, Isabella'dan birkaç gün boyunca fiziksel aktiviteden kaçınmasını isteyeceğiz. Ama bunun dışında, hayır. Koşullar göz önüne alındığında, sağlığı iyi görünüyor."

Hale doktoru odadan çıkarır ve bir saniye sonra geri döner. Gözlerinin altındaki koyu gölgeler, yüzündeki kırılganlıkları daha da belirginleştirerek onu yıllarca yaşlı gösterir. Birkaç saat önce hastaneye kaldırıldığımdan beri yanımdan ayrılmamıştır.

Doktorlar, bayıldığımda beyin kanaması geçirdiğimi düşünerek endişelendiler. Ancak MR çekildikten sonra, muhtemelen hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğimi belirlediler. Ayrıca, morlukların çoğunun bulunduğu sağ kolum ve bacağımın röntgenini çektiler. Ancak her ikisi de temiz çıktı.

Mucizevi bir şekilde iyiyim.

Asıl soru şu: *Nasıl* iyiyim?

Aklımı kaçırmışım gibi hissediyorum. Bana rastgele beş parça bulmaca verilmiş ve bunların nasıl bir araya geleceğini hiç bilmiyorum. Ne yaparsam yapayım, resim netleşmiyor.

"Nasıl hissediyorsun, evlat?" Hale, endişeyle sesini sıkarak hastane yatağının yanındaki sandalyesine oturuyor.

Gülümsemeye çalışıyorum. "Yüz kiloluk bir futbolcu tarafından yere indirilmiş gibi."

Üvey babam yüzünü buruşturuyor. "Evet... en iyi anın değildi. Futbol takımına katılmak istiyorsan, sorabilirdin."

Kendimi tutamadan burnumdan soluyorum. "Sence beni ilk on birde oynatırlar mı?"

"Kesinlikle." Sesini komplo kurarcasına fısıldayarak alçaltır. "Okul yönetimi, almazlarsa dava açacağından çok korkacak."

Aslında buna yüksek sesle güldüm, ama hemen ciddiye döndüm. Battaniyemdeki bir ipliği koparmaya başladım ve parmağımda döndürdüm. "Peki... tam olarak ne oldu?"

Hale yorgun bir nefes alır ve koltuğuna yaslanarak rahatlar. "Ne hatırlıyorsun?"

Beynim binlerce yanan iğneyle delinmiş gibi ani bir zonklamayı görmezden gelmeye çalışarak geriye dönüp düşünüyorum. "Şey... büyük bir futbolcunun bana doğru koştuğunu hatırlıyorum. Ve sonra..." Acı. Çok fazla acı. Ama bunu hayal etmiş olmalıyım, çünkü nispeten iyi durumdayım. "Ondan sonrası bulanık."

Hale, cevabım beklediği gibiymiş gibi başını sallar, ancak gözlerinin etrafındaki derinin hafifçe gerildiğini fark ederim.

"Doktor haklıymış. Daha ciddi bir şey olmadığı için çok şanslısın." Nefesini verirken, göğsü bu hareketle çökmüş gibi görünüyor, sonra çenesini çevreleyen sakalları kaşıyor. "Ödümü kopardı. Yemin ederim saçlarım ağardı."

"Bunun için beni suçlama," diyorum alaycı bir şekilde. "Seninle tanıştığımda zaten ağarmıştı."

Yarım yürekle uyluğuma vurur. "Yaramaz," diye sevgiyle alay eder. Sonra kaşlarını çatar. "Gerry yakında eve gelmeli. Olaydan sonra onu aradım, yolda olduğunu söyledi."

Tüylerim diken diken oldu. Hale, Lissa, Jake ve hatta Seth ile kurduğum geçici aileye alışmıştım. Bir parçam, bu gruba yeni birinin eklenmesinden korkuyordu. Gerry benim hakkımda ne düşünecekti? Onu işinden alıkoyduğum için kızgın mı olacaktı?

Ne iş yapıyor ki? Çok seyahat ettiğini biliyorum, bu yüzden onunla tanışmadım, ama Hale hiç ayrıntılara girmede.

Sormayı düşünüyorum ama şimdi bunun zamanı olmadığına karar veriyorum. Beynim futbol maçı sırasında olan biten her şeye odaklanmış durumda.

Ansel, parıldayan elleriyle. Emery'nin
çarpık yüzü.

Ashton'ın yedek öğretmenim ve müdür yardımcısı tarafından uzaklaştırılması.
Grayson'ın yeni kız arkadaşıyla tribünde oturması. Tabii tüm
bunları hayal etmediysem...

Kafam patlayacakmış gibi hissediyorum. Bunun kendi çalkantılı
düşüncelerimden mi yoksa olası bir beyin sarsıntısından mı kaynaklandığını bile
kesin olarak söyleyemiyorum. Tek bildiğim, yorgun olduğum, vücudumun ağrıdığı
ama acımadığı ve dünyanın kafa karıştırıcı ve korkutucu bir yer olduğu.

* * *

Doktorlar bana sadece hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğimi söylüyorlar, ki bu durum
göz önüne alındığında bir mucize. Ertesi gün beni taburcu ediyorlar.

Hale'in benim için aldığı kıyafetleri giydim — bir omzundan kayan bir süveter
ve tayt — ve hastaneye kaldırıldığımdan beri ilk kez telefonumu açmaya çalıştım.

Ama ekran siyah kalıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, telefonumun şarjının bittiğini fark ederek.

Telefonu taytımın bel kısmına sıkıştırıp tuvaletten çıkıyorum.

Hale beni koridorda bekliyor ve beni görünce gülümsüyor. "Gitmeye hazır
mısın?"

"Evet."

Hem de çok hazır.

O lanet olası hastane odasında bir saniye daha geçirmektense, paslı bir kaşıkla
gözlerimi oyup çıkarmayı tercih ederim.

Eve dönüş yolu sessiz geçer. Artan uykululuğumla mücadele ederken
yanağımı cama dayarım. Hastanede bir iki saatten fazla uyuyamamıştım ve şimdi
bunun acısı çekiyorum. Göz kapaklarım kurşun ağırlığı gibi, vücudum ise çimento
yığını gibi.

Hale'in telefonu, bardaklıkta dururken çalıyor.

Üvey babamın dudakları büzülür, bakışları telefona kayar ve sonra tekrar yola
odaklanır.

"Cevaplaman gerekiyor mu?"

Kafasını sallar. "Araba kullanırken cevaplayamam."

Telefon çalmayı keser... ve hemen tekrar çalmaya başlar. Ve tekrar.

Ve tekrar.

Ve yine.

Yedinci kez çaldığında, kaşlarını kaldırıp "Cevaplamamı ister misin?" diye soruyorum.

"Beni kimin aradığını çok iyi biliyorum ve şu anda onunla konuşacak havada değilim."

Yolculuk sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor ve Hale'in telefonunun aralıksız çalmasıyla daha da uzuyor. Yemin ederim, o zil sesinden kabuslar göreceğim.

"Lütfen telefonumu kapatır mısınız?" Hale, telefon yine çaldığında yalvarır.

Başımı sallayarak, telefonu bardaklıkta tutan yerden alıp hızla kapatmak için harekete geçiyorum. Ekran kararır kararmaz, arayanın adını görüyorum.

Kyle.

Kyle da kim?

Seni ilgilendirmez.

Telefonu indirip ellerimi kucağıma koyuyorum.

Sonunda Hale'in evine vardığımızda, garaj yolunda tanıdık olmayan bir araç görürüm ve şaşırırım.

Gerry'nin olabilir mi?

Sorumu yüksek sesle dile getirmeden önce, evin ön kapısı açılır ve tanıdık iki adam bana doğru koşar. Bronz tenli, güneşten yanmış kehribar rengi saçlı ve altın rengi parıldayan yeşil gözlü iki adam görürüm.

Emery ve Ethan.

Emery arabaya ilk ulaşır ve kapıyı neredeyse açar. Bir saniye bile geçmeden, kollarında buluyorum kendimi, başım çenesinin hemen altında.

Sanki içimden bir elektrik akımı geçiyormuş gibi, onun kollarında aniden hareketsiz kalıyorum. Genel olarak, dokunulmaktan hoşlanmam. Hiç.

Yine de, beni sıkıca sararken beni saran sıcaklığı inkar edemem. Sakinlik ve huzur hissi beni sarar ve kendimi ona yaslanırken bulurum, ağırlığımı taşıyabileceğinden eminim.

"Çok endişelendik," diye kulağıma fısıldadı.

Sesinin normalden biraz daha kalın olduğunu fark etmeden edemiyorum. İstemedem, zihnim kazadan kısa bir süre sonra, Emery'nin yüzünün uzadığını ve dönüştüğünü yemin edebileceğim o ana geri dönüyor...

Emery beni arabadan çıkarır, kollarını hala bana dolamış halde, penguen gibi yürüyerek beni ön kapıya götürür, ayaklarım betona sürtünür.

"Bekleme odasıydık, ama babamız bizi orada tutamayacağını söyledi," diye ekliyor Ethan.

Onu görmekten çok, diğer tarafıma geldiğini hissediyorum.

Eli omzuma konuyor, en yumuşak dokunuşla, sonra hemen geri çekiliyor. "Ama Hale, sen eve dönene kadar senin evinde kalabileceğimizi söyledi."

"Daha çok ben pes edene kadar beni tehdit ettin," diye mırıldanır Hale, evin anahtarlarını parmağında çevirirken.

"Ben iyiyim," diye ikizlere güvence veriyorum, Emery'nin sırtını garip bir şekilde okşayarak.

İnsanların beni önemsemesine alışkın değilim. Hafifçe söylemek gerekirse, bu sinir bozucu.

Aynı zamanda heyecan verici.

"Bir çatlak sesi duydum." Emery'nin sesi, ağzını boynuma dayadığı için boğuk çıkıyor. Dudaklarının dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor ve midemde garip bir sıcaklık hissediyorum. "Düşündüm ki... Hale, senin iyi olduğunu söyleyerek beni sakinleştirdi. Ama yine de kendim görmek istedim."

Ethan elini saçlarımın arasından geçiriyor ve sonunda yeterince sabrım kalmıyor. Bir gün için çok fazla dokunma oldu.

Böyle devam ederlerse kendiliğinden alev alabilirim. Geçirdiğim geceden sonra vücut ısımin yükselmesi sağlıklı olmadığına eminim.

Emery'nin tutuşundan kurtulmak için vücudumu salladım. İsteksizce beni ayağa kaldırır ve uzaklaşır.

"Söz veriyorum, ben iyiyim." İki kardeş arasında bakışlarımı gezdirerek sözlerimi vurgularım. "Nasıl iyi olduğumu bilmiyorum... ama iyiyim. Sadece birkaç çürük ve hafif bir sarsıntı var. Pazartesi okula gittiğimde eskisi gibi olacağım."

Ethan'ın dudakları inceler. "Bu hafta izin almalısın. Dinlen. Rahatla."

"Bütün hafta izin almama gerek yok." Hafifçe gülerim, şaka yaptığından eminim, ama yüzü ciddi kalır.

"Banyo bombaların var mı?" Emery araya girer.

Ne...

"Banyo bombası mı?"

Hale'e inanamayan bir bakış atarak, neler olduğunu biliyor mu diye sözsüzce sorarım, ama onun dikkati ikizlere odaklanmıştı. Gözleri neredeyse fark edilmeyecek kadar kısılır.

"Kızlar rahatlamak için banyo bombası kullanmaz mı?" diye sorar Emery, dağınık sarı saçlarını eliyle düzeltirken. "Eğer yoksa sana alırız." "Sana çikolata da getirebiliriz," diye ekler Ethan, dalgın dalgın ceketinin fermuarını açarken

Ne halt ediyor bu adam?

Ceketini çıkarıp omuzlarıma örttüğünde kafam daha da karışıyor. Ne yaptığının farkında bile değil gibi görünüyor, hareketleri neredeyse mekanik. Robot gibi.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Emery endişeyle soruyor, önce bir eldiveni, sonra diğerini elinden çıkarıyor. "Film mi? Seni giriş yapabileceğimiz bazı aboneliklerimiz var. Yoksa yeni video oyunları mı istiyorsun?" Konuşurken, önce bir eldiveni, sonra diğerini ellerime geçiriyor. "Sana yeni bir oyun cihazı alabiliriz..."

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum sonunda.

Ethan donar, elleri bereyi çekmek için kaldırılmış halde kalır ve Emery, elinde tuttuğu bileğime bakar. Her iki adam da bir anlığına şaşkın görünürler, sonra yanakları kızarır.

"Şey..." Emery ensesini kaşır. "Ben... ben..." Ethan kekeler.

"Koku işareti," Hale şaşkın bir sesle fısıldar. Ona şaşkın bir bakış atarım. "Koku işareti mi?"

Hale birkaç kez gözlerini kırıştırdı, sonra sersemlemiş gibi başını salladı. Bana odaklanır ve titrek bir gülümseme zorlar.

"Çocuklar, ben akşam yemeğini hazırlarken siz içeri girip video oyunu oynayın. Ethan, Emery, isterseniz kalabilirsiniz, ama saat geç oldu. Önce ailenizi arayıp haber verin. Normalde saat on birden sonra burada kalmanıza izin vermezdim, ama bu olağanüstü bir durum."

Hale başka bir şey söylemeden eve girer ve beni kızaran ikizlerle baş başa bırakır.

Hale koku izi bırakmakla ne demek istedi? Şaka mı yapıyordu?

Ethan ellerini ovuşturur, ağzını açar, kapatır, kaşlarını çatar ve sonra Hale'in peşinden koşarak bağırır: "Ben Mario olmak istiyorum!"

Emery kaşlarını çattı. "Ya Mario olmak isteseydim?"

"Hayatında ne zaman Mario olmak istedin ki?" "Şu anda."

Ethan iç çeker ve bize dönerek, "Sırf benimle tartışmak için tartışıyorsunuz, değil mi?" der.

Emery gözlerini devirir. "Siktir git."

Kolunu omzuma dolayarak beni ön kapıya doğru götürür. Ama eve girmeden hemen önce, ormandaki bir hareket dikkatimi çeker.

O bir... kurt mu?

Bir saniye için, yemin ederim ki ağaçların arasında oturan bir kurt görüyorum, kuyruğu yere vuruyor ve güneşin ışıkları onun açık renkli kürkünde parıltıyor. Ya da belki de çok büyük bir köpektir.

Ama sonra gözlerimi kırptıyorum ve hayvan yok oluyor. Acaba bunu hayal mi ettim diye merak ediyorum.

Otuz Dört

IZZY

Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek uyanıyorum.

Bu, bir oda dolusu insanın içindeyken, spot ışığı sadece sizin üzerinizdeymiş gibi hissettiğiniz o duygudur. Tüyleriniz diken diken olur ve mideniz bir kasırgada yıkılan bir bina gibi çöker.

Ne yapacağımı düşünürken vücudumdaki tüm kaslar kaskatı kesilir. Karşımdaki yatakta Lissa, odamıza giren yabancıнын farkında bile olmadan huzur içinde uyumaya devam eder.

Jake beni kontrol etmeye mi geldi? Hastaneden eve döndüğümünden beri her zamankinden biraz daha fazla etrafımda dolanıyor, ama bu onun için bile ürkütücü.

Hale mi?

Pencerenin yanında büyük bir gölge hareket ediyor, ben de yumruğumu sıkıp çığlık atmak için ağzımı açıyorum. Ancak sesim çıkamadan, biri avucunu ağzıma kapatıyor ve çığlığımı bastırıyor.

Tanıdık buz mavisi gözler bana bakıyor, pencereden sızan ay ışığında neredeyse gümüş gibi görünüyor.

"Grayson?" En azından, onun adını söylemeye çalışıyorum, ama eli hala ağzımın üzerinde olduğu için, "Rayzon" gibi çıkıyor.

Elini yüzümde bir saniye daha tutarak çığlık atmayacağımı garanti altına aldıktan sonra elini çekip parmağını dudaklarına koyar.

Sorular dilimin ucuna gelir, ama onları geri tutarım. Hızla yataktan kalkar, bir sweatshirt giyer ve Grayson'ı takip ederek pencereden dışarı çıkarım.

Gece bu saatlerde orman ürkütücüdür. Karanlık, uğursuz silüetler yaratır ve ağaçlar iskelet canavarlar gibi görünür. Ay ve yıldızlar, ürkütücü atmosferi daha da artırır. Sağladıkları az ışık, *daha fazla* gölge ve canavarların saklanabileceği daha fazla yer yaratır.

Cırcır böcekleri cıvıldıyor ve uzakta bir yerde bir baykuş ötüyor. Grayson beni evden uzaklaştırıp ormanın kenarına yaklaştıırken, çıplak ayaklarımın altında ölü yapraklar ve kırılğan çimler çıtırdıyor.

"Ne oluyor Grayson?" diye mırıldanıyorum, gözlerimdeki uykuyu silerek. "Ayakkabım yok, burası şeytanın kışından daha soğuk ve yarın iş görüşmem var. Neden sen..."

Grayson beni kollarına çekerek sözlerimi keser. Grayson Grey bana sarılıyor.

Beni *kucaklıyor*.

Dokunulmaktan nefret ederim, ama Grayson'ın yanında bu hiçbir şey. Bir keresinde bir partide yanlışlıkla ona çarpan bir adamın parmaklarını kırmıştı.

Vücudum içgüdüsel olarak ona yaslanıyor. Grayson'da çok tanıdık, çok rahatlatıcı bir şey var. Onu mantık ve akıl almaz bir şekilde, ilkel bir düzeyde tanıyorum. Ruh eşine inanacak olsaydım, onun benim ruh eşim olduğunu söylerdim. Beni tanıdığım herkesten daha iyi anlıyor.

Bu da tüm durumu daha da zorlaştırıyor.

O, küçük kız kardeşi olarak gördüğü birini kucaklıyor. En iyi arkadaşını. Bakacağına söz verdiği bir yükümlülüğü.

Ben ise yıllardır aşık olduğum bir adama sarılıyorum.

Kendime uzaklaşmamı, aramıza mesafe koymamı, bunu gülererek geçiştirmemi söylemeye çalışıyorum, ama kendimi hareket ettiremiyorum. Onun kucaklamasında gevşek ve uysal kalıyorum — onun kullanıp atabileceği bir bez bebek gibi. Onun deri kokusunu içime çekerken, nabzım neredeyse acı verecek kadar hızlanıyor.

Ama sonra gerçeklik, bir kaltak gibi yüzüme tokat atıyor.

Grayson'ın bir kız arkadaşı var ve biz sadece sarılsak da, bu ona haksızlık olur.

Tüm irademi kullanmam gerekiyor, ama kendimi Grayson'ın kollarından ayrılmaya zorluyorum. Neredeyse anında, cildimi yıldız bıçakları gibi kesen soğuk hava beni bombardımana tutuyor. Onun sıcaklığını özlüyorum.

"Bu ne içindi?" Sesimi hafif ve şakacı tutmaya çalışıyorum, midemdeki düğümler Teksas büyüklüğünde bir yorgana dönüşse de.

Grayson ağır ağır yutkunur. "Gördüm. Maçta. Gördüm. Ve düşündüm ki..." Gölgeler yüzünde koyu çizgiler oluşturur, neredeyse yüz hatlarını gizler. "Siktir, Izzy."

Kollarımı kendime doluyorum. Soğuktan korunmak için olduğunu söylemek isterdim, ama bu yalan olurdu. Bir parçam kendimi Grayson'dan ve onun sözlerinden korumak zorunda hissediyor.

Grayson ve sözlerinden korunma ihtiyacı duyuyor.

Sadece en çok sevdiğin insanlar seni geri dönülmez bir şekilde yok etme gücüne sahiptir.

"Gördüğün gibi, eskisi gibi iyiyim." Gülümsemeye çalışıyorum, ama dudaklarım titriyor ve sonra tamamen düşüyor. "İyiyim Grayson. Yemin ederim."

"Seni kaybettiğimi sandım," diyor boğuk bir sesle.

"Benden kurtulmak çok zor. Beni tamamen alt etmek için en az iki futbolcu gerekir. Yarın konuşabilir miyiz? Donuyorum ve yemin ederim ki..." Bir kez daha sözüm kesildi.

Ama bu sefer Grayson beni sadece kucaklamıyor. Beni öpüyor.

Öpüyor. Beni.

Dudakları benimkilerle yumuşak bir temas kuruyor ve sakalları cildimi okşayarak içimi zevkle dolduruyor.

Grayson'ı öpmek için kaç kez hayal kurdum? Çok fazla.

Elli seferden sonra saymayı bıraktım.

Bir eli belime yerleşirken, diğer eli saçlarıma dolanıp bileğini sarar. Çeker ve zevk-acı karışımı içimde bir heyecan dalgası yaratır.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Grayson Grey beni öpüyor. Ve...

Öpülmemesi gerekiyor.

Aklıma gelen sağduyu ile iki elimi Grayson'ın göğsüne koyuyorum. Ama onu kendime çekmek yerine -ki bunu çok istiyorum- onu itiyorum. Beklendiği gibi, Grayson hiç zorlanmadan hareket ediyor, gözleri sınırsız arzuyla dolu.

Bu manzara içimi aydınlatıyor.

Hayır. Kötü, Izzy! Kes şunu.

"Bana bunu yapamazsın." Sesim neredeyse boğuk çıkıyor.

Kaşları çatılıyor. "Ne...?"

"Beni önemsiyormuş gibi öpemezsin. Bu adil değil." Tanrım, yardım et, gözlerim doluyor ve gözyaşları akıyor. Öfkeyle gözyaşlarımı siliyorum.

Grayson bir adım yaklaşırken kafası karışmış görünüyor. "Seni önemsiyorum..."

"Öyle değil." Kafamı sallıyorum. "Benim istediğim şekilde değil."

"Anlamıyorum..."

"Grayson, senin bir *kız arkadaşın* var. Başka biriyle birlikteyken beni öpemezsin. Bu ne ona ne de bana karşı adil değil. Ben lanet olası bir metresi değilim..."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim!" Grayson bana doğru koşar ve kolumu tutar.

Ses tonundaki aciliyete rağmen, dokunuşu nazik kalır. Yumuşak. Beni çok değerli, hassas ve son derece kıymetli bir şey gibi tutar. Bundan nefret mi etmeliyim, yoksa sevmeli miyim, karar veremiyorum.

"Izzy, beni dinle. Benim kız arkadaşım yok..."

"Şimdi de bana yalan mı söylüyorsun?" Ona inanamayan gözlerle bakıyorum.

Bu, bir zamanlar beni saatlerce kollarında tutup, kabuslardan kurtulup uyuyabilmem için bana eşlik eden adamla aynı kişi olabilir mi? Üvey kardeşim bana ne yapacağından korktuğumda yatak odamın kapısında bekleyen adamla aynı kişi olabilir mi? Onu tanıyamıyorum.

O Grayson bana *asla* yalan söylemezdi.

"Ben..." Titrek bir eliyle koyu saçlarını okşadı. "Siktir! Tamam, evet. Kız arkadaşım var, ama senin düşündüğün gibi değil. Izzy, bana inanmalısın. İşler sandığından daha karmaşık..."

"Bunun neresi karmaşık?" diye soruyorum. "Bir kız arkadaşın var. Ve başka biriyle birlikteyken beni öpemezsin. Ondan ayrılacağını mı söylüyorsun?"

Gözleri acı dolu bir ifadeyle kararır. "Yapamam. Ama daha önce de söylediğim gibi, görüldüğü gibi değil. *Seni* istiyorum."

"Oh, siktir git Grayson." Ellerini benden uzaklaştırıyorum.

"Bu gerçek," dişlerini sıkarak söylüyor. "Sen sevdiğim tek kızsın..."

"Sevdiğin?" Ona bakakaldım ve sonra hafif histerik bir kahkaha attım. Söylediği her kelime kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. Kan kaybından ölmeden önce daha kaç tane daha kaldırabilirim? "Ne oluyor Grayson?"

"Bu gerçek!" Elleri yanlarında yumruk haline gelir.

"Yani... ne? Gerçek kız arkadaşını becerirken beni yedek olarak mı istiyorsun?"

"Onunla yatmıyorum! Ona dokunmadım bile!" Grayson hırlar. "Ve sakın kendinden böyle bahsetme. Izzy, beni dinle."

Aniden, yine kollarımı tuttu, ama bu sefer onu itmedim. Nedenini bilmiyorum. Belki de içimdeki mazoşist taraf, onun söyleyeceklerini duymak istiyordu.

"Yaptığım her şey seni korumak için."

"Bana gerçekten bu saçma mazereti mi uyduruyorsun?" Ona göz kırpıyorum.

Aniden yorgun hissediyorum. Hayır, sadece yorgun değil. Bitkin. Göz kapaklarımı ağırlaştıran ve kaslarımı gevşeten, kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluk bu.

"Anlamadığın şeyler var," diye ısrar ediyor, sesi son kelimeye kırılıyor. Boğazını temizliyor ve tekrar deniyor. "Her şey görüldüğü gibi değil."

"Grayson, kavga etmek istemiyorum. Yorgunum, ayaklarım ağrıyor, başım zonkluyor ve sadece yatmak istiyorum." Artık neredeyse yalvarıyorum.

"Izzy..."

"Bak, neden olanları unutmuyoruz? Tamam mı?" Kalbim göğüs kafesine çarpıyor.

Grayson'ın dudaklarının benim dudaklarımla temasının hissini asla unutamayacağımı biliyorum, ama ona bir çıkış yolu sunuyorum. Hala arkadaş olabiliriz, o Sydney'le görüşmeye devam edebilir ve her şey yolunda gider.

Kalbim konfeti büyüklüğünde parçalara ayrılmış gibi hissetsem bile.

Grayson tartışmak ister gibi görünüyor, ama yüzümdeki ifade onu yeniden düşünmeye itiyor.

İsteksizce başını sallıyor.

"Evet, tamam." Ellerini ceplerine sokar ve beni yatak odamın penceresine kadar geçirir.

Konuşmuyoruz, bunun için minnettarım. Daha önce söylediği her kelime içimi parçaladı ve onun bıraktığı karmaşayı çözmem yıllar alacak.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, ben odama girmeden hemen önce.

Öne eğildi ve ilk başta beni öpecek sandım. Ama dudakları en yumuşak okşamayla yanağıma değdi.

Tek kelime etmeden gitti.

Ve benim kalbimin parçalanmış bir parçası da öyle.

Otuz Beş

IZZY

"Başın dönmeye başlarsa, bayılacaksan ya da miden bulanırsa beni ara," diyor Hale, milyonuncu kez, arabayı şehir merkezindeki eski tiyatronun önünde durdururken.

"Arayacağım Hale," diye onu temin ediyorum... yine milyonuncu kez.

Hale, bugün iş görüşmesine gitmeyi planladığımı söylediğimde hiç memnun olmadı. İşvereni tanıdığını ve görüşmeyi erteleyebileceğini söyledi ama ben reddettim. Birincisi, kendimi gayet iyi hissediyorum. İkincisi, işverenin benim özel ayrıcalıklara ihtiyacım olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Bu işe ihtiyacım var.

Dizimin üzerine yüzüstü koyduğum telefonum titrer ve gülümseyerek onu elime alırım. İki yeni mesajım var, biri Emery'den, diğeri Ethan'dan.

Grayson'dan da iki düzineden fazla mesaj var, ama onları yokmuş gibi davranıyorum.

En iyi kaçınma yöntemi.

İlk olarak Emery'nin ismine tıklıyorum, çünkü ekranın en üstünde o var.

EMERY

Röportajın için heyecanlı mısın? Harika olacaksın. Muhtemelen. Tabii berbat etmezsen. Yani... berbat etme yeter.

Sonra Ethan'ın mesajına tıklıyorum.

ETHAN

İyi şanslar! Senin için parmaklarımı çapraz tutuyorum.

İki erkeğe de cevap yazarken göğsümde heyecan verici bir his yayılıyor. Nasıl olur da tamamen farklı iki erkek beni bu kadar... mutlu, neşeli, hafif hissettirebilir? Ethan'a mesajı gönderdiğim anda, ekranda yeni bir mesaj belirir.

BİLİNMEYEN

Nasıl hissediyorsun?

Kaşlarımı çatıyorum.

IZZY

Kimsin sen?

Cevap bekledim, ama hemen cevap gelmeyince telefonumu kapatıp çantama koydum.

Bu özel gün için şık, siyah bir kalem etek ve beyaz bluz giymeye karar verdim. Saçımı boynumun dibinde duran zarif bir topuz şeklinde yaptım. Yüzümü çerçevelemek için birkaç gevşek bukle saçımı salıverdim.

"Hazır mısın, evlat?" Hale, özgeçmişime bakarken soruyor.

Özgeçmişimde çok az şey var. Bebek bakıcılığı sayılmazsa, daha önce hiç işim olmadı. Evden eve, kasabadan kasabaya dolaşmak bana bu lüksü vermedi. Yine de Hale, bu sabah erken saatlerde bana bir özgeçmiş hazırlamama yardım etti ve kendini referans olarak gösterdi.

"Hazır olduğum kadar hazırım," diye mırıldanıyorum, arabanın kapısını açıp dışarı çıkarken.

"Caddenin karşısındaki kahve dükkanında olacağım. İşin bittiğinde bana mesaj at," diyor ve ben ona titrek bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Bunu yapabilirim.

Bunu kesinlikle yapabilirim.

Bunu kesinlikle yapamam.

Bir an durup tiyatroyu inceliyorum.

Tiyatro, iki binanın tam ortasında yer alıyor — daha doğrusu, küçük bir giyim mağazası ve bir şekerçi dükkanının arasında — ve düz, kırmızı bir çatısı var. Tuğla duvarların rengi solmaya başlamış, kahverengi veya kırmızıdan çok umbra rengine benziyor. Cam kapılar opak, içeriği görmemi engelliyor.

Binanın önünde park yeri yok — tabii sokakta park yeri bulabilirsiniz — ama hemen arkasında bir otopark var. Ancak, tiyatroya girmek için bloğun etrafından dolaşmanız gerekiyor.

Küçük ve şirin, tam da bu taşra kasabasında hayal ettiğim gibi.

Metaforik olarak büyük kız külotumu giyip, derin bir nefes alıp, omuzlarımı geriye doğru çekip tiyatroya giriyorum.

Tereyağlı patlamış mısır kokusu hemen duyularımı sarar, ama bu koku tamamen hoş olmayan bir koku değildir. Hemen ardından, satış standının arkasında duran ve bir çifte iki soda uzatan Jake'i fark ederim. Beni gördüğünde yüzünde geniş bir gülümseme belirir, ama çift sinema salonuna girip gözden kaybolana kadar konuşmaz.

Jake tezgâhın etrafından koşarak bana sarılır ve beni bir yandan diğer yana sallamaya başlar.

Hayatımdaki tüm erkekler neden bana *sarılıyor*? Ugh. "Nefes alamıyorum," diye dramatik bir şekilde söylüyorum.

"Kahretsin. Üzgünüm." Jake benden uzaklaşır ve hemen göğsünün bozduğu saçımı düzeltmeye çalışır. "Nasıl hissediyorsun? Başın ağrıyor mu? Hale sana göz kulak olmamı söyledi, o yüzden emin olmak istiyorum..."

Elimi ağzına koyuyorum. "İyiyim. Söz veriyorum. Endişelenmeyi bırak." Islak bir şey avucuma değiyor ve elimi geri çekiyorum, dehşete kapıldım.

"Az önce beni *yaladın* mı?" diye sorarım.

Jake bana sırtarak gülümser. "Ağzımın önüne koyduğun her şeyi yalarım. Bu yeni kural."

"Yani ağzımın önüne bir parça köpek boku koysam, onu da yalar mısın?" dedim ciddi bir ifadeyle.

Jake gözünü bile kırpmadı. "Öyle demedim mi?"

"Sen tam bir salaksın." Omzuna itekleyip lobinin içine doğru ilerledim.

Lobi küçük, ahşap zeminli, krem rengi duvarlı ve hem yiyecek içecek hem de bilet satan tek bir stand var. Duvarlar film afişleri ile süslenmiş, ancak bu yüzyıldan olan hiçbirini göremiyorum. Sağdaki koridor tuvaletlere ve birinci salona çıkıyor. Karşı koridorda ikinci, üçüncü ve dördüncü salonlar ile bir dolap gibi görünen bir oda var.

"Röportaj için buradayım." Sesime güven katmaya çalışıyorum. "Nereye gitmem gerektiğini biliyor musunuz?"

Ayaklarımın ucunda sallanmamak ve saçlarımla oynamamak için kendimi zor tutuyorum. Bunlar, bunca yıl geçmesine rağmen hala kurtulamadığım sinir bozucu alışkanlıklar.

"Evet, bir saniye." Jake, daha önce fark etmediğim, tezgahın hemen arkasındaki bir kapıya neredeyse zıplayarak gider. Kapıyı iki kez çalar. "Silas, Isabella mülakat için geldi."

Cevap yok.

Tanrım. Yanlış gün mü? Beni beklemiyor mu? Jake bana iş görüşmesi ayarladığını söylerken dalga mı geçiyordu?

Midem deli gibi bulanıyor ve kusacağım korkuyorum.

Kendimi daha fazla utandırmadan buradan uzaklaşmalıyım. Evet.

Git.

Sadece git.

Ayaklarım beynimin kararını uygulamaya geçmeden, kapı açılıyor ve korkutucu derecede iri bir adam ortaya çıkıyor.

Sadece uzun değil, aynı zamanda kaslı da. Sanki terlemeden hem beni hem de Jake'i bench press yapabilecekmiş gibi görünüyor. Koyu renkli saçları, kesilmiş sakalıyla aynı renkte, dağınık dalgalar halinde başının üstünde duruyor. Kollarını ve ellerini dövmele kaplıyor.

Sol gözünün olması gereken yerde ise, şimdi sadece beyaz, buruşuk yara izleri var.

Yaşını tahmin etmek zor olsa da, otuzlu yaşların ortalarında, kırklı yaşların başında gibi görünüyor. Somurtkan yüzünde sert ve neredeyse kadim bir ifade var. Bu çok klişe gelebilir, ama gerçek bu. *Zorlu bir hayat* yaşamış bir adama benziyor.

"Silas, Isabella görüşme için geldi," diyor Jake resmi bir şekilde ve ben bu kadar korkmamış olsaydım, burnumdan soluyarak gülerdim.

Jake'i tanıdığımdan beri hiç bu kadar kibar konuştuğunu duymamıştım.

Silas'ın bakışları bana kayar ve orada kalır. Çenesi sıkılır ve hemen başka yere döner, sanki bana doğrudan bakmak ona acı veriyormuş gibi.

"Hadi ama." Sesi sert. Alçak. Zengin bir bariton. "Bütün gün vaktim yok."

Ofisinin kapısını açık bırakır ve bana başparmağını kaldıran Jake'e veda eden bir bakış attıktan sonra, korkutucu tiyatro sahibinin peşinden aceleyle giderim.

Ofis küçük ve dağınıktır, arka rafta figürinler, masada çizgi romanlar ve duvarlarda film afişleri vardır. Böylesine inekçe bir düzen görmek neredeyse komiktir. Silas çok... korkutucu. Nedense, inekçe ofisi onu korkutucudan yaklaşılabılır birine dönüştürür.

Silas masasının karşısındaki koltuğu işaret ediyor ve ben bir an tereddüt ettikten sonra oturuyorum. Ellerim titreyerek ona özgeçmişimi veriyorum, o da bana bakmadan özgeçmişimi alıyor. Çenesi hâlâ sıkı görünüyor.

"Demek şehre yeni geldin ve Hale ile birlikte yaşıyorsun." Bunu bir soru olarak ifade etmiyor, ama ben öyle algılıyorum.

"Evet. Birkaç gün önce geldim."

Sadece birkaç gün mü oldu? Daha uzunmuş gibi geliyor.

O, hala gözlerime bakmadan bir kez başını salladı. Parmakları masanın üstüne vurmaya başladı. "Hale bana önceden senin koruyucu aile yanında büyüdüğünü söylemişti."

"Evet, efendim." İçimden, ne kadar garip konuştuğuma üzülüyorum.

Silas, duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanır ve sonra beni değerlendirir gibi sert bir bakış atar. En azından tek iyi gözü kısılır. "Burada etek giyemezsin."

"Oh, evet, tabii ki..."

"Bir dahaki sefere kot pantolon falan giy." Sandalyesini geriye doğru çekip, arkasındaki kutuyu açar ve hepsinde tiyatro logosu olan bir yığın gömlek çıkarır. "Bedenin ne? Küçük mü?" Yüzüme bir gömlek fırlatır. "Tuvalette üstünü değiştir, sonra müdür yardımcısı sana işlerin nasıl yürüdüğünü gösterir."

Kollarını göğsünde kavuşturur ve omzumun üzerinden bir noktaya somurtarak bakar.

Bir dakika...

Bu kadar mı? İş aldım mı?

Göğsümde sevinç ve şaşkınlık birbiriyle savaşıyor.

"Ben... şey... teşekkür ederim efendim. Bu fırsat için gerçekten minnettarım..."

Silas bir şeyler mırıldanır — yine duyamayacağım kadar sessiz — ve sonra iri vücudunu sandalyeden kaldırır. İkinci bir bakış atmadan odadan çıkar, muhtemelen Jake'i almaya.

Uzun bir süre gömleğe bakıyorum ve çığlık atma isteğimi zorla bastırıyorum.

Bir işim var.

Gerçekten bir işim var.

Filmlerdeki Viktorya dönemi kadınlarının yeni bir Cinderella elbisesini aldıklarında yaptıkları gibi gömleği göğsüme sıkıca sarılsam tuhaf olur mu? Evet?

Hayır?

Kapı açılır ve Jake'i görmek umuduyla geniş bir gülümsemeyle kapıya dönerim.

Ama içeri giren Jake değil.

Reid uzun bir süre bana bakar — granat rengi saçları dağınık, alnında ter damlaları, göğsünde asistan müdür isim etiketi belirgin bir şekilde duruyor — ve sonra sessizce "Siktir" diye mırıldanır.

Siktir, haklısın.

Otuz Altı

IZZY

Reid istediği zaman çok korkutucu olabilir.

Ki bu her zaman böyle görünüyor.

Onu her zamanki somurtkan haliyle görmediğimi sanmıyorum.

Bugün de durum farklı değil.

Reid bana küçük tiyatroyu hızlıca gezdirirken, yüzündeki o meşhur somurtkan ifade hiç kaybolmuyor. Sanki birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyor.

Düzeltilme: *beni* öldürmek istiyor gibi görünüyor.

Ve ben öldürülmek istemiyorum, çok teşekkürler. Bana gösterdiği her şey oldukça açık. Dört tiyatro salonu.

Bilet gişesi/satış tezgahı. Çalışanların dinlenme odası. Silas'ın ofisi. Personelin tüm temizlik malzemelerini sakladığı kilitli dolap.

Açılış vardiyasında çalışıyorsanız, günün hazırlıklarını yapmak için sinema açılmadan bir saat önce gelmeniz gerekiyor. Kapanış vardiyası temizliğin çoğundan sorumlu, ama sabah vardiyası popcorn makinesini çalıştırmak, kasayı açmak, soda makinesini çalıştırmak vb. görevleri üstleniyor. Her gösterimden sonra, iki kişilik bir ekip sinemaya girip temizlik yapıyor.

"Bu oldukça basit görünüyor," diyorum Reid'e, koridorun en ucundaki küçük dolaba bakarken. Bir süpürge, faraş, elektrikli süpürge, pencere temizleyici ve toz bezi görüyorum.

Reid, Jake'in kasada çalıştığı ön tarafa doğru beni yönlendirirken, kesin bir şey söylemeden bir şeyler mırıldanıyor. Üvey kardeşim beni görünce kocaman bir gülümsemeyle başparmağını kaldırıyor.

Reid'in kasada hiç vakit geçirmediğini fark ettim. Acaba bunun sebebi onun... kokusu mu? Müşterilerin Reid gibi birinden popcorn almak isteyeceklerini sanmıyorum.

İri adam beni Silas'ın ofisine götürmeden önce, direnerek banyoya doğru yöneldim.

"Hızlıca gömleğimi değiştirebilir miyim? Hemen dönerim."

Reid, bakışlarını benim, elimdeki gömlek ve beyaz bluzum arasında gezdiriyor. Yanakları çekici bir kırmızıya dönüyor ve hızlıca "Evet" diyor.

Hızla kabine girerim, bluzumun düğmelerini açarım ve sonra gömleği başımdan geçiririm. Lanet olası kumaş bana tam oturur, her kıvrımına uyum sağlar. Göğsümden çekip çıkarmaya çalışırım ama başaramam, göğüslerime ve karnıma yapışmaya devam eder.

İç çekiyorum.

Belki de o brownieleri bırakmalıyım...

Bluzumu katlayıp tuvaletten çıkıyorum ve Reid'in beni beklediğini görüyorum, kaslı kolları göğsünde kavuşturulmuş ve yüzünde sert bir ifade var. Dikkatsizce alnını kaşlıyor ve yanlışlıkla kanatınca kaşlarını çatıyor.

Kollarını hızla yanlarına indirir.

"Bunu koyabileceğim bir yer var mı?" diye soruyorum, beyaz gömleği havada tutarak. Reid bana dönüp bakıyor, kaşları çatılmış...

Sonra donar. Bakar.

Yutkunur.

Bakışları tedirgin edici, hatta iğrenç olmalıydı, ama öyle değildi. Bu keşif beni de şaşırttı. Gözlerinin üzerimdeki ağırlığı neredeyse fiziksel bir okşama gibiydi. Soğuk bir günde ılık su damlaları gibi vücudumun her yerine yayılıyordu.

Birbirimize bakmaya devam ediyoruz ve gözleri yüzümden hiç ayrılmasa da, bakışlarını her yerde hissedebildiğime yemin edebilirim. Çıplak kollarımda. Göğsümden. Uyluklarımı okşuyor.

Yutkunuyorum ve ya bu ses ya da boğazımın hareket etmesi onu dikleştiriyor. Sanki bana uzun süre bakmak ona fiziksel acı veriyor gibi benden uzaklaşıyor.

"Gel," diyor sertçe. Kısaca.

Katlanmış bluzumu dinlenme odasına bıraktıktan sonra, Hale'e durumu açıklayan bir mesaj atıyorum. Hale bana dikkatli olmamı ve işim bittiğinde ona mesaj atmamı söylüyor.

Reid dönüp malzeme dolabına doğru yürüdü. Oraya varınca kapıyı itip açtı ve "Dezenfektan mendilleri al ve ikinci salonda buluşalım" dedi.

Ben başka bir şey söyleyemeden, beni şaşkın bir halde bırakarak uzaklaştı. O gittikten sonra da kokusu uzun süre kalır, burnumu kıvırtan keskin, misk kokusu.

Tamam, peki.

Bir paket dezenfektan mendil, hemen geliyor.

Dolabı hızlıca gözden geçiriyorum, ilk turda hiç görmediğimden eminim. Daha yükseği görebilmek için parmak uçlarımda yükseliyorum ve... işte orada! En üst rafta sarı bir mendil kutusu görüyorum.

Mümkün olduğunca uzanıp kollarımı uzatıyorum, ama parmaklarım sadece kutuyu sıyrıyor.

Kahretsin.

Bazen kısa boylu olmaktan nefret ediyorum.

Durumu gözden geçirip, odada basabileceğim bir şey arıyorum. Gözüm küçük bir masaya takılıyor.

Mükemmel.

Hızla masanın üzerine tırmanıyorum — eteğimin aşağıya doğru bastırıldığından emin olarak, dolaba giren kimseye teşhircilik yapmamak için — ve sonra tekrar mendillere uzanıyorum. Vücudumu yana eğiyorum, uzanıyorum, uzanıyorum, uzanıyorum...

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sert bir ses sorar.

Bir saniye sonra, eller belimi kavrar ve beni masadan indirir. Reid.

"Düşüp yaralanabilirdin," diye azarladı ve mendilleri kolayca uzanarak aldı.

"O küçük masanın üzerinde dururken mi?" diye inanamadan soruyorum.

Bana lanet bir hayvan gibi dişlerini gösterip yaklaşıyor — o kadar yakın ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyor.

"Bir dahaki sefere yardım iste," diye bağıyor, gözlerinde öfke parıldıyor.

Gözlerinin renginin çok güzel olduğunu geç fark ettim. Açık mavi tonunda, yer yer koyu lekeler var.

"Ama senin yardımına ihtiyacım yoktu," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyorum. "Ben halledebilirdim." "Ya düşüp kafanı çarpmış olsaydın?"

"O zaman çok acırdı derdim."

Kaşlarını daha da çatıyor. "Az önce 90 kiloluk bir adam sana *çarptı*. Beyin sarsıntısı geçirdin. Sen..."

"Beyin sarsıntısı geçirdiğimi nereden biliyorsun?" Dur. Emery ve Ethan. Yemin ederim erkekler kadınlardan daha sık dedikodu yapar. "Ama ben iyiyim."

"İyi değilsin lan."

"Artık doktor mu oldun? Tebrikler." Ona yavaşça, alaycı bir şekilde alkış tutuyorum. "Biliyorsam sana mezuniyet hediyesi alırdım."

"Sen hep bu kadar ukala mısın?" "Sen hep bu kadar sert misin?"

İkimiz de birbirimize dik dik bakmaya devam ediyoruz. Ayakkabılarının uçları benimkine değiyor. Bu kadar yakınken, dağınık kızıl saçlarındaki altın rengi telleri ve eğri burnundaki sivilceleri görebiliyorum.

Lissa'nın bana onun bir zamanlar çok yakışıklı olduğunu söylediğini hatırlıyorum ve bunu görebiliyorum. O yakışıklılığın izleri, keskin çene hattında ve dolgun dudaklarında hâlâ görülebiliyor.

Bir dakika... dolgun mu? Neden dudaklarını düşünüyorum ki?

Reid, küfürler mırıldanarak mendilleri elimden kapar ve tiyatroya doğru yürür.

"Temizlememi istediğini sanıyordum!" Onun uzaklaşan sırtına sesleniyorum.

"Sen burada kal. Rahatla. Lanet olası bir mola ver!" diye bağırıyor, sanki ben on dakika değil de on gün çalışmışım gibi bağırır. "Yorgun bile değilim..."

"Otur!" diye emreder, bana dönerek. Parmağını bana doğru uzatır. "Kal."

Onun peşinden gürültüyle yürüdüm. "Ben köpek değilim. İnanması zor olduğunu biliyorum..."

"Senin köpek olduğunu hiç söylemedim." Kaşları çatılır. Yorumumdan gerçekten şaşırmış görünüyor.

"Otur. Kal. Sırada ne var? Gel? Aferin kızım?" Sözlerimin alaycı ve iğneleyici olmasını istiyorum, ama ağzımdan çıktıkları anda bir hata yaptığımı anlıyorum. Onları alıp bir kenara atabilmeyi çaresizce diliyorum.

Gel. Aferin

kızım.

Reid duyamadığım bir şey mırıldanıyor, titrek parmağıyla yüzümü işaret ediyor ve sonra öfkeyle parmağını indiriyor. Yanaklarında küçük kırmızı lekeler belirliyor.

"Sen gülünçsün," diye bağırır ve ellerini havaya kaldırır. "Sakin ol lan!"

"Sakinim!" Ona parmak gösteririm.

Karşılık vermek için ağzını açar ama hemen kapatır. Yüzü tüm rengini kaybeder ve bakışları arkamdaki, tam omzumun üzerindeki bir şeye odaklanır.

omzumun hemen arkasına.

Dönüp baktığımda, açık kahverengi tenli, bal rengi gözlü ve parlak siyah saçlı muhteşem bir kadınla karşı karşıya geliyorum.

Bize doğru bir adım atarken alt dudağını utangaçça ısırıyor. "Merhaba, Reid." Sesi yumuşak. Hatta çok hoş.

Bundan nefret ediyorum.

Reid kusacakmış gibi görünüyor. "Michelle." Yutkunuyor. "Burada ne işin var?"

Otuz Yedi

IZZY

Reid'in birini içtenlikle nefret etmesinin ne demek olduğunu bildiğimi sanıyordum. Bana attığı bakışlar çiçekleri soldurup yeni açan tomurcukları buzla kaplayacak kadar güçlüydü.

Ama şu anda attığı bakış, o bakışla karşılaştırıldığında *hiçbir şey* kalır.
bakışla

Kız, Michelle, ayaklarını birbirine vurarak

Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyor?

O, narin ve melek gibi bir güzelliğe sahip. Saçları o kadar düz ve pürüzsüz ki, tek bir telinin bile diğerleriyle kesiştiğini sanmıyorum. Badem şeklindeki kahverengi gözleri, uzun ve koyu kirpiklerle çerçevelenmiş. Skinny jean pantolon ve altın kahverengi tenini ortaya çıkaran pembe bir bluz giyiyor.

"Reid, aramalarıma cevap vermedin..." Endişeyle parlak alt dudağını ısırıyor.

Reid'in az önce bana yaptığı gibi esprili bir cevap ya da sert bir söz söylemesini bekliyorum. Ama o sessiz kalıyor ve ona sert bir bakış atıyor.

"Bunu konuşmamız gerek," diye devam eder. "Bizim hakkımızda." Michelle...

Bir dakika.

Reid'in bu isimde bir eski kız arkadaşı olduğunu duymamış mıydım? Ve ayrıldıklarında yıkıldığını?

Bu kız o mu?

Göğsümde garip bir boşluk oluşuyor, buna eşlik eden egzotik bir duygu var ama ne olduğunu tam olarak tanımlayamıyorum. Ne olduğunu anlamaya çalıştığımda, parmaklarımın arasından yağmur damlaları gibi kayıp gidiyor.

Reid'in tepkisini ölçmek için göz ucuyla ona bakıyorum. Onu özleyor mu? Bu yüzden mi bu kadar sessiz?

ona bu kadar sert bakmasının nedeni bu mu? Tecrübelerimden biliyorum ki, çoğu zaman en çok sevdiğin kişiler seni herkesten daha fazla incitebilir.

Eğer onu sevdiyse ve ayrıldılarsa, onu görmek

"Seni özledim," diye devam eder Michelle içtenlikle, görünüşe göre memnun Varlığını görmezden geliyor. Bana doğru bir bakış bile atmıyor. "*Bizi* özlüyorum."

Reid yutkunur ve bu sefer ona baktığında, yüzünde yoğun bir özlem ve acı ifadesi vardır.

Kalbim, göğüs kafesimdeki garip ve yabancı bir şeyin ortaya çıkmasıyla korkutucu bir hızla göğüs kafesime çarpar.

Kıskançlığa benzer bir şey, bu duygu ne kadar mantıksız olsa da.

Onu özlüyor. Yüzünü bozan acının başka bir açıklaması yok.

Ama yine de konuşmuyor. Nefes bile almıyor gibi görünüyor.

O bir adım öne çıkıp elini onun pazısına koyduğunda -bu hareketiyle onu ırkilttiğinde- daha fazla susamayacağım.

"Reid, her şey yolunda mı?" diye dikkatlice soruyorum.

Sesimi duyunca Reid yine ırkılır. Michelle yavaşça bana döner ve mükemmel şekilde alınmış kaşlarından birini kaldırır. Beni baştan aşağı süzer ve sıcak gülümsemesi parlar, her iki yanağında da gamzeler belirir. O gerçekten çok güzel bir kız ve içimdeki mantıksız bir kısım onu bu yüzden nefret ediyor.

"Merhaba! Ben Michelle. Reid'in kız arkadaşıyım..." Güzelce kızarır ve parmak uçlarını dudaklarına koyarak kıkırdamayı bastırır. "Şey, durum biraz karmaşık."

Bakışlarımı Reid'e çeviriyorum, ama o ne ona katılıyor ne de ona karşı çıkıyor. Sadece bakmaya devam ediyor, elleri yumruk yapıp sonra yanlarında açılıyor. Yüzü anormal derecede solgun, bu da sivilcelerini daha da belirgin hale getiriyor.

"Yeni çalışan mısın?" Michelle devam ediyor.

"Evet. Bugün ilk günüm." Ona çekingen bir gülümseme gösteririm, ama muhtemelen zoraki görüldüğünü biliyorum.

Bu minyon kadında bir şey, kafamdaki tüm alarm zillerini bir anda çaldırıyor.

"Reid'i tanıyor musun?" Sıradan ve dostça konuşmaya çalışsa da, sesinde beni tedirgin eden *bir şey* var.

Boynumun arkasındaki minik tüyler diken diken oluyor ve alarm zilleri yanıp sönen kırmızı ışıklara ve şu mekanik sese dönüşüyor:

"Dikkat! Dikkatli olun!"

"Okulda aynı sınıfta okuyoruz," derim hızlıca, bu konuşmayı bitirmek istercesine.

Reid'in söz konusu derse sadece bir kez katıldığını itiraf etme zahmetine girmiyorum.

"Oh." Michelle'in dudakları mükemmel bir O şeklinde açılır ve bana anormal derecede uzun kirpiklerini kırıştırır. "Ne güzel." Bana diş ağrısı verecek kadar tatlı bir gülümseme atar. "Seninle tanışmak gerçekten çok güzeldi, Izzy. Eminim birbirimizi daha sık göreceğiz."

"Git." Reid'in sesi neredeyse bir hırıltı gibidir. Bu ses, kollarımdaki tüyleri diken diken eder. "Gitmelisin. Hemen."

İlk başta bana söylediğini sanıyorum, ama Michelle gözlerini devirince, ona söylediğini anlıyorum.

"Reid..." Dudaklarını büküyor.

"Git!" diye bağırır, başını eğerek yüzünü görünmez kılan dağınık kızıl saçlarını gözlerimin önünden geçirir. Bütün vücudu titriyor gibidir.

Ne oluyor? Panik atak mı geçiriyor? Nöbet mi?

Korku boğazımı sıkıyor ve bırakmıyor. Eski okulumdaki arkadaşlarımdan biri nöbet geçiriyordu. Ailesi, nöbet geçirdiğinde ne yapmam gerektiğini söylemişti, ama Tanrı korusun, şimdi öğretilenleri hatırlamıyorum.

Peki ya bu nöbet değil de panik ataksa? O zaman ne yapacağım?

"Sonra görüşürüz. Hoşça kal Izzy. Hoşça kal Reid." Michelle önce bana, sonra Reid'e gülümsüyor ve koridordan geçip lobide kayboluyor.

O gözden kaybolduğunda Reid'e doğru koşarım. "İyi misin? Ne oluyor?"

Endişeyle vücudunu incelerim, yaralanma olup olmadığını ararım ama hiçbir şey görmem.

Ama yine de, bu bir panik atak ya da nöbetse, birdenbire bir şey fark etmemem normal.

Yapışkan terle kaplı sırtına, gömleğinden sızan sıvıya elimi dikkatlice koyuyorum. Ona elimden geldiğince rahatlatmaya çalışırken, geri çekilmemeye çalışıyorum.

Reid titremeye ve kasılmaya devam ediyor, tüm vücudu kaskatı kesilmiş durumda. "Ara. Ashton," diye homurdanıyor ve titrek bir nefes veriyor.

"Telefon.

cebimde."

Sözleri bozuk, neredeyse gırtlaktan çıkıyor.

"Ne oluyor?"

"Onu ara!" diye emrediyor.

Hızla ön cebine uzanıyorum, parmaklarımın altında granit gibi sertleşmiş uyluğunu fark etmemeye çalışıyorum. Parmaklarım telefonu kavradığında minnettar oluyorum. En son istediğim şey, onu gereğinden fazla okşamak.

"Şifre?"

Zar zor konuşabiliyor. Ona ne olduğu, işlevselliğini etkilemiş gibi görünüyor.

"Beş. Yedi." Nefes nefese kalarak sözünü kesiyor.

"Beş, yedi...?" O hemen devam etmediğinde ısrar ediyorum. "Sekiz. Dört." O nefes nefese kalırken ter elimde birikmeye devam ediyor. "Onun adı Dick Face'in altında."

Kendimi tutamadan burnumdan soluyorum.

Evet. Dick Face, Ashton için uygun bir isim gibi görünüyor.

Neyse ki, Ashton'ın numarası Reid'in en son aradığı numara, bu yüzden onu tıklamak sadece bir saniye sürüyor.

Buz prensi ikinci çalınıştta telefonu açar.

"Önemli mi?" diye sorar Ashton sertçe. Merhaba yok. Selam yok. "Babamla birlikteyim."

"Benim, Izzy," derim çabucak.

Hat sessizleşir. O kadar sessiz ki, Ashton'ın telefonu kapattığından korkarım. Kapamadığının tek göstergesi, zorlu nefes alıp vermesidir.

O telefonu kapatmadan önce konuşmamı bitirmek için acele ediyorum.

"Reid'den bahsediyorum. Bir şeyler oluyor..."

"Açıkla!" Ashton, Reid'in telefonundan aramış olmamın şokunu atlatmış gibi görünüyor.

"Nefes nefese, titriyor ve tuhaf konuşuyor..." "Ne halt ettin sen?" Ashton tıslar.

Öfke içimde beyaz bir ateş gibi yanıyor, kanımda açgözlü bir cehennem gibi dolaşıyor.

"Hiçbir şey yapmadım. Michelle adında bir kız geldi ve konuşuyorlardı. Sonra birden çıldırmaya başladı..."

Ashton duyamadığım bir şey mırıldanıyor, sanki elini hoparlöre koymuş gibi sesleri boğuk çıkıyor.

"Onunla konuştun mu?" diye sorar Ashton, sesi artık net.

Soru o kadar şok edici ve tuhaf ki, bir an duraksamama neden oluyor.

"Isabella, cevap ver bana."

"Ben... Evet. Yani, tam olarak değil, ama..."

"Siktir. Tamam. Yola çıkıyorum. Silas'ı al ve ona Reid'den bahset. Ben oraya varmadan ne yapacağını bilir."

"Ne oldu...?"

"Şimdi, Isabella!" Ashton bağıırır ve sonra sadece çevir sesi duyulur. Pislik herif telefonu yüzüme kapattı.

Reid hala titriyor, sallanıyor, kasılmalar geçiriyor. Vücudundan garip, boğuk sesler çıkıyor.

"Hemen döneceğim." Terli sırtını ovarken sesimi alçak ve yatıştırıcı tutmaya çalışıyorum. "Silas'ı alacağım."

Dönüp uzaklaşmak için adım atarım, ama eli birden uzanır ve bileğimi yakalar. Dokunuş sadece bir saniye sürer, ama yemin ederim ki temas anında tüm vücudum alev alır.

Ne oluyor?

Reid'in eli yanına düşerken, dizlerinin üzerine çöküyor, başını eğiyor, yağlı saçları azalan ışıktaki neredeyse kahverengiye dönüyor.

Yumuşak bir uğultu gibi sesi fısıldıyor, "Beni bırakma," ama bu sadece benim hayalim olabilir.

Her halükarda, boğazım düğümlenir ve tüylerim diken diken olur.

Silas'ın ofisine koştuğumda aklıma bir şey gelir. Michelle bana Izzy dedi... ama ben ona adımı hiç söylemedim.

Otuz Sekiz

REID

O kaltak kendini ne sanıyor?

Eşimi tehdit etmek mi?

Izzy farkında olmayabilir, ama ben farkındayım. Michelle dostça davranırken gözlerinde saf kurnazlık ve kötülük görebiliyordum. Cadı, saldırıp ısırarak için fırsat kollayan bir yılan gibi görünüyordu, hepimizi zehiriyle enfekte etmek için.

Kafese kapatılmış kurtumla boğuşmaya çalışıyorum, yaratık umutsuzca uluyarak kurtulmak için mücadele ediyor. Gözlerim şu anda parlak bir kehribar renginde ve saçlarım uzamaya başlamış durumda — ancak insan formum ne kadar değişirse değişsin, dönüşmeyeceğim.

Michelle ve kardeşi bana yaptıklarından sonra olmaz.

Acı bir nefret damarlarımdan akıyor ve zaten çalkantılı duygularımı daha da güçlendiriyor. Pençelerimi gizlemek için ellerimi yumruk yapmaya çalışıyorum. En son istediğim şey eşimi korkutmak.

Izzy.

Eşim.

Tehdit

altında.

Boğazımdan bir hırıltı çıkar, koridorda yankılanır ve tereddütle sırtımı okşayan el donar. Durur. Geri çekilir.

Benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şey söylüyor ve sonra geri çekilmeye başlıyor.

Benden uzaklaştığı her adım, kalbime bir bıçak gibi saplanıyor.

Beni bırakma.

Lütfen beni terk etme.

Bu sözleri yüksek sesle mi yoksa sadece kafamda mı söylediğimi bilmiyorum.

Michelle bana yaptıklarından sonra nasıl cüret eder de hayatıma geri döner? Yalanlarını? Nasıl cüret eder de bizim acı düşmanlardan başka bir şey olduğumuzu iddia eder?

Okulda dolaşan söylentilere rağmen onunla hiç çıkmadım. Ona dokunmadım bile.

Geçen yıl, cadının bana aşık olduğunu fark ettim. Her şey masumane bir şekilde başladı — dolabıma notlar bırakır, koridorlarda bana utangaçça gülümser ve sınıfta yanıma otururdu. Onun duygularına karşılık vermedim, ama ona karşı hiç kaba da davranmadım.

Sonra işler tuhaflaşmaya başladı. Geriye dönüp bakınca, uyarı işaretlerini fark etmeliydim, ama en azından onunla ilgili konularda masum ve naiftim.

Tüm futbol maçlarıma, hatta deplasman maçlarına bile gelip yanağına benim numaramı yazıyordu. Dinleyen herkese bizim çıktığımızı söylüyordu. Onunla yüzleştüğimde, sadece kıkırdayıp dedikoduların kontrolden çıktığını ve böyle bir şey söylemediğini söyledi.

Sonra davetsiz bir şekilde evime gelip, bizim için paket yemek ve video oyunları getirirdi. Gitmesini söylediğimde beni dinlemez ve zorla evime girerdi. Sonunda Ashton'ı devreye sokmak zorunda kaldım ve o da Ashton, Ashton'a, bu davranışlarına son vermezse ona uzaklaştırma emri çıkaracağını söyledi.

Her şeyin düzeldiğini sandım. Hâlâ bana ürkütücü notlar ve çiçekler bırakıyordu, ama artık kaybolmuş, aşık bir köpek yavrusu gibi peşimden gelmiyordu.

Ancak, lise ikinci sınıf balosunun olduğu gece, beni koridorda Rebecca Weasley ile konuşurken gördü. Rebecca sadece hastalandığı için kaçırdığı notları benden istiyordu, ama Michelle yanlış bir şekilde benim Rebecca'yı baloya davet ettiğimi sandı. Ertesi gün, Rebecca'nın arabası kaza yaptı. Nasıl olduğu hakkında hiçbir açıklama yoktu. Polis şaşkındı.

Ama ben gerçeği biliyordum.

Bunu iliklerime kadar hissediyordum, tıpkı gökyüzünün mavi, çimlerin yeşil ve Michelle'in deli olduğunu söyleyebildiğim gibi.

Neyse ki Rebecca hayatta kaldı, ama bu olay onu o kadar sarsmıştı ki okulunu değiştirdi. Tanrıya şükür. Michelle'in ona ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum.

Ashton, ikizler ve ben Michelle ile yüzleştik, ama o sadece gülerek, Rebecca "kendi şeridinde kalsaydı" kaza yapmayacağını söyledi. Masum bir kadının kazaya karışmasına istemeden neden olduğumu bilmek midemi bulandırdı.

Michelle'e siktirip gitmesini söyledim.

O da kardeşi olan güçlü bir büyücüye, onu becerip sonra da kalbini kırdığını söyledi.

Şimdi buradayız.

Michelle bir yıl önce mezun olduğu için artık benimle aynı okula gitmiyor, ama yine de bana eziyet etmenin yollarını buluyor. Hayaleti hâlâ ortalıkta dolaşıyor ve onu kaç kez kovmaya çalışsam da, lanet bir mantar gibi geri dönüyor.

Izzy'ye ne yapacak? Ona zarar verecek mi?

Eğer arkadaşşıma parmağını bile sürerse, onu parça parça ederim.

Bir başka sağır edici hırıltı daha çıkıyor ağzımdan. Ben öfke ve gazabın vücut bulmuş haliyim. Hiçbir şey kalbimin gürleyen atışlarına, çarpıp durmasına, çarpıp durmasına kıyaslanamaz...

"Sakinleşmen lazım," diye sert bir ses emrediyor.

Biri omzuma dokunur ve beni koridordan geçerek küçük, dağınık bir odaya götürür.

Silas'ın ofisi.

Kurt, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yaralı yüzünde taş gibi bir ifadeyle karşımda duruyor. Tek sağlam gözü ince bir çizgiye dönüşmüş.

"Yapamam," diye nefes nefese söylüyorum, kendimi kontrol etmeye çalışırken.

Silas'ın kaşları daha da çatılır. "Isabella'yı incitebilirdin! Ne halt ediyordun sen?"

Eşıme zarar verebileceğim iması boğazımdan bir hırıltı koparır. Ses o kadar yüksektir ki Silas bir adım geriye sendeler.

"Ona asla zarar vermem," diye homurdandım, sesim insandan çok hayvandan çıkıyordu. "Kurtum da zarar vermez."

Kurtum da aynı fikirde olduğunu uluyarak belirtir.

Silas'ın kaşları çatılır. "Sen ne halt ediyorsun..."

Ofisinin kapısı itilerek açılır ve Ashton, hasar kontrolü yapmaya hazırlanırken telefonu elinde, içeriye girer. Neyse ki, beni bu halde gören tek kişi Izzy'di ve yakın çevrede video kamera yoktu.

Silas'ı tamamen görmezden gelip alfamın yanına döndüm. Bu lanet olası karışıklığı düzeltebilecek biri varsa, o da odur.

"O. Onu. Tehdit etti," diyorum, sözler dişlerimi sıkarak ağzımdan çıkıyor.

"Kim kimi tehdit etti?" diye bağırır Ashton, arkasındaki kapıyı kapatıp yaklaşıp.

Silas, diğer adama yer açmak için kenara çekildi.

"Michelle. Burada. Izzy." Söyleyebildiğim tek kelimeler bunlar, ama Ashton için yeterli gibi görünüyor.

Akıllı kahverengi gözleri hemen keskinleşir ve dudakları sıkılaşır.

Ashton bir kelime bile söylemeden Silas araya girer. "Bu Michelle denen kadın da kim? Isabella hakkında ne dedi?"

Ashton, sanki onun varlığını gerçekten unutmuş gibi yaşlı adama döner.

"Bu benimle sürüm arasındaki bir mesele, Silas," der Ashton sertçe. Soğuk bir şekilde değil, ama ciddi olduğunu anlamasını sağlayacak kadar keskin bir tonla.

Silas'ın öfkeli bakışları normal bir insanın derisini yüzebilir. İkisi birbirlerine öfkeyle bakarken aralarındaki hava adeta elektriklenir. Silas daha iri ve daha güçlüdür, ama Ashton her zaman baskın bir kurt olmuştur. İkisi arasında bir kavgada kimin kazanacağını bilmiyorum.

Silas cevap vermek için ağzını açtığı anda, ofis kapısında tereddütlü bir vuruş duyulur.

"Her şey yolunda mı?" Izzy.

Sesi, kavurucu sıcak bir günde serin su gibi üzerime dökülüyor.

Sakinleştirici. Huzur verici.

Göğsümün derinliklerinde kaynayan öfke azalmaya başlar. Aniden yok olmaz ya da öyle bir şey olmaz ve öfkem tamamen kaybolmaz, ama normal nefes alabilir ve biraz kontrolümü geri kazanabilirim.

Bir kelime bile söylemeden ona iyi olduğumu söyleyemeden, Ashton kapıyı açar ve ona bakar. Yüzünü göremiyorum, ama omuzlarının gerilmesinden ve ellerinin sıkılmasından onun sert bir bakış attığını anlayabiliyorum.

"Burada *ne* halt ediyorsun?" diye sorar. Ve ben kendimi kaybederim.

Otuz Dokuz

IZZY

"Senin sorunun ne, pislik?" diye bağıırır Reid ve arkadaşına saldırır.

Kimse onu durduramadan, Reid Ashton'ı duvara sıkıştırır, kocaman kolunu diğer adamın boynuna dolamıştır.

"Benim sorunun" —Ashton'ın üst dudağı dişlerinden ayrılır ve hırlar—"bu *kaltak*. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, ama o buraya bir kasırga gibi girip, sanki hepimiz büyük, mutlu bir aileymişiz gibi davranabileceğini sanıyor."

Onun saçma sözleri beni gerçekten güldürür ve iki çocuğun da dikkatini çeker.

Hepimizin büyük, mutlu bir aileymişiz gibi davranmak mı? Ne zaman böyle bir şey yaptım *ki*?

Tek yaptığım, Reid'in panik atak geçirdikten sonra iyi olup olmadığını sormaktı. Bu beni nasıl kötü adam yapar? Ya da belki Ashton, birinin sırtına — *benim* sırtıma — hedef tahtası çizmek için o kadar çaresiz ki, gerçeği görmezden gelmeye hazır.

Gülüşüm sessizce başlıyor, sonra karnımı tutarak kahkahaya dönüşüyor.

Ashton ve Reid ikisi de bana inanamayan gözlerle bakıyor, ilki beni boğmak üzereymiş gibi görünüyor, ikincisi ise şüphesiz aklımı kaçırdığımı düşünüyor. Çocuklar kavgaya etmeye başladığında bana yaklaşan Silas sırtıyor.

"Ne halt yedin de böyle oldun?" Eğlencem sonunda dinip öfkem yerini aldığında patlarım.

Hâlâ Reid tarafından duvara sıkıştırılmış olan Ashton'ı suçlayıcı bir şekilde işaret ediyorum. Reid, benim sözlü azarlamamın yumruklarından çok daha fazla zarar vereceğini fark etmiş gibi, isteksizce arkadaşını serbest bırakıyor.

Ashton, hayali bir tüyü temizlemeye çalışan kibirli bir pislik gibi omuzlarını silkeler. Ama cevap vermez. Kahretsin, beni fark etmiyor bile, gözleri gömleğinin koluna odaklanmış durumda.

Bu pisliğe bir adım daha yaklaşıyorum, içimde açıklanamayan bir öfke hissediyorum.

"Sana hiçbir şey yapmadım, ama sen her fırsatı değerlendirip beni aşağılamaya ya da yokmuşum gibi davranmaya çalışıyorsun. Sana karşı nazik olmaya çalıştım Ashton, ama artık lanet olası bir paspas olmaktan bıktım." Bir adım daha yaklaşınca, bu huysuz pişkinle göz teması kurmak için boynumu uzatmak zorunda kalıyorum. Kahverengi gözleri, yağmur yağdıktan sonra suyun rengini neredeyse siyaha çevirdiği üst toprağı hatırlatıyor bana. "Eğer benim varlığımı yok saymak istiyorsan, sorun değil. Ben de sana aynısını yapabilirim."

Ve bununla birlikte, tam da söylediğim gibi, sırtımı dönüp onun var olmadığını varsaymaya başladım.

Silas'ın küçük sırtışı, iyi gözünün etrafındaki deriyi kırıştıran tam bir gülümsemeye dönüşür. Kıkırdar. "Senden hoşlandığımı biliyordum, evlat."

Reid bana sadece bakakaldı.

"Isabella, henüz bitmedi..." Ashton başlar.

"Patlamam için özür dilerim," diyorum Silas'a içtenlikle, yanaklarımın kızdardığını hissederek. "Umarım bu, buradaki içimi etkilemez."

Koca ağzımı lanet olsun.

Ve Ashton'ı da lanet olsun.

Silas'ın gülümsemesi parlak beyaz dişlerini ortaya çıkarır. "Az önce zam aldın." Ofisten çıkmak için harekete geçer, ama yanımdan geçmeden önce elini omzuma koyar ve sıkıca tutar. "Yarın sana çalışma programını e-postayla göndereceğim. şimdi eve gitsene, tamam mı? Biraz dinlen."

Yüzüm hala kızarmış durumda, ama çekinerek gülümser ve başımı sallarım.

"Evet. Tamam."

Son bir veda bakışıyla Silas ofisinden çıkar ve kapıyı arkasında kapatır, beni Reid ve Ass ile yalnız bırakır.

Reid'e dönüyorum. " yi misin? O kızla olanlardan sonra? Rahat hissetmiyorsan cevap vermek zorunda değilsin..."

Reid'in gözleri hafifçe yumuşar, ama dudakları ince, sert bir çizgi halinde kalır. " yiyim."

Sesi kaba ve kısık, Grayson'ın çok konuştuğu ve günlerce doğru düzgün konuşamadığı zamanları hatırlatıyor bana.

"Isabella," diye başlar Ass-ton, ama onu görmezden gelip Reid'e çekingen bir gülümseme atarım.

"Sanırım seni buralarda göreceğim?"

Kollarını göğsünde kavuşturur ve "evet" ya da "defol git" anlamına gelebilecek bir şey mırıldanır. Onunla konuşmak zor. Ancak ofisten çıkmadan önce, adımı seslendiğini duyarım. Geri dönüp ona bakarım, kaşlarını çatmış bir şekilde beni izliyor.

"Eve gidecek aracın var mı?"

"Hale caddenin karşısında," diye açıklıyorum.

Hale olmasa bile, Jake yaklaşık bir saat sonra işten çıkacak.

Gereğinden fazla burada kalmak istemediğimden değil... "İyi," diye homurdanır Reid. "Geceleri güvenli değil."

Ass-ton ellerini yumruk yapar. "Isabella Martin..."

Reid'e son bir kez el sallayarak ofisten çıkıyorum. Kapı kapanmadan hemen önce, Ass-ton'un küfürlerini mırıldandığını duyuyorum. Bu ses beni gülümsetiyor.

Beni kaltak mı sanıyor? Öyle olsun o zaman.

Sanırım artık benim ne kadar cadaloz olabileceğimi görmesinin zamanı geldi.

Kırk

IZZY

"Erkekler aptal," diye hayıflanıyor Desiree, ağzına bir kaşık daha nane parçacıklı çikolatalı dondurma atarken.

"Bana mı söylüyorsun."

İşten eve geldiğimde Hale'in evinde Kraliçe Arı'nın kendisini beklediğini görünce kimse benden daha fazla şaşırmamıştı. Elinde, "gerekli olan her şeyi" içeren bir çanta tutuyordu; yani dondurma, dondurma ve daha fazla dondurma.

Ona neden burada olduğunu sorduğumda, bana sinsi bir gülümsemeyle bakarak, "Kızlarla vakit geçirmen gerektiğini hissettim" dedi.

Şimdi ikimiz bodrumdaki kanepede oturuyoruz ve önümüzdeki düz ekran televizyonda *Magic Mike* oynuyor. Ama Channing Tatum'un dalgalı kasları ve kıvrımlı kalçaları bile benim ekşi ruh halimi düzeltmiyor.

"Ashton'ın sana kaltak dediğine inanamıyorum," diyor Desiree somurtarak. Kaşığını yalamaya başlıyor, dondurmanın son damlasını bile kaçırmamaya özen gösteriyor. "Onun bir pislik olduğunu hep biliyordum, ama bu onun için bile fazla." Aniden sırtlıyor ve omzuyla bana dokunuyor. "Onu pataklamamı ister misin?"

1,50 metre boyundaki Desiree'nin 1,80 metre boyundaki Ashton'a karşı koyduğunu hayal etmeye çalışıyorum ve gülmekten kendimi alamıyorum. Çünkü Desiree'nin bu kavgayı kazanacağına dair içimde güçlü bir his var.

"Cazip..." En sevdiğim lezzet olan çikolata parçacıklı kurabiye hamurundan bir kaşık daha aldım, ama Desiree bunu bilemezdi.

"Ashton'ın sözlerini çok kişisel almazdım. Zor bir hayatı oldu ve bence bu yüzden insanları hayatına sokmaktan korkuyor." Desiree konuşurken kartondan kafasını kaldırmaya bile tenezzül etmiyor.

Ashton hakkında bu kadar rahat konuşması beni kıskançlıkla dolduruyor. Sanki onu tanıyormuş gibi. Sanki onunla konuşuyormuş gibi. Sanki arkadaşlıktan öte bir şeyleri varmış gibi. Sanki onlar...

Ne halt ediyorum ben?

Desiree ve Ass-ton'u gerçekten kıskanıyor muyum?

Hayır. Kesinlikle hayır. Bu delilik. Ondan nefret ediyorum.

Desiree devam ediyor. "Annesi ve babası öldükten sonra, eskiden olduğu kişinin bir kabuğu haline geldi. Pek fazla insanı hayatına almadı, anlarsın ya? Sonra kardeşi de gitti..."

"Dur, dur, dur." Anlatmak istediğimi vurgulamak için kaşığımı havada ileri geri sallıyorum. "Bir dakika. *Babaları mı* dedin? Çoğul olarak mı? Birden fazla mı? Ve Ashton'ın bir kardeşi mi var?"

Desiree, kanepede daha rahat oturabilmek için pozisyonunu değiştirirken, dudaklarında muzip bir gülümseme belirir. "Bilmiyor muydun? Ashton'ın bir annesi ve birden fazla babası vardı. Çok eşli bir ilişki içindeydiler." Bir süre durur, dudağını yalar ve sonra ekler, "Bu dinamik aslında buralarda oldukça yaygındır. Bu... ilgini çeker mi?"

"Ne?" Sesim tiz bir çığlık gibi çıkar. Öksürürüm, boğazımı temizlerim ve sonra tekrar denerim, boğulmuş bir sırtlan gibi ses çıkarmamak için sesimin tonunu ayarlamaya çalışırım. "Yani... ne? Ne?!"

Gerçekten çok açık sözlüsün, Izzy.

Desiree'nin sırtışı daha da genişler ve bembeyaz dişleri ortaya çıkar. "Emery ve Ethan'a bakışını görüyorum..."

"Nasıl bakıyorum? Onlara hiçbir şekilde bakmıyorum. Onlara bakmıyorum bile." Gevezelik etmeyi durduramıyorum. Yanaklarım alev alev yanıyor ve birdenbire Desiree'nin her şeyi bilen, delici bakışlarına karşılık veremiyorum.

"Yani o ikiz sandviçte et olmak hiç aklına gelmedi mi?" Desiree samimi bir şekilde sorar.

"DESIREE!" Aman Tanrım. Öldür beni

şimdi. Cidden.

Öldür beni.

Bıçağı bile ben temin ederim.

Desiree, Batı'nın kötü cadısı gibi kıkırdamaya başlar. En yakın yastığı kapar ve onunla yüzüne defalarca vururum.

"Kes şunu," diye yalvarırım, yerin beni yutmasını dilerim.

Belki yeraltında yaşayabilirim. Solucanların Kraliçesi olabilirim.

Kariyer. Hedefler.

"Yani, Tweedledum ve Tweedledumber'da ne bulduğunu anlamıyorum..." Desiree burnunu kırıstırırken dalgın dalgın bileğini kaşıyor.

"Yani ikisiyle birlikte olmayı hiç hayal etmedin mi?" Neden bunu sorduğumu bilmiyorum. Cevabı bilmek istemiyorum.

Desiree... güzel. Komik. Akıllı. Popüler. İkizlerle çıkmaya karar verirse, benim hiç şansım olacağını sanmıyorum.

Bir dakika...

İkizlerle çıkmak mı istiyorum? Bu ne zaman oldu?

Desiree'nin dehşete kapılmış bakışı beni şoktan çıkarır. "Ben mi? Ethan ve Emery ile mi?" Kusuyormuş gibi yapar. "Hayatta olmaz. Onlara dokunmaktansa kendi saçımı yemeyi tercih ederim." Elini havada küstahça sallar. "Ayrıca, onlardan hoşlansam bile - ki kesinlikle hoşlanmıyorum - onlar bana uygun değiller."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Senin için mi?"

"Bilirsin, ruh ikizi falan gibi."

"Ruh eşine inanıyor musun?" Desiree'den bunu beklemiyordum. O, "umutsuz romantik" tipte bir kız gibi görünmüyor.

Ama onu pek tanı mıyordum. Okul dışında ilk kez birlikte takılıyorduk.

"Sen inanmıyor musun?" Desiree bana haşmetli bir şekilde kaşlarını kaldırıyor, ama ben cevap veremeden, telefonum o gece milyonuncu kez çalıyor.

Desiree benden önce telefonu kapar.

"Grayson kim?" Kaşlarını anlamlı bir şekilde oynatır.

Sert ve espriden yoksun bir kahkaha attım. "Ne kadar vaktin var?" "Sana gizlice alkol getirmem mi gerekiyor?" diye sordu.

"Muhtemelen. Onun hakkında konuşabilmemin tek yolu bu olabilir."

Dürüst olmak gerekirse, Grayson Grey hakkında konuşmak *istediğim*den bile emin değilim, o hiç düzgün iyileşmemiş tek yara. Ne söyleyebilirim ki?

Ah, biliyorum. Şöyle diyelim... Kız arkadaşı olan çocukluk arkadaşına aşığım. Beni öptü ve bana aşkını itiraf etti, ama ben onu kandırdığı için ona sertçe çıktım. Şimdi durmadan beni arıyor ve mesaj atıyor, konuşmamızı istiyor, ama kalbimin onun yanında bir dakika daha dayanabileceğinden emin değilim.

"Bu konuşma bittikten sonra bahçe makası almam gerekecekmiş gibi bir his var içimde," diyor Desiree, gözlerini kısarak. "Bu adam testislerinin hala yerinde kalmasını hak ediyor mu?"

"Tartışmalı."

"IZZY!" Jake'in gizemli sesi, duştan çıkmış, saçları ıslak halde odaya koşarak giren adamdan önce gelir. Üzerinde *SpongeBob SquarePants* pijama altı ve kilisede giyilebilecek kadar delik deşik bir tişört vardır. "Tiyatroda ne oldu lan? Kimse bana bir şey söylemiyor ve..."

Jake, kanepede yanımda oturan Desiree'yi görünce aniden sözünü keser.

Yanakları kıpkırmızı olur.

Tanıştırırken gülümsememi elimle saklarım. "Desiree, üvey kardeşim Jake'i tanıyorsun, değil mi? Jake, tabii ki Desiree'yi tanıyorsun."

Bana ölümcül bir bakış atar, ama ben sadece ona göz kırparım. İntikam acıdır.

"Desiree. Merhaba. Buradasın. Benim evimde. Burada. Benim evimde. Kanepemde. Burada." Jake, dağınık sarı saçlarını eliyle düzeltir... ama bu hareketin koltuk altındaki delikleri ortaya çıkardığını fark edince aniden elini indirir.

"Evet. Ben... buradayım?" Desiree bana "*ne oluyor lan?*" bakışı atar.

"Ben sadece, şey..." Jake omzunun üzerinden parmağını uzatır ve geriye doğru yürümeye başlar, gözlerini ikimizden hiç ayırmadan.

"Duvar var!" O duvara çarpmadan bir saniye önce seslenirim.

O, gizlice birkaç adım yana kayar. Sonra, kapıdan çıkar çıkmaz koşmaya başlar.

Ayak sesleri tamamen kaybolana kadar bekledikten sonra kahkahaya boğuluyorum. Birkaç saniye sonra Desiree de bana katılıyor.

Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimi biliyorum, ama şu anda sadece anın tadını çıkarıyorum — kardeşim gibi gördüğüm birini taklit etmek ve yakın arkadaşım olabilecek bir kızla vakit geçirmek. Aptal, salak erkeklerle ilgili tüm düşünceler kafamdan uçup gidiyor.

Belki de erkeklerden vazgeçip iffetli bir hayat sürmeliyim...

Ya da belki dövüş ringinde birini dövdükten sonra kendimi daha iyi hissederim.

Sanırım ikinci seçeneği tercih ederim.

Kırk Bir

ETHAN

Toplantının başlamasını beklerken dizimi sallıyorum.

Ashton bizi bir saat önce çağırdı, ama o aptal hala gelmedi.

Burada olmak istemiyorum.

Benim istediğim şey Izzy ile birlikte olmak.

Belki Jake'i beni daha fazla video oyunu oynamaya davet etmesi için ikna edebilirim...

Emery karşımda kanepede oturuyor ve kasıtlı olarak benim varlığımı yok sayıyor. Kesinlikle bu kadar dikkat gerektirmeyen aptal bir oyun oynarken telefonuna yoğun bir şekilde bakıyor.

Göğsümdeki garip sancıyı, beni fiziksel olarak hasta edecek kadar kaslarımı gerginleştiren bu hissi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Kardeşimle aramızdaki bu sessizliği nefret ediyorum. Ve daha da fazlası, bu düşmanlığı nefret ediyorum. Eğer sadece varlığımı görmezden gelseydi, bununla başa çıkabilirdim. Evet, çok acı verici olurdu, ama beni parçalamazdı.

Ama Emery her zaman sanki yürüdüğüm yeri nefret ediyormuş gibi bana bakıyor. Sanki benimle aynı havayı solumak bile istemiyormuş gibi. Ne zaman konuşsam, üst dudağı dişlerinden uzaklaşıyor ve gözleri kısılıyor.

Eğer yapabilseydi, bu gruptan ayrılıp yeni bir grup bulacağından hiç şüphem yok. Beni, Reid'i ve Ashton'ı seve seve terk ederdi.

Belki Izzy'yi bile.

İşler nasıl bu kadar ters gidebilirdi?

Çünkü sen her şeyi mahvettin, acı bir ses bana hatırlatıyor. Çünkü senin kararın neredeyse her şeyi kaybetmemize neden oluyordu.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

Hiçbir özür yaptıklarımı düzeltemez, ama belki...

Ashton ve Reid odaya fırtına gibi girince düşüncelerim kesintiye uğrar.

"Nihayet," diye mırıldanır Emery, somurtarak. Telefonunu kapatır ve kollarını göğsünde kavuşturur.

Ashton hemen konuşmaz. Bunun yerine buzdolabına doğru yürür, bir şişe bira alır ve oturma odasına geri döner.

Ashton? İçki mi içiyor? Ne oluyor lan?

Emery ile ihtiyatlı bir bakış alışverişinde bulunuruz... ikimiz de ne yaptığımızın farkına varır varmaz hemen başka yere bakarız.

Sürü toplantılarımızın çoğu Ashton'ın "odasında" yapılır. "Oda" kelimesini tırnak içinde kullanıyorum çünkü aslında babasının mülkünde bulunan küçük bir evdir.

Küçük havuz evinde sadece iki oda var. Ana oda yatak odası, oturma odası, yemek odası ve mutfağın birleşiminden oluşuyor. Dördü de birbiriyle kusursuz bir uyum içinde, mutfağın pürüzsüz fayansları yemyeşil halıya, halı ise Ashton'ın yatağının bulunduğu hafifçe yükseltilmiş platformda bambu döşemeye dönüşüyor. Oturma odası iki kanepeli, tek kişilik bir koltuk ve aklıma gelen her türlü oyun cihazına bağlı bir düz ekran televizyondan oluşuyor.

Küçük evin tek diğer odası banyodur.

Ashton her zamanki koltuğuna atlar ve Pepper hemen kucağına kıvrılır.

Pepper, Ashton'ın yıllar önce henüz yavruyken bulduğu saf siyah kedisidir. Ashton başlangıçta minik kedinin dördümüzden korkacağından endişelenmişti — bazı hayvanlar kurtlarımızı hissedebilir — ama tam tersi olduğu ortaya çıktı. Pepper, sadece bir evcil hayvanın taklit edebileceği sadık bağlılık ve sevgiyle dördümüze yapışıyor.

Kocaman, korkutucu Ashton'ın gizlice bir kedi sever olduğunu kim tahmin edebilirdi?

Ashton, Reid'in yerine oturmasını beklerken Pepper'ın tüylerini okşuyor. Ancak iri yarı adam ayakta durmaya devam ediyor, kaslı kolları göğsünde kavuşturulmuş ve yüzünde sert bir ifade var. Ashton'a neredeyse parıldayan bir öfkeyle bakıyor ve bu beni anında temkinli hale getiriyor. Ve dürüst olmak gerekirse, meraklandırıyor da.

Ashton ne halt etti?

"Biri bana burada neler olduğunu açıklayacak mı?" Emery araya girer, somurtkan Ashton ile kızgın Reid arasında bakışlarını gezdirir.

Ashton dişlerini sıkar. "Christian geri döndü."

Onun söylemesini beklediğim onca şeyin arasında... bu yoktu.

Reid bile Ashton'ın açıklamasından şaşırmış görünüyor, sanki bu toplantının amacının tamamen farklı bir neden olduğunu düşünüyormuş gibi.

"Christian mı?" Emery inanamadan sorar. "Ne?"

Ashton'ın ağabeyini görmeyeli... kim bilir ne kadar oldu? Yıllar, belki. Onu en son gördüğümde on sekizinci yaş günündeydi ve o gün, onun bir sürüye ait olmayan yalnız bir kurt olduğu resmi olarak açıklanmıştı. Ashton her zaman onun bizim sürümüze katılacağını düşünmüştü, bu yüzden sevgili ağabeyinin vahşi yaşamaya mahkum olduğunu öğrenmek onu mahvetti.

Ama onu *tamamen mahveden* şey, Christian'ın kardeşine veda bile etmeden kasabayı terk etme kararıydı. Ashton zaten annesini ve babalarının çoğunu kaybetmişti. Şimdi de kardeşini mi? Bu, Ashton'ın hala iyileşemediği, neredeyse ölümcül bir yaraydı.

Ashton kusacakmış gibi görünüyor. "Eminim hepiniz yeni müdür yardımcısı Bay Montgomery'yi duymuşsunuzdur."

"Kızların onun hakkında konuştuğunu duydum," diye yanıtladı Emery gözlerini devirerek. "Ama bunun Christian'la ne ilgisi var..." Derin bir nefes alarak sözünü kesti. "Hay sıçayım! Christian, Bay Montgomery, değil mi?"

Ashton sertçe başını sallar. "Görünüşe göre soyadını değiştirmiş."

"O bizim okulda ne arıyor ki?" diye sorar Emery. "Neden şimdi? Sence baban onu çağırmış olabilir mi? Bizi gözetlemesi için mi?"

Konseyi devralacak bir sonraki sürü olarak, iktidara geldiğimizden beri mercek altındayız. Hakimiyetimiz, bölgedeki diğer tüm sürülerinkinden üstün ve bu da insanları korkutuyor.

Ashton'ın babası da dahil.

Şahsen, tek bir grubun herkese hükmetmesi gerektiğine inanmıyorum. Bu, diktatörlüğün habercisi olur. Ben kararlı bir şekilde "demokrasi" tarafındayım.

Ama benim fikrim önemli değil. Henüz değil. Konseye resmi olarak girene kadar değil.

"Babamın okula iki casus yerleştirmesine şaşırmam," diye mırıldanır Ashton, sesinde keskin bir tiksinti vardır.

Reid sertçe homurdanır. "Izzy casus falan değil!"

"Öyle mi?" Ashton'ın kaşlarından biri kalkar. "O zaman neden burada? Neden şimdi? Neden Christian'la aynı anda geldi? Tesadüflere inanmam."

Aptalca bir şey yapmamak için ellerimi yumruk yapmam gerekiyor —örneğin ona tokat atmak gibi. Ya da boğazını sıkmak. Ya da gözlerini oymak.

Emery aynı itidali gösteremiyor.

Ateşli ikizim ayağa fırlayıp Ashton'a saldırır. "Neden ona bu kadar kötü davranıyorsun? O sana ne yaptı ki?"

"Senin sakin başını belaya sokacak, Emery," Ashton soğuk bir şekilde cevap verir, koltuğundaki rahat pozisyonundan kalkmaya bile tenezzül etmez. "Siktir git, Ashton." Emery parmağını kardeşimizin yüzüne doğru uzatır, ama Ashton, onu göz açıp kapayıncaya kadar kırabileceği bir dalmış gibi bakıyor. "Izzy'yi kendinden uzaklaştıracaksın ve sonra, hatalı olduğunu anladığında, ona söylediğin her acımasız söz için pişman olacaksın."

Ashton, gözleri sertleşip obsidiyen parçalarına dönüşürken, karanlık altın kahverengiyi yutarken, Pepper'ı daha hızlı okşamaya başlar. "Ya da kardeşlerimi yıkımdan kurtaracağım."

Emery bir adım yaklaşır ve ben, işler kavgaya dönüşmeden önce hızla konuşmaya dahil olurum.

"Christian'la konuştun mu? Ne dedi?" diye sorarım çabucak.

Emery bana ihanet dolu bir bakış atar, sanki onun tarafını tutmadığımı için kızmış gibi, ve bu bakış midemi kurşun ağırlığı gibi batırır. Rahatsız edici bir kaşıntı hissi cildimi kaplar.

Neden onunla ilgili hiçbir şeyi doğru yapamıyorum?

Ashton konu değişikliğini kolaylıkla kabul eder. "Christian hiçbir şey söylemedi. Bir saniye önce onu futbol maçında gördüm. Bir saniye sonra, evde yatakta uyandım. O pislik bana ilaç vermiş."

Dudakları büzülür, grubumuzun üzerine acı verici bir sessizlik çöker.

Hepimiz dün gece Izzy'nin saldırıya uğradığı anı düşünüyoruz.

Olayın üzerinden sadece bir gün mü geçti?

Tanrım, hala tribünde oturup, iki yüz kilodan fazla bir adamın vücudunun onu yutmasını izlediğimi hatırlıyorum. Onun küçük korku çılgılığı kafamda sürekli yankılanıyor.

Reid homurdanarak duvardan kendini itti. "O pislik Kain'in bu işte parmağı var. Bundan eminim. Viper'ın Izzy'yi yakalamasına izin verdi."

"Bunu bilmiyoruz," diyor Ashton, ama sesi hesaplayıcı. Hatta düşünceli.

Ashton bir şeyi bilmediğini söylediğinde, bunun tek nedeni gerçeği ortaya çıkarmak için her taşı çevirmemiş olmasıdır. Hafta sonuna kadar Ashton'ın, Kain'in Izzy'ye olanlarda parmağı olup olmadığını kesin olarak öğreneceğini garanti ederim.

İstediği kadar sızlanıp durur, ama Izzy hala bizim kalbimiz. Bizim dostumuz. Ve ona zarar vermeyi göze alan herkesi yok edeceğiz.

"Bu da bizi başka bir konuya getiriyor." Ashton hafifçe öne eğilir, keskin gözleriyle hepimizi inceler. "Ansel."

"Ansel mi?" Emery gözlerini kırıştırır. "Sinir bozucu herif mi?" Rahatsız bir şekilde kıpırdanırım.

Ansel ve ben her zaman acı bir rekabet içindeydik. İkimiz de sınıfın en iyisi olmak için yarışıyoruz, ama sadece birimiz mezuniyet konuşmacısı olacak. İtiraf etmeliyim ki, son zamanlarda başka şeylerle biraz meşguldüm, ama yine de Ansel'in kazanmasını istemiyorum.

"Onun sihir kullandığını gördüm."

Ashton'ın açıklaması, odada bir atom bombası patlaması gibi etki yarattı. Kulaklarım çınlamaya başladı, beynimin kanamasını sağlayacak kadar yüksek tiz bir ıslık sesi.

"Bu imkansız," diyorum hemen. "Tüm büyücüler kendilerini bu şekilde kaydetirmek zorundadır."

Diğer doğaüstü türler hakkında pek bir şey bilmiyorum — çoğumuz birbirimizden bağımsız yaşıyoruz ve bunun iyi bir nedeni var — ama kasabada büyük bir cadı ve büyücü grubu var. Muhtemelen ormandan geçen ve toprağa büyü sağlayan ley hattı yüzünden.

Büyücüler ve cadılar cadı meclisleri oluştururlar ve tüm cadı meclislerinin, barışı sağlamak için kurt Konseyi ile yakın işbirliği içinde çalışan Kutsal Üçlü'ye (Bakire, Anne ve Cadı) kayıt yaptırmaları gerekir. Doğdukları günden itibaren, her cadı ve büyücü, Kutsal Üçlü ile gizli bir törene katılmak zorundadır ve bu törende resmi olarak büyü dünyasına kabul edilirler.

Peki, nasıl oluyor da hiçbirimiz Ansel'i tanımıyoruz? O, kasabada yasadışı bir büyücü mü?

"Tam olarak ne gördün?" Reid'in sesi gürültülü ve yüzü normalden biraz daha solgun.

Bunu kimseye itiraf etmez, ama o kaltak Michelle'e olanlardan sonra cadılardan ve büyücülerden korktuğunu sanıyorum.

Ashton, futbol stadyumunda gördüklerini hızlıca anlatır. Izzy'nin düşüşünü.

Kemiklerinin kırıldığını.

Ve sonra Ansel, ellerinden garip bir ışık yayılıyor...

"Ona göz kulak olmalıyız," diye bitirir Ashton, hepimizi tartışmaya cesaret edemeyeceğimiz keskin bir bakışla süzerek. "Kayıt dışı bir büyücü tehlikeli olabilir. Neden burada? Coveninde kimler var? Neden onun bir büyücü olduğunu önceden bilmiyorduk?"

"O evlatlık," diyorum, bunun bir etkisi olup olmadığını merak ederek. Belki de evlat edinen ailesi onun hakkındaki gerçeği bilmiyordur.

Belki de kendisi hakkındaki gerçeği bile bilmiyordur.

"O halde Christian ve Ansel'i gözetle..." Emery koltuğun arkasına tembelce kollarını uzatır. Kaygısız duruşuna rağmen gözleri keskinliğini korur. Delici. Reid ve Ashton arasında bakışlarını gezdirir. "Konuşmamız gereken başka bir şey var mı?"

Reid'in eve ilk girdiklerinde Ashton'a nasıl baktığını unutamıyorum. Bir şey olduysa, bunu bilmemiz gerekir.

Ama hem Reid hem de Ashton inatla sessiz kalıyor.

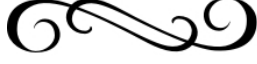
Emery ile bir kez daha anlamlı bir bakış alışverişinde bulunuruz, sonra ikimiz de hemen birbirimizden uzaklaşırız. Havada gerginlik hakimdir, ama bunun nereden geldiğini bilmiyorum. Ben ve Emery... ya da Ashton ve Reid.

Arkadaşlar, sürü arkadaşlarını birbirine yaklaştırır.

Ancak işler bu şekilde devam ederse, Izzy'nin birleştireceği bir sürü kalmayacak.

Bir şey onarılamaz hale gelmeden önce kaç kez kırılabilir?

Kırk İki

IZZY

"O aptallar kafalarını kışlarından çıkarmazlarsa beni ara." Desiree geri çekilmeden önce bana son bir kez sarılır. "Kısırlaştırmada oldukça iyiyimdir."

"Not aldım."

Gülümser, parmaklarını sallayarak el sallar ve sonra "Hoşça kal, Izzy" der. Daha yüksek sesle, "Hoşça kal, Jake!" diye bağırır.

Oturma odasını giriş holünden ayıran sütunun arkasında saklanan Jake, casusluk yaparken yakalandığı için oldukça utangaç bir ifadeyle kafasını dışarı çıkarır. "Hoşça kal, Desiree."

Yeni arkadaşım dışarı çıkarken kıkırdar ve ben de onun arkasından kapıyı nazikçe kapatırım.

Kapı kilitlenir kilitlenmez, Jake suçlayıcı bir şekilde parmağını yüzüme doğrulttu. "Senden nefret ediyorum, benim için sen öldün."

Dilimi çıkarırım. "Ödeşmiş olduk."

Jake, dramatik bir iniltiyle parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirir. "Onun önünde kendimi bu kadar utandırdığıma inanamıyorum." Sanki kumaş onu kişisel olarak gücendirmiş gibi *SpongeBob* pantolonunu avuçlar. "Lanet olsun sana, *SpongeBob*. Lanet olsun, ait olduğun cehennemin en derin çukuruna."

"O kadar da kötü değildi," diye mantıklı bir şekilde söylüyorum, burnumu çekerek. "En azından *My Little Pony* tişörtünü giymemiştin."

Jake, sahte bir dehşetle elini göğsüne koyar. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Tüm sırlarımı açıklayamam, değil mi?"

"Bilmeni isterim ki, o Lissa'nın hediyesiydi. Ne yapmam gerekiyordu? Yakmam mı? Lissa'nın kızgın ya da depresif halini henüz görmedin." Yavaşça başını salladı.

Jake beni mutfağa kadar takip eder ve tezgahın üzerine atlar. Dolaba doğru ilerlerim ve yiyecek seçeneklerini incelerim. Dondurma kırık kalbimi iyileştirmek için iyi olsa da, akşam yemeği için uygun değildir.

"Aç mısın?" diye soruyorum ve bir kutu spagetti alıyorum.

Genellikle Hale bize akşam yemeği hazırlar, ama son birkaç saattir işle meşgul. Tam olarak ne iş yaptığını bilmiyorum, ama muhasebe ve rakamlarla ilgili olduğunu tahmin ediyorum. İğrenç.

Benim için yaptığı onca şeyden sonra, en azından ona akşam yemeği hazırlayabilirim.

"Beni rüşvetle kandırmaya mı çalışıyorsun?" Jake kibirli bir alaycı gülümsemeyle sorar. "İşe yarıyor mu?"

"Maalesef evet. Ben zayıfım."

Ocakta suyu kaynatmaya başlarken, Jake bana en son dedikoduları anlatıyor. Görünüşe göre, bir günde çok şey olabiliyormuş.

"Kazanın sosyal medyada çok konuşuluyor," diyor Jake. Meyve kasesinden bir elma alıp havaya atıyor.

Ona surat yapıyorum. "Gerçekten mi? Neden?"

"Çünkü ıssız bir yerde yaşıyoruz ve senin yaralanman başımıza gelen en heyecan verici şey," diyor Jake ciddi bir ifadeyle. Elmayı ısıtıyor ve suyu çenesinden aşağı akıyor. "İnsanlar yeni müdür yardımcısından da bahsediyor. TikTok hesabım hayran videolarıyla doldu."

"Hayran videoları mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Jake gülerek bana TikTok videosu açılmış telefonunu uzattı. Oynat düğmesine bastım ve hemen Christian Montgomery'nin görüntüleri ile bombardımana tutuldum. Koridorda yürüyor. Başka bir öğretmenle konuşuyor. Resepsiyon masasına yaslanıyor. Oturuyor.

Kendimi durduramadan burnumdan soluyorum.

Aşağı kaydırduğımda, farklı hesaplardan *daha fazla* video olduğunu görüyorum.

"Gerçekten mi?"

"Altyazıları oku."

MandyGirl06: Bu Christian, beni günah işlemek istememe neden oluyor.
#sinforviceprincipal #canhebemydaddy? #punishme

T8teKole: Vay canına. Biri beni müdürün odasına göndersin.
Hemen. #onmykneesforyou #fatherforgiveme #daddygoals

Alish@James: Can I okulları yok mu? #thatass #harderdaddy
#iamabadgirl

"Aman Tanrım." Gülmeli miyim yoksa dehşete mi kapılmalıyım bilmiyorum.
"Zavallı Bay Montgomery."

Jake telefonunu benden geri alırken kıkırdıyor. "Görünüşe göre gizliliği sona ermiş."

Garip bir şekilde gülüy o r u m , ama içimde keskin bir acı hissediyorum.
O tanıdık kıskançlık duygusu kalbimi sarmalayıp sıkıştırıyor.

Christian Montgomery'ye hayran olan tüm bu kadınları sevmiyorum, ama tepkimin mantıksız olduğunu biliyorum.

"Bu kadar yakışıklı bir adam uzun süre gizli kalamazdı," diyorum dalgın dalgın makarnayı suya atarken.

Sonra buzdolabına doğru yürüdüm, kapısını açtım ve içindekileri inceledim.
Kıyma ve bir kutu sos bulduğumda, onları çıkarırım.

Et soslu spaghetti yapacağım. Yanında salata
da yapayım mı?

Görüş alanımın kenarında bir hareket dikkatimi çeker ve Hale'i görmeyi umarak dönüp bakarım.

Ama mutfağın kapısında duran Hale değil.

İri yarı bir adam önce bana, sonra Jake'e geniş bir gülümsemeyle bakıyor.
Neredeyse beline kadar uzanan uzun saçları koyu kırmızı renkte. Geniş omuzlarını saran deri ceketıyla sert bir görünümü olsa da, açık kahverengi kovboy çizmeleriyle bu görünüm dengeleniyor.

Düşünmüyorum, sadece tepki veriyorum.

Kendimi sorgulamadan, en büyük bifttek bıçağını kapıp hazırda tutuyorum.
Korku içimi kemiriyor.

Bu adam kim?

Bu evde ne arıyor?

"GERRY!" Lissa'nın tiz sesi, kızın mutfığa koşup devin kollarına atlamasından önce duyulur.

Adam gürültüyle güler ve kızı döndürür, bu sırada onu tam anlamıyla yerden kaldırır.

"Küçük hanımım nasıl?" Sesi, daha önce duyduğum hiçbir sestten daha derindi, boğuk bir baritondur.

Lissa dakikada bir kilometre hızla konuşmaya başlarken, Jake tezgahı atlayıp Gerry'yi kucakladı. Gerry, Jake'in omzuna hafifçe vurdu ve onu geri iterek iyice bakmak için.

"Vay canına, evlat. Seni son gördüğümünden beri 12 santim uzamışsın.
Neredeyse benim kadar uzundun."

"Ya da belki yaşlılık seni küçültüyordur," Jake alaycı bir şekilde karşılık verir.
gülü

mser O uzaklaşır ve Gerry sonunda bana döner.

. Gözleri gülümsüyor. Gözlerinin köşeleri kırışıyor ve neşeli bir ışıkla parlıyor ışıkla parıldıyor, bu da kaslarımı gevşetip gerginliğimi azaltıyor.

"Sen Izzy olmalısın!" Gerry bana sarılacakmış gibi kollarını uzatır ve ben anında tekrar gerilirim.

Neyse ki, pişman olacağım bir şey yapmadan Hale gelir. Örneğin, üvey babamı bıçaklamak gibi.

"Ger!" Yaşlı adam Gerry'yi kısa ama tutkulu bir öpücüğe çekiyor.
öpüştürür.

Ayrıldığında, gözlerinde o kadar çok sevgi var ki, ikisinin de gözlerinde o kadar çok sevgi vardır ki, neredeyse kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum.

Ve bu bana hala mutfak bıçağını tuttuğumu hatırlatıyor. Oops.

Hale bana ıslıl ıslıl, aşk dolu bir gülümsemeyle dönerken, utangaç bir şekilde bıçağı tezgaha bırakırım.

"Izzy, bu benim kocam Gerry. Gerry, bu Izzy."

"Memnun oldum," diyor Gerry, o kaba, tiz sesiyle.

Ancak sesi ne kadar korkutucu olsa da, bu yaşlı adamdan sadece samimiyet hissediyorum. Gülümsemesi geniş ve içten, gözleri eğlenceden parıldıyor gibi.

"Izzy bizim için akşam yemeğini hazırladı," diye araya girer Jake.

Gerry ellerini çırparken Hale bana gülümser.

"Harika! Akşam yemeğinde neler olduğunu bana anlatabilirsiniz."

* * *

Hemen öğrendiğim bir şey var: Gerry gürültücü ve coşkulu bir adam. Sık sık güler ve her zaman bir şaka ya da ucuz bir kelime oyunu yapmaya hazırdır.

Onu seviyorum. Hem de çok.

Gece odama çekildiğimde, telefonum arka cebimde titremeye başlar.

Sinemadan çıktığımdan beri o lanet şeyi kontrol etmemiştim ve Emery, Ethan ve Grayson'dan çok sayıda okunmamış mesaj gelmişti.
Ama dikkatimi çeken en son gelen mesaj.

BİLİNMEYEN

Ben Ansel.

BİLİNMEYEN

Numaranı aldığım için kusura bakmazsın umarım.

BİLİNMEYEN

Sadece bir kontrol etmek istedim.

Göğsümde binlerce kelebek kanatlanıyor. Bu sabahki gizemli mesajın sahibi...
Ansel.

Numaramı nasıl buldu ki?

Bu tuhaf düşünceyi kafamdan silip hızla bir cevap yazıyorum.

IZZY

Ben iyiyim. İlgilendiğin için teşekkürler.

Düşünmek için bir süre duraksıyorum ve sonra ona son bir mesaj
atıyorum.

IZZY

İyi geceler, Ansel.

ANSEL

İyi geceler.

Kırk Üç

IZZY

Bir şey beni uyandırır.

İlk başta, Grayson'ın yine odama gizlice girdiğini düşünüyorum. Onu nasıl acı çekirebileceğimi düşünürken kaslarım geriliyor. Beni görmezden geldiğimi *biliyor*. Onun tüm mesajlarını açıkça görmezden gelmem bunun yeterli bir göstergesi olmalı.

Ama sonra kumaşın hışırtısını ve pencerenin açılma sesini duyarım. Soğuk hava odaya girer ve kollarımdaki tüyler diken diken olur.

Ne oluyor...?

Yatakta hafifçe dönünce, Lissa'nın battaniyeleri yerde dağınık halde ve söz konusu kız ortada yokken, kafamdaki karışıklık daha da artıyor.

Ha?

Oturup pencereye doğru döndüğümde, tam zamanında pembe bir silüet görüyorum.

Lissa.

Sabahın ikisinde nereye gidiyor? Telefonumu alıp açtım. Biriyle mi buluşuyor? Bir erkekle mi?

Konuşacak, hatta yargılayacak son kişi olduğumu biliyorum, ama Lissa'nın gece geç saatlerde tek başına dışarıda dolaşması hoşuma gitmiyor. Ve onun rastgele bir erkekle buluşması fikri daha da hoşuma gitmiyor.

Evet, evet, evet, ben ikiyüzlü bir kaltakım. Dava açın bana. Lissa'yı korumaya başladığım için kendimi suçlayamam. O bana hiç sahip olamadığım küçük kız kardeşimi hatırlatıyor - seni deli eden ama uğruna öldürebileceğin ve ölebileceğin biri.

Ve içimden bir ses, bu gece birinin öleceğini söylüyor.

Kendi kendime küfrederek, yorganımı geri çekip dolabıma doğru ilerliyorum. Hızlıca bir sweatshirt giyip, çorapsız bir çift spor ayakkabı giyiyorum. Sonra, komodinden telefonumu ve Hale'in tiyatrodaki çalışmaya başladıktan sonra bana aldığı biber gazı spreyini alıyorum.

"Lissa?!" diye fısıldayarak pencereden başımı dışarı çıkarırım.

İlk başta, karanlık ve iskelet gibi yükselen ağaçlardan başka bir şey görmüyorum. Pencereden yarı yarıya dışarı çıkmışken, bir hareket dikkatimi çekiyor.

Dalların arasında pembe bir ışık belirir. Lissa.

Bir sürü küfür savurup onun peşinden koşuyorum. Nereye gidiyor bu kız?

Yolun yönüne bile gitmiyor. Kayboldu mu?

İstemedim, aklım mülkümüzün sınırında gördüğüm dev kurda geri dönüyor. Korku midemde karmaşık bir sinir yumağı yaratırken adımlarımı hızlandırıyorum.

Düşmüş ağaçlar, dallar ve büyük kütüklerden oluşan labirentte yolumu bulmak için telefonumun fenerini kullanıyorum. Aceleyle yürürken ayakkabılarımın altında yapraklar çıtırdıyor.

Hale'i, Gerry'yi, hatta Jake'i aramayı düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum. Onları endişelendirmek ya da Lissa'nın kaçtığı için başını belaya sokmak istemiyorum. Bana güvenmesini istiyorum, ama sırlarını saklayacağıma inanmazsa bunu yapmaz.

Yine de, keşke onun "sırrı" kurtların dolaştığı ormanda gece yarısı yürüyüşü olmasaydı.

Onu birden fazla kez gözden kaybediyorum ve birkaç kez geri dönmek zorunda kalıyorum. Arada sırada pembe bir gömlek görüyorum ve o yöne doğru acele ediyorum, ama oraya vardığımda Lissa gitmiş oluyor.

Korku nefesimi kesiyor ve üvey ailemi veya kardeşimi bu işe karıştırmama kararımı sorgulamaya başlıyorum.

Lissa neyin peşinde?

Eğer bir erkekle buluşuyorsa, onu bu ormanda tek başına dolaşmasına izin verdiği için onu öldüreceğim.

Hale'in numarasını telefonuma kaydettim, ama arama tuşuna basmadan, büyük, harap bir bina göründü.

Bir ahır.

Yüzyıllar öncesine ait gibi görünüyor, kırmızı boyalı ahşap, yer yer küf lekeleriyle kaplı koyu kahverengiye dönüşmüş. Pencerelelden düşen camlar şimdi yerde duruyor ve kapı, açgözlü bir canavarın ağzını andıran ürkütücü bir delikten ibaret.

Lissa ahırın içine giriyor ve gözden kayboluyor. "Lissa!" diye sesleniyorum, artık duyulabilecek mesafedeyim.

Cevap yok.

Kalbim, endişe ve sinir karışımı garip bir duygu ile çarparken, ahıra son mesafeyi koşarak kat ediyorum.

"Lissa! Benim! Izzy!" Telefonumun ışığını sabit tutarak devasa odayı taradım.

Muhtemelen bir zamanlar atların tutulduğu birkaç ahır var. Ancak şimdi kapılar ardına kadar açık ve yerde saman ve kirden başka bir şey yok.

Kovalar, tırmıklar ve kürekler etrafa dağılmış durumda ve ben, hiçbir şeye takılmamak için el fenerimi samanla kaplı zemine tutuyorum.

"Lissa, neredesin? Burada yalnız kalmamalısın." Tanrım, muhtemelen ona ispiyonlayacağımdan korkuyordur. Sesimin tonunu değiştirerek öfkeli değil, sakın bir ses tonu çıkarmaya çalışıyorum. "Hale'e veya Gerry'ye söylemeyeceğim. Ama ormanda bu kadar uzaklara gelmemelisin. Bu ahır kimin?"

Odanın içine doğru ilerlerken ayaklarımın altındaki döşeme tahtaları gıcırıyor. Bu ses, ürkütücü sessizlikte neredeyse uğursuz bir şekilde yüksek geliyor.

El fenerimi her iki yöne de tuttuğumda, tam önümde bir çatı katı olduğunu görüyorum, ancak oraya çıkmak için tırmanabileceğim bir merdiven göremiyorum. Uzak duvarda saman balyaları dizili ve ince bir sütuna rastgele tahta levhalar istiflenmiş.

Gördüğüm kadarıyla başka kapı yok, bu da Lissa'nın hâlâ burada olduğu anlamına geliyor. Ön kapıdan veya pencerelerden çıkarken onu görmüş olurdum.

"Lissa, söz veriyorum. Kimseye söylemeyeceğim. Biriyle mi buluşacaksın?"

Ahırın en ucuna ulaştım ve Lissa'nın karışık kahverengi saçlarını ve pembe pijamalarını görünce rahat bir nefes aldım.

Odanın uzak köşesinde duruyor, çatıdaki delikten giren ay ışığı onu doğaüstü bir beyaz ışıkla kaplıyor. Ona yaklaştığımda irkilmiyor, sırtını bana dönüyor.

"Lissa," diyorum, omzuna uzanarak. Onu döndürüyorum.

Lissa bana boş boş bakıyor, bakışlarında beni tanıdığına dair en ufak bir işaret yok.

Ayakları üzerinde dengesizce sallanıyor.

"Lissa?" diye soruyorum, içgüdüsel olarak elimi yüzünün önünde sallayarak.

Gözlerini bile kırpmıyor.

Acaba... uyurgezerlik mi yapıyor?

Bu, az önce onu çağırdığımda neden duymadığını açıklayabilir.

Üvey kardeşim için duyduğum endişe, az önce yaptığı şeylerden dolayı hissettiğim öfkeyi gölgede bırakıyor.

"Kahretsin, Lis," diye mırıldanıyorum, beni duyamayacağını bilerek.

Muhtemelen donuyordur. Hatta ayaklarının temizlenip bandajlanması gerekebilir.

Üvey kız kardeşimin yüzünü dikkatle inceliyorum, ama birden omzunun üzerinden bir şey dikkatimi çekiyor.

Kaşlarımı çatıp el fenerimi o yöne doğru tutuyorum.

Boğazımda bir çığlık yükselir ama çıkmak istemez.

Ahırın köşesinde, tam Lissa'nın durduğu yerde bir ceset var. Bir ceset.

Tek görebildiğim anormal derecede soluk bir ten, sarı saçlar ve dehşete kapılmış, berrak gözler. Ve alnının ortasında, kanla çizilmiş garip bir sembol var: içinde bir üçgen olan büyük bir daire.

"Aman Tanrım." Sanırım kusacağım.

Lissa omzuyla omzuma değene kadar bana yaklaşıyor ve cesede bir kez daha bakıyor.

Sonra ağzını genişçe açar ve çığlık atmaya başlar.

Kırk Dört

IZZY

Kadının adı Alixandra.

Yirmi yedi yaşında ve Hale ve Gerry'den sadece birkaç kilometre uzakta doğmuş. Yerel bir kahve dükkanında barista olarak çalışıyor ve nişanlı.

Ama sanırım onu şimdiki zamanda düşünmeyi bırakmalıyım. Çünkü o öldü. Öldürüldü.

Son iki hafta polis sorguları ve sorularıyla dolu bir kasırga gibiydi. Görünüşe göre herkes Lissa ve benim gördüklerimizi bilmek istiyor.

Ahırda başka kimseyi fark ettik mi? Şüpheli bir şey duyduk mu?

Olağandışı bir şey gördük mü?

Tüm bunların cevabı — en azından benim için — kesin bir hayır.

Lissa'nın bir cevabı yok.

Çünkü öncelikle oraya gittiğini hatırlamıyor.

Sadece çılgılık atmaya başladığında trans halinden uyandı ve o anda bile kısa süre sonra bayıldı. Polis bizi yarım saat sonra bu şekilde buldu: Lissa yerde baygın yatarken, ben bir cesedin başında duruyordum.

Üvey kardeşim için endişelenmeye başlıyorum. Polislerle ilk görüşmesinden bu yana ahırda olanlar hakkında hiç konuşmadı ve herkesten uzaklaştı. Odasından neredeyse hiç çıkmıyor ve çıktığında da, ondan beklediğim o alışılmış gülümseme yok.

Eskiden olduğu kişinin sadece bir kabuğu, koridorlarda amaçsızca dolaşıyor, gözleri parlak ve boş, hiçbir ışıltı yok. Olaydan bu yana okula bile dönmedi ve Hale ile

Gerry'nin onun için bu dönem geri kalanında çevrimiçi bir program almayı düşündüklerini duydum.

Benim durumumun çok daha iyi olduğunu söyleyemem. Hala okula ve işe gidiyorum, ama omuzlarımda her geçen gün artan bir yük var. Bu boğucu bir his. Gözlerimi her kapattığımda, genç kadının yüzü göz kapaklarıma kazınmış, yüzünde korku ve dehşet dolu bir ifadeyle görünüyor.

Öldürülmeden önce acı hissetmiş miydi? Polisin herhangi bir şüpheli var mı?

Sanat dersine giderken bu sorular kafamda yankılanıyor.

Son zamanlarda akrilik boya ile çalışıyoruz ve sanatçı olarak geliştiğimi kesinlikle söyleyemem ama bu dersi seviyorum. Huzurlu ve daha da önemlisi, kolay bir A alabileceğimiz bir ders. Tek yapmamız gereken derse gelip elimizden gelenin en iyisini yapmak.

Sınıfa girer girmez, şövale arkasına oturup telefonumu çıkarıyorum. Cinayete takıntılı olmanın sağlıklı ya da akıllıca olmadığını biliyorum, ama ne zaman boş vaktim olsa, Alixandra hakkında bulabildiğim her şeyi araştırıyorum. Takıntılı hale geliyorum. Ona ne olduğunu bilmem gerekiyor, ama şu ana kadar polisten herhangi bir haber almadım.

Yeni bir gelişme olsa bile bana söyleyeceklerini sanmıyorum.

Çoğunu daha önce okuduğum makaleleri tek tek gözden geçiriyorum. Ancak bir tanesi dikkatimi çekiyor.

Bu, sadece bir saat önce yayınlanmış yeni bir makale ve Alixandra'nın cinayetini tüm ayrıntılarıyla anlatıyor. Yazar, özellikle de onun ölümü bir ay kadar önce öldürülen başka bir genç kadının ölümüne benzediği için, bunun bir seri katilin işi olduğundan şüpheleniyor.

Makalede ikinci kurbanın resmi var ve gördüğüm manzara karşısında kanım donuyor.

Ben...

Onu tanıyorum.

Onu *biliyorum*.

Tabii ki çok iyi değil, ama onunla konuşmuştum. Elini sıkımsıttım. Onunla dövüşmüştüm. Larissa, ringde dövüştüğüm ve yendiğim kadın.

Onun gülümseyen, kalp şeklindeki yüzüne bakarken içimi anlaşılmaz bir duygu kaplıyor. Ve öldürüldüğü tarihi okuduğumda bu garip duygu daha da yoğunlaşıyor.

Kavga ettiğimiz gece.

Bunun sadece bir tesadüf olduğunu biliyorum, ama midem bulanmaktan kendimi alamıyorum.

Gördüğü son kişi ben miydim?

Kavgadan sonra nereye gitti? Tanrım.

Daha fazla bilgi için makaleyi taradım ama bir şey bulamadım.

Telefonumu sırt çantama koyarken nefesim utanç verici bir şekilde kesik kesik oluyor.

Nefes al, Izzy. Nefes alman lazım.

Ama kapalı ciğerlerime hava almak zor. İki kız öldü. Öldürüldü.

Ve ben her iki olayda da oradaydım.

Gözlerimin arkasında yaşlar yanıyor, ama kararlılığım onları tutuyor. Onların akmasına izin vermiyorum.

Sınıf dolmaya başlıyor ve öğretmen birkaç saniye sonra odaya giriyor, tel çerçeveli gözlükleri burnundan kayıyor ve saçları kıvrıkcık bir bob kesiminde.

"Pekala, sınıf! Hepiniz bu haftaki ödevlerinizi bitirmelisiniz. Teslim tarihine sadece birkaç gün kaldı. Size zaman vereceğim..."

Sınıfın kapısı açılır ve Reid içeri girer. Yemin ederim, tüm öğrenciler bu iri adamın varlığı karşısında topluca bir çığlık atarlar.

Uzun, koyu kırmızı saçları bir gözünün üzerine düşer ve elinin tersiyle saçlarını geriye doğru iter.

"Reid. Neden yerine geçmiyorsun?" Öğretmen ona nazikçe gülümser, ama onun yanından geçerken yüzünü biraz buruşturduğunu fark ederim.

Yine de, onun tepkisi sınıftaki çoğu öğrenciden daha iyidir. Neredeyse herkes Reid'e açıkça tiksinti ve küçümsemeyle bakmaktadır.

Reid'in birkaç hafta önceki panik atakından beri onunla konuşmadım. Çoğunlukla, çalışma programlarımız uyuşmuyor gibi görünüyor.

Bunun kasıtlı olup olmadığını merak etmeden edemiyorum, özellikle de Reid'in vardiya programını hazırlamaktan sorumlu olduğunu öğrendikten sonra.

Beni istediği kadar nefret edebilir, ama bu benim onunla arkadaş olmama engel olamaz, lanet olsun.

Yanımdaki koltuğa otururken ona gülümsüyorum, ondan yayılan keskin kokuyu neredeyse elle tutulur dalgalar halinde umutsuzca görmezden gelmeye çalışıyorum. Bugün her zamankinden daha berbat görüldüğünü fark ediyorum, bu da bir şey ifade ediyor.

Cildi solgun, o kadar solgun ki sivilceleri belirgin bir şekilde göze çarpıyor ve mor halkalar gözlerinin altını vurguluyor.

Bu Reid'i yıllar önce gördüğüm resimdeki Reid ile karşılaştırmadan edemiyorum.

O Reid esnek ama kaslıydı, granat rengi saçları yer yer altın ve kahverengi tonlarla vurgulanmıştı. O kadar yakışıklıydı ki neredeyse gerçek dışı görünüyordu - normal lise öğrencileri değil, sadece mankenler ve aktörlerin ulaşabileceği türden bir mükemmellik.

Belli ki, ona korkunç bir şey olmuş ve bu yüzden bu hale gelmişti.

Tiyatrodaki güzel kızı hatırlıyorum — Michelle — ve göğsümün ortasında bir kıskançlık hissediyorum. Onu terk ettiğinde hissettiği kalp kırıklığını hayal bile edemiyorum.

Neden onunla tekrar bir araya gelmiyor? Onun şu anki görünüşüne rağmen, kızın bunu istediği açıkça belli.

Ya da belki de çoktan barışmışlardır. Belki de bu yüzden son zamanlarda okula gelmiyor...

Sert parmaklar bileğimi kavradı ve fırçayı tutan ölümcül tutuşumu bırakmam için beni zorladı.

Şaşkınlıkla dönüp Reid'in bana kaşlarını çatmış halini görüyorum. Buna rağmen, başparmağını nabzımın üzerinde ileri geri gezdirirken dokunuşu nazik. Tüylerim diken diken oluyor ve karnımda garip bir sıcaklık hissi yayılıyor.

Reid'in geniş alnı, keskin elmacık kemikleri ve belirgin çene hattıyla öfkeli yüzüne bakarken, onun... yakışıklı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Belki de arkasında bulunan panjurların arasından süzülen güneş ışığı, yüz hatlarını puslu bir altın parıltıyla aydınlatıyor. Belki de dokunuşunun yumuşaklığıyla tezat oluşturan gözlerindeki keskinliktir. Belki de...

Reid, sanki cildim onu yakıyormuş gibi beni bırakıyor. Ve öfkeli bir homurtuyla, bir kez daha sanat eserine odaklanıyor.

Peki, o zaman.

Hırsla kendi resmime çalışmaya başlıyorum. İnternette gördüğüm manzarayı çizmeye *çalıştım*, ama korkarım resim daha çok bir dizi leke ve renkten ibaret. Ağaçlar canı cehenneme.

Ne zaman bir ağaç çizmeye çalışsam, ya gövdesi çok ince ya da dalları çok kalın oluyor. Sonuç ise... şey... Belki de bunun uzaylıların gezegeni olduğunu iddia edebilirim?

Okyanusa beyaz dalgalar çiziyordum ki, üzerimde birinin gözleri olduğunu fark ettim.

Kaşlarımı kaldırarak Reid'e döndüm, ama o sadece benim şaheserim olan resme gözlerini kısarak baktı.

"Neden okyanusa küçük penisler çiziyorsun?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Penis çizmiyorum! Onlar dalgalar!"

"Neden testis torbaları var?" Gerçekten şaşkın görünüyor.

"Testis torbaları yok... Oh, bekle." Resme yeni bir bakışla bakarken kaşlarımı çatıyorum.

Şimdi o söylediğinde, kıyı şeridinde dalgalar yaratma girişimim gerçekten de biraz testis torbasına benziyor.

Reid, karıncalanma hissini daha da şiddetlendiren, karanlık ve lezzetli bir sesle kıkırdar.

"Peki bunlar mutant uzaylılar mı?" Reid, kendi fırçasını kullanarak resmimi işaret ederek devam ediyor.

Kızgın bir şekilde homurdanırım. "Onlar ağaçlar."

"Neden kolları var? Ve bacakları? Ve gözleri?"

"Onlar gövdeler, dallar ve küçük sincap delikleri," diyorum memnun bir gülümsemeyle. "Şimdi, seninkini göreyim. Bu adil olur."

Taburemin üzerinde dönerek bakmaya çalışıyorum, ama Reid kasıtlı olarak tuvalini benim görüş alanımdan uzaklaştırıyor.

"Hayır," diye homurdanır.

"Reid..." Ayağa kalkıp ellerimi belime koyuyorum.

"O sevimli kıcımlı oturt," diye bağırır, beni şimdiden kovmuş gibi.

Hayatta olmaz.

Bir dakika...

Kıçımın sevimli olduğunu mu düşünüyor?

Karnımda kelekler uçuşuyor.

Odaklan!

"Bir bakayım," diye şarkı söyler

gibi söylüyorum. "Olmaz."

"Ne yaparsan yap, göreceğim." Omuzlarımı kayıtsızca silkiyorum. "İkimizi de zahmetten kurtar ve şimdi bakmama izin ver."

"Olmaz."

Hızlı bir hareketle, onun hemen arkasına geçiyorum, ama o omuzlarıyla öne doğru iterek resmini görmemi engelliyor.

"Çok olgun," diye homurdanırım. "Hayır, hayır demektir."

"Reid..." diye homurdanırım, ama onun gür sesine kıyasla benim sesimin acınası geldiğini düşünmeden edemem.

Reid'in sonra söylediği her şey, tam önümüzde oturan üç öğrencinin fısıltıları arasında kaybolur.

"Gerçekten onunla flört mü ediyor?" diye sorar çocuk, inanamıyormuş gibi.

Bir kız burnunu çeker. "Tabii ki hayır. O iğrenç biri."

"Emery ile çıktığını duydum," diye araya başka bir kız girer.

"Muhtemelen Reid ile onu aldatıyordur," diye karşılık verir ilk kız. "Onun biraz fahişe olduğunu duydum."

"Fahişe bile Reid ile yatmak için standartlarını düşürmez," diyor erkek çocuk gülerek.

"Tanrım, ona ne oldu böyle? Eskiden çok yakışıklıydı. Şimdi aynı odada bulunmaya bile dayanamıyorum. Kokusu bile midemi bulandırıyor."

Üçü de buna güler ve ben öfkelenirim. Öfke içimi kaplar, damarlarım yanar ve ellerim yumruk olur.

"Hey, pislikler," diye fısıldayarak tıslıyorum, herkesin kendi aralarında sohbet edebildiği tek dersin bu olduğu için son derece minnettarım.

Kimse bana ya da patlamama dikkat etmiyor.

Yani, üç aptal dışında kimse.

Yavaşça, neredeyse temkinli bir şekilde, üçü de bana dönüp bakıyorlar, sanki onlara doğrudan hitap ettiğim için şok olmuşlar gibi. Hiçbirini tanımıyorum, ama bu beni şaşırtmıyor. Henüz çok geniş bir sosyal çevrem yok. Onlar, okulun ilk gününde Reid hakkında kötü konuşan aynı pislikler olabilirler.

Oğlan kıpkırmızı olur ve kızlardan biri utançtan başını eğdi. Diğeri ise kaşlarını kaldırıp burun deliklerini genişleterek bana doğrudan bakıyor.

"Evet?" diye soruyor, sözünün kesilmesine sinirlenmiş gibi.

"Neden bizim hakkımızda dedikodu yapmayı bırakıp işinize dönmüyorsunuz, tamam mı? Benim ya da Reid hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Ya da Emery hakkında. Üstelik söyledikleriniz iğrenç ve tamamen yanlış. O yüzden

lütfen siktirin gidin." Göğsümün derinliklerinde kaynayan öfkeyle zar zor konuşabiliyorum.

"Birinin görüşü olduğunda doğru olmaz mı?" diye tersler kız. Tanrım, şu anda o kendini beğenmiş suratına bir tokat atmak istiyorum.

"Daha önce de söylediğim gibi, ikimizi de tanımıyorsun, bu yüzden yargılama ya da fikir sahibi olma hakkın yok." Yavaşça ellerimi açıyorum, parmak parmak.

Kız bir saniye daha bana bakar, bakışlarıyla beni değerlendirir, sonra gözlerini devirip "Her neyse" diye mırıldanır ve kendi tuvaline odaklanır.

Arkadaşları suçlulukla kıkırdayarak onlar da arkalarına dönüyorlar.

Artık bana bakmadıklarında, yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum. Göğsümdeki baskı biraz hafifliyor.

Ta ki Reid'e dönene kadar.

Çenesi o kadar sıkı sıkıya kapalı ki, dişleri kırılmadığına şaşırıyorum. Gözlerini  öğrencinin başlarının arkasına dikmiş durumda. Bir eli yumruk haline gelmiş, diğeri ise yan tarafında kasılmış durumda. Onu izlediğimin farkında değil gibi görünüyor, bu yüzden onu rahatça inceleyebilmek için bu anı değerlendiriyorum.

Kısa bir an için, gözlerinde bir kırılganlık parlaması görüyorum. Acı. Keder. *Izdırap*. Bu manzara, nefesimi bir kez daha kesiyor. Sonra Reid'in maskesi, kapı çarpılır gibi yerine oturuyor.

"Reid," diyorum yumuşak bir sesle, ama o çoktan sırt çantasını omzuna asmış ve tuvalini şvaleyeye asılı olan kanvasını koparıyor.

Öğretmen onun adını çağırıyor, ama o onu görmezden gelerek sınıftan çıkıyor. Arkasını dönmüyor.

Ve onu bir hafta boyunca bir daha görmedim.

Kırk Beş

IZZY

"Izzy, konuşmamız lazım," diyor Hale, tiyatrodan vardiyam biter bitmez kapıdan içeri girer girmez.

Tereyağı, sosisli sandviç ve kola kokuyorum — kolayı bana "kazara" atan küçük bir çocuk sayesinde. "Kazara" diyorum çünkü ona bedava yumuşak simit veremeyeceğimi söyledikten sonra, o küçük pisliğin bunu kasten yaptığından yüzde doksan eminim.

Ceketimi asıp, düğümlü sarı saçlarımı parmaklarımla taradım.

Hale ve Gerry, sanki ben dışarıdayken bütün zaman boyunca eve dönmemi beklemişler gibi, oturma odasındaki kanepede oturuyorlar.

Rahatsız edici bir his midemi kavrayıp göğsüme yerleşiyor, kalbimi sarmalıyor.

Bu cinayetlerle mi ilgili? Alixandra ve Larissa ile mi? Yoksa tamamen başka bir şeyle mi?

"Ne oldu?" diye biraz temkinli bir şekilde soruyorum, oturma odasına doğru ilerlerken.

Bana ayrılmış olduğu belli olan boş koltuğa oturmam. Sanki parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi, vücudumda aşırı bir enerji dolaşıyor.

Hale ve Gerry, kalbimi çarpıtan, okunması imkansız bir bakış alışverişinde bulunurlar.

Hale rahat bir eşofman ve tişört giymişken, Gerry hala kendine özgü deri ceketini ve kovboy çizmeleri giyiyor. Uzun saçları omuzlarına dökülüyor ve ön tarafında tek bir örgü var.

"Bu kadar korkma, evlat," diyor Gerry gülerek.

Bu ses, omuzlarımda ve boynumda hissettiğim gerginliğin bir kısmını hafifletir.

"Ne bekliyordun?" Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bir kıza 'konuşmamız lazım' diyip

Bir kıza 'konuşmamız lazım' diyip onun çıldırmamasını bekleyemezsin."

Hale gözlerini devirdi. "Ama konuşmamız gerekiyor."

"Konuşmaya biraz daha neşeli bir şeyle başlayabilirdin," diye alay eder Gerry.
"Belki bir şarkıyla başlayabilirdin?"

"Bir şarkı." Hale, kocasına bakarak bunu bir soru olarak ifade etmez.

"Bir balad olabilir mi? Ya da bir rap?" Gerry, çenesindeki sakalını eliyle okşayarak devam eder.

"Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?" diye sorarım, konuşmayı tekrar rayına oturtmak için.

Gerry'nin alaycı tavırlarıyla Hale'i nasıl kızdırabildiğini bizzat gördüm. İkisi birbirlerini her şeyden çok seviyorlar, ama yemin ederim ki Gerry'nin gürültücü, neşeli kişiliği Hale'i cinayet işleme arzusuna sürüklüyor.

Hale ve Gerry yine o anlaşılmaz bakışları paylaşırlar ve oda bir kez daha gerginlikle dolar.

"Yakında on sekiz yaşına gireceksin," diyor Hale nazikçe ve yemin ederim kalbim duruyor.

On sekiz yaşına girip nihayet koruyucu aile sisteminin bana yüklediği zincirlerden kurtulmak için kaç kez dua ettim?

Şimdi ise, yaklaşan doğum gününden dünyadaki her şeyden daha çok korkuyorum. Sanki giyotin'in parlak bıçağına bakıp, düşmesini bekliyormuşum gibi hissediyorum. Kalbim sadece atmıyor, *çarpmıyor*. Bütün oda bunu duyabilse bile şaşırmam.

Beni kovacaklar mı? Nereye

gideceğim?

Korku beni parçalamak üzere.

"Tanrı aşkına, Hale!" Gerry sertçe çıkıyor. "Neden böyle ifade etmek zorundaydın?"

Hale gözlerini kırpıştırır. "Ne hata yaptım?"

Gerry kocasını görmezden gelir ve bana döner. "Evlat, seni kovmuyoruz, eğer öyle düşünüyorsan, kes şunu."

Hale sonunda sözlerinin nasıl yorumlanabileceğini anlar gibi görünüyor ve bana dehşetle bakıyor. "Hayır, tatlım. Hayır. Seni kovmuyoruz. Tanrım, hayır."

"Bu konuşmanın amacı da bu," diye devam ediyor Gerry. "Bizimle birlikte her zaman bir evin olduğunu bilmeni istiyoruz. *Mi casa es tu casa*."

Hale'in kaşları çatılır. "*Su casa* değil mi?" "*Tu*, sen demek, değil mi?"

"Tatlım, otuz yıldır İspanyolca konuşmadım. Bana bunu sorma."

"Neyse. *Su casa. Tu casa.*" Gerry havada elini sallayarak "Bizim evimiz senin evindir" der.

Beklenmedik gözyaşları gözlerimi yakıyor, ama hızla gözlerimi kırpıp gözyaşlarımı silip atıyorum. "Ben... ben..." Yutkunup boğazımı temizliyorum ve tekrar deniyorum. "Teşekkür ederim."

"Bize teşekkür etmene gerek yok." Hale bana nazikçe gülümser, bu hareket gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları derinleştirir. "Sen ailenizden birisin ve..." Omzumun üzerinden bir şeye odaklanırken yüzünde bir kaş çatma belirir. "Lissa? Nereye gidiyorsun?"

Topuklarımın üzerinde dönerek Lissa'nın ön kapıya doğru koştuğunu gördüm. Ya da en azından Lissa'nın bir versiyonu.

Kendisine birkaç beden büyük, muhtemelen Jake'e ait siyah bir sweatshirt ve aynı renkte bir tayt giyiyor. Bize dönünce, gözlerinin koyu makyajla çizildiğini ve dudaklarının kan kırmızısı olduğunu fark ettim.

"Ne?" diye bağıyor, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Neye bakıyorsunuz?"

"Diline dikkat et," diye azarladı Hale hemen.

Lissa, ağır makyajlı gözlerini devirdi. "Yıllar boyunca siz ikisinden daha kötüsünü duydum. İkiyüzlü olmayın."

Bir şey söylememek için alt dudağımı ısırıyorum.

Lissa ahırda cesedi bulduğu gecedan beri, o... farklı. Ve bu iyi anlamda değil. Onu en son ne zaman pembe giyinirken gördüğümü hatırlamıyorum ve bizimle sadece bizi aşağılamak istediğinde konuşuyor. Gördüklerinin onu travmatize ettiğini anlıyorum, ama eski Lissa'yı özleyorum.

Çok konuşsa bile.

Arkadaşlarıyla tekrar takılmaya başladığında eski haline döneceğini umuyordum, ama yanılmışım.

Çok, çok yanılmışım.

Geçen gün arkadaşları eve gelir gelmez hepsini kovdu ve o günden beri onlarla iletişime geçmedi.

"Izzy'nin doğum günü yaklaşıyor," diyor Hale, sesine neşe katmaya çalışarak.

Lissa ona alaycı bir bakış atıyor. "Yaşasın," diyor ciddi bir ifadeyle. "Bu, sonunda tekrar kendime ait bir odam olacağı anlamına mı geliyor?"

Yüzümde acı çekmediğimi belli etmek için gerçekten çok uğraşıyorum. "Lissa!" diye bağıyor Gerry.

Ama benim küçük üvey kardeşim sadece gözlerini devirir. "Her neyse. Ben çıkıyorum."

"Okul gecesi olmaz..." diye başlar Hale, ama Lissa onu görmezden gelir ve hızla dışarı çıkar, kapıyı arkasında çarparak kapatır. "Lanet olsun," diye mırıldanır Hale, kanepeden kalkıp onun peşinden koşarken.

Lissa için endişelenerek midem düğümlenirken, onun uzaklaşan sırtını izlerim.

"O iyi olacak, Iz," Gerry sert sesiyle diyor. Yanıma gelip elini omzuma koyuyor. "O güçlü bir çocuk."

"Uykusunda bir cesedin yanına gitmiş," diyorum, tırnaklarımı sinirli bir şekilde çiğneyerek. "Bu çok kötü."

Gerry avucunu yüzüne sürer. "O zor bir çocuk," diye tekrarlar.

Ve bu sefer, kimi ikna etmeye çalıştığını bilmiyorum — beni mi, yoksa kendini mi?

Kırk Altı

EMERY

"Annem bugün rosto yapıyor gibi kokuyor," diyor Ethan, karşımdaki sandalyede garip bir şekilde kıpırdanarak.

Telefonumdan başımı kaldırmaya bile tenezzül etmeden, yanıt olarak belirsiz bir şekilde mırıldanırım.

Annemin sayesinde yemek odası tamamen değişmiş. Maun masayı beyaz bir masa örtüsü kaplıyor ve altı kişilik yer ayarlanmış. Bir sepet ekmek, salata dolu bir cam kase, taze mısır dolu bir kap ve bir tepsi Jell-O görüyorum.

Annem ve babam sadece misafirleri olduğunda bu kadar özen gösterirler. Genellikle hepimiz yemeğimizi alıp televizyonun önünde veya yatak odalarımızda yeriz. Annem her hafta ailece akşam yemeği yememizi sağlamaya çalışır, ama programlarımız nedeniyle bu zor oluyor. Ben okuldan sonra her gün futbol antrenmanına gidiyorum, Ethan'ın kulüpleri var ve ablam gece vardiyasında çalışıyor ve artık evde bile yaşamıyor. Haftalık akşam yemeklerimiz aylık akşam yemeklerine dönüştü.

Annem mutfaktan çıkarken, içinde sığır eti, havuç ve patates dolu bir tencereyi taşıyarak neşeyle mırıldanıyor. Derin bir nefes alıyorum ve karnımın guruldadığını hissediyorum.

"Sana yeterince yemek vermiyor muyum?" Annem son yemeği masaya koyarken alaycı bir şekilde sorar. Sonra geri çekilip yaptığı işi inceler.

"Ben büyüyen bir çocuğum," diye takılıyorum, gergin, kaslı karnıma elimi koyarak. "Kaloriye ihtiyacım var."

"Çok fazla kalori alırsan baban gibi olursun," diyor annem der.

Babam tam o anda odaya girer ve karısına şakacı bir bakış atıyor. "Bana tombul mu diyorsun, hayatım?"

"Azaltabilirsin diyorum." Annem babamın yanağına bir öpücük kondurur ve babam onun dokunuşuyla erir.

"Yağ, yaşlı erkekler için sadece kastır," diye ısrar eder ve parmaklarını annemin yanağının arkasına sürer.

"Kendine bunu söylemeye devam et."

Bunca zaman geçmesine rağmen, annemle babam hala birbirlerine aptalca aşıklar. Bu da benim kendime benzer bir şey bulmak istememe neden oluyor.

Izzy ile.

Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum ve telefonuma bakıp ondan yeni bir mesaj gelip gelmediğini kontrol ediyorum. Bildirim gelmediğini fark edince hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyorum.

Muhtemelen işte, diyorum kendime. Ve çalışma saatleri içinde telefonunu yanında bulundurmasına izin verilmediğini biliyorum.

Yine de, keşke burada benimle olsaydı. Kız kardeşim erkek arkadaşını yemeğe getiriyor, ben neden Izzy'yi getiremiyorum?

O benim kız arkadaşım değil.

Ya da yakın bir arkadaşından başka bir şey değil.

Bu çok zor oldu, ama ona karşı yavaş davranmaya çalışıyorum. O romantizm ve kur yapmayı hak ediyor. Yine de kendimi "arkadaşlık bölgesi" denen küçük bir alana sıkıştırmışım gibi hissediyorum.

Acaba o beni romantik bir şekilde düşünüyor mu?

Siktir, ne zaman bu kadar duygusal oldum ben? Şiirsel konuşan ya da bir kıza takıntılı olan türden bir adam değilim. Çapkın değilim, ama kesinlikle ideal bir erkek arkadaş adayı da değilim.

Ama Izzy ile her şey farklı. Sabah uyandığımda ilk düşündüğüm ve gece uykuya dalmadan önce son düşündüğüm kişi o. Onun güzel yüzünü göreceğimi bildiğim için okula gitmekten gerçekten *heyecan* duyuyorum. Onun kahkahasına bayılıyorum; gözlerinin kıvrılmasına ve içinden gelen bir ışıltıyla parlamasına. Dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına. Vücudunun titremesine.

Onun kahkahasını sonsuza kadar dinleyebilirim.

Tabii önce Desiree sorununu çözmezsen onunla bir geleceğin olamaz.

Midemde bir taş oturuyor.

Her sürü, kaderindeki eşini bulacak kadar şanslı değildir. Örneğin babamın sürüsüne bak. Babam annemle eşleşmiştir, ama sürüsünün diğer iki üyesi eşleşmemiştir. Aynı cinsiyetten bir sürünün eşini paylaşmaması çok nadirdir, ama tamamen duyulmamış bir şey de değildir. Çoğu sürü, aynı eşe sahip olup olmadıklarını hemen anlar. İşaretleri ortaya çıktığında

hemen altında ikinci bir iz belirir, ancak bu iz o kadar küçüktür ki genellikle fark edilmez.

Benim sürü sembolüm bir alevdir, ama hemen altında zikzaklı bir çizgi vardır —kardeşlerimin vücudunu bozan çizgiyle aynı. Bu sayede, başından beri kaderimizde bir kalbi paylaşmak olduğunu biliyorduk.

Annem ve babam eşler, ama diğer iki sürü arkadaşları — "amcalarım" — değil. Kız kardeşim bir keresinde, annemizin, hepimizin evden çıktığını sandıkları sırada Ted amcamızla seviştiğini duyduğunu söylemişti.

Sürüler arasında sevgililerin paylaşılması alışılmadık bir durum değildir ve görünüşe göre annemle babamın eşleşme durumu da onları farklı kılmaz. Bazen, eşleşmemiş kurtlar sevgilileriyle bağ kurmak için bir törene katılırlar. Bu, kişinin kaderindeki eşyle olduğu kadar güçlü veya tüketici değildir, ama sadece evlilikten daha güçlüdür.

Bağlayıcı

Sonsuz.

Izzy benim eşim olmasaydı ne yapardım? O sadece bana değil, başkalarına ait olsaydı? Oradan uzaklaşabilir miydim?

Hayır. Sanmıyorum.

Ethan'ın boğazını temizlemesi beni hayallerimden çıkarır. İkizim, bakışlarını telefonumla babam arasında gezdirir ve ben bu sözsüz mesajı anında anlarım.

Hızla telefonumu cebime soktum.

Babam, annem kadar aile yemeklerine hevesli olmayabilir, ama masada "telefon yasak" kuralını sıkı bir şekilde uygular. Kız kardeşim daha küçükken, akşam yemeğinde mesajlaşırken yakalandığı için bir hafta boyunca telefonuna el konulmuştu.

"Oh! Sanırım bir araba sesi duyuyorum!" Annem, kafasını bir köpek gibi yana eğerek diyor.

"Emin misin? Çoğu insanın yaşlandıkça işitme yeteneğini kaybettiğini duydum..." Annem babamın pazısına vurunca babam sözünü keser.

"Sen çok yaramazsın!" diye gülümseyerek ciyaklar. "Şimdi, ben kızımızı karşılamaya giderken sen masayı hazırlamayı bitir."

Kız kardeşim, yerel topluluk kolejinden sadece birkaç kilometre uzaklıkta bir apartman dairesinde yaşıyor ve orada birkaç zorunlu dersi alıyor. Aslında erkek arkadaşıyla kampüste tanıştı, ama onun öğrenci olduğunu sanmıyorum. Ama ne bileyim ki? Erkek arkadaşı tam bir pislik.

Annem onları karşılamak için mutfaktan aceleyle çıkar, babam ise kadehlere şarap doldurmaya başlar. Bana da biraz verir, ama Ethan'ı es geçer, ki bu hiç de şaşırtıcı değildir. İkiz kardeşim kırmızı sıvıya özlemle bakar, ama ona kaşlarını çatıldığını fark edince başka yere bakar.

Ethan altı aydan fazladır içki içmiyor. Mantıken, hatalarını düzeltmeye çalışıldığını *biliyorum*. Kendini geliştirmeye çalışıldığını *biliyorum*.

Bütün bunları biliyorum.

Ama bu, onun ihanetinin acısını dindirmiyor.

Onun için her şeyi yaptım. Onu destekledim. Ona yardım ettim. Onu önemsedim.

Peki karşılığında ne aldım?

Yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar.

Havada yankılanan sirenler.

Enkaz.

Kan.

Ağlamal

ar.

"KÜÇÜK KARDEŞİM!" İnce kollar arkamdan bana sarıldı ve ben de kız kardeşimin ellerini beceriksizce okşadım.

"Selam, kardeşim."

Sydney odaya girer, erkek arkadaşını neredeyse peşinden sürüklercesine.

Grayson önce bana, sonra Ethan'a bakar, yüzünde hiç şaşırtıcı olmayan bir ifade yoktur.

Bu iri, sessiz adam hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, daha önce onun konuştuğunu duyduğumu bile hatırlamıyorum. Sydney bunun onun "düşünceli" ve "müstakbel" olduğu için olduğunu söylüyor, ama ben onun sadece bir pislik olduğunu düşünüyorum.

Yine de ona hakkını vermeliyim. Syd'in son erkek arkadaşı, fırsat buldukça neredeyse yüzünü yiyip bitiriyordu. Grayson ise bizim önümüzde ona bir öpücük bile vermiyor.

Çok şükür.

Görmenize gerek olmayan bazı şeyler vardır ve ablanızın bir erkekle samimi olması da onlardan biridir.

"Neden hepimiz yerlerimize oturmuyoruz?" Babam hepimize gülümsüyor. "Anneniz bu ziyafeti hazırlamak için bütün gün köle gibi çalıştı."

Annemin yanakları mutluluktan kızarır. "Umarım beğenirsiniz."

Ve ben *uzun* bir akşam için yerime yerleşirim, içimden başka bir yerde olmak istediğimi düşünerek.

Izzy'nin yanında olmak gibi.

Akşam yemeği bittiğinde, annem biz "çocukları" oturma odasına gönderir, kendisi ve babam ise ortalığı toplar. İtiraz etmeye çalışırım, çünkü bir yanım çocuk olarak anılmaktan nefret eder, ama annem bana sert bir bakış atar ve "Gidin" der.

Böylece kendimi oturma odasındaki koltuklardan birinde, şöminenin alevlerini boş boş izlerken buluyorum.

Babam yıllar önce evimizi rustik bir kulübe gibi dekore etmeye karar vermişti. Nedenini hiç anlamıyorum, çünkü kalabalık bir mahallenin ortasında yaşıyoruz. Yine de, normal duvar sıvasının üzerine tahta kütükler yerleştirilmiş ve mobilyalar kürk battaniyelerle örtülmüş. Taş şöminenin hemen önünde, üzerine bir geyik başı monte edilmiş sahte hayvan postu duruyor.

Sydney ve Grayson kanepede oturuyorlar ve benim büyük dehşetime, kız kardeşim elini gizlice Grayson'ın uyluk kısmına, kasıklarına birkaç santim uzaklıkta koyuyor. Grayson hemen sertleşiyor ve kız kardeşimin elini tutup uzaklaştırıyor.

Muhtemelen kız arkadaşının küçük kardeşlerinin önünde dokunulmaktan rahatsızlık duyuyor.

En azından birinin aklı başında.

Ethan su bardağından bir yudum alırken, Sydney parıldayan gözlerini ona çevirir.

"Eee..." Kaşlarını imalı bir şekilde oynatır. "Bana o kızdan bahset."

Su boğazına kaçır.

"H-hangi kız?" diye kekeler, elinin tersiyle ağzını siler.

Kız kardeşimin bok yiyen sırtışı daha da genişliyor.

"Annem, okulundaki yeni bir kıza aşık olduğunu söyledi.

Neredeyse her gece onunla telefonda konuştuğunu söyledi." Ethan başını eğdiğinde kulaklarının uçları kıpkırmızı oldu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum..."

"Adı Isabella," diye araya girerim, sırtarak.

Kardeşime sataşma fırsatını asla kaçırmam.

Ayrıca, Sydney'in benim de Isabella'ya aşık olduğumu bilmesine gerek yok. Grayson, Sydney'in yanında sertleşir ve buz mavisi gözlerini Ethan'ın yönüne kaydırır.

Onun sorunu ne lan?

"Onu öptün mü?" Sydney alaycı bir şekilde devam eder. "Ya da belki daha ötesine geçtin..."

"Sikim sıkıldı." Grayson aniden ayağa kalkar, ağzının köşeleri kıvrılır. "Tuvalet nerede?"

Sydney tatlı bir gülümsemeyle, "Ethan gösterir sana," der. Kardeşimize döner. "Sonra da Grayson'a yeni oyun sistemini gösterebilirsin diye düşünüyordum?"

Ethan'ın kaşları şaşkınlıkla birleşir. "Eee... tabii?"

Sydney ellerini çırpır. "Harika." Grayson'a öpücük vermek için öne eğilir, ama dudakları değmeden önce Grayson yüzünü yana çevirir ve yerine yanağını uzatır.

"Kardeşlerinin önünde olmaz," diye düşük, boğuk bir sesle mırıldanır.

Bu adam sigara tiryakisi mi? Yemin ederim, sanki bir avuç çakıl yemiş gibi ses çıkarıyor.

Sydney hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor ama yüzüne zorla bir gülümseme takınıyor. Ethan'ı koridorda takip eden onu izlerken o gülümseme yüzünde kalıyor. Ethan tamamen gözden kaybolduğunda, kaşlarını çatarak bana dönüyor.

"Yardıma ihtiyacım var."

"Evet?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Sydney, etrafta kimse olmadığından emin olmak için iki yöne de bakıyor, sonra cebinden küçük bir kapaklı telefon çıkarıp bana uzatıyor.

"Ne...?"

"Bu Grayson'ın," diye açıklıyor. "Onu ondan çaldım." Şimdi gerçekten kafam karıştı.

"Neden böyle bir şey yaptın?"

Sydney'in alt dudağı titremeye başlar ve gözlerinde yaşlar belirir. "Çünkü beni aldattığını düşünüyorum."

Bir an için, sadece şaşkın bir sessizlik içinde oturuyorum. Ama sonra onun sözleri kafama dank ediyor ve içimi ölümcül bir öfke kaplıyor.

O orospu çocuğu!

Eğer bu doğruysa, tüm ayak tırnaklarını kesip kışına sokacağım. Penisini derisini yüzüp testislerini birbirine dikeceğim.

gözlerini çıkaracağım.

Sydney yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı ki, hemen burnunu çekip gözlerini siler. "Emin değilim," diye itiraf eder. "Ama..."

"Ama?" Öfkemi kontrol altında tutmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Tamam, mesela bu telefonu ele alalım." Sydney küçük cihazı havada salladı. "Günümüzde kim flip telefon kullanıyor ki?"

"Ve *bu* yüzden onun aldattığını mı düşünüyorsun?" Yavaş yavaş öfkem azalmaya başlar.

Kız kardeşime inanmadığımdan değil, ama o, özellikle çıktığı erkeklerle ilgili çılgın komplo teorileri üretmesiyle tanınır. Eski sevgilisinden ayrıldı çünkü onun Alessio adında biriyle konuşurken parayı geri istediğini duyduktan sonra onun gizlice mafya üyesi olduğuna ikna olmuştu.

Spoiler uyarısı: Alessio, yerel pizzacının sahibi ve Sydney'in eski sevgilisi, vegetaryen pizzasına sosis konduğu için parasını geri istiyordu.

Kız kardeşim telefonu elinde çevirmeye başladı. "Onu bir kez iPhone ile gördüğüme yemin edebilirim. Öyleyse neden iki telefonu olsun ki?"

"Belki o iPhone onun değildi..."

"Ve o beni hiç öpmedi. Bir kez bile."

Boynumun arkasını garip bir şekilde kaşıyarak, her şeyden çok, yerden bir et yiyen canavar çıkıp beni yutmasını diliyorum. "Eee, belki Ethan'a bunu söylemelisin..."

"Kendimi ona adeta atıyorum," diye devam ediyor, benim tedirginliğimi fark etmeden ya da görmezden gelerek, "ama o beni hep reddediyor. İşleri 'yavaş' ilerletmek istediğini söylüyor." Son kelimeyi abartılı bir şekilde parmaklarıyla tırnak içine alıyor.

"Neden beni mantığın sesi yapıyorsun?" Zaten diken diken olan saçlarımı elime alıp taradım. "Bu Ethan'ın işi." Kafamı salladım ve tekrar ona odaklandım. "Tamam, bak, tüm bunların mantıklı açıklamaları var. İşleri yavaştan almak istemesi için dini nedenleri olabilir, ya da belki sadece eski kafalıdır. Bazı erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin. Ayrıca," ona keskin bir bakış attım, "ona bağlanmamalısın. Kalbini bulduğunda ne yapacaksın?"

Sydney, diğer iki kızla birlikte bir grupta ama şu ana kadar kaderlerindeki eşleriyle henüz karşılaşmadılar. Şimdilik, üçü de

biriyle bağ kurma umuduyla, tabiri caizse, çeşitli erkeklerle flört ediyorlar.

"Sen mi konuşuyorsun?" Yüzümün önünde onaylamayan bir şekilde parmağını sallıyor. "Isabella'dan bahsederken gözlerinin parlamadığını fark etmediğimi sanma. Okul yılı sonunda Desiree ile eşleşeceksin. Neden kendine bu acıyı yaşıyorsun?"

Korku, midemde bir çimento yığını gibi yerleşiyor. Bu konuşmanın gittiği yönü gerçekten nefret ediyorum.

Ailem, sürümüzün Desiree ile yaptığı anlaşmanın gerçeğini biliyor ve onaylamasalar da, babam Konsey üyesi olmasına rağmen bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yok.

Ve ben kesinlikle lanet Desiree ile gelecekteki evliliğimi düşünmeyeceğim. Bu olmayacak. Buna izin vermeyeceğim. Artık Izzy'yi, kalbimi bulduğuma göre, başka bir kıza bağlanmamın imkanı yok.

Kız kardeşim bir kez daha kapaklı telefona odaklanıyor. "Bir de Gracie olayı var."

"Gracie mi?"

Dudakları sıkı. "Onun evine erken geldim - ah, onun beni dairesine *asla* almadığını söylemeyi unuttum - ve dışarıda beklemekten sıkıldım. Ben de odasına gittim ve Gracie adında birine sesli mesaj bıraktığını duydum. Ona sürekli geri aramasını, üzgün olduğunu ve söylediklerinde ciddi olduğunu söylüyordu." Ağzını ısırarak yutkundu. "Bu Gracie denen kızla telefonda benimle hiç konuşmadığı kadar çok konuştu."

Tamam, evet, bu oldukça ağır bir suçlama gibi geliyor, ama kendimi Ethan'ın yerine koymaya çalışıyorum. Kardeşim, Grayson'ın tuhaf davranışını açıklamak için mantıklı bir çözüm bulurdu.

"Belki Gracie bir akrabadır. Bir kız kardeşi olabilir mi?"

"Evet, belki. Ama birkaç saniye sonra kesin olarak göreceğiz." Sydney bana şeytani bir gülümseme atıyor. "Şifresini girerken gördüm." "Syd, onun mahremiyetini bu şekilde ihlal etmemelisin," diyorum diyorum nazıkçe ve kardeşim kaşlarını çatıyor.

"Ethan yerine sana geldim çünkü beni koruyacağını düşündüm."

Onun dramatik tavırlarına gözlerimi devirdim. "Seni destekliyorum, bu yüzden durmanı söylüyorum."

Sözlerimi eliyle savuşturur. "Sadece kapıyı izle. Geri gelirlerse bana seslen."
Hayır, teşekkürler.

Bunu yapmak yerine, kanepenin üzerine onun yanına uzanırım. Onun telefonunu karıştırmasının hiç hoş olduğunu düşünmüyorum, ama ya onun yalancı bir aldatıcı olduğu ortaya çıkarsa? Eh, bir kardeşin bunları bilmesi gerekir.

"Telefonda hiçbir şey yok." Sydney kaşlarını çatı. "Ne uygulama, ne oyun, ne de mesaj var."

Tamam, bu gerçekten çok şüpheli.

"Fotoğraflarına tıkla," diyorum, işaret ederek.

Sydney'in bunu yapması birkaç saniye sürer — dokunmatik ekranlara o kadar alışmışız ki, düğmelere tıklamak garip geliyor — ama sonunda fotoğraf simgesine erişir.

Hiçbir şey yok.

"Son silinenleri kontrol etsen?" Sydney

başını sallar ve benim önerdiğim gibi yapar.

"NE OLUYOR LAN?" Sydney çığlık atar, öfkeden yanaklarında kırmızı lekeler belirir. "O aldatıcı orospu çocuğu."

"Bir bakayım," derim, boğazımda garip bir yumru hissederek.

Grayson'ın telefonu fotoğraflarla dolu.

Kadınların fotoğrafları.

İlk etapta izlendiklerinin farkında olmayan kadınların fotoğrafları.

Sydney tanımıyor olsa da, ben ikisini de tanıyorum.

İkisini de gördüm. Olay yerini inceledim. Polis memurlarıyla konuştum.

Larissa ve Alixandra.

Öldürülen iki kurt.

Kalbim göğsümde bir çimento yığını gibi hissediyorum. Son zamanlarda silinen tüm fotoğrafları kaydırırken kulaklarımda garip bir uğultu duyuyorum.

Yüzlerce fotoğraf var, hepsi birkaç ay öncesine ait ve öldükleri günle bitiyor.

Lanet olsun.

Kahretsin.

Grayson...

O olabilir mi...?

Buna inanmak istemiyorum, ama gerçek tam anlamıyla gözlerimin önünde duruyor.

Koridorda ayak sesleri duyuluyor, fotoğrafların önünden çıkıp telefonu kanepenin minderlerinin arasına bırakıyorum. Hızla koltuğuma geri dönüyorum.

Ethan ve Grayson bir kez daha oturma odasına girerler.

"İstediği gibi ona PlayStation'ımı gösterdim," diyor Ethan hafifçe, d vmelerinden birini kaşıyarak. "Grayson video oyunlarını sevmediği için biraz garipti, ama neyse."

"Sevmiyor musun?" Sydney masumca ona bakıyor, az önce yüzünde gördüğüm üzüntü ve öfkenin izi bile yok. " zg n m Gray. Sevdiğini sanıyordum." Yanındaki kanep yastığını okşuyor ve sonra kaşlarını çatarak eğilip onun telefonunu alıyor. "Bu ne? Grayson, sanırım telefonun cebinden düşmüş."

Tatlı bir gülümsemeyle cihazı ona uzattı ve o da tek kelime etmeden aldı.

Kalp atışlarımı kontrol altına alamıyorum. Düzensiz. Yüksek.

Kulakları sağır edecek kadar.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Kız kardeşimin erkek arkadaşı, tüm bu zaman boyunca aradığımız kurt adam avcısı olabilir.

Ve eğer  yleyse...

Öfke içimi kaplıyor, yoğunluğu neredeyse beni sendeletecek kadar. Grayson'a aldığı her canın bedelini  deteceğim.

Larissa.

Alixandra.

 lmeyi hak etmeyen iki masum kurt adam. Odanın diğer ucundan Grayson'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Halkıma zarar verip paçayı kurtarabileceğini mi sanıyorsun? Kız kardeşimi kötü niyetli oyunlarına alet edersin?

İhtiyacım olan kanıtı bulduğumda, seni mevcut Konsey'e teslim etmeyeceğim.

Seni kendi ellerimle

 ld receğim. Oyun

başladı.

Kırk Yedi

IZZY

"Isabella Martin, lütfen ana ofise gelin. Tekrar ediyorum, Isabella Martin, lütfen ana ofise gelin. Teşekkürler."

İnterkom bir kez cızırdadıktan sonra sessizleşti.

"Ohhh." KD, kaşlarını müstehcen bir şekilde kaldırarak öne eğildi. "Birisi başını belaya sokmuş."

"Bu sefer ne yaptın? Basketbolcu tarafından yere indirildin mi?" Ashlinn, kısa kahverengi saçlarını tarayarak alaycı bir şekilde sorar.

"Sizler çok komiksiniz," dedim ciddi bir ifadeyle, dikkatimi Bay Remington'a çevirerek.

Remington'a yöneltiyorum.

Yedek öğretmen başını bir kez sallar ve "Eşyalarını al. Ders bitmek üzere ve okul bitmeden geri dönebileceğini sanmıyorum." der.

Sırt çantamı omzuma atarken, bunun neyle ilgili olabileceğini merak etmeden duramıyorum.

On sekizinci doğum günüm mü? Hayır, bu delilik. Neden kimse bunu umursasın ki?

Yanlış bir şey mi yaptım?

Yıl sonu albümü dersinden çıkıp ofise doğru aceleyle giderken, sorular kasırgada savrulan yapraklar gibi kafamda dönüp duruyor.

Sonunda vardığımda, tatlı sekreter Olive çenesini Christian Montgomery'nin kapalı kapısına doğru salladı.

"Seni bekliyor tatlım," diyor bana nazikçe, çoktan bilgisayarına dönmüş durumda. Odadaki tek ses, klavyeye vuran tırnaklarının çıkardığı ses.

Bir dakika...

Christian mı beni görmek istiyor?

Christian Montgomery, gördüğüm en seksi adam?

Heyecan dalgası sinirlerimi sarar, ama bu duygu yoğunlaşmadan onu bastırmaya çalışırım. Onun benden ve müdür yardımcımın çok daha yaşlı olduğunu kendime hatırlatmam gerekir. Bu aptal okul kızı aşkı gitmeli. Hemen.

Yine de, kapalı kapısına parmak eklemlerimle vururken kalbim neredeyse acı verecek kadar hızlı atıyor. Bir an sessizlik oluyor ve Olive'in yanıldığı, onun beni görmek istemediği düşüncesine kapılıyorum, ama tam o anda kapı açılıyor.

Ve orada, tüm çekiciliğiyle Bay Montgomery duruyor.

Bugün, gözlerine çok yakışan turkuaz renkli bir gömlek giyiyor. Çenesindeki sakalları yeni kesilmiş, bu da ona sofistike ve zarif bir görünüm kazandırıyor.

Ağzımdan salya akıyor mu?

Lütfen salya akıtmadığımı söyleyin.

Bu çok utanç verici olurdu.

Christian kenara çekiliyor ve bana içeri girmem için işaret ediyor.

"Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim, Bayan Martin," diyor kibarca ve arkamızdaki kapıyı nazikçe kapatıyor.

Sesle birlikte sıçrayarak, kollarımda biriken tüylerimdeki ani ürpertiye ya da karnımda canlanan hoş sıcaklığı görmezden gelemiyorum. Kapı kapandığında, oda birdenbire on kat daha küçük görünmeye başlıyor. Yemin ederim ki, vücudu neredeyse elle tutulur bir sıcaklık yayıyor ve bu sıcaklık, bir fırçanın kılları gibi tenimi okşuyor. Tarçın kokusu havayı dolduruyor ve içimden bir parça bu kokuyu derin derin içime çekip yakalamak istiyor.

Ama sonra bunun delice ürkütücü olacağını hatırlıyorum ve temel içgüdülerime boyun eğmek yerine, masasının önündeki sandalyeye oturup ellerimi kucağımda birleştiriyorum.

Christian neredeyse yırtıcı bir zarafetle hareket ediyor, gömlek kolları dirseklerine kadar sıyrılmış ve kravatu gevşetilmiş. Sivri siyah saçlarını eliyle taradıktan sonra karşımdaki koltuğa oturuyor ve zoraki bir gülümseme takınıyor.

"Bu ani toplantı için özür dilerim." Masasının altına uzanıp bir kutu kola çıkarır. "İster misin?" Başımı sallayınca, gözleri parlayarak kutuyu bana atar. "Sakın beni ispiyonlama, tamam mı? Başım belaya girsin istemem."

"Ha. Ha. Çok komik," diyorum kuru bir şekilde, utançtan yanaklarımın yandığını hissederek. "Biliyorsun, bana müdür yardımcısı olduğunu söyleyebilirdin."

Gülümsemesi genişler ve bir anlığına yanağında bir gamze belirdiğine yemin edebilirim. Sonra dudaklarını düz bir çizgiye getirir ve dirseklerini masaya dayayarak öne eğilir. "Seninle görüşmek istedim. İşleri nasıl idare ettiğini görmek için."

Sırt çantamı omuzlarımdan indirip ayaklarımın yanına koyarken, Bay Montgomery'nin sorusunu düşünüyorum. Kişisel hayatımla mı ilgileniyor? Yoksa derslerle nasıl başa çıktığımı mı bilmek istiyor?

Sorularımı dile getirmeden önce, alçak ve samimi bir sesle devam eder. "Buradaki diğer öğrencilerle arkadaşlık kurduğunu biliyorum, bu çok iyi." Bir şey düşünür gibi görünür ve sonra ekler, "Kardeşim de dahil."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi. "Kardeşiniz mi?"

Dudakları seğirdi, ama tam bir gülümsemeye dönüşmesine izin vermedi. "Evet. Ashton. Ashton James."

Ashton mı?!

Ashton, Bay Montgomery'nin kardeşi mi?

Müdür yardımcısını dikkatle inceledim, o pislikle herhangi bir benzerlik aradım ama bulamadım.

Beni kandırıyor mu?

"Teknik olarak üvey kardeşim," diye devam eder Bay Montgomery, yüzümdeki şaşkınlığı açıkça fark ederek. "Aynı anne. Farklı babalar."

"Oh." Ne diyeceğimi düşünürken, ona "Kardeşinin pislik olması üzücü" demek aptalca olur diye karar veriyorum.

"Yakında on sekiz yaşına gireceğini de duydum." Bay Montgomery'nin gözleri yüzüme dikilir, ifadesini okumak imkansız hale gelir. Parmakları masaya tekrar tekrar vurmaya başlar. "Kardeşim veya arkadaşları sana bu konuyu henüz açtılar mı?"

Kaşlarım çatılır. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Yüzünde bir anlık sinirlilik belirir, ama ben bir şey söylemeden önce kaybolur. "Sana hiçbir şey söylemediler mi?"

"Ne hakkında?" Şimdi sinirlenen benim. Bu ne hakkında?

"Hiçbir şey." Bay Montgomery başını sallar. "Hiçbir şey. Onlar sadece... doğum günlerini severler." Dikkatsizce çenesini kaşır, bunun onun gerginlik alışkanlığı olduğunu düşünmeye başlarım. "Ama bilmeni isterim Isabella, herhangi bir sorunun veya endişen olursa bana gelebilirsin."

Ciddi bakışları benimkini yakaladı ve kendimi düşüyor, yuvarlanıyor, başım dönüyor gibi garip bir hisse kapıldım. Sıcaklık içimi kapladı ve midemde toplandı.

"Şey... evet. Tabii. Tamam." Bir saniye daha göz teması kuramadan hızla başka yere bakıyorum.

Onun delici bakışları, beni korkutan bir şekilde savunmamın altını oyuyor gibi.

Kendime milyonuncu kez, onun benim müdür yardımcım olduğunu, aşık olabileceğim bir lise öğrencisi olmadığını hatırlatırım.

Zil çalar ve günün dersleri sona erer. Ses, içsel düşüncelerinden sıyrılan Bay Montgomery'yi korkutur ve bir metre kadar havaya zıplar.

Masasındaki kağıtları karıştırır ve boğazını temizler. "Sanırım seninle konuşmam gereken her şeyi konuştuk. Artık gidebilirsin."

Sırt çantamı almak için eğilip kapıya doğru yöneliyorum.

Ancak ofisten çıkmadan hemen önce, Bay Montgomery'nin kısık sesi bana ulaşır. "Unutma, Isabella. Herhangi bir sorunun olursa bana gelebilirsin. Diğerleri cevap vermekte tereddüt edebilir, ama seni karanlıkta bırakmaya razı değilim."

Ofisten çıkıp koridora adım attığımda, Bay Montgomery'nin son sözlerini kafamda tekrar tekrar düşünmeden edemiyorum.

Ne demek istedi?

Neden benim karanlıkta kaldığımı düşünüyor?

Ve tam olarak kimler benden sır saklıyor?

Kırk Sekiz

ANSEL

"Aşık olmak" kelimesini kullanmayı sevmiyorum. Kulağa çok önemsiz, çok sıradan, çok yumuşak geliyor. Okulumdaki insanlar bu kelimeyi o kadar sık kullanıyorlar ki, artık anlamını yitirmeye başladı.

Brittany Tyler'a aşık. Tyler

Abbie'ye aşık.

Abbie, Paul'a aşık. Ve böylece devam ediyor.

Daha önce bu terimin anlamını hiç anlamamıştım. Birine aşık olmak ne demektir? İnsanlar neden bu terimi kullanır? İngilizce sözlükte bu duyguyu tanımlamak için daha güçlü başka kelimeler yok mu?

Ancak, Isabella Martin'e baktığımda, bu kaba terimin anlamını nihayet anlıyorum.

Göğsümde ağır bir yük var ve her geçen gün daha da büyüyor. Baskı nefes almamı engelliyor, tek yapabildiğim düzensiz nefesler almak. Bu baskı... Birine aşık olmak bu mu demek?

Panik içimi kemiriyor, heyecan sinirlerimi yakıyor.

Bu duygular ne zaman gelişti? Altın saçlı güzelliği ilk gördüğüm anı hatırlamaya çalışıyorum ama sadece artan bir sinirlilik ve rahatsızlık hissettiğimi hatırlıyorum. Onun gibi çoğu kadın bana zaman ayırmaz. Ben çok inek, çok soğuk, çok tuhafım, ciddiye alınacak biri değilim. Beni sadece sınav cevaplarını kopyalayabilecekleri biri olarak görüyorlar.

Ama Izzy öyle değil.

Kız not alırken, konsantre olmuş bir şekilde kaşlarını çatmış ve pembe dudaklarını büzmüş haldeyken, göz ucuyla ona bakıyorum.

Sonsuza kadar konuşan öğretmene dikkatimi vermem gerekirdi, ama vermiyorum. Veremiyorum. O büyüleyici güzellik yakınımdayken gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Fen, benim için en kolay ders, bu yüzden bu derste dikkatimi vermesem de hiçbir şeyi kaçırmayacağımı biliyorum. Ayrıca, tek rakibim biraz arkamda oturan sarışın aptal Ethan.

Ve Ethan'ın da öğretmene hiç dikkat etmediğini sadece Tanrı bilir.

Onu ve kardeşini, Isabella'yı yırtıcı bir ölümcül şiddetle, keskin bir yoğunlukla izlerken birden fazla kez gördüm, bu da tüylerimi diken diken ediyor. Bu iki kardeşin midemi bulandıran ne olduğunu bilmiyorum...

Dürüst olmak gerekirse, sadece onlar değil, ama bunu kendime itiraf etmek bile beni deli gibi hissettiriyor. Bu öğrencilerin çoğu beni ürkütüyor. Ethan ve Emery, öncelikle, ama aynı zamanda arkadaşları Reid ve Ashton. Desiree ve ekibi. Kain.

Isabella'ya bir kez daha bakarken, kalemimin ucuyla siyah tezgahın kenarına vurmaya başladım.

Izzy.

Onu ne kadar uzun süre incelersem, kalbim o kadar hızlı atıyor. Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim?

Ben güzel kadınlara aşık olan türden bir erkek değilim.

Ve kesinlikle güçlerimi açıkça kullanan türden bir adam da değilim.

Dikkatimi onun profilinden uzaklaştırıp, kalemi sıkıca tutmaktan beyazlaşan parmak eklemlerime bakıyorum.

Izzy tam olarak ne gördü?

O yarı baygın durumdaydı ve kesinlikle sayıklıyordu, bu yüzden olan biten her şeyi hayal gücüyle uydurduğunu umuyorum.

Ama ya öyle yapmadıysa?

Ya cevaplar isterse? Ona ne diyeceğim?

Annem bana her zaman yeteneklerimi sır olarak saklamamı söylerdi. Ve onlara yeteneklerim diye hitap ederdi.

"Kimse senin yaptıklarını bilmemeli, oğlum," derdi, oval yüzünde gözleri iri ve çılgınca. *"Seni benden alacaklar."*

Bu yüzden ağzımı kapalı tuttum ve bu tanrının unuttuğu kasabada kimseyle arkadaşlık kurmayı reddettim. Kendimi koruyabileceğim tek yol buydu.

Ama Izzy, suda bir damla mürekkep gibi, hızla yayılıyor ve yoluna çıkan her şeyi tüketiyor.

Eminim benim ne olduğum ve neler yapabildiğim için bir isim vardır, ama araştırmalarım sonuçsuz kaldı. Belki de radyoaktif bir örümcek tarafından ısırılmış bir süper kahramanım. Ya da belki Hogwarts'a kabul edilmeyi bekleyen bir büyücüyüm. Hatta güneş ışığında parlamam gerektiğini bilmeyen bir vampir bile olabilirim.

Sanırım bunun bir önemi yok. Kimse benim güçlerimin gerçeğini bilmediği sürece, ne istersem o olabilirim.

Ve benim istediğim şey normal bir genç olmak.

"Tamam, sınıf." Öğretmenimiz bir kez ellerini çırpı. "Neden dersin geri kalanında laboratuvar partnerinizle dersi gözden geçirmiyorsunuz? Ders kitabınızın yüz üçüncü sayfasında alıştırma soruları var."

Sandalyeyi döndürerek Izzy'ye tam olarak bakarken titrek bir nefes verdim. Kemik yapısının narin, neredeyse elf gibi olduğunu, dudaklarının ise tam tersine dolgun olduğunu fark etmeden edemedim. Genel etkisi parlak. Ruhani. Şehvet, kanımda açgözlü bir cehennem gibi dolaşüyor.

Dudaklarımı düz bir çizgiye zorlayarak ondan uzaklaşıp ders kitabına odaklanıyorum.

Ancak, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sayfadaki tek bir kelimeyi bile okuyamıyorum. Harfler birbirine karışıyor, bozuluyor ve belirsizleşiyor.

"Hangi sorudan başlamak istersiniz?" diye tatlı bir sesle soruyor.

Cevap vermek için ağzımı açtığım anda, yukarıdaki interkomdan bir cızırtı duyulur ve sekreterimizin sesi odaya yayılır.

"Bay Holter, lütfen Ansel Harthorne'u ofise gönderin. Tekrar ediyorum, Bay Holter, lütfen Ansel Harthorne'u ana ofise gönderin. Teşekkürler." Bir klik sesi duyulur ve ardından sessizlik olur.

Bay Holter, ödevlerimizi notlandırdığı yerden başını kaldırır. Sessizce çenesini kapıya doğru uzatır ve ben de ders bitmeden buraya geri dönemeyeceğimi bilerek hızla eşyalarımı toplarım. Izzy endişeyle bana bakar ama ben onun sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek sınıfı hızla terk edip uzun koridora doğru koşarım.

Bu benim notlarımla mı ilgili?

En son yaptığım ödevleri düşünmeye çalışıyorum.

Hepsinde yüzde yüz almamış olabilirim - altın saçlı melekler hakkında düşüncelerle biraz meşguldüm - ama kesinlikle çok iyi notlar aldım. Belki de bu mezuniyet konuşmasıyla ilgili...

Koridorun sonuna geldiğimde ve beni bekleyen tanıdık bir figür gördüğümde, her iki yanındaki iki adamı uzaklaştırmaya çalışan, ciğerlerim ayaklarımla birlikte durur.

"Bana yaklaşma!" Annemin sesi çığlık ile ağlama arasında bir şeydi.

Uykusuzluğunun kanıtı olan lekeli yüzü endişeyle iki yöne birden dönüyor.

Kahretsin.

"Bayan Harthorne," diyor Bay Montgomery yumuşak, yatıştırıcı bir sesle, "burada kimse size zarar vermez."

"Sakinleşmeniz gerekiyor," diye ekliyor Bay Remington, kaşlarını çatarak.

Annem başını sallıyor, örgüsünden kaçan gri saç telleri uçuşuyor.

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır." Acı dolu bir çığlık atarak avuçlarını alnına vurur.

Bu ses beni harekete geçirir ve kalan mesafeyi koşarak kat ederim.

"Anne, ne oluyor?" Sırt çantamı yere atıp ona doğru koşarım. O benden o kadar küçük ki, göğsüme bile yetişmiyor. "Hemşiren nerede?"

"Az önce buraya geldi," diyor Bay Montgomery, dağınık siyah saçlarını eliyle düzeltirken.

"Gitmeliyiz, oğlum. Gitmeliyiz." Annem, yüzündeki her bir soğuk çizgide çaresizlikle dolu bir ifadeyle kolumu çekmeye başlar.

"Anne, ne oluyor?" diye tekrar soruyorum. Ellerimi omuzlarına koyuyorum —kemikli ve ince olduklarını görmezden gelerek—ve yüzünü net görebilmek için onu geri itiyorum. "Neden buradasın? Shelby nerede?"

Shelby, babam öldüğünden beri yıllardır annemin hemşiresiydi. Annem... Bunu pek iyi karşılamadı. Babamın ölümünün bir kaza olduğunu ve katillerin aslında benim peşimde olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

Ve bir konuda haklı. Babamın ölümü bir kazaydı. Yollar buzluysa ve o çok hızlı sürüyordu. Hikayenin sonu. Başka araba yoktu, kaza yerine yakın kimse yoktu, cinayet izi yoktu.

Ama bunu anneme anlatmaya çalışın.

Birinin peşimde olduğuna ikna olmuş gibi görünüyor, bu yüzden bu ıssız yerin ortasına taşındık.

"Anne..." Utançımın ses tonuma yansımamasına çalışıyorum.

Bay Montgomery ve Bay Remington'ın burada olup konuşmamızı dinlemelerinden nefret ediyorum. Benim hakkımda ne düşünüyorlar? Annem hakkında?

"Gitmeliyiz. Buradalar. Seni buldular." Annem rüzgarda yaprak gibi titriyor.

Neredeyse yanacakmış gibi bir hızla öne atılıyor ve bileğimi yakalıyor. Tutuşu beni kelepçelemiş gibi.

Üstümde zil çalıyor ve koridorlar öğrencilerle dolmaya başladığında içimden küfrediyorum. Yanaklarım kızarıyor.

"Anne, ofise gidelim..."

Kolumu sallar. "Seni benden alacaklar, oğlum. Sana zarar verecekler. Bana zarar verecekler. Gitmeliyiz. Kaçmalıyız. Yapmalıyız..."

Annem aniden konuşmayı keser ve gözleri omzumun hemen arkasındaki bir şeye odaklanır.

Hayır, bir şey değil.

Birisi.

Siktir. Hayır.

Hayır, hayır,

hayır, hayır.

"Ansel?" Izzy endişeli bir sesle sorar. "İyi misin?"

Yanımda durmak için hareket eder ve annemin gözleri iki ısı güdümlü füze gibi ona odaklanır. Ve benim için tam bir dehşet olan şey, gözleri sertleşir, buz gibi olur ve saf kötülükle dolup taşar.

"Sen," diye tıslar annem, beni bırakarak. Izzy'ye doğru ağır adımlarla yürür ve kemikli parmağını diğer kızın göğsüne batırır. "Bu senin suçun! Seni aptal sürük."

Elini kaldırdı ve ben hiçbir şey yapamayacak kadar yavaşım, ayaklarım yere yapışmış gibiydi.

Elini Izzy'nin yanağına değdirmeden hemen önce, Bay Montgomery ve Bay Remington oraya gelerek onu durdururlar. Remington, öfkeli ifadesine rağmen şaşırtıcı derecede nazik bir şekilde bileğini tutar ve Montgomery iki kadının arasına girer. Izzy'yi dikkatlice bir kez daha inceler, sanki iyi olduğundan emin olmak istercesine, sonra anneme odaklanır.

Utanç beni tamamen yutmak üzere.

"Bayan Harthorne, korkarım sizi buradan ayrılmanızı rica etmek zorundayız." Montgomery'nin sesi sakindir, ama gözleri serttir. Buz gibidir.

Kollarını göğsünde kavuşturarak Izzy'nin önüne koruyucu bir şekilde geçer.

"Bu kaltak kocamı öldürdü, şimdi de oğlumu öldürecek!" Annem bağırır, ağzından tükürükler sıçrar.

Öğrencilerin çoğu artık durmuş, beşimizi çevreleyen büyük bir kalabalık oluşmuş.

Yerimin altından bir delik açılmasını istiyorum.

Annemin ruh hali değişimlerinin akıl hastalığından kaynaklandığını bildiğim için ondan hiç utanmamıştım, ama o anda... ondan nefret ettim.

Ondan nefret ediyorum.

Kimsenin gözlerine bakamıyorum.

"Onu eve götüreceğim," diyorum Montgomery'ye sessizce, annemin kolunu tutup onu sürüklemeye başlıyorum.

O da bana direniyor, topukları muşamba fayanslara batıyor ve omzunun üzerinden bağırıyor: "Oğlumdan uzak dur!"

"Anne," diye fısıldayarak tısılıyorum, adımlarımı hızlandırıyorum, yanaklarım kızarıyor, utanç beni bir balon gibi şişiriyor.

Izzy'ye özür dilemek istiyorum, ama bu kelime çok önemsiz geliyor. Ayrıca, özrümü kabul edeceğini de sanmıyorum.

Muhtemelen bundan sonra benimle bir daha asla konuşmayacak. Onu suçlamıyorum.

Annemi dışarıya sürüklercesine çıkarırım ve köşeyi döndüğümüzde ancak o zaman biraz gevşer, içindeki mücadele azalır. Yürümekten vazgeçerim ve o, boğuk bir hıçkırıkla bana yaslanır.

"Çok üzgünüm," diye fısıldayarak ağlar. "Çok üzgünüm."

Ne yapacağımı bilemeden kollarımı yanımda sarkık tutuyorum.

Bir süre sonra, tereddütle ona sarılır, yüzünden karışık saçlarını okşayarak uzaklaştırırım. "Sorun yok anne. Sorun yok."

"Çok üzgünüm. Çok üzgünüm." Sonra hıçkırarak ağlamaya başlar.

Ertesi sabaha kadar ağlamayı kesmez.

Kırk Dokuz

EMERY

O pislik, arka sokaklarda manevra yaparken telefonundan kafasını bile kaldırmıyor. Her hareketini takip eden avcıdan tamamen habersiz.

Onu izliyor. Hata yapmasını bekliyor. Hata yapmasını umuyor.

Kapüşonumu çekip, sarı saçlarımı ve dövmelerimin çoğunu gizliyorum ve başımı eğik tutuyorum. Sokaklarda dolaşan bir gölgeden başka bir şey değilim.

Bir hayalet.

Bir haftadan fazladır Grayson'ı takip ediyorum ve şu ana kadar çok heyecan verici bir şey yapmadı. Dairesinden sadece birkaç kez çıktı ve o da alışverişe ve Çin yemeği almaya gitti. Görünüşe göre zamanının çoğunu evde geçiriyor.

Bu da onun dairesine girip çıkmam gerektiği anlamına geliyor.

Bu akşam erken saatlerde onu telefonda gördüm, ancak trafik çok yoğun ve kiminle konuştuğunu duyamadım. Ancak Grayson'ın bir yabancıya bu akşam onunla buluşacağını söylediğini duydum.

Sadece sabırlı olmam gerekiyor.

Grayson, apartman kompleksine giriyor — sıradan, beş katlı, boyası dökülmüş ve kirli pencereleri olan bir bina

—ve ben birkaç dakika bekledikten sonra kurt hızıyla koşarak kapıyı kapanıp kilitlenmeden yakaladım. Lobide içeri girdim ve odayı gözden geçirdim.

Grayson yok.

Derin bir nefes alıp, merdivenlerde ayak sesleri gibi bir ses duyana kadar duyularımı dışarıya yöneltiyorum. Grayson merdivenlerden daha yüksek bir kata çıkıyor olmalı — asansörün önüne yapıştırılmış kocaman bir ARIZALI tabelası olduğunu düşünürsek bu mantıklı.

Attığı her adımı sayarım ve dairesinin üçüncü katta olduğuna karar veririm. Ayak sesleri uzaklaşınca ben de merdivenleri koşarak çıkarım, ayaklarım beton basamaklarda tüy kadar hafiftir. Üçüncü katın kapısını açtığımda gıcırdar ve içimden irkilirim, girişinde donakalırım. Kimse dairesinden fırlayıp neden burada olduğumu sormayınca rahatlamaya başlarım.

Bir kez daha, gelişmiş duyularımı kullanarak dinlemeye başlıyorum.

Bir apartman dairesinde bir çift kavga ediyor, koridorun ilerisinde bir bebek ağlıyor. Başka bir dairede kapı çarpıyor ve boğuk küfürler duyuyorum.

Gözlerimi kapatıp konsantre olmaya çalışıyorum ve sonunda "Gracie" diyen sert, boğuk bir ses duyuyorum.

Tek taraflı konuşmaya odaklanıyorum.

"Gracie, lütfen şu lanet telefonu aç. Konuşmamız lazım." Bir duraklama olur ve ardından, "Çok üzgünüm. Bırak da açıklayayım. Sen istesen de istemesen de oraya geliyorum."

Gracie...

Kız kardeşimin haklı olduğu ortaya çıkınca içimde ağır bir his oluşur. Onu aldatıyor. Hemen sonuca varmak istemem, ama sadece aşık bir erkek, bir kız onunla konuşmadığı için bu kadar çaresiz ve kalbi kırık konuşabilir.

Yani o *hem* çılgın bir katil *hem de* aldatan

bir adam. Ona olan nefretim artıyor.

Şimdi tek yapmam gereken kanıt bulmak, sonra da bunu babama ve diğer Konsey üyelerine göstermek.

Ya da onu kendim öldüreceğim.

Grayson bir saat daha dairesinde kalıyor — hayatımın en garip ve rahatsız edici saati, ben ise koridorun sonunda çömelmiş, lanet olası bir sapık gibi saksı bitkisinin arkasına saklanıyorum — sonunda gidiyor.

Büyük, ürkütücü adamın merdivenlere doğru ilerlemesini izlerken derin bir nefes alıyorum. Onun tamamen gittiğinden emin olmak için on beş dakika daha bekliyorum, sonra boktan saklanma yerimden çıkıp onun kapısına doğru aceleyle gidiyorum.

Geç de olsa, bunun delilik olduğunu anlıyorum. Tek başıma bir katilin dairesine girmeyeceğim, ama bunu umursamıyorum. Kime söyleyeceğim ki? Ethan'a mı? Bu düşünce bile gülünç.

Hayır, sürü arkadaşlarıma söyleyemem. Benimle gelmek isteyecekler ve onlara ihtiyacım yok. Şimdi değil. Asla.

Bu işi tek başıma halledebilirim.

Cüzdanımdan kredi kartımı çıkarıp kapının aralığından içeri sokuyorum, mandala takılmasını sağlamaya çalışıyorum. Kilit birkaç denemede açılıyor, kapıyı hızla itip içeri giriyorum.

Daire küçüktü ve mobilyaları azdı. Grayson'ın bir haftadan fazla bir süredir buraya girip çıktığını görmemiş olsaydım, burada kimsenin yaşamadığını düşünürdüm. Evet, mobilyalar vardı, ama bunlar bir gencin evinde değil, sahte bir evde göreceğiniz türden mobilyalardı. Sadece bir yatak ve bir komodin vardı. Lanet olası bir televizyon bile yoktu.

Hangi on dokuz yaşındaki gencin televizyonu olmaz ki?

Önce komodini kontrol ediyorum, ama orada bir şey bulmayı beklemiyorum. Bu çok basit olurdu ve Grayson hiç de öyle birine benzemiyor. Ne aradığımı bile bilmiyorum.

Vücut parçaları mı?

Cinayetlerini ayrıntılı olarak anlattığı bir günlük mü? Fotoğraflar mı?

Komodinden yatağa, yataktan mutfığa geçiyorum. Buzdolabı pizza kutuları, biralar ve fast food poşetleriyle dolu. Dolaplar neredeyse boş. Lanet olası fırını bile kontrol ediyorum.

Mutfakta gizli bir şey olmadığından emin olduktan sonra banyoya geçiyorum. Burası evin en çok kullanılan kısmı gibi görünüyor; lavabonun yanında diş fırçası ve diş macunu, tıraş bıçağı, tarak, deodorant tüpü, duşta şampuan ve vücut şampuanı var.

Ama suçlayıcı bir kanıt yok.

Henüz kontrol etmediğim tek yer dolap, ama Grayson'ın orada bir şey saklayacak kadar akıllı olmadığını düşünüyorum. Sonuçta, kötü niyetli dahiler *her zaman* eşyaları dolabın döşeme tahtalarının altına saklarlar. Bu kural kitabıdır.

Ve Grayson bana kurallara uyan bir tip gibi gelmiyor.

Elimi kapı koluna koyduğum anda, dairenin hemen dışından ayak sesleri duyuldu.

Donup kaldım, vücudumdaki tüm kaslar kaskatı kesildi.

Kahretsin.

Çaresizlik hareketlerimi hızlandırdı, yatağa doğru daldım ve gizlice yatağın altına yuvarlandım, toz ve diğer

tatsız maddelerin hissini görmezden gelmeye çalışıyorum. Boğazımda öksürük yükseliyor, ama kararlılığım sayesinde onu bastırıyorum.

Dairenin kapısı açılır ve Grayson içeri girer. Ne yaptığını göremiyorum, ama ayak sesleri banyo yönüne doğru gidiyor.

Eğer işemeye gidiyorsa, belki kaçabilirim. Sadece sessiz ve hızlı olmam gerekiyor...

Ama kapının kapandığını gösteren o karakteristik sesi duymuyorum.

Grayson banyoda birkaç dakika dolaşıyor ve ben yatak altından dışarıyı görebilmek için hafifçe kayıyorum.

Ne halt ediyor bu adam?

Sırtı bana dönük, ama banyonun girişinde durmuş, aynalı ecza dolabına bakıyor. Orada ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum, ama sanırım sadece birkaç tuvalet malzemesi var. Onun dikkatini çekecek kadar ilginç bir şey olmadığı kesin.

Onun kısık sesi odada yankılanıyor ve ben yine hareketsiz kalıyorum. "Gracie, bir işim çıktı, ama sonra senin evine uğrayacağım. Konuşmamız konuşmamız gerek. Sana söylemem gereken bazı şeyler var." Bir süre durduktan sonra, neredeyse isteksizce ekler: "Seni seviyorum."

Gracie...

Gracie de kim lan?

Onun kimliğini bilmek, aradığım kesin kanıt olabilir.

Sydney'in inandığı gibi Grayson'ın metresi mi, yoksa bir akrabası mı?

Ben ilk seçeneğe daha yakınım, ama ikincisini de tamamen göz ardı edemem.

Sessizlik havayı kaplıyor, sadece tuşların tıklaması bozuyor. Sonra Grayson, flip telefonunu kulağına tutarak banyodan çıkıyor. Yüzünde somurtkan bir ifade var.

"Nerede buluşmak istersin?" Grayson'ın sesi keskin ve öfkeli, keskin bir şiddetle doludur.

Bu, Gracie denen kıza karşı kullandığı yumuşak ses tonu değil.

Kişinin cevabını duymak için kulaklarımı dikiyorum.

"Her zamanki yerde. Beş dakika." Erkek sesi tanıdık geliyor, ama nereden tanıdığımı tam olarak hatırlayamıyorum.

Okuldan olabilir mi? Belki...

"Siktir." Grayson koyu saçlarını eliyle tarar. "Bu son kez, duydun mu? Artık yok. Bitti."

Diğer adam kıkırdar. "Ben bitti dediğimde bitmiş olursun. İtaatsizlik edersen ne olacağını biliyorsun."

Grayson çenesini sıkar ve boş eliyle sıkı bir yumruk yapar. "Onu rahat bırakın lan."

Onu mu?

Sydney

mi?

Gracie?

Kafamda sorular dolaşır.

"Beş dakika." Sonra telefon kesildi.

Grayson derin bir nefes alır ve yemin ederim ki, gerginliği derisinin altında atışlarını görebiliyorum. Başını eğip gözlerini kapatır, göğsü hızla inip kalkar. Uzun bir süre hareketsiz kalır, tamamen sabit durur.

En ufak bir hareketin bile onun dikkatini çekeceğinden korkarak nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Sessizlik çok kırılgan, kopmak üzere olan yıpranmış bir ip gibi.

Grayson kendini kontrol altına almış gibi görünüyor, dikleşir ve cebinden anahtarlarını çıkarır. Tek kelime etmeden daireden çıkar ve kapıyı çarparak kapatır.

Otuz sayarım — her saniye ölüm çanı gibi gelir — ve sonra yatağın altından dışarı çıkarım. Kot pantolonumu kirleten toz ve kiri kaşlarım ve hepsini silmeye çalışırım ama başaramam. Bunun boşuna olduğunu anlayınca ayağa kalkar ve banyoya giderim.

Aynalı dolaba neden bu kadar ilgi duyuyordu?

Tereddütle, kalbim güm güm atarken, dolabı açarım. Ama daha önce olduğu gibi, sadece birkaç tuvalet malzemesi görürüm. Suçlayıcı hiçbir şey yok.

Parmağımı dış kenara koyup aşağı doğru kaydırımdım ve bir şeye takıldığında kaşlarımı çattım. Hafifçe bastırdım ve raf açıldı, ilk rafın arkasında ikinci bir raf ortaya çıktı.

Gizli bir bölme. Bingo.

Gördüğüm tek şey olan iPhone'u aldım ve tuş takımına kaşlarımı çatarak baktım. Bu telefonun ve kapaklı telefonun şifresinin aynı olma ihtimali ne kadardı?

Telefon açıldığında, sırtarak "Yakaladım seni, pislik" diye mırıldandım.

Önce onun mesajlaşma uygulamasını tıklıyorum ve Sydney'den bir sürü mesaj buluyorum. İçgüdüsel olarak onun adını tıklıyorum... ve bir gün önce gönderilen yarı çıplak kız kardeşimin fotoğrafını görünce anında kusmak istiyorum.

. Görünüşe göre cevap vermemiş.

"Hayır, olamaz. İğrenç." O mesaj dizisinden çıkıyorum ve kusmamak için kendimi zorluyorum. "Gözlerim için lanet olası bir ağartıcıya ihtiyacım var."

Diğer tek konuşma ise, tahmin ettiğiniz gibi, Gracie ile. Ancak, üzerine tıkladığımda, mesajların yakın zamanda silinmiş olduğunu fark ettim. Söz konusu kızdan sadece tek bir mesaj vardı.

GRACIE

Tamam. Konuşabiliriz. Bu gece.

Gracie ile yaptığı konuşma, daireden ayrılmadan hemen önce aldığı garip telefonla bir ilgisi var mı?

Fotoğraf uygulamasına gidiyorum.

Ve anında kanımın donduğunu hissediyorum.

"Hayır," diye dehşetle nefes alıyorum, telefon elimde titriyor.

Tıpkı kapaklı telefonda olduğu gibi, binlerce olmasa da yüzlerce fotoğraf var. Hepsi de fotoğrafın konusu farkında değilken çekilmiş gibi görünüyor. Birinde, kamera arkasında biriyle konuşurken arkasını dönmüş. Bir diğerinde, başı bir kitaba eğilmiş ve onu fotoğrafçıdan ayıran bir cam var. Üçüncüsünde, caddenin karşı tarafında, telefonuna bakıyor ve takipçisinin farkında değil.

Izzy.

Benim Izzy'm.

"Siktir." Telefon elimden düşer ve yere çarparak ses çıkarır.

Ama bunu neredeyse fark etmiyorum.

Grayson en son kızların fotoğraflarını çektiğinde, onlar öldü. Sümük boğazımı ateş parmakları gibi yakıyor.

Izzy, Grayson'ın bir sonraki hedefi.

Ve eğer hemen bir şey yapmazsam, o da Larissa ve Alixandra gibi son bulacak. Ölü.

Elli

IZZY

Kalbim göğsümde deli gibi çarparken, telefonumu ellinci kez kontrol ediyorum.

Grayson buraya geliyor.

Kaşlarımı çatarak, aynadaki yansımamı bir kez daha inceliyorum. Kız arkadaşı varken bana aşık olduğunu söyleyen bir erkeğin yanında ne giymeliyim? Yıllardır gizlice aşık olduğum, ama karşılığını alabileceğimi hiç ummadığım en iyi arkadaşım?

Omuzları açık, bej renkli bir kazak ve mavi kot pantolon giymeye karar verdim. Sarı buklelerimi açık bıraktım ama biraz şekillendirici sürerek hareketli olmalarını sağladım.

Onu etkilemeye mi çalışıyorum? Belki.

Ona neyi kaçırdığını göstermeye mi çalışıyorum? Kesinlikle.

Diğer kadın olmayacağım. Bunu reddediyorum. Birçok şeyim var ama evlilik yıkıcı biri değilim. Sydney ile çıkmaya devam etmek istiyorsa, bana sahte sözler ve itiraflar yapmamalı.

Grayson aşkın ne olduğunu biliyor mu acaba? Emin değilim. Hayatında pek aşk görmemiş. Ailesi ona kötü davranan pisliklerdi, koruyucu ailesi de onlardan pek farklı değildi. Ona kalbimi açan tek kişi bendim ve bakın bu bana ne kazandırdı.

Kırık bir kalp, karşılıksız bir aşk ve bir türlü geçmek bilmeyen bu yetersizlik hissi.

Sinirlenerek aynadan uzaklaşıp kimya ödevime odaklanıyorum. Ancak sayfadaki kelimelere ne kadar bakarsam bakayım, beynimde bir anlam ifade etmiyorlar. Yabancı dilde bir kitap okumak daha başarılı olurdu.

Birkaç gün önceki kimya dersini düşünmeden edemiyorum, Ansel ofise çağırılmıştı. Ders bittiğinde,

koridorun sonunda durmuş, zayıf, çılgın gözlü bir kadını teselli etmeye çalışırken gördüğümde şaşırdım.

Kadın ona hiç benzemiyordu ve onun evlatlık olduğunu hatırlamam bir dakika sürdü. Onun saçları açık kahverengi, kadıninki ise simsiyah. Onun yüz hatları belirgin ve köşeli, teni soluk. Kadıninki ise minyon ve elf gibi, bakır kahverengi. O, 1,80 boyuyla kadının üzerinde yükseliyor, sanki sert taştan oyulmuş gibi. Kaslarında bile kaslar var. Kadın ise en ufak bir esintinin onu uçuracakmış gibi görünüyor.

Onun soğuk, keskin sözlerini hatırladığımda, sırtımdan bir ürperti geçiyor. O sözler, hedefe nişanlanmış bir ok gibi, önce gerilip sonra fırlatılmıştı.

Ve o hedef benmişim. Zavallı Ansel.

Annesini dışarıya çıkarırken, elini annesinin beline koymuş, yüzünde utançtan bozulmuş ifadesini hala hatırlıyorum. Gözlerime bakamıyordum... ve o günden beri de bakamıyor. Ona sorun olmadığını, anladığımı, kızgın olmadığını söylemek istiyorum, ama bana inanacağından emin değilim.

Ayrıca, benim sempatiyi istiyor mu ki? Biz gerçek arkadaş değiliz ki ?

Yüzümü ovuşturuyorum, aniden kendimi yorgun hissediyorum.

Belki de bu gece Grayson'la buluşmak iyi bir fikir değildir.

Sadece Tanrı bilir, uykusuzluktan ve üzüntüden yapacağım hataları. ve üzgünüm.

"Tık tık." Jake'in neşeli sesi, adamın yatak odama girmesinden önce duyulur.

Düşük bel bir eşofman altı ve kaslı vücuduna yapışan beyaz bir tişört giymiş. Sarı saçları, sanki ellerini defalarca saçlarına geçirmiş gibi, dağınık bir halde ama gülümsemesi bulaşıcı. Ben de gülümsemek için dudaklarımı yukarı çekiyorum.

"Çoğu insan sadece kelimeleri söylemek yerine kapıyı çalar," diyorum kuru bir şekilde.

Elini havada sallıyor. "Semantik."

Odaya doğru ilerler ve kendini yatağıma atar, ayak bileklerini çaprazlar ve ellerini başının arkasına koyar. Bu hareket tişörtünün eteğini yukarı çeker ve kaslı karnının bir kısmını ortaya çıkarır. Jake'in, klişeleşmiş komşu çocuk tipi bir yakışıklılıkta olduğunu itiraf etmeliyim. Ne yazık ki

Onun hakkında böyle hissetmemem çok yazık. Grayson'dan veya diğer adaylarımdan kesinlikle daha iyi bir erkek arkadaş adayı.

Ugh.

Erkekler aptal.

"Neden bu kadar şık giyindin?" Kaşlarını imalı bir şekilde oynatıyor. Dudaklarında sırtıkan bir gülümseme beliriyor. "Randevun mu var? Ethan'la mı? Lütfen Ethan'la olduğunu söyle. Onları destekliyorum."

"Onları *destekliyor musun?*" Elimini kalçama koyup yana doğru eğildim. "Kaç yaşındasın sen? On iki mi?"

"Zihinsel olarak mı? Evet." Gözünü bile kırpmıyor. "Ama ciddi, Ethan'la mı?"

Bacaklarına dokunarak yerinden kalkmasını işaret ettim ve o da bacaklarını geri çekerek oturmam için bana yer açtı.

Bacaklarımı çaprazlayıp nefesimi veriyorum. "Hayır, randevu değil. Ethan'la da değil. Bu gece... biriyle buluşacağım."

Yanaklarım bir anda kızardı.

"Gizemli geliyor. Kim o?" Dik oturur ve çenesini çekilmiş dizlerine dayar, masumiyet timsali bir görüntü.

Bir yanım Jake'e Grayson'dan ve onunla ilgili olan her şeyden bahsetmek istiyor. Jake'in beni destekleyeceğini biliyorum. Ancak, bir yanım onun ne diyeceğinden korkuyor. Büyük olasılıkla, Grayson'ı bırakmamı söyleyecek ve ben bunun için yeterince güçlü olduğumdan emin değilim. Grayson, küçük bir kız olduğumdan beri hayatımın bir parçası ve onu kaybetmek, bir uzvumu kaybetmekle eşdeğer olur.

Bir bacağım olmadan yaşayabilir miyim? Evet. Yaşamak ister miyim? Hayır. Hayır, istemem.

Grayson benim bir parçam. Savunmamı aşır ruhumda kendine bir yer edindi. Onsuz bir gelecek düşünemiyorum ve bunu isteyip istemediğimi de bilmiyorum.

"Başka bir şey konuşabilir miyiz?" diye yalvararak ellerimi dua pozisyonunda birleştiriyorum. Etkisini artırmak için kirpiklerimi kırıyorum. "Lütfen?"

Bana şüpheyle bakar ama sonunda razı olur. "Tamam, peki. Aslında odana bir neden için geldim ve bu sadece aşk hayatınla ilgili seni rahatsız etmek değildi." Yaramazca sırıtıyor ve sırtımda bir tedirginlik hissediyorum. "Yarın doğum gününde ne yapacaksın?"

Ağzım açık kalır. "Ne-ne?"

"Oh lütfen. Öğrenemeyeceğimi mi sandın?" Omzunu omzuma değdirmek için bana doğru eğildi. "Her şeyi biliyorum... yarın on sekizinci doğum günün olduğu gerçeğı de dahil."

"Jake..." Yanaklarımın yandığını hissediyorum. Ellerimi yanaklarıma koyup, gerçekten alev almadıklarından emin oluyorum. "Bu konuda çok gürültü koparmak istemiyorum."

Bu yüzden doğum günümün yaklaştığını kimseye söylemedim. Hale ve Gerry elbette biliyorlar, ama bunu gizli tutmayı kabul ettiler.

Doğum günleri konusunda pek iyi bir geçmişim yok. Son birkaç doğum günüm...

Titriyorum.

"Bu hafta sonu parti yapacak mıyız?" Düşünceli bir şekilde parmağını çenesine koyar. "Doğum gününün Çarşamba gününe denk gelmesi çok kötü. Oh! Belki Cuma günkü maçtan sonra parti yapabiliriz. O olaydan beri hiç maça gitmedin."

"Yere düşürüldüğüm ve neredeyse öldüğüm zamanı mı kastediyorsun?"

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Neredeyse ölmüyordun. Dramatik olma. Ama bu cuma son sınıf gecesi. Ashton maçtan sonra her zaman büyük bir parti verir."

"Ashton mı?" Burnumu kırıştırırım. "Ve neden büyük Ashton James'in verdiği partiye gitmek isteyeyim ki?" Başımı yana eğip sorarım, "Onun soyadı ne ki? James mi? Yoksa ikinci adı James mi? Yoksa bu onun ilk adının bir parçası mı?"

Jake karanlık bir şekilde güldü. "İlgi duymadığını söyleyen biri için fazlasıyla ilgileniyorsun gibi görünüyor."

"Düşmanlarını tanı falan." Elimini havada küçümseyici bir şekilde salladım. "Şimdi devam et. Senior gecesi ve partilerden bahsediyordun."

Gözlerini devirir ama devam eder. "Her neyse, ona sorarsak, bunu bir doğum günü partisi de yapabiliriz."

Boğazımda bir kahkaha patlar. "Gerçekten mi? Ashton'ın bana doğum günü partisi düzenlemek isteyeceğini mi düşünüyorsun? Benim bunu isteyeceğimi mi düşünüyorsun? Birbirimizden nefret ettiğimizi biliyorsun, değil mi?"

Ve bu abartı bile değil. Ashton gündüzleri sanki ben yokmuşum gibi davranmayı seviyor. Öğle yemeğinde onun masasına otursam bile, beni kasten görmezden geliyor.

"Sana nasıl baktığını görüyorum," diyor Jake gizemli bir şekilde. "Sanki uzaklaştırmak istediğı bir osuruk gibi mi?"

"Hayır, ona öyle bakan sensin, tersi değil." Elimi tutup sıkıyor. "Ama büyük bir doğum günü partisi istemiyorsan, sorun değil. Lissa ve diğerleriyle film falan izleyebiliriz." Dudaklarını büzerek odanın karşı tarafındaki boş yatağa bakıyor. "Ya da sadece diğerleriyle."

"Sence Lissa iyi olacak mı?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

Onu artık neredeyse hiç görmüyorum. Sabahın birine ya da ikisine kadar, ya da Hale ve Gerry onu yatmaya gönderene kadar dinlenme odasında kalıyor, sonra da şafak sökünce gizlice dışarı çıkıyor. Etrafta olduğunda sessiz ve somurtkan.

Onun durmak bilmeyen sohbetlerini özleyeceğimi milyon yıl düşünmezdim.

"Hale ve Gerry'nin onu terapiye göndermekten bahsettiklerini duydum. Bence bu onun için iyi olur." Gözünün ucuyla bana bir bakış attı. "Peki ya sen?"

"Bana ne olmuş?"

"Sen iyi misin?" Başparmağının ucuyla parmak eklemlerimi okşadı. "Sen de Lissa'nın gördüğü şeyi gördün, ama tüm dikkatimiz onun üzerinde."

Çaresizce omuz silkiyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Jake'e, cesedi görmek beni üzmüş olsa da mahvetmediğini nasıl açıklayabilirim?

Alixandra'nın gördüğüm ilk ceset olmadığını ona nasıl söylerim?

Neyse ki — ya da ne yazık ki, nasıl baktığına bağlı olarak — yüksek, otoriter bir sesin "Onu görelim!" diye bağırmasıyla cevap vermekten kurtuldum.

Emery?

Jake ile göz göze geliriz ve ikimiz birden aşağı kata koşarız.

Hale ve Gerry, Ethan, Emery, Reid ve Ashton'a karşı durmuş, fuayede bekliyorlar.

Şaşırtıcı bir şekilde, Emery önderlik ediyor gibi görünüyor, yüzü öfkeyle çarpılmış ve kendine güvenen gülümsemesi ortada yok.

"Anlamıyorsun..." Emery başlar. "Hayır, *sen* anlamıyorsun," Hale tıslar.

Üvey babamı daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklardan dudaklarını büzmesine kadar yüzünün her çizgisinde bu duygu okunuyor.

"Şimdi sırası değil..."

"Ona da diğerklerine yaptığı gibi zarar verecek!" Emery patlar. Zarar vermek mi?

Neden bahsediyor? Diğerkleri kim?

"Bu ciddi bir suçlama," diyor Gerry sakın bir şekilde, kollarını göğsünde kavuşturarak. Deri ceketi bu hareketle gıcırıyor.

Ashton beni ilk fark eden kişi olur, ama bu beni şaşırtmaz. Bana karşı bariz nefretine rağmen, yaptığım her küçük harekete dikkat kesilmiş gibidir. Kafeteryada yerimi değiştirdiğimde, gözleri bana odaklanır ve kaşları arasında bir kırışıklık belirir. Desiree ve diğerkleriyle koridorda yürürken, yaptığı konuşmayı bırakıp sadece... bana bakar, karanlık bakışları soğuk ve değerlendircidir. Sanki sergileniyormuşum gibi hissediyorum kendimi, iki slayt arasına sıkıştırılmış ve mikroskop altına konmuş bir kelebek gibi.

Boğazını temizliyor ve Emery hemen konuşmayı kesiyor, göğsü inip kalkıyor ve boynuna kırmızı bir kızarıklık yayılıyor.

"Emery? Ethan? Reid? Siz burada ne yapıyorsunuz?" Ashton'a bir bakış attım. "Ve onu neden getirdin?"

Ashton benim çocukça davranışlarıma gözlerini devirir ama yorum yapmaz. İyi. Emery beni görünce tüm vücudu sarkar ve Jake'i neredeyse iterek önüme koşar.

Beni kollarına alır ve yanağını başımın üstüne koyar. Ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden

kollarımı yanımda sarkık bırakıyorum.

"İyisin. Tanrıya şükür," diyor. "Um... evet?"

Neden iyi olmayayım ki?"

"Ben de bunu bilmek isterim," diyor Ass-ton kuru bir şekilde. "Emery, hayatının tehlikede olduğuna inanıyor gibi görünüyor, ama bize bundan daha fazla bilgi vermedi."

Bir dakika... ne?

"Hayatım tehlikede mi?" Emery'yi, onun etkileyici yeşil gözlerine bakabilmek için biraz geri itiyorum. "Neden bahsediyorsun?"

"Bak, tüm detayları anlatmadan bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum..." Emery omuzlarımı neredeyse acı verecek kadar sıkı bir şekilde sıkıyor.

"Belki de ona tüm detayları anlatmalısın," diye mırıldanır Hale, ama sesi yumuşaktır, sanki o yanlış yorumu benim duymamı istemiyormuş gibi.

"Ya da belki Isabella'yı rahat bıraksak herkes için daha iyi olur," Anal Bleach sıkılmış, neredeyse tembel bir tonla diyor.

Ethan, korkusuz liderlerine dönerek sorar. "Bu kadar pislik olmak zorunda mısın?"

Cum Stain'in gözleri kısılır. "Ben de tam olarak bundan bahsediyorum. O bizi parçalıyor."

"Ya da belki de *bizi* parçalayan *sensin*," diyor Ethan sertçe. "Artık bir aile olmaktan çok uzak, bir sürü gibi bile hissetmiyoruz!"

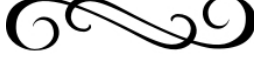
"Biri bana neler olduğunu ve neden benim de bu işe karıştığımı düşündüğünüzü açıklayabilir mi?" Tek odaklanabildiğim şey, Emery'nin az önce bana söylediği "hayatın tehlikede" lafı.

Bu lanet olası kavgalar değil, *bu* benim dikkatimi hak ediyor.

Emery cevap vermek için ağzını açar, ama ne söyleyeceğini hiç duyamam.

Yukarıda bir yerde bir pencere gıcırdayarak açılır ve ayak sesleri yankılanır. Ne oluyor lan?

Elli Bir

REID

Eşini korumalısın.

Eşi. Korumak. Evet. Kurtum kafesine boşuna pençelerini geçiriyor ve bir kez olsun aynı fikirdeyiz.

Izzy'yi korumaktan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Emery bir saat önce bir grup toplantısı çağırıp Izzy'nin tehlikede olduğunu söylediğinde hissettiğim dehşeti kelimelerle anlatamam. Ethan ve Ashton hâlâ biraz temkinli davranıyorlar — Ashton hiçbir şeyin bu kadar basit olacağına inanmıyor ve tüm gerçekleri öğrenmeden harekete geçmeyecek — ama bunun yanlış alarm olması umurumda bile değil.

Ne pahasına olursa olsun Izzy'yi koruyacağım.

Merdivenleri üçer üçer çıkıyorum, aklım tek bir şeyle meşgul.

Av.

Kan. Kana ihtiyacım var. Kurtum salya akıtıyor.

Biri adımı çağırıyor, ama öfkeme kapılmış durumdayım, cevap veremiyorum.

Evde biri var.

Eşimin yanında.

Onu

korumalıyım.

Merdivenlerden uzaklaştıkça tanıdık olmayan koku daha da güçleniyor. Kısa süre sonra, Izzy'nin çiçek kokusunun baştan çıkarıcı, tatlı aromasıyla karışıyor.

Yatak odası.

O, onun yatak odasında.

Bir kükremeyle kapıyı açıyorum, çatlayıp parçalanması umurumda bile değil. Göğsüm, engellenmemiş öfkemin gücüyle inip kalkıyor ve karanlık odada gözlerimin kehribar rengi parladığından eminim.

Orada, pencerenin yanında, tamamen siyah giyinmiş uzun boylu, kaslı bir figür var.

İzinsiz giren.

Korumalıyım.

Şu anda kendi düşüncelerimi kurtumun düşüncelerinden ayırt edemiyorum bile.

Başımı hücum eden bir boğa gibi eğip yabancıya saldırıyorum ve onu yere yatırıyorum. Bir koklama, onun kurt olmadığını doğruluyor, ama tamamen insan olduğunu da hissetmiyorum. Kokusunda, bilinçaltımın sınırlarını gıdıklayan bir şey var...

"Reid!" Ashton bağılıyor ve arkamda ayak sesleri duyuluyor.

Işık yanar ve oda anında yumuşak, altın rengi bir ışıkla kaplanır.

"Aman Tanrım. Grayson!" Izzy.

Altımda yatan adam, Grayson, bu sese gerginleşir ve anında çeneme bir yumruk atar. Yüzümde acı yayılır, ama onun üstündeki pozisyonumu korurum. Onu bırakmamın imkanı yok.

"Gracie, buradan çık!" Adamın sesi alçak ve kısık, neredeyse mide bulandırıcı. O birkaç kelimeyi söylemek ona zor geliyormuş gibi öksürüyor.

"Gracie?" diye sorar Emery.

"Ne oluyor burada?" diye sorar Izzy. "Reid, ondan kalk!"

"Reid." Nazik bir el omzuma konuyor ve Hale'in kendine özgü, odunsu kokusu havayı dolduruyor. "Onun üstünden kalk da hepimiz konuşabilelim."

Tehdit! Kurtum kafesinin arkasında durmaksızın volta atıyor. Ortadan kaldırılmalı.

Izzy'yi korkutmak istemiyoruz, diyorum ona, ve bunu çoktan yaptığımı fark edince boğazıma bir yumru oturuyor.

Siktir.

Şu anda ona nasıl görüldüğümü hayal bile edemiyorum.

Vahşi. Kontrolsüz.

Bir canavar.

Tam da Michelle'in istediği gibi.

Büyük bir isteksizlikle Grayson'ın üstünden atlıyorum, ama gözlerimi ondan hiç ayırmıyorum. Onda beni tedirgin eden bir şey var. Delici mavi gözlerinde ilkel ve yırtıcı bir şey...

Şu anda Izzy'ye, sanki dünyada tek varlık oymuş gibi sabitlenmiş gözler.

Onun bakışlarının yönünü takip ediyorum ve Ethan'ın kollarında duran Izzy'yi görüyorum, yanakları solgun, gözleri fal taşı gibi açılmış. Ethan ona yumuşak bir sesle bir şeyler fısıldıyor ve Izzy onun üzerine yığılıyor, Ethan onun ağırlığını destekliyor.

Kıskançlık dalgası içimi kaplar.

Onu kucaklayan, onu teselli eden, ona bakan kişi ben olmak istiyorum. Ama o buna asla izin vermez.

Yerdeki pislikten bir adım uzaklaşıp ellerimi yumruk yapıyorum. Onun yüzüne yumruk atma isteğimi bastırmak için mi, yoksa kafamdaki Izzy'ye gidip onu kollarıma alıp her şeyin yoluna gireceğini vaat etmemi isteyen rahatsız edici sesi görmezden gelmek için mi, emin değilim.

Kaşlarımı çatıp kendimi ondan uzaklaştırmaya zorluyorum. O benim gibi bir canavarı asla sevmez ve ben de onun beni sevmesini istemem. Bu yüzden en başından beri ondan uzak durmaya karar verdim.

Onu ışıktaki olduğu kadar gölgelerde de koruyabilirim. "Merhaba, Grayson."

Emery, diğer adamın yüzüne bakabilmek için diz çöker.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı?"

Grayson cevap vermez, ama ifadesi değişir ve okunmaz hale gelir.

"Siz birbirinizi tanıyor musunuz?" Izzy, Ethan'ın kollarının güvenli ortamından sorar.

"O bizim kız kardeşimle çıkıyor. Sydney," diye açıklıyor Emery, sesinde soğuk bir kötülük var.

Izzy ve Grayson onun sözlerine irkilir.

"Bekle. Kız kardeşin Sydney mi?" Izzy, ikizler ve Grayson arasında bakışlarını gezdirir. "Kız kardeşleriyle mi çıkıyorsun?"

Yüzünde mutlak bir kalp kırıklığı ifadesi belirir ve ben Grayson'ın hala atan kalbini göğsünden söküp çıkarmak isterim. Kimse Izzy'yi incitemez.

Kesinlikle kimse.

Ben bile.

"Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?" Hale'in sesi, duruşundaki gerginliğe rağmen aldatıcı bir şekilde sakindir.

Jake ve Gerry'yi hiçbir yerde görmüyorum, ama bunun kasıtlı olduğunu düşünüyorum.

Bu kurtların işi ve Jake'in bizim hakkımızda ne kadar bilgisi olduğunu bilmiyorum.

Emery, Grayson'ın kaburgalarına tekme atar ve Izzy şaşkınlıkla nefesini tutar. "Emery!" diye bağırır.

Emery onu görmezden gelir, yüzü somurtarak bükülür. "Neden onlara sen söylemiyorsun?" Bakışlarını Izzy'ye çevirir, sonra tekrar Grayson'a odaklanır. "Değerli Gracie'ne neler yaptığını anlat."

Gracie mi?

Kafam karışır ve kaşlarımı çatarım, ama kimse bana durumu açıklamak için acele etmez.

Emery öfkesine o kadar kapılmış ki bize hiç dikkat etmiyor. Izzy'nin çığlıklarını ve Hale'in durması için yaptığı uyarıları görmezden gelerek Grayson'ın kaburgalarına tekrar tekme atar.

"Kız kardeşimi kullandın." Tekme. "Masum kadınları incittin." Tekme. "Eşimi incitmeye çalıştın." Tekme. Tekme. Tekme.

Ne dediğinin farkında bile değil galiba.

Ethan, Emery'nin eş kelimesini kullanmasıyla neredeyse fark edilmeyecek kadar kollarını sıkıyor ve Grayson'ın gözleri bu kelimeyle büyüdüktan sonra öfkeyle kararır. Hale şok olmuş görünüyor, dudakları sessiz bir O şekli oluşturmak için açılıyor.

Ashton'ın yüzü ifadesiz kalır, öne çıkar, elini Emery'nin omzuna koyar ve onu geri iter. Emery'nin kontrolü ele geçirmesinden bıkmış gibi görünüyor.

"Eğer söylediklerin doğruysa, Grayson'ı babama götürmemiz gerek." Ashton'ın sesi sakın ve soğukkanlıdır.

Onu bu kadar iyi tanımıyor olsaydım, duygusuz olduğunu söyleyebilirdim, ama kayıtsız kahverengi gözlerinde parıldayan öfkenin alt akıntısını görebiliyorum.

"Ne doğruysa?" diye sorar Izzy, Ethan'ın kollarından kurtulup Grayson'ın yanına çömelir. "Ne oluyor burada?"

Hale, Izzy Grayson'a dokunamadan onu geri çekiyor, ki bu akıllıca bir hareket, çünkü dördümüzün çökmesine saniyeler kaldı. Eşimizin potansiyel bir katile dokunduğunu görmek bizi çileden çıkarabilir.

Aslında, "olabilir" diye bir şey yok. Eşıme parmağını bile sürerse, pişmanlık duymadan onu öldüreceğimi biliyorum.

"Hale!" Izzy öfkeyle bağırır.

Hale bir elini Izzy'nin omzunda tutarken, diğer eliyle yüzünü ovuşturur. Sanki birkaç saniye içinde yıllar yaşlanmış gibi görünür, gözlerinin altındaki gölgeler inanılmaz derecede belirgindir.

"Ashton, babanı ara. Reid, Grayson'a yardım et."

Anladığımı belirtmek için bir kez başımı sallıyorum.

Hale, Izzy'yi kendisine dönük hale getirir. Gözyaşları yanaklarından süzülür ve bu manzara soğuk, ölü kalbimi parçalar.

"Izzy, Jake ve Gerry ile burada kal. Birazdan döneriz."

Izzy öfkeyle elinin tersiyle yüzünü siler. "Grayson ne yaptı ki? Anlamıyorum. Beni ziyarete geldiği için mi?"

Omzunu sıkıca tutar ve sonra bize döner. "Yarın her şeyi açıklayacağız. Söz veriyorum."

Sesinde bir uyarı ve tehdit var, dikkat etsek iyi olur.

Ashton çenesini sıkar, ama gözlerinde beliren inkar rağmen itiraz etmez.

"İçeride kal, küçük kasırga," der Ashton Izzy'ye.

"Siktir git, Ass-ton!" diye bağırır. Burnunu çeker ve bize doğru döner. "Bu sadece bir yanlış anlaşılma. Grayson'ın ne yaptığını düşündüğünüzü bilmiyorum..."

"Yarın her şeyi açıklayacağız." Emery ona dokunmak için elini uzatır, ama o geri çekilir. Yüzü düşer ve gözlerinde acı belirir. "Ama gitmemiz gerek."

"Grayson'la mı?" İnanamıyormuş gibi konuşuyor ve onu suçlayamıyorum bile.

Anladığım kadarıyla, Grayson'ı tanıyor gibi görünüyor. Onu önemsiyor. Belki de onu seviyor.

Ve Emery'nin inandığı şey doğruysa...

Bu onu mahvedecek.

"Grayson iyi olacak," Hale onu temin eder ve Ashton bu sözlere alaycı bir şekilde güler.

Çünkü hepimiz biliyoruz ki, Grayson düşündüğümüz kişi ise, Konsey ile karşılaşmasından sağ çıkamayacak. Avcıları hoş görmeyiz.

Bize zarar verebileceklerini düşünenlere ders vermek için öldürülecek.

biz

e Tüm bunlar bittiğinde Izzy'nin anlayacağını umuyorum. Çünkü eğer
zar anlamazsa...

ar Onu henüz tam olarak kazanamadan kaybetmiş olacağız.

ver

ebi

lec

ekl

eri

ni

düş

üne

n

her

kes

e

der

s

ver

me

k

içi

n

Elli İki

IZZY

Ne oldu lan?

Yatağımın kenarında titreyerek otururken zihnim hızla çalışıyor, öfke ve korku gözyaşları gözlerimin arkasında yanıyor.

Cidden. Az önce ne oldu *lan*?

Hale ve diğerleri neden Grayson'ı sanki... sanki bir suçluymuş gibi götürdüler? Bu, odama gizlice girdiği için mi? Belki de kendimi daha iyi açıklamam, onlara durumun görüldüğü gibi olmadığını, Grayson'ın benim arkadaşım olduğunu söylemem gerekir.

Ama nedense, sözlerimin yarardan çok zarar vereceğinden korkuyorum.

şimdi odada tek başımayım, Grayson'ı son gördüğüm yere hüznle bakıyorum, zihnim bu kafa karıştıracı bulmacayı çözemiyor.

Emery ne demek istedi?

Ve ikizlerin bir kız kardeşi olduğunu nasıl bilemedim? Grayson'ın çıktığı bir kız kardeşi?

Sanırım kusacağım.

Jake ve Gerry'nin nerede olduklarını bilmiyorum. Diğerleri ayrıldığından beri geri dönmediler, ama yalnızlıktan rahatsız olduğumu söyleyemem. Bu, beynimin dinlenmesine fırsat veriyor.

Düşünmem gerekiyor.

Sırt üstü uzanıp, bir kolumu gözlerimin üzerine koyarak, parlak yapay ışığı olabildiğince engelliyorum.

Bay Montgomery, diğerlerinin benden sır sakladığını söylerken bunu mu kastetmişti?

Başım şiddetle zonkluyor, her an patlayacakmış gibi, gözlerimden daha fazla yaş akıyor. Ama damlamıyorlar. Bunun yerine,

orada, kristal damlacıklar gibi, görüş alanımın kenarlarında asılı kalıyor.

Belki de gitmem gerekiyor. Yarın on sekizinci doğum günüm. Artık Gerry ve Hale ile kalmak zorunda olmayacağım. Dünyayı özgürce keşfedebileceğim. İstediğim yerde yaşayabileceğim. İstediğim şeyi yapabileceğim. İstediğim kişi olabileceğim.

Ve yine de...

Beni evlat edinen ailemi bir daha göremeyeceğim düşüncesi göğsümde bir acı bırakıyor. Peki ya Lissa, Jake ve hatta Seth? Onları bırakamam, değil mi?

İstemedim, düşüncelerim sık sık düşündüğüm bir grup erkeğe kayıyor. Kalbimde hissettiğim zonklayan acı, sanki kalbim bedenimden fiziksel olarak çıkarılmış gibi, boş bir hisse dönüşüyor.

Onları terk edebilir miyim?

Körü körüne yatağımın başucundaki masaya uzanıp, parmaklarım telefonumu bulana kadar el yordamıyla aradım. Sinirlenerek kolumu gözlerimden çekip mesajlarımı kaydurdum, Grayson, Emery veya diğerlerinden yeni bir mesaj gelmiş olmasını umuyordum. Kahretsin, Kral Prick'ten bile bir mesaj alsam sevinirim.

Hiçbir şey yok.

Hiç şaşırmadım. Evden daha yeni çıktılar.

Hale, Grayson'ı tutuklatacak mı? Eve gizlice girdiği için mi? Yoksa benim bilmediğim başka bir şey mi var?

Telefonumu, yataktan yuvarlanıp yere düşecek kadar sert bir şekilde yanıma atıyorum. Yüzümü buruşturarak, kendimi yatağın kenarına sürükleyip eğiliyorum. Gözüm küçük bir kutuya takılırken, parmaklarımı telefonun etrafında kapatıyorum. Yatağımın altına hafifçe itilmiş gibi görünüyor.

Siyah, kadifemsi ve üstünde düzgün bir fiyonk şeklinde bağlanmış ipek bir kurdele var.

Kalbim düzensiz bir şekilde çarparken, kutuya uzanıp onu göğsüme çekiyorum. Yanında bir not kartı sallanıyor ve onu ters çevirip karalanmış kelimeleri okuyorum.

Mutlu yıllar, Gracie

Fiyonku çözdüğümde kalp atışlarım gürültüye dönüşüyor. Midemde kelebekler sarhoş gibi dönüyor ve içimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor.

Grayson.

Kavga sırasında bunu düşürmüş olmalı.

Kapağı yavaşça açarım.

Merkezinde yer alan kolyeyi görünce bir hayret nidası kaçıyor.

Kutu

Bu, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Zincir uzun ve gümüşten yapılmış, neredeyse karmaşık gibi görünen bir şekilde düğümlenmiş. Alt kısmında garip bir kristal sallanıyor. Kristal, küçük parmağımın yarısı kadar büyüklükte ve bir ucu kıvrımlı. Kristalin içinde kırmızı bir sıvı var gibi görünüyor ve kolyeyi ileri geri çevirdiğimde sıvı akıyor.

Çok güzel.

Ağzımı ısırarak yutkunuyorum ve göğsümde yanan ateşin boğazımdaki düğümü yakmasını umuyorum.

Titrek parmaklarla kolyeyi boynuma takıyorum ve göğüslerimin arasında kristalin rahatlatıcı ağırlığını hissediyorum. Neredeyse... dokunulduğunda sıcak ve içimi ısıtan bir sıcaklık hissediyorum.

"Gidemezsin, biliyorsun."

Ses beni o kadar korkutuyor ki, korku çığlığı atıyorum.

Kalbim hızla çarparak dönüp, bir elimle yeni takımı tutmaya çalışıyorum.

Seth, genç yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle odamın kapısında duruyor. Kulaklıkları hala boynunda, ama onu tanıdığımdan beri ilk kez gözleri bana odaklanmış durumda. Neredeyse hiç şaşmadan.

"Ne?" Kalp atışlarımın sakinleşmesini sağlıyorum.

Seth'in gözleri benimkilerden kaçır ve duvara odaklanır. Daha doğrusu, Lissa'nın posterlerinden birine. Onunla tanışana kadar hiç duymadığım bir rock yıldızı.

"Gidemezsin. Henüz değil." Kafasını yana eğiyor, sanki benim duyamadığım bir sesi dinliyormuş gibi. "Sana ihtiyaçları var. *Bizim* sana ihtiyacımız var."

Kaşlarımı çatıyorum. "Anlamıyorum."

Dudaklarının kenarlarında belirsiz bir gülümseme belirir. "Anlayacaksın. Sen benim gibisin, ben de senin gibiyim, ama aynı değiliz." Kaşlarını çatar. "Ölümler ölü kalana ve yaşayanlar gelişene kadar gidemezsin."

Ne oluyor?

Tam bunu söylemek için ağzımı açtığımda Seth kulaklıklarını takarak konuşmayı sonlandırdı. Odamdan çıkıp kendi odasına girdi ve kapıyı arkasında sessizce kapattı.

Beni yine yalnız bırakarak.

Cevaplayamadığım daha fazla soru ve hepsini sormak için yanıp tutuşan bir istekle.

Elli Üç

ASHTON

"Neden burada olduğunuzu biliyorsunuz." Babam odanın ortasında duruyor, kolları açık, yüzünde sadistçe bir gülümsemeyle ilgiyi keyifle izliyor.

Bu kendini beğenmiş pislik, seyircileri yönetmeyi seviyor.

Matthew, ikizlerin babası, kanepede rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve sonra elini eşinin dizine koyuyor. Kendini kontrol etmeye çalışırken hıçkırıkları odayı dolduruyor. Diğer iki sürü arkadaşları kanepenin arkasında duruyor, yüzlerinde aynı somurtkan ifadeyle kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuşlar.

Bakışlarımı kişiden kişiye gezdiriyorum. Her şeyi içime çekiyorum. Durumu değerlendiriyorum. Sonuçta bu benim en iyi yaptığım şey ve babamın yerini alır almaz beni değerli bir Konsey üyesi yapacak olan şey.

Emery ve Ethan yanımda duruyorlar, ilki dizginlenemeyen öfkeyle titriyor, ikincisi ise sadece kafası karışık görünüyor. Reid odanın karşı tarafında, saygıdeğer misafirimizin başında duruyor.

Grayson Grey.

Çiğ öfke beni ezip geçmek üzere, ama onu yeterince kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Duygularıma teslim olarak bu mevkiye gelmedim. Mantıksız veya dengesiz davranmayı göze alamam. Kalbimle ya da hatta sikimle değil, beynimle düşünmem gerekiyor. Bu kana susamış dünyada hayatta kalmanın tek yolu bu.

Kardeşlerim bunu reddediyor, bu yüzden sorumluluk bana düşüyor. Dudaklarımı sıkarak, keskin gözlerle tutukluyu inceliyorum.

Şu ana kadar pek konuşmadı, başını eğik ve omuzları çökmüş durumda. Bunun ne kadarının rol, ne kadarının pes etme olduğunu anlamaya çalışıyorum. Şimdiden pes etmişse şaşırırm. Ve biraz da hayal kırıklığına uğrarım.

Grayson Grey.

Kim bu adam, benim dünyama girip onu altüst eden? Isabella için önemli biri gibi görünüyor, ama neden?

Emery'nin şüphelendiği katil o mu?

Ben, dürtüsel sürü arkadaşlarım gibi aceleci kararlar almam. Ben öyle biri değilim. Tüm parçalar elimde değilse, bulmacayı çözmeye bile kalkışmam.

Bu yüzden Isabella'dan uzak duruyorum. O

bir bilmece. Bir gizem.

Gizemlerden nefret ederim.

Ama ondan uzak durmamın tek nedeni bu değil. Benden nefret etmesi herkes için daha iyi olacak.

Böyle düşünürken bile, göğsümden ve sternumumdan aşağıya doğru yakıcı bir ateş yayılıyor.

Eğer onun senden nefret etmesini istiyorsan, görevin başarıyla tamamlandı.

Orada oluşan acıyı ovuşturuyorum ve içimden sinir bozucu, asi duygularımı lanetliyorum. Bir şekilde, benim iznim olmadan benden uzaklaştılar ve onları geri çekip kontrol altına almak sonsuza kadar sürecek.

Babam boğazını temizleyerek odadaki herkesin dikkatini bir kez daha üzerine çekti.

Ana Konsey binasındayız, burası ofis kompleksi kılığına girmiş küçük bir tuğla binadan başka bir şey değil. Ancak iç mekanda ofisler veya bölmeler yok. Bunun yerine, aydınlatılmış bir şömine, birkaç kanepe ve ikramlar için kullanılan ahşap bir masa bulunan geniş bir odaya açılıyor.

Aslında bu alanı tasarlayan annemdi. Ziyaret eden sürüler ve kurtların daha rahat hissetmeleri için burayı konforlu hale getirmek istemişti. Eminim babam diğerlerinin üzerinde hüküm sürmek için bir taht olmasını tercih ederdi, ama hiçbir şeyi değiştirmeye gönlü elvermiyor. Bu, annemin vefatından önce üzerinde çalıştığı son projeydi...

Boğazımda bir yumru oluşur. Yutkunmak imkansız hale gelir. "Grayson Grey.

Alixandra Laffey ve Larissa Clarke'ın cinayetlerinden sorumlu bir Avcı olmakla suçlanıyorsun."

Alixandra Laffey ve Larissa Clarke'ın cinayetlerinden sorumlu bir Avcı olmakla suçlanıyorsunuz." Babam bile, tüm kayıtsızlığıyla, sesine sızan karanlığı gizleyemiyor.

Sonuçta annem, onun kaderindeki eşi, Avcılar tarafından öldürülmüştü.

Grayson cevap vermez, başını eğik tutmayı tercih eder.

Emery, öfkeden köpürürcesine, fısıldayarak bir şeyler mırıldanır.

"Olanları nasıl gördüğümü anlatayım," diye devam eder babam, gözlerinde kötü bir sevinç parıldayarak. Kötülük. "Yerel kurtlarla ilişki kurmak umuduyla Sydney ile çıkmaya başladın. Doğru mu?"

İkizlerin annesi daha da fazla ağlamaya başlar ve Matthew onu susturur, saçlarını okşar.

Grayson'ı sevdiği için mi, yoksa kızı adına üzüldüğü için mi ağladığını bilmiyorum. Her halükarda, hıçkırıklarının sesi midemi kaskatı yapıyor.

Hiç kimse benim için böyle ağladı mı?

Bana bir şey olsa, sürü arkadaşlarımın bile ağlayacağından emin değilim. Evet, beni önemsiyorlar ve hatta seviyorlar, ama Reid ve Ethan ile olan olaylardan önce bile, ilişkimiz yıllardır gergindi. Bu olayların sürümüzü yok eden iki katalizör olduğunu söylemek isterdim, ama durumun böyle olmadığını biliyorum.

Biz çok daha öncesinde parçalanmıştık.

Bu yüzden Isabella bizden olabildiğince uzaklaşmalı. Bu dünyadan olabildiğince uzaklaşmalı. O bir insan. Masum. Tatlı. İyi. Bizim gibi pislikler onu sadece lekeler ve yok eder, onu o yapan her şeyi yok eder.

Babam ellerini arkasında birleştirip Grayson'ın önünde volta atmaya başlar, ilgi gördüğü için neredeyse kendini beğenmiş bir hal alır.

"Sydney ile olan ilişkin sayesinde Larissa ve Alixandra'ya yakınlaşabildin, değil mi? Belki de seni onlara o tanıttı ve sen de onların da kurt olduğunu anladın. Ya da belki de bir şekilde bunu detaylandıran belgeler buldun." Babam, bu sorunun cevabı onu pek ilgilendirmiyormuş gibi omzunu kaldırır, ama gözleri merakla parlar. "Bu kızları aylarca takip edip, olabildiğince fazla bilgi topladın ve sonra da en beklemedikleri anda saldırdın. Doğru mu?"

Babam konuşmasını bitirmeden önce Grayson başını sallıyor.

Boğuk sesi kulaklarıma ulaşıyor — sanki uzun süredir konuşmamış gibi yumuşak bir ses. "Hayır. Bu doğru değil."

"O zaman neden telefonunda Larissa ve Alixandra'nın fotoğrafları var?"

Babam kapaklı telefonu Grayson'ın yüzüne doğru sallıyor, ama Grayson tepki bile vermiyor.

Yüzündeki ifade değişmiyor. Soğuk. Maskesi neredeyse benimki kadar iyi.

"Sırada Sydney'i öldürmeyi mi planlıyordun? Planın bu muydu? Yoksa daha fazla bilgi almak için onunla yatmayı mı planlıyordun?"

"Gregor..." Matthew'un sesi, daha önce hiç duymadığım kadar sert. Kurt ruhu ortaya çıkarken gözleri sarı renkte parlıyor. "Bahsettiğin benim kızım."

"Hala hayatta olduğu için şanslı olduğunu düşünmen gereken bir kız," diye bağırır babam ve ağzının ve gözlerinin çevresinde gergin çizgiler belirir.

Acaba kimi düşünüyor? Annemi ve diğer babaları mı?

Yoksa delirdiğini ve kaçınılmaz olarak öleceğini izlemek zorunda kalacağı oğlu Christian mı?

Ağabeyimi düşününce kalbim daha hızlı atıyor, ama sonra kendime şimdi böyle can sıkıcı duygulara kapılmanın zamanı olmadığını hatırlatıyorum.

Odaklanmam

gerekiyor.

Öğrenebileceğim

her şeyi

öğrenmeliyim.

Çünkü tüm bu olaylarda bir şeyler tutarsız.

"Bu gece o kızı ziyaret ederken yakalandın, değil mi? Isabella mıydı adı?"

Babam sesini nötr tutmaya çalışıyor, ama sözlerinde ensemdeki tüyleri diken diken eden uğursuz bir alt ton var.

Babamın Isabella'nın adını söylemesini istemiyorum, düşünmesini bile istemiyorum. Reid keskin bir şekilde homurdanır ve ikizler y a n ı m d a sertleşir.

Matthew bu konuşma dönüşünden rahatsız görünüyor, ama yine de ikizlerin babalarına Isabella'nın bizim için kim olduğu hakkındaki gerçeği söylemiş olmaları beni şaşırtmaz. Ona açıkça onun kaderimizdeki eşimiz olduğunu söylememiş olsalar bile, ona karşı büyüyen duygularını ima etmiş olmalarını hiç de şaşırtıcı bulmam.

Babam ya odayı saran ani gerginliğin farkında değil ya da görmezden gelmeyi tercih ediyor. Grayson'ın önünde bir ileri bir geri yürümeye devam ediyor, yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtış hiç kaybolmuyor.

Grayson'ın gözlerinde ilk yaşam belirtisi belirir. Gözleri sertleşir, soğur ve dişlerini sıkar.

Onun ona karşı bariz koruyuculuğu içimi garip bir hisle doldurur.

Isabella, Grayson için kimdir? Grayson, Isabella için kimdir?

Neden bu soruların cevapları beni bu kadar meşgul ediyor?

Bu yabancı his midemde bir girdap gibi dönüyor. Grayson'ın gözlerini oyup, dilini konfeti büyüklüğünde parçalara ayırıp, kafatasına bıçak saplamak istiyorum.

Bu duygunun kıskançlık olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

Kıskançlık ve öfke, çünkü bu pislik cinayetlerin arkasındaki kişi ise, Isabella mahvolacak.

"Belki de Isabella'yı ziyaret edip bana bir cevap verebilir mi diye bakmalıyım," diye devam ediyor babam ve ben onu durdurmayı düşünmeden Reid öne atılıyor.

Benim istediğimden değil. Babamın tehdidine tepki gösterip kendimi ele vermemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Matthew kanepeden atlar ve Reid'in omzuna elini koyarak onu durdurur. Reid, artan öfkesini kontrol etmek için çabalarken titrer. Gözleri kehribar rengi ile normal yeşil-kahverengi rengi arasında değişir.

"İlginç," diye mırıldanır babam, Reid'i mikroskop altında incelemek istediği nadir ve egzotik bir örnekmiş gibi inceler.

Midem altüst olur, ama dıştan bakıldığında, ifademi sakın ve soğukkanlı tutarım, bu beceriye sahip olduğum için minnettarım, özellikle de babam bana doğru döndüğünde. Soğuk, hesaplayıcı gözleri önce beni tarar, sonra Ethan'a ve ardından Emery'ye odaklanır. İkizlerin yüzlerini görebilmeyi isterdim, ama ikisinin de yönüne bakmaya cesaret edemem. Bizi ele veremem.

Gördüğü şey onu tatmin etmiş gibi görünüyor - bu iyi ya da kötü olabilir - ve Grayson'a geri dönüyor.

"Hiçbir şey bilmiyorum," diğer adam dişlerini sıkarak tıslar. Babam, Grayson'ın tam önüne gelene kadar çömelir. Gece yarısı yaklaşmış olsa da, babam üç parçalı takım elbisesiyle, kol düğmeleriyle ve kırmızı kravatıyla her zamanki gibi kusursuz görünür. O, bir anlaşma olsun ya da olmasın, bir ruhu almaya gelen bir şeytandır.

anlaşmalı ya da anlaşmasız.

"Senin iyiliğin için, umarım bu doğrudur." Dişlerini göstererek gülümser. "Çünkü o güzel sarışına bir ziyaret yapmak zorunda kalırsam çok yazık olur."

Şimdiye kadar uysal ve itaatkar kalan Grayson, ellerini uzatarak babamın boynuna sarılmak istercesine öne atılır. Matthew'un sürüsünün diğer iki üyesi Ted ve Nolan, aynı anda ona uzanarak onu geri çekerler.

"Ona dokunmayın lan," diye tıslar, boğuk sesi son kelimedede kırılır. "Yemin ederim ki..."

"Onu bu gece kilitleyin." Babam havada elini salladı. "Sabahleyin konuşmaya daha istekli olup olmadığını göreceğiz."

Ted ve Nolan, direnen Grayson'ı odadan sürükleyerek çıkarırlar, ama 1,80 metreden uzun bir adam bile iki yetişkin kurt adamla baş edemez. Kapı arkalarından kapandığında ancak nefes alabileceğimi hissediyorum.

Oda bir anda hareketlenir.

Ethan, Reid'in yanına gidip ona teselli edici sözler söyler. Reid hâlâ etrafındaki herkesi yok etmek üzereymiş gibi görünüyor. Ama onu sakinleştirebilecek biri varsa, o da sakin ve aklı başında Ethan'dır.

Emery, anne babasının önünde volta atıyor, elini sürekli sarı saçlarının arasında gezdiriyor. Mırıldanırken, ara sıra birkaç kelime duyabiliyorum.

"Benden nefret edecek. Benden nefret edecek lan." Isabella.

Bir kez daha, tüm duygularımı küçük bir kutuya sıkıştırıp bu gecenin olaylarını analitik bir bakış açısıyla değerlendiriyorum. Isabella'nın bakış açısından bakmaya çalışıyorum.

Onun tek bildiği, dördümüzün deli gibi evine dalıp Grayson'a gizemli suçlamalarda bulunduğumuz. Sonra Grayson'la birlikte gittik.

Ve şimdi onu bir daha asla göremeyebilir.

Emery haklı. Ona sonsuza kadar nefret edecek. *Bize* sonsuza kadar nefret edecek.

Ama ona gerçeği nasıl açıklayabiliriz? Onun bizim ne olduğumuzu bilmesini istiyor muyum ki?

Bu son sorunun cevabı kesin bir hayır.

Isabella, kendi güvenliği için paranormal dünyadan çok uzak durmalı.

Ve bunun için kötü adam olmak zorundaysam, öyle olsun.

Belki de evren onu bana eş olarak bu yüzden verdi, çünkü yapılması gerekeni yapacak kadar kalpsiz olan tek kişi benim.

Göğsümdeki acı yayılıyor, dayanılmaz hale geliyor ve yumruğumu kalbimin üzerine koyuyorum.

Evet, onu serbest bırakacağım, bizden nefret etmesini sağlayacağım...

Bu süreçte ölürsem bile.

Elli Dört

IZZY

Elli yedi mesaj attım ama Grayson ve diğerlerinden hala cevap yok.

Okulun koridorlarında sersemlemiş bir halde yürüyorum, zihnim boş, bakışlarım kör.

Neredeler?

Neden mesajlarım cevap vermiyorlar?

Hale ve Gerry neden Grayson'a dün gece ne olduğunu bana söylemiyorlar?

Mutlu yıllar bana.

Sadece Jake yarı normal davrandı, yatağıma atlayarak beni uyandırdı ve elime bir "doğum günü krep" tutuşturdu. Aslında sadece üzerinde mum olan bir tabakta çikolata parçacıklı krep vardı, ama önemli olan niyetiydi.

Daha önce kimse bana "Mutlu Yıllar" şarkısını söylememişti.

Jake'in yaptığı gibi.

Yine de, üvey kardeşimin önceki coşkusu bile hızla bozulan ruh halimi düzeltemedi. Emery, Ethan, Reid, hatta Ashton'ı görmeye ve cevaplar almaya can atıyorum. Bildiklerinden daha fazlasını biliyorlar ve ben karanlıkta bırakılmaktan bıktım.

"Küçük bir kuş bana bugün senin doğum günün olduğunu söyledi!" Desiree, yüzünde parlak bir gülümsemeyle önümde belirir.

Onun coşkusuna ayak uydurmaya çalışıyorum, ama enerjim yok.

Desiree, zayıf gülümsememden etkilenmeden, kafama puantiyeli bir parti şapkası takıyor. Şapka tehlikeli bir şekilde yana doğru eğiliyor ama düşmüyor.

"On sekizinci yaş günün kutlu olsun," diyor Desiree, kolunu koluma takıp bizi koridora doğru yönlendirirken.

Uzakta, Mimi, Emilia, KD ve Ashlinn'in dolabımın önünde beklediklerini görebiliyorum. Arkalarında, üzerinde

Yüzüm kızarır ve ayaklarım yerden kesilir.

Yanaklarım kızarıyor ve ayaklarım yerden kesiliyor.

"Oh hayır. Siktir et." Desiree'yi durdurmaya çalışıyorum ama onun boyuna göre doğal olmayan bir gücü var.

Kötü bir şekilde gülüyor ve beni zorla ileri itiyor. "Doğum gününde saklanamazsın. Bu, arkadaşlarının seni rezil etmesine izin verilen tek gün."

"Bir insanın doğum günü, utançtan uzak tek gün olmamalı mı?" Tekrar direnirim.

"Hmmm." Desiree manikürlü parmağıyla çenesine dokunur. "Bir saniye düşüneyim." Düşünüyormuş gibi yapar. "Evet. Hayır. Sanmıyorum." Hızını artırır, heyecandan neredeyse zıplar, ben de ona yetişmek için koşmak zorunda kalırım. "Bu gece doğum gününü kutlamak için bir şeyler yapmalıyız. Asıl doğum günü partisini cuma günü yapabiliriz, ama bu gece küçük bir şey yapmalıyız. Sadece biz kızlar. Erkekler giremez." Parmağını yüzümün önünde salladı. "Senin haremin bile giremez. Ohhh. Belki buz pateni yapabiliriz! Hep gitmek istemişimdir ama..."

Desiree'nin sözlerinin geri kalanı, içimi kaplayan ateşli bir heyecan dalgasında kaybolur.

Ne oluyor lan?

Ağrı ani ve o kadar şiddetli ki, adımımı durduruyor. Bu sefer Desiree yürümeye devam etmiyor, durup bana dönüyor.

Endişeyle kaşlarını çatıyor. "Izzy?"

Ama içimi parçalayan ve iç organlarımı bir kase çorbadaki tahta kaşık gibi yeniden düzenleyen acı yüzünden ona cevap veremiyorum. Parmaklarım onun kolunu sıkıca kavrarken, tırnaklarım derisine batarken, ağzımdan bir inilti kaçıyor. Muhtemelen kanatıyorum ama umurumda değil.

Yanıyor olduğumu göremiyor mu?

Canlı canlı yakıldığımı?

Neden kimse bunu durdurmuyor? Bana yardım etmiyor?

Cildim yanmaya, yanmaya, yanmaya devam ederken boğazımda bir çığlık kalıyor.

Tanrım.

Durdur şunu.

Lütfen

"Hadi, Izzy." Desiree'nin sesi alçak ve acil, kolumu omzuna atıyor. Kendi kolunu belime doluyor

ve ofise doğru sendeleyerek yürürken ağırlığımı destekliyor. "Neredeyse vardık. İyileşeceksin."

Tek yapabildiğim ağlamak.

Dikkat çekmemiz umurumda değil.

Bazı öğrencilerin ellerinin arkasında fısıldaşmaları umurumda değil.

İnsanların bana şaşkınlık, endişe ve eğlenceyle bakması umurumda değil.

Beni parçalayan acıdan başka hiçbir şeyin önemi yok. Öleceğim.

Bunu kemiklerimde hissedebiliyorum.

"Birkaç adım daha. İyi gidiyorsun, bebeğim. Neredeyse vardık," diye Desiree onu sakinleştirir. Bir kapı açılır ve o, "Montgomery!" diye bağırır.

"Ne oluyor... Izzy?" Bay Montgomery'nin sesi inanamama duygusuyla doludur. Bir saniye süren sessizliğin ardından hemen kontrolü ele alır. "Onu ofisime getirin. Hemen."

Başka bir kapı açılır ve ben yarı sürüklenerek, yarı yürüyerek müdür yardımcısının ofisine girerim. Desiree beni bırakır ve ben Montgomery'nin masasının karşısındaki koltuğa düşerim.

"Ne oldu lan?" diye sorar, önüme geçerek.

Acı içinde, onun çok yakışıklı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Çok, çok yakışıklı. Seksi.

Ona dokunmak istiyorum. Onu hissetmek istiyorum. Parmaklarımı çenesinin kirli sakalında gezdirmek istiyorum.

"Bilmiyorum." Desiree çılgınca konuşuyor. "Bugün onun on sekizinci doğum günü ve birden ağlamaya başladı."

Montgomery bana daha da yaklaşıyor ve acının bir kısmı azalıyor. Alevler hala orada, hala derimi yakıyor, ama ısı artık... hoş. Garip bir ateş karnımın alt kısmında alevleniyor.

Yarı deli gibi bir kahkaha kaçıyor ağzımdan.

"Ne oluyor?" diye soruyor Desiree.

Montgomery'nin gözleri gölgelendi, okunamaz hale geldi.

"Desiree, gitmelisin."

"Onu bırakmayacağım..."

"Desiree!" Bir an için, Montgomery'nin gözlerinin kırmızıya döndüğüne yemin edebilirim. Ama sonra gözlerimi kırptıyorum ve garip renk kayboluyor.

Bir an sonra kapı açılıp kapandı. Christian ve benim artık yalnız olduğumuzu görmek için bakmama bile gerek yoktu.

"Isabella," diye fısıldadı ve sesinde bir uyarı vardı.

"Sen benimsin," diye fısıldarım, parmaklarımı çenesinin çizgisini takip ederek gezdiririm. Bu sözlerin nereden çıktığını bilmiyorum.

Neyim var benim? Sarhoş mu oldum?

Ama sarhoş hissetmiyorum.

Christian'ın koyu renk saçlarını tutup dudaklarını benimkilere doğru çekince, süveterimin altındaki kolum karıncalanmaya başlar. Ama onu öpmem. Bunun yerine, başını orada tutarım, dudaklarımız birbirine çok yakındır, sıcak nefesi yüzümü okşar. Bu anın, onun bu kadar doğru olması beni ürpertir.

"Isabella," diyor yine, ben yavaşça ayağa kalkarken, gözlerimi ondan hiç ayırmadan

Bir adım daha yaklaşıyorum, göğsüm onun göğsüne değene kadar, meme uçlarım boncuklu. Pantolonunun içinden sertleşmiş ve arzulayan penisini hissedebiliyorum.

Nefeslerimiz karışıyor.

Her nefes verişimde göğüslerim onun karın kaslarına değiyor ve ağrıyan meme uçlarıma lezzetli bir sürtünme sağlıyor.

Ateş içindeyim.

Alevler her yerde.

Ve sadece Christian Montgomery bu acıyı dindirebilir.

"Bana ne oluyor?" diye fısıldıyorum, onu tatmak, ona dokunmak, bana karşı hissetmek istiyorum.

Bunu istememeliyim. O benim müdür yardımcım. Bu yanlış, tabu, sapkın.

Christian ağır ağır yutkunuyor. "Bunu yapamayız. Her şeyi öğrenene kadar yapamayız."

"Neyi bilmem?" Kalbim göğüs kafesine çarparken, sıvı bir ısı damarlarımdan geçiyor.

Gözlerimi kapatıp beni saran sıcaklığa teslim olmak istiyorum.

Ona teslim olmak istiyorum.

Sadece birkaç gün önce yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum, o zaman bana tüm sorularımı cevaplayacağına söz vermişti.

Sonunda bana gerçeği söyleyecek mi?

Christian şaşırtıcı bir şefkatle kolumu tuttu ve süveterimin kolunu sıyırdı. O kadar şaşkındım ki, bir dakika boyunca kıpırdamadan, önümdeki mavi-siyah saçlı, gölgeli çeneli ve delici bakışlı etkileyici adamı inceledim. Onun bakışlarının yönünü takip ettiğimde, kolumdaki bir şeye baktığımı fark ettim.

Bu sabah kesinlikle orada olmayan bir şey.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldayarak pazımdaki garip izi parmağımla takip ediyorum. Alev gibi bir şekle benziyor ve hemen altında küçük, zikzaklı bir çizgi var. "Bu ne?" Sesim titriyor.

Christian kendi kolunu sıyırarak güçlü, kaslı pazılarını ortaya çıkarır. Ten rengi benimkinden daha koyu ama Ashton'inkinden daha açık. Rengi, koyu saçları ve gece mavisi gözleriyle güzel bir kontrast oluşturuyor.

Kendi derisindeki izi parmağıyla takip eder ve ben de görmek için ona yaklaşırım. Kolumdaki alev izi değil, ama zikzak çizgi aynı.

"Anlamıyorum," diye fısıldıyorum, parmağımı buruşuk

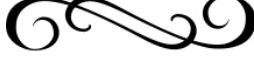
"Bu bir iz. Bir eş izi." Gözleri benimkini yakaladı ve ben onun gözlerinde kayboldum.

kayboluyorum. Onda kayboluyorum.

"Bir eş işareti mi?"

"Bu anlamı benim benim küçük insansın." Onun gözlerikızardı kırmızı ve sıcaklıkla parladı. "Bu, senin kurtlara ait olduğunu demek."

Elli Beş

GRAYSON

Beni koydukları "hücre"nin bir hapisane olacağını neden düşündüğümü bilmiyorum. Belki de Konsey odası rahat ve konforluydu, ev sıcaklığı yayıyordu.

Bunun yerine, beni çelik parmaklıklı, kokan bir ranza ve duvara dayalı tek bir tuvalet bulunan nemli, on metrekaresel bir hücreye tıkadıklarında biraz şaşırdım.

Sadece yarım gün oldu, ama bu yarım gün bile çok uzun.

Izzy'nin yanında olmam lazım. Benim Gracie'm.

O pisliğin ona tehditler savurduğunu duymak...

Öfke içimi kaplıyor ve içimdeki kargaşayı yatıştırabilecek tek şey, onun güvende olduğunu bilmek. Hayatta olduğunu.

Doğum günü hediyesini bulup bulmayacağını bilmiyordum, ama bulmasını umuyordum. Onunla, her zaman nerede olduğunu bileceğim ve kalp atışlarını sanki benimmiş gibi hissedebileceğim.

Gözlerimi kapatıp başımı duvara yaslayarak düşüncelerimin akmasına izin veriyorum.

Yaptığım her şey, sevdiğim kadını korumak içindi. Bir yıl önce Avcılar bana gelip onlarla çalışmamı istediğinde, ilk başta reddettim. Ben birçok şeyim - çoğu psikopatça - ama hak etmeyen insanlara zarar vermem.

Ama sonra, dünyada değer verdiğim tek şeyi tehdit ettiler.

Izzy.

İşim basit olmalıydı. Sydney ile çıkmak. Bilgi toplamak. Bilgileri bağlantıma göndermek. Kimsenin zarar görmemesi gerekiyordu.

O kızlar...

Suçluluk duygusu beni tamamen yutmakla tehdit ediyor, battaniyeyi yiyip bitiren güveler gibi beni kemiriyor. Yine de, suçluluk duygusunun altında kararlılığa benzer bir şey var.

Eğer onların dediklerini yapmasaydım, Izzy'ye ne olurdu? Morgdaki cesetlerden biri mi olurdu?

Onu güvende ve hayatta tutmak için gerekirse tüm dünyayı öldürürüm. Belki bu beni psikopat yapar, ama umurumda değil.  nemli olan tek şey Izzy.

 u anda nerede?

Ne düşünüyor?

Boynumda asılı duran kristali tutup sıkıyorum.

Oldukça pahalıya mal oldu, ama bir cadı tutarak bu kolyeleri yaptırmayı ba ardım. Her birinin içinde benim kanım olduğu için, mantığa aykırı bir şekilde Izzy'yi hissedebiliyorum.  u anda, onun bulunduğu yeri -okulu- belli belirsiz hissediyorum ve kristal aracılığıyla kalp atı larını duyabiliyorum. Biraz düzensiz, ama bu beni  a ırtmıyor. Muhtemelen çok korkmu  ve kafası karışık.

Fırsatım varken ona her şeyi anlatmalıydım. Bu dünyada canavarlar dolaşıyor ve ben de onlardan biriyim.

Ama ona vampir olduğumu söyleseydim bana inanır mıydı?

Bu düşünce aklımdan geçerken, di lerim bir boyuna batmak için çaresizce a a ı iniyor. Açlıktan  l yorum.

Ama bu görev için kendimi a  bırakmam gerekiyordu.

Kurtların beni zayıf bir insan olarak görmeleri gerekiyordu. Ancak o zaman savunmalarını yeterince d   r rlerd i ve ben de aralarından sıyrılabilirdim.

Kristali daha sıkı sıkıyorum ve Izzy'nin kalp atı larından rahatlık buluyorum. Tekrar eden g m-güm-güm sesleri, diğer tüm sesleri bastıran beyaz gürültü görevi görüyor. Geçen günün olayları beni bunaltırken göz kapaklarım a ırla maya başlıyor.

Ama uyku beni ele geçirmeden hemen önce, hücremin hemen dışında ayak sesleri duyulur.

"Sana daha dikkatli olmanı s yledi imi sanıyordum, Grayson."

Gözlerimi açıp dikle irim, hücremin parmaklıklarını

"Burada ne halt ediyorsun?" diye fısıldıyorum, giderek artan bir deh etle ba lantımdaki kişiye bakarak.

O bir Avcı ve o iki kızı öldürenin o olduğunu sanıyorum. Peki, o zaman nasıl oluyor da kurtların bölgesinde bulunuyor?

Hayır, asıl soru şu: *Neden* kurtların bölgesinde?

Kötü niyetli bir şekilde sırtarak duvara yaslanır, ayak bileklerini ve kollarını aynı anda çaprazlar. Gözlerinde eğlence parıldar.

"Aynı soruyu ben sana sormalıyım." Alaycı bir şekilde dilini şaklatıyor. "Yakalanman için sana para ödemedim."

"Bana hiç para ödemedin." Dişlerini gösteririm.

İkimiz de bunu para için yapmadığımızı biliyoruz. Sevdiğim kadını şantajla tehdit etti ve bana başka seçenek bırakmadı.

"Doğru." Omuzlarını kayıtsızca silkiyor ve etrafıma bakarak hapishanemi inceliyor. Alaycı bir şekilde ıslık çalıyor. "Güzel yer. Hep nerede yaşadığını merak ediyordum."

Bunun için ne zamanım ne de sabrım var. Kurtlar yakında geri dönecek ve cevaplar isteyecekler, benim veremeyeceğim cevaplar. Yapsam da yapmasam da mahvoldum. Her halükarda Isabella'nın hayatı tehlikede.

Ama hangi taraf onu korumaya istekli olacak?

"Beni dışarı çıkaracak mısın? Güvenliklerini nasıl geçtin ki?"

Gülümsemesi genişledi. "İster inan ister inanma, çok kolaydı. Kendi adamlarından şüphelenmezler."

"Kendi adamlarından biri mi?" Kaşlarım çatıldı.

Temas kurduğum kişinin gözleri sarı renkte parladı ve iki köpek dişi aşağı doğru çıkıntı yaparak alt dudağını kesti. Gözlerini kırptı ve yüz hatları normale döndü, yüzünde hala o kendini beğenmiş sırıtış vardı.

Onu şaşkınlık ve inanamama içinde izlerim, az önce gördüğüm şeye emin olamıyorum. "Sen bir... kurt musun?"

Yavaşça, alaycı bir şekilde alkışladı. "Ding, ding, ding. Kazanan belli oldu."

Bu hiç mantıklı değil.

"Sen de bir avcısın," diye belirtme ihtiyacı hissediyorum, sesim titriyor. "Sen kurtları öldürüyorsun."

Kain'in gülümsemesi keskinleşir ve sanki sadece avlanmak için değil, öldürmek için avlanan bir yırtıcı hayvanın gözlerine bakıyormuşum gibi hissederim.

Bizi ayıran tek şey çelik parmaklıklar olana kadar bir adım daha yaklaşıyor. Sırıtışı tüylerimi diken diken ediyor. "Kim demiş ikisi birden olamayacağımı?"

Epilog

HALE

Nefesimi verip tırnağımı ısırıyorum. Bu, Gerry'nin yıllardır bırakmam için uğraştığı endişeli bir alışkanlığım. Yine de bırakamıyorum. Şu anda olmaz. Derimin altında dolaşan tüm bu huzursuz enerjiyi boşaltmam gerekiyor.

Silas kollarını göğsünde kavuşturur ve kaşlarını çatır. Tek sağlam gözüyle, yıllar içinde mükemmelleştirdiği keskin bakışıyla odayı tarar.

Grubumuz Silas'ın dairesinde buluşmaya karar verdi. O kadar paranoyak bir herif ki, düzenli olarak dinleme cihazı ve kamera olup olmadığını kontrol ediyor.

Konuşacakları konu düşünülrse, bu iyi bir şey.

"Bugün onun on sekizinci doğum günü." Gerry, yanımda oturduğu koltuktan, kot pantolonlu bacaklarını elleriyle ovuşturur.

Omuzlarına dökülen uzun saçları ve omuzlarına yapışan deri ceketini ile bugün özellikle yakışıklı görünüyor. Ama yine de, Gerry bana her zaman yakışıklı gelir, bunca yıl birlikte olduktan sonra bile.

Kyle pencerenin yanına gider, dışarıyı görebilmek için perdeyi kenara iter.

"Onunla konuşmamız lazım. Hem de hemen. Bugün ne olacağını bilmiyoruz," diyor Kyle, kaşlarını çatarak.

"Bir şey olacağından emin değiliz," diye onu sakinleştirir Gerry. Her zaman mantıklı konuşan, karşıt gruplar arasında bile.

Kyle kıpırdanmaya başlar ve Silas derin bir nefes verir.

"Otur lan, Remington, yoksa başım ağrıyacak," diye uyarır Silas.

Kyle, Silas'a soğuk bir bakış attı ama sürü arkadaşının dediğini yaptı ve odanın karşı ucundaki koltuğa oturdu.

Amanda Highland, Gerry ve bana başka bir "özel" çocuk hakkında ulaştığında, onu kabul etmekte tereddüt etmedik. Ama Izzy'yi gördüğüm anda, onun diğerlerinden farklı olduğunu anladım.

Sonuçta, Izzy'nin annesine olan benzerliği inanılmaz.

Kyle iki eliyle yüzünü ovuşturur ve sandalyede sallanır. "Onun burada olduğuna inanamıyorum. Hayatta olduğuna inanamıyorum."

Son kelimedede sesi çatallanır ve Silas'ın ifadesi biraz yumuşar.

"Onunla konuşmanız gereken siz ikisiniz. Açıklayın." Ciddi bir ifade takınmaya çalışıyorum, ama Gerry kadar iyi değilim. Çok yumuşak, çok hoşgörölüyüm. Duygusal biriyim.

Silas dalgın dalgın gözünü bozan yara izlerini kaşıyor. "Ona ne diyebiliriz ki?"

"Gerçeği mi?" Gerry alaycı bir şekilde, kanepede geriye yaslanarak sorar.

Silas dudaklarını büzüyor. "O buna inanmaz."

"O sandığından daha güçlü," diyorum nazikçe.

Kısa bir an için Silas'ın yüzünde kıskançlığa benzer bir ifade belirir, ama sonra yüzünü kayıtsızlık maskesi ile kaplar.

"Sen onunla konuşmazsan, biz konuşuruz," diye uyarıyor Gerry ve ben kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. Isabella'yı çok sevmeye başladım.

Tüm evlatlık çocuklarıma değer veriyorum, bu yüzden son birkaç haftadaki olaylar, en hafif tabirle, rahatsız edici.

Kasabada bir Avcı var... hatta birden fazla Avcı. Isabella bugün on sekiz yaşına girdi.

Jake sorular sormaya başladı. Ve Lissa ve Seth...

Elimle yüzümü ovuşturuyorum. Kahretsin, ergenlerin ebeveyni olmak zor.

Özellikle de doğaüstü olanların.

"Başka bir şeyi konuşmamız gerekiyor," diyor Gerry. Hepimizin dikkatini çekene kadar bekliyor, sonra Silas'a odaklanıyor — kendisi ve Kyle'ın sürüsünün gayri resmi lideri. "Travan'la konuşan var mı?"

O ismi duymak bile omurgamdan soğuk bir ürperti geçirdi.

Silas gerginleşir ve Kyle, ekşi bir şey yemiş gibi dudaklarını büzüştürür.

Uzun bir süre kimse konuşmaz ve bunun nedeninin, herkesin Travan'ın adını duyduğunda benimle aynı tepkiyi vermesi mi, yoksa

Silas ve Kyle düşüncelerini toparlamaya çalışıyorlar mı diye merak ediyorum.

"Hayır. Henüz değil." Silas ve Kyle anlaşılmaz bir bakış alışverişinde bulunurlar, sonra Silas dikkatini tekrar Gerry'ye verir. "Ve bence gitmeyeceğiz."

"Bu akıllıca bir fikir mi?" diye araya girerim, tırnaklarımı ısırarak.

Gerry bileğimi tutar ve elimi ağızından çeker. Arkadaşıma kaşlarımı çatarım ama itiraz etmem.

"Izzy'yi bilmesinin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" Kyle hemen karşılık verir ve ben buna cevap veremem.

Çünkü Kyle haklı.

"Ayrıca, en son baktığımda İtalya'daydı. Yakın zamanda buraya döneceğini sanmıyorum," diye ekledi Silas sert bir sesle.

"Izzy'y i görür görmez tanıyacaktır," diye işaret eder Gerry.

Katılmaktan başka çarem yok.

Silas'ın iyi gören gözü kararır. "Umarım iş o noktaya gelmez." Zaten başımızda Avcılar var.

Travan Zarrow'u kadroya eklemek felakete davetiye çıkarmak olur.

Ama bu, umarım asla karşılaşmayacağımız bir sorun. Şimdilik sadece Izzy'ye ne söyleyeceğimize karar vermemiz gerekiyor ki o da anlayabilsin.

Koruyucu çocuklarımın bu dünyanın dehşetinden korunması için ne gerekiyorsa yapacağım.

Bu, onları kendilerinden korumak anlamına gelse bile.

Sonsöz

Okuduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim! İkinci kitap zaten yazıldı ve Ream ve Kindle Vella'da yayınlanıyor. Beklemek istemiyor musunuz? İkinci kitabı [Vella'da](#) (58. bölümden başlayarak) ve [Ream'de](#) okuyabilir ve yazma sürecinin bir parçası olabilirsiniz! Bu yılın sonlarında Amazon KU'da yayınlanacak ve ardından üçüncü kitap da yayınlanacak.

Teşekkür

Bu kitabı mümkün kılan muhteşem ekibime teşekkür ederim!

Öncelikle, Ream ve Vella'da Burning Embers'ı okuyan herkese teşekkür etmek istiyorum. Görüşlerinizi çok beğendim. Elena ve Tami'ye özel teşekkürler! Sizi çok seviyorum kızlar.

Sonra, editörüm Lindsey ve kapak tasarımcım Laura'ya teşekkür etmek istiyorum. Sizler en iyisisiniz. Vizyonumu hayata geçirdiğiniz için teşekkür ederim.

Son olarak, bu kitabı seçtiğiniz için siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Umarım kitabı okumaktan benim yazmaktan aldığım kadar keyif almışsınızdır.

Yazar Hakkında

Katie May, ters harem yazarı, KDP All-Star kazananı ve *USA Today* En Çok Satan Yazarlarından biridir. Ailesi, kedisi ve sevimli köpeği ile Batı Michigan'da yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda iyi bir kitap okur, Broadway müzikallerini dinler veya oyun oynar. [Katie'nin Gang'ine](#) katılarak tüm yayınlarından haberdar olun! TikTok hesabı olduğunu biliyor muydunuz? Evet, ben de bilmiyordum. Onu [buradan](#) takip edin! Ama dikkat edin... o biraz garip biridir.

Katie May'in diğ er eserleri

Together We Fall (Kıyamet Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [The Darkness We Crave](#)
2. [The Light We Seek](#)
3. [Karşılaştığımız Fırtına](#)
4. [Avladığımız Canavarlar](#)

Gölgelerin  tesinde (Korku Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Ceteler ve Hayaletler](#)
2. [Silahlar ve Mezarlıklar](#)
3. [Darağacı ve Ghouls](#)

Görünmez (Hapishane Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [K r  K r ne Suçlanan](#)
2. [K r  körüne beraat ettirildi](#)

Kurtların Krallığı (Shifter Reverse Harem Duet, TAMAMLANDI)

1. [Parçalanmış](#)
2. [Parçalanmış](#)

Tory'nin Sorunlu Okulu (Zorba Korku Akademisi Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Arada](#)
2. [ tesinde](#)
3. [Altında](#)

Lanetli (Fantastik Paranormal Ters Harem)

1. [Greed](#)
2. [Kıskançlık](#)
3. [Oburluk](#)
4. [Tembellik](#)

5. [Kibir](#)

6. [Sehvet](#)

7. [Öfke](#)

Prodigium Akademisi (Korku Komedi Akademisi Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Canavarlar](#)

2. [Kükreme](#)

3. [Zehir](#)

4. [Dişler](#)

5. [Kan](#)

Grove Akademisi'nin Kralları (Çağdaş Akademi Ters Harem)

1. [Mani](#)

2. [Psikotik](#)

3. [Kargaşa](#)

4. [Deliryum](#)

Ölüm Fısıltısı (Fantastik Ters Harem)

1. [Yağmur ve Öfke](#)

2. [Sıcaklık ve Takıntı](#)

Doğaüstü (Etkileşimli Ters Harem)

1. [Tanıtımlar](#)

2. [İlk Randevular](#)

3. [Grup Gezisi](#)

4. [Oyun Gecesi](#)

5. [Eski Sevgililer](#)

6. [Doğruluk mu Cesaret mi](#)

7. [Hazine Avı](#)

8. [Açıklamalar](#)

ORTAK YAZILAR

Afterworld Academy, Loxley Savage ile (Akademi Fantastik Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Sevgili Ölen](#)
2. [Karanlık Aldatır](#)
3. [Kaderin Karşısına Çıkmak](#)

Ann Denton ile Darkest Flames (Paranormal Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Şeytan Öpücüğü](#)
- 1.5. [Şeytan Takip Etti](#)
2. [Şeytan Sevdı](#)
3. [İblisin Yemini](#)

Ann Denton ile Darkest Queen (Paranormal Ters Harem)

1. [Canlar Kimin İçin Çalışıyor](#)

Ann Denton ile Karanlık Cazibeler (Canavar Ters Harem)

1. [Canavarlar Tarafından Yıkılmış](#)
2. [Canavarlar Tarafından Yutulmak](#)
3. Canavarlar Tarafından Tapılan

Quinn Arthurs ile Fae'nin Açığa Çıkışı (Paranormal Ters Harem)

1. [Karanlığı Kurmak](#)
2. [Gölgeleri Baştan Çıkarmak](#)
3. Şeytanları Sevmek

BAĞIMSIZ

[Toksiste](#) (Çağdaş Ters Harem)

[Tüm Kahramanlar Pelerin Giymiyor \(Sadece Elbise\)](#) (Kısa Komedi Ters Harem) [Büyüleyici](#)

[Şeytanlar](#) (Zorba/İntikam Ters Harem)

[Acının Tanrıçası](#) (Fantastik Ters Harem)

[Şeytanın Sevinci](#) (Tatil Ters Harem) [Kırık Uluma](#)

[\(Kurt Dönüşen Ters Harem\)](#)

[Karanlık Cennet](#) (Paranormal Motosiklet Kulübü Tersine Zarar)

[Çita Kadar Acımasız](#) (Paranormal Romantik Komedi Ters Harem) BOXSETS

Birlikte Düşeriz

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

